

Madárfejűek Társasága
NNCL681-3DDv2.0

Robin Cook

SZFINX

I. P. C.
KÖNYVEK

A mű eredeti címe: Sphynx
Copyright © 1979 by Robin Cook
Minden jog fenntartva!

Fordította: Szendrő Borbála

Címlapterv: Szabó Árpád

Hungarian Translation © Szendrő Borbála, 1991

**I. P. C.
KÖNYVEK**

A sorozat főszerkesztője:
Ivanics István

Felelős szerkesztője:
Morcsányi Géza

Szerkesztő: Talpas János
Műszaki szerkesztő: Hupján Mária
Kiadja az I. P. C. KÖNYVEK Kft
Felelős kiadó: Ivanics István
Szikra Lapnyomda, Budapest (91-0950)
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató
ISBN 963 7930 21 3
HU ISSN 0865 2929
Megjelent: 14,6 (A/5) ív terjedelemben

PROLÓGUS

I. e. 1301. Tutanhamon sírja. Királyok Völgye. Thébai Nekropolisz. Re fia, öfelsege I. Széthi fáraó, Alsó- és Felső-Egyiptom királya uralkodásának 10. évében, az áradásos évszak negyedik hónapjának 10. napján

Emeni bedöfte rézvésőjét az előtte levő, szorosan egymáshoz illesztett mészkődarabok közé, érezte, hogy a véső hegye szilárd falba ütközik. Hogy biztos legyen a dologban, megismételte a mozdulatot. Kétségtelenül elérte a belső ajtót. Mögötte pedig ott feküdt a kincs, amelyhez foghatót elképzelni sem lehetett; ott volt az ötvenegy évvel korábban eltemetett fiatal fáraó, Tutanhamon örökkévalóságának a háza.

Újabb lelkesedéssel vajt bele az egymáshoz illesztett mészkődarabokba. Alig tudott lélegezni a portól. Csontos arcán patakokban folyt a veríték. Hason feküdt a koromsötét, még az ő sovány, inas testének is igen szűk alagútban. Hasa alól a kezével kotorta hátra a kilazított mészköveket a lábáig. Onnan, mint valami araszolva földet túró rovar, maga mögé tolta őket, ahol Kemeze, a vízholdó fonott kosarába rakta a törmeléket. Emeni nem érzett semmi fájdalmat, mikor a sötétben tapogatózó, agyonhorzsolt kezével végigsimította az előtte levő bevakolt falat. Ujja hegyével kitapogatta a sírkamra lezárt ajtaján Tutanhamon pecsétjét, amelyet a fiatal fáraó sírba helyezése óta senki sem érintett.

Aztán, fejét bal karjára fektetve, elengedte magát. Fájdalom nyilallott a vállába, és hallotta, hogy mögötte Kemeze zihálva dobálja kosarába a köveket.

– Elértük a belső ajtót – szólt szorongva és izgatottan. Már csak egyetlen dologra vágyott: hogy legyen vége az éjszakának. Emeni nem volt tolvaj. Mégis alagutat fűrt a boldogtalan Tutanhamon fáraó örökkévalóságának szentélyébe. – Szólj Iramennek, hogy hozza ide a fakalapácsot. – Észrevette, hogy a hangja furcsán kong a szűk alagútban. Kemeze a hír hallatára rikkantott egyet örömeiben, és fonott kosarát magával húzva, négykézláb visszafarolt az alagút bejáratához.

Aztán csönd lett. Emeni úgy érezte, összenyomják az alagút falai. Hogy úrrá legyen klausztrofóbiáján, nagyapjára, Amonemhebre gondolt, aki a kis sír vájásánál annak idején felügyelt. Vajon ott van-e Amonemheb keze nyoma fölötté a falon? Hanyatt fordult, tenyereit a tömör sziklának szorította, és ez visszaadta biztonságerzetét. Tutanhamon sírjának a tervrajza, amelyet Per Nefer az apjától, Amonemhebtől kapott, és továbbadott a fiának, Emeninek, pontos volt. A külső ajtótól pontosan tizenkét könyöknyi alagutat kellett fúrnia Emeninek, és csakugyan elérte a belső ajtót. Amögött van az előkamra. Két éjszakai kimerítő munka volt mögöttük, de reggelre túl lesznek az egészen.

Emeni csak azt a négy aranyszobrocskát akarta elvinni, amelynek a helye szintén pontosan meg volt jelölve a tervrajzon. Egy szobrot magának, egyet-egyét pedig a cinkosainak. Aztán újra lepecsételi a sírt. Remélte, hogy az istenek meg fogják érteni. Nem magának lop. Arra az egyetlen aranyszoborra azért van szüksége, hogy kifizethesse szülei bebalzsamozásának és temetési szertartásának költségeit.

Kemeze visszabújt az alagútba, maga előtt tolva a fonott kosarat, amelyben a fakalapács meg egy olajlámpás volt. De volt benne még egy ökörscsont nyelű bronztőr is. Kemeze igazi tolvaj volt, nem voltak aggályai, hogy milyen eszközökkel szerzi meg az aranyat.

Emeni gyakorlott kalapácsa-vésője nyomán gyorsan hullott szét az előtte levő kötömböket összetartó vakolat. Csodálkozva látta, mennyire jelentéktelen Tutanhamon sírja I. Széthi fáraó hatalmas sírjához képest, amelyen jelenleg dolgozott. De éppen a sír jelentéktelenségének köszönhetette, hogy sikerült ide bejutnia. Annak idején ugyanis, amikor Horemheb fáraó elrendelte, hogy Tutanhamonnak még az emlékét is el kell törölni, elmozdították őrhelyükről Amon papjait, és Emeninek csak a munkások kunyhóira felügyelő éjjeliőrt kellett két mérő gabonával és sörrel megvesztegetnie. De valószínű, hogy még ez is felesleges volt, mivel Emeni a Nagy Opet Ünnepe idején akart Tutanhamon örökkévalóságának házába behatolni, és ilyenkor a nekropolisz teljes őrállománya – amelybe beletartozott Emeni falujának, az Igazság Helyének szinte valamennyi lakója is – a hatalmas Nílus keleti partján, a tulajdonképpeni Thébában mulatott. Emeni azonban az óvintézkedések ellenére sokkal nyugtalanabb volt, mint életében bármikor, és ezért dolgozott olyan dühödttel erővel a vésővel meg a kalapáccsal. Az előtte levő kötömb csikorogva megbillent, aztán hatalmas robajjal a fal mögötti kamra padlójára zuhant.

Emeni szívszorongva várta, mikor támadnak rá ez alvilág démonjai. De csak a cédrus meg a tömjén fűszeres illata csapta meg az orrát, a fülébe meg az örök magányosság csöndje hatolt. Félelemmel vegyes áhítattal lépett be a sírkamrába. Halálos csönd, áthatolhatatlan sötétség. Visszanézett az alagútba, de csak a halovány holdfényt látta a feléje kúszó Kemeze mögött. Kemeze őt kereste vakon tapogatózva, hogy az olajlámpást odaadja neki.

– Bemehetek? – kérdezte Kemeze, miután a lámpást meg a taplót átadta a sötétben.

– Még nem – felelte Emeni, és megpróbált tüzet csíholni. – Menj vissza, és mond meg Iramennek, hogy körülbelül félóra múlva megkezdjük az alagút betemetését.

Kemeze morgott valamit, aztán mint a rák, visszafarolt az alagútban.

Magányos szikra pattant a korongról, s a tapló tüzet fogott. Emeni ügyesen meggyújtotta vele a lámpabelet. A fény fellobbant, és úgy hatolt át a sötétségen, mint amikor a hideg szobát hirtelen elárasztja a meleg.

Emeni kővé dermedt, térde megroggyant. A pislákoló fényben a halottfaló isten, Amnut aranyfeje bontakozott ki előtte. Emeni a falnak tántorodott, az olajlámpás remegett a kezében. De az isten nem mozdult. Mikor aztán a fény táncolni kezdett aranyfején, elővillantak elefántcsont fogai és kibontakozott a karcsú, stilizált test is, Emeni rájött, hogy csak egy halotti ágy van előtte. Még két ágy volt a kamrában, az egyiket tehénfej, a másikat oroszlánfej díszítette. Jobboldalt az ifjú Tutanhamon király két, életnagyságú szobra állt a falnál, és őrizte a sírkamra bejáratát. Emeni látott már ezekhez hasonló aranyozott I. Széthi-szobrokat, amelyeket a szobrászok házában faragtak.

Óvatosan kikerülte a küszöbön heverő száraz virágfüzéreket. Gyorsan kiszemelt két aranyozott szentélyt. Áhítattal nyitotta ki az ajtajukat, és leemelte talpazatukról az aranyszobrokat. Az egyik Nekhbetnek, Felső-Egyiptom keselyű-istennőjének remekbe készült szobra volt, a másik Íziszé. Egyiken sem volt rajta Tutanhamon neve. Ez fontos volt.

Emeni fogta a fakalapácsot meg a vésőt, bemászott Amnut halotti ágya alá, és gyorsan nyílást vágott az oldalkamrába. Amonemheb tervrajza szerint a másik két szobor, amelyet el akart vinni, ebben a kisebb kamrában volt egy ládában. Maga elé tartotta az olajlámpást, és rossz előérzetével nem törődve, bekúszott a kamrába. Nagy megkönnyebbülésére itt nem voltak ijesztő tárgyak. A falat durván kivájt sziklák alkották. A keresett ládát felismerte a tetején levő gyönyörű reliefről, amelyen egy fiatal nő lótuszcsokrokat, papirusztekercset és mákvirágot nyújtott át Tutanhamon fáraónak. Csakhogy volt egy kis probléma. A láda fedelét olyan agyafűrt módon zárták le, hogy képtelen volt felnyitni. Óvatosan letette az olajlámpást egy vörösesbarna cédrusfa szekrénykére, hogy alaposabban szemügyre vegye a ládát. Sejtelve sem volt róla, mi történik mögötte az alagútban.

Kemeze, nyomában Iramennel, már elérte a sírkamra nyílását. Amazisz, a hatalmas núbiai csak nehezen tudta előrepréselni magát a szűk alagútban, és kissé lemaradt, de két társa már látta Emeni groteszkül táncoló árnyékát az előkamra padlóján és falán. Kemeze szuvas fogai közé szorította a bronztört, és bekúszott az alagútból az előkamra padlójára. Csöndben segített fölállni a mellette levő Iramennek. Aztán lélegzetviSSzafojtva vártak, amíg a meglazult kövek neszezése közben végre Amazisz is keresztülpréselte magát a szűk nyíláson. Mikor a három paraszt meglátta a körülöttük heverő fantasztikus kincseket, félelmüket egyik pillanatról a másikra eszelős kapzsiság váltotta föl. Soha életükben nem láttak még ilyen csodálatos tárgyakat, és csak le kellett hajolniuk értük. Mint egy farka kiéhezett sakál vetették rá magukat a

gondosan elrendezett tárgyakra. Föltépték és kiborították a telezsúfolt ládákat, lefeszítették a bútorok és kocsik aranyborítását.

Amikor Emeni meghallotta az első csattanást, a szíve majd kiugrott a helyéből. Először azt hitte, hogy rajtakapták. De aztán meghallotta társai izgatott kiáltozását, és rájött, hogy mi történik. Olyan volt, mint egy lidérces álom.

– Ne! Ne! – kiáltotta, felkapta az olajlámpást, és keresztülpréselte magát a résen az előkamrába. – Hagyjátok abba, az istenek szent nevére, hagyjátok abba! – Hangja visszhangzott a kis helyiségben, s a három tolvaj egy pillanatra mozdulatlanságba dermedt. Aztán Kemeze fölkapta ökörcsont nyelű törét. Amazisz meglátta, és elmosolyodott. Mosolya kegyetlen volt, az olajlámpás fénye megcsillant lófogain.

Emeni a kalapácsa után kapott, de Kemeze már rátette a kalapácsra a lábát, és a padlóhoz szögezte. Amazisz meg előrenyúlt, és elkapta Emeni bal csuklóját, hogy az olajlámpás ne mozduljon. A másik öklével halántékon ütötte Emenit, és mikor a kőfaragó összerogyott, kezébe kaparintotta az olajlámpást.

Emeninek fogalma sem volt róla, mennyi ideig volt eszméletlen, de mikor a sötétség oszlni kezdett, ismét hatalmába kerítette a lidércnyomás. Először csak fojtott hangokat hallott. A résen némi aranyszínű fénysugár szűrődött be. Emeni lassan, hogy ne fájjon, arra fordította a fejét, és benézett a sírkamrába. Tutanhamon két, fekete gyantás szobra között ki tudta venni a kuporgó Kemeze sziluettjét. A parasztok meggyalázták a legnagyobb szentséget, a Szentélyek Szentélyét!

Emeni nesztelenül megmozgatta a végtagjait. Bal karja és keze zsibbadt volt, mert kicsavarodott, mikor rázuhant, de különben nem volt semmi baja. Segítséget kell szereznie! Felbecsülte a távolságot az alagút szájaig. Nem volt messze, mégsem látszott könnyűnek csöndben eljutnia odáig. Maga alá húzta a lábát, felguggolt, és várta, hogy alábbhagyjon a fejében a lüktetés. Kemeze, kezében egy kis arany Hórusz-szobrocskával, hirtelen megfordult. Meglátta Emenit, és egy pillanatra megdermedt. Aztán hatalmas üvöltéssel a még mindig kába kőfaragó felé ugrott, az előkamra közepére.

Emeni a fájdalommal mit se törődve bevetette magát az alagútba, mellét és hasát végigkarcolta a gipszvakolat széle. Kemeze azonban gyorsan mozgott, és elkapta Emeni egyik bokáját. Teljes erejéből szorította, és Amazisz után kiáltott. Emeni a hátára fordult, szabad lábával dühösen kirúgott, és pofacsonton találta Kemezét. A szorítás engedett, és Emeni, megint csak nem törődve a testét összevissza karistoló mészködarábokkal, nagy nehezen végigmászott az alagúton. Kiért a száraz éjszakai levegőre, és rohanni kezdett a thébai úton a nekropolisz őrállomása felé.

Tutanhamon sírkamrájában kitört a pánik. A három tolvaj tudta, hogy egyetlen esélyük a menekülésre az, ha azonnal eltűnnek, pedig még csak az egyik aranyozott szentélyt törték föl. Amazisz egy halom aranszobrocskát magához szorítva, kelletlenül támolygott kifelé a sírkamrából. Kemeze egy csomó színarany gyűrűt kötött be egy darab rongyba, hogy aztán a kis batyut egy hanyag mozdulattal a törmelékekkel teleszórt padlóra dobja. Lázás igyekezettel vesszőkosarakba hajigálták a zsákmányt. Iramén letette az olajlámpást, belökte a kosarát az alagútba, és utánamászott. Kemeze és Amazisz követte, az utóbbi a küszöbnél véletlenül leejtett egy lótuszvirág formájú alabástrom csészét. A sírból kijutva a nekropolisz órállomásától délre másztak föl a sziklákra. Amazisznál túlságosan sok volt a rablott holmi. Hogy jobb kezét szabadabbá tegye, az egyik szikla alá dugott egy kék fajanszcsészét, csak aztán ment a társai után. A nekropolisz munkásainak faluja helyett a Hatsepszut királynő templomához vezető úton mentek tovább. A völgyből kiérve nyugatnak fordultak, és elérték a roppant kiterjedésű Líbiai-sivatagot. Szabadok voltak és gazdagok, nagyon gazdagok.

Emeni nem tudta, mi az a kínvallatás, de azért néha megpróbálta elképzelni, vajon kibírná-e. Hát nem bírta ki. A fájdalom meglepően gyorsan fokozódott elviselhetőtől elviselhetetlenné. Megmondták neki, hogy bottal fogják vallatni. De mindaddig fogalma sem volt róla, hogy mit jelent ez, amíg a nekropolisz négy, keménykötésű őre a karjánál és lábánál fogva le nem szorította egy alacsony asztalra, az ötödik pedig irgalmatlanul csépelni nem kezdte a talpát.

– Hagyják abba, mindent elmondok! – zihálta. De hát már legalább ötvénszer elmondott mindent. Szeretett volna meghalni, de nem bírt. A talpa úgy égett, mintha tüzes parázsba dugták volna. A perzselő déli nap csak fokozta a szenvedését. Vonított, mint a kutya, amikor verik. Bele akart harapni a jobb csuklóját leszorító kézbe, de valaki a hajánál fogva visszarántotta.

Mikor végül már úgy érezte, hogy egészen biztosan megőrül, Maya herceg, a nekropolisz rendőrségének főnöke hanyagul intett manikűrözött kezével, jelezvén, hogy abbahagyhatják a verést. A botot kezelő őr azonban előbb még egyet rá vágott Emenire. Maya herceg, elmaradhatatlan lótuszvirágját szagolgatva, a vendégei felé fordult. Nebmare-nahkt, Nyugat-Théba polgármestere volt az egyik, Nenephta, öfelsége I. Széthi fáraó munkafelügyelője és főépítésze a másik. De egyikük sem szólt, így aztán Maya Emenihez fordult, akit már elengedtek, és most a hátán feküdt, de még mindig úgy érezte, mintha tűzben égne a talpa.

– Kőfáragó, mondd el ismét, honnan tudtad meg a Tutanhamon fáraó sírjába vezető utat!

Emenit ülő helyzetbe ráncigálták; a három előkelőség alakja elmosódottan lebegett a szeme előtt. Aztán fokozatosan kitisztult a látása. Felismerte az izgatott Nenephtha építészt.

– A nagyapámtól – nyögte ki keservesen. – Ő adta oda a sír tervrajzát az apámnak, az apám meg nekem.

– A nagyapád kőfaragó volt Tutanhamon fáraó sírjánál?

– Igen – felelte Emeni. Ismét elmagyarázta, hogy csak annyi pénzt akart, amennyiből bebalzsamoztathatja a szüleit. Kegyelemért könyörgött, hangsúlyozva, hogy önként adta föl magát, mikor látta, hogy társai meggyalázták a sírt.

Nenephtha egy sólymot figyelt, amely minden különösebb erőlködés nélkül, könnyedén körözött a távolban a zafírkék égen. Gondolatai elkalandoztak e kihallgatástól. Nyugtalanította ez a sírrabló. Megdöbbenve eszmélt rá, milyen könnyen kárba mehet minden erőfeszítése, amellyel őfelsége I. Széthi örökkévalóságának házáat akarja biztosítani. Hirtelen a szavába vágott Emeninek.

– Te I. Széthi fáraó sírjánál dolgozol mint kőfaragó?

Emeni bólintott. Egy mondat közepén hagyta abba a könyörgést. Félt Nenephthától. Nenephthától mindenki félt.

– Szerinted azt a sírt is ki lehet rabolni, amelyet most építünk?

– Minden sírt ki lehet rabolni, mihelyt nem őrzik.

Nenephthát elöntötte a düh. Nagy erőfeszítésébe került, hogy ne saját kezűleg verje agyon ezt az emberi hiénát, aki mindazt képviselte, amit ő gyűlölt. Emeni megérezte az ellenségességét, és visszahúzódott kínzó felé.

– És szerinted hogyan lehetne megvédenünk a fáraót és kincseit? – kérdezte végül Nenephtha a fojtott dühtől remegő hangon.

Emeni nem tudta, mit mondjon. Lehorgasztotta a fejét, és megadással tűrte a rájuk nehezedő csöndet. Csak az igazságra tudott gondolni. – A fáraót nem lehet megvédeni – mondta végül. – Ahogy a múltban volt, úgy lesz a jövőben is. A sírokat ki fogják rabolni.

Nenephtha hatalmas testét meghazudtoló fürgeséggel fölpattant ültéből, és visszakézből szájon vágta Emenit. – Te mocsok! Hogy mersz ilyen pimaszul beszélni a fáraóról?! – Már-már újra megütötte, de mivel az első ütéstől fáj a keze, meggondolta magát. Megigazította vászonköntösét, aztán megkérdezte: – Hogy lehet, hogy egy ilyen magadfajta, szakképzett sírrablónak ilyen gyászosan végződött a vállalkozása?

– Nem vagyok szakképzett sírrabló. Ha az volnék, sejthettem volna, milyen hatással lesznek paraszti segítőtársaimra Tutanhamon fáraó kincsei. Elvette az eszüket a kapzsóság.

Noha a nap vakítóan sütött, Nenephtha pupillája hirtelen kitágult. Az arca

elernyed. A változás olyan szemmel látható volt, hogy még az álmos Nebmare-nahkt is észrevette, és a kezében tartott datolya félúton megállt kitért szájára és a tál között.

– Nincs jól excellenciád? – hajolt előre Nebmare-nahkt, hogy jobban lássa Nenephtha arcát.

Nenephtha azonban nem akarta, hogy vele foglalkozzanak. Emeni szavaira hirtelen megvilágosodott előtte valami. Ráncos arca félmosolyra húzódott. Odafordult az asztalhoz, és izgatottan megkérdezte Mayától: – Lepecsételték már Tutanhamon fáraó sírját?

– Természetesen – felelte Maya. – Azonnal

– Nyissák ki újból! – mondta Nenephtha, és ismét Emeni felé fordult.

– Nyissuk ki? – hitetlenkedett a meglepett Maya. Nebmare-nahkt pedig kiejtette kezéből a datolyát.

– Igen. Be akarok menni abba a szánalomra méltó sírba. Olyan ötletet kaptam ettől a kőfaragótól, amely vetekszik a nagy Imhotepével. Már tudom, hogyan lehet megőrizni fáraónk, I. Széthi kincseit az örökkévalóságig. Nem is értem, hogy ez még soha nem jutott az eszembe.

Emeni először érezte úgy, hogy van még némi remény. De mikor Nenephtha hirtelen ismét a fogoly felé fordult, már nem volt az arcán mosoly. Pupillája összeszűkült, s az arca elsötétült, mint nyári vihar előtt az égbolt.

– Segítségemre voltak a szavaid – mondta –, de ez nem jelenti azt, hogy jóvá is tette alávaló cselekedetedet. Bírószág elé kerülsz, és én leszek a vádlód. Az előírásoknak megfelelően fogsz meghalni. Elevenen karóba húznak az előkelőségek színe előtt, és a testedet otthagyják a hiénáknak.

Nenephtha intett a szolgáltnak, hogy hozzák oda a hordszéket, aztán a másik két előkelőséghez fordult. – Ma jól szolgálták a fáraót.

– Ez a leghőbb vágyam, excellenciás uram – mondta Maya. – De nem értem a dolgot.

– Nem is kell, hogy értse. Az ötlet, amelyet ma kaptam, a világ legszigorúbban őrzött titka lesz. És mindörökké az is marad.

1922. november 26.
Tutanhamon sírja, Királyok Völgye,
Thébai Nekropolisz

Az izgalom ragályos volt. Még a felhőtlen eget szántó szaharai nap sem tudta csökkenteni a várakozás feszültségét. A fellahok fokozott tempóban hordták el egyik mészkőtörmelékkel megrakott kosarat a másik után Tutanhamon sírjának a bejáratától. Az első ajtó mögötti folyosón ugyanis tíz

méter után egy második ajtóhoz értek. Az is háromezer éve le volt pecsételve. Mi van mögötte? Vajon ez a sír is üres lesz, mint a többi, amelyet még az ókorban kiraboltak? Senki sem tudta.

Mikor Szarvat Raman, a turbános munkavezető fölmászott a föld felszínére vezető tizenhat lépcsőfokon, porréteg fedte a vonásait, mintha lisztes lett volna az arca. Galabijáját fölfogva, nagy léptekkel sietett a sátorhoz, amely az irgalmatlan napsütésben az egyetlen árnyas hely volt a völgyben.

– Kegyelmes uram, tisztelettel jelentem, hogy a bejáratí folyosót megtisztítottuk a törmeléktől – mondta Raman kissé meghajolva. – Már a második ajtó is teljes mértékben hozzáférhető.

A limonádéját kortyolgató Howard Carter hunyorogva fölnézett a széles karimájú, fekete puhakalap alól, amelyet a tikkasztó hőség ellenére is állandóan viselt. – Jól van, Raman. Mihelyt a por leülepedik, szemügyre vesszük az ajtót.

– Várom nagybecsű utasításait. – Raman megfordult és visszavonult.

– Maga aztán hidegvérű, Howard! – mondta lord Carnarvon, született George Edward Stanhope Molyneux Herbert. – Hogy képes itt ülni és limonádét inni anélkül, hogy tudná, mi van a mögött az ajtó mögött? – Carnarvon elmosolyodott, és rákacsintott lányára, Lady Evelyn Herbertre. – Most már értem, miért használt faltörő kost Belzoni, amikor megtalálta I. Széthi sírját.

– Az én módszereim homlokegyenest ellentétben állnak Belzoni módszereivel – mondta védekezően Carter. – És Belzoni meg is kapta, amit otromba módszereiért megérdemelt: egy üres sírt, amelyben csak egy szarkofág volt. – Carter tekintete önkéntelenül I. Széthi közelben levő sírjának a bejáratára tévedt. – Carnarvon, én nem tudom biztosan, mi az, amit itt találtunk. Szerintem nem engedhetjük meg magunknak, hogy túlságosan felizguljunk. Még abban sem vagyok biztos, hogy ez valóban sírbolt. Tervezése nem jellemző a tizennyolcadik dinasztiabeli fáraósírokra. Lehet, hogy csak Tutanhamon Ahetatonból ideszállított ingóságainak rejtekhelye. Arról nem is szólva, hogy a sírrablók megelőztek bennünket, nem is egyszer, hanem kétszer. Egyetlen reményem az, hogy még az ókorban rabolták ki, és valaki eléggé fontosnak tartotta, hogy újra lepecsételtesse az ajtókat. Vagyis őszintén mondom, fogalmam sincs róla, mit fogunk találni.

Carter angol hidegvérét megőrizve jártatta végig a tekintetét az elhagyatott Királyok Völgyén. De görcs állt a gyomrába. Negyvenkilenc éves volt, de még soha nem volt ilyen izgatott. Ezt megelőzően hat szezónon át ásott, de hiába, mert semmit sem talált. Teljesen fölöslegesen mozgattak meg és rostáltak át kétszázezer tonna törmeléket és homokot. És most megdöbbenett, hogy mindössze ötnapi ásítás után váratlan leletre

bukkantak. A limonádéját kavargatta, és próbált nem gondolkozni és nem reménykedni. Vártak. Az egész világ várt.

A nagyobb porszemcsék finom rétegben borították a lejtős folyosó padlóját. Mikor a csoport belépett, nagyon vigyázott, hogy ne kavarja fel a levegőt. Carter ment legelől, mögötte Carnarvon, majd Carnarvon lánya, s leghátul Carter asszisztense, A. R. Callender. Raman, miután átadott egy bontóvasat Carternek, a bejáratnál várakozott. Callender egy hatalmas elemlámpát és gyertyákat vitt.

– Miként mondtam, nem mi vagyunk az elsők, akik ebbe a sírba behatoltak – mutatott Carter idegesen a bal felső sarokba. – Azon a kis helyen ott egyszer már felnyitották, aztán újra lepecsételték az ajtót. – Aztán középen is fölfedezett egy nagyobb, kerek foltot. – És itt, ezen a sokkal nagyobb területen is. Különös. – Lord Carnarvon lehajolt, és megnézte a királyi nekropolisz pecsétjét, a sakált a kilenc megkötözött fogollyal.

– Az ajtó alsó részén van néhány eredeti Tutanhamon-pecsét is – folytatta Carter. Az elemlámpa fénykévéje először a még mindig a levegőben kavargó porszemeken csillant meg, csak azután világította meg a vakolaton az ókori pecséteteket.

– Nos, akkor lássuk, mi van e mögött az ajtó mögött – mondta Carter olyan nyugodtan, mintha ötórás teára invitálná a vendégeit. A gyomra azonban még mindig görcsben volt, amitől még jobban fájt a fekélye, és izzadt a tenyere is, nem is annyira a hőségtől, mint az elfojtott feszültségtől. Egész testében remegett, amikor fölemelte a bontóvasat, és bevezetésül néhányszor belevágott az ókori vakolatba. A gipszszilánkok a lábára záporoztak. Erőfeszítéséből következtetni lehetett visszafojtott érzelmeire, minden döfése erélyesebb volt, mint az előző. A bontóvas olyan váratlanul törte át a vakolatot, hogy Carter majdnem nekiesett az ajtónak. A parányi lyukból meleg levegő áramlott ki. Carter nagy nehezen gyufát gyújtott, a gyufával meggyújtott egy gyertyát, és a lyukhoz tartotta a lángját. Ezzel az egyszerű eljárással állapította meg, hogy van-e odabent oxigén. A gyertya nem aludt el.

Mikor Carter Callender kezébe nyomta a gyertyát, és tovább dolgozott a bontóvassal, senki nem mert megszólalni. Carter óvatosan megnagyobbította a lyukat, ügyelve arra, hogy a vakolat és a kőszilánkok a folyosóra és ne a belső helyiségbe hulljanak. Aztán ismét fogta a gyertyát, és bedugta a lyukon. A gyertya vidáman égett tovább. Aztán Carter odahajolt a lyukhoz, és a szemét méregetve kémlelt a sötétben.

Egy pillanatra megállt az idő. Míg Carter szeme hozzászokott a sötétséghez, úgy tűnt tova háromezer év, akár egy pillanat. A sötétségből kivált egy elefántcsont fogú, vicsorgó arany Amnut-fej. Földerengett több aranyozott vadállat is, egzotikus sziluettjüket a falra vetítette a libegő

gyertyaláng.

– Lát valamit? – kérdezte izgatottan Carnarvon.

– Igen, csodálatos dolgokat – felelte végül is Carter, s most először árult el érzelmeket a hangja. Aztán a gyertya helyett az elemlámpát dugta be a lyukon, és a mögötte állók is láthatták az elképesztő tárgyakkal zsúfolt kamrát. Az aranyfejek három halotti ágyhoz tartoztak. Mikor Carter balra mozdította a fénysugarat, a sarokban meglátott egy halom egymásra dobált, aranyozott, intarziás, szétszedett kocsit. Aztán ismét jobbra mozdította a fénycsövet, és elgondolkozott a kamrában uralkodó furcsa, kaotikus rendetlenségen. Az előírt rend helyett mintha gondolkodás nélkül dobálták volna egymásra a tárgyakat. Közvetlenül jobbra Tű tanhámon két életnagyságú szobra állt, mind a kettőn aranyszoknya volt, a lábukon aranysaru, a kezükben pálca és jogar.

A két szobor közt még egy lepcsételt ajtó volt.

Carter félreállt a lyuk előtt, hogy a többiek jobban lássanak. Akárcsak Belzoni, ő is kísértést érzett, hogy leromboltassa a falat, és berontson a kamrába. Ehelyett azonban nyugodtan bejelentette, hogy a nap hátralevő részét a lepcsételt ajtó lefényképezésének szentelik. Reggelig meg sem kísérelnek belépni a helyiségbe, amely nyilvánvalóan egy előkamra.

1922. november 27.

Több mint három órába telt, míg Carter kibontotta az előkamra befalazott ajtaját. A munkának ebben a szakaszában Raman és még néhány fellah segített neki. Callender előzőleg ideiglenes villanyvezetékot fektetett le, s így az alagút jól ki volt világítva. Lord Carnarvon és Lady Evelyn csak akkor lépett be a folyosóra, amikor a munkának már majdnem vége volt. Az utolsó gipsztörmelékkel és kővel teli kosarakat szállították el. Elérkezett a kamrába való belépés pillanata. Senki nem beszélt. Kint, a sír szája előtt a világ minden részéből érkezett több száz riporter várta feszülten, hogy mikor vethet végre pillantást a leletre.

Carter a másodperc egy töredékéig habozott. Mint tudóst, a sír legapróbb részletei is érdekelték, de mint embert, kényelmetlen érzéssel töltötte el, hogy betolakodik a holtak szent birodalmába, kutatóként pedig élvezte a felfedezés gyönyörét. De mivel velejéig angol volt, csak megigazította csokornyakkendőjét, és a benti tárgyra szegezve tekintetét, átlépte a küszöböt.

Hang nélkül rámutatott egy áttetsző alabástromból készült, gyönyörű, lótusz alakú csészére, amely a küszöbön hevert, így Carnarvon kikerülhette. Aztán odament a két életnagyságú Tutanhamon-szobor közti lepcsételt

ajtóhoz. Gondosan megvizsgálta a pecsétet. Összefacsarodott a szíve, amikor észrevette, hogy ezt az ajtót is feltörték, majd újra lepecsételték az ókori sírrablók.

Carnarvon is belépett az előkamrába, és egészen elkábult a hanyagul szerteszórt tárgyak szépségétől. Mikor megfordult, hogy kézen fogja a lányát, aki éppen be akart lépni, észrevett egy papirusztekercset, amely az alabástrom csészétől jobbra volt a falnak támasztva. A csészétől balra hervadt virágfüzér hevert, mintha csak előző nap temették volna el Tutanhamont, a virág mellett egy megfeketedett olajlámpás volt a földön. Lady Evelyn az édesapja kezét fogva belépett, s Callender követte. Raman csak a fejét dugta be az előkamrába, de nem lépett be, mert nem volt hely.

– Sajnos, a sírkamrát is feltörték és újra lepecsételték – mutatott Carter az előtte levő ajtóra. Carnarvon, Lady Evelyn és Callender óvatosan a régész mellé léptek, és követték a tekintetükkel az újját. Most már Raman is belépett az előkamrába.

– De furcsa – folytatta Carter –, hogy ide csak egyszer hatoltak be, és nem kétszer, mint az előkamrába. Tehát van rá remény, hogy a tolvajok nem jutottak el a múmiaig. – Megfordult, és észrevette Ramant. – Raman, nem adtam engedélyt, hogy belépj az előkamrába!

– Bocsánatot kérek, excellenciás uram. Gondoltam, talán segíthetek.

– Segíthetsz. Azzal, hogy az én jóváhagyásom nélkül senkit sem engedsz belépni ebbe a kamrába.

– Igenis, excellenciás uram. – Raman nesztelenül kiosont a helyiségből.

– Howard – szólalt meg Carnarvon –, Ramant kétségtelenül ugyanúgy elbűvölte a lelet, mint minket. Kicsit nagylelkűbb is lehetett volna vele.

– A munkások is megnézhetik a kamrát, de én mondom meg, hogy mikor – felelte Carter. – Nos, miként mondtam, abban reménykedem, hogy a múmia megvan, és pedig azért, mert szerintem a sírrablókat meglepték szentségtörő műveletük közben: Van valami rejtélyes abban, ahogy ezeket a felbecsülhetetlen tárgyakat egymásra dobálták. Mintha valaki megpróbált volna némi rendet csinálni a tolvajok után, de nem volt elég ideje, hogy mindent visszategyen az eredeti helyére. Vajon miért?

Carnarvon vállat vont.

– Nézzék csak azt a gyönyörű csészét ott a küszöbön – folytatta Carter. – Miért nem tették vissza a helyére? És annak az aranyozott szentélynek nyitva az ajtaja. Nyilván egy szobrot loptak ki belőle, de miért nem csukták be az ajtaját? – Carter visszatért a küszöbhez. – És itt van ez a közönséges olajlámpás. Miért hagyták bent a sírban? Azt mondom, hogy jó lesz minden egyes tárgy helyét gondosan följegyezni ebben a szobában. Ezek a nyomok mintha mondani akarnának nekünk valamit. Igazán nagyon különös az egész.

Carnarvon, aki megérezte Carter feszültségét, megpróbált barátja hozzáértő szemével nézni körül a sírban. Valóban meglepő volt, hogy bent hagytak a sírban egy olajlámpást, és meglepő volt a tárgyak rendetlen összevisszasága is. De Carnarvont annyira lenyűgözte a leletek szépsége, hogy semmi másra nem tudott gondolni. Mikor ránézett a küszöbön árválkodó, áttetsző alabástromból készült csészére, égett a vágytól, hogy felvegye és a kezében tarthassa. Olyan csábítóan szép volt. Hirtelen észrevette, hogy a csésze helyzete a hervadt virágfüzérhez és az olajlámpához képest kissé megváltozott. Éppen fel akarta hívni rá Carter figyelmét, mikor felhangzott a régész izgatott kiáltása:

– Még egy szoba! Mindenki nézze meg! – Carter leguggolt, és az elemlámpával bevilágított az egyik halotti ágy alá. Carnarvon, Lady Evelyn és Callender odasiettek hozzá. Az ágy mögött, a lámpa fénykörében egy másik, arannyal és drágakővel teli kamra körvonalai rajzolódtak ki. A felbecsülhetetlen értékű tárgyak ott is, akárcsak az előkamrában, kaotikus rendtelenségben hevertek szerteszét, de az egyiptológusok pillanatnyilag túlságosan el voltak ragadtatva a lelettől ahhoz, hogy föltegyék a kérdést, mi is történt háromezer évvel azelőtt.

Később, amikor már készek lettek volna hozzáfogni a rejtély megoldásához, Carnarvon már halálos beteg volt, vérmérgezést kapott. És 1923. április 5-én, hajnali 2 órakor, nem egészen húsz héttel a Tutanhamon-sír feltárása után, éppen az alatt az öt perc alatt, amikor megmagyarázhatatlan áramszünet állt be egész Kairóban, Lord Carnarvon meghalt. Úgy hírlett, hogy betegségét rovarcsípés okozta; de ezt többen megkérdőjelezték.

A sír feltárását követő hónapokban még négyen vesztették életüket rejtélyes körülmények között azok közül, akik a munkában részt vettek. Egyikük például a csendes Níluson horgonyzó jachtjáról tűnt el nyomtalanul. Ezek után megcsappant az érdeklődés az ókori sírablás iránt, és helyette újból megerősítést nyert, hogy az óegyiptomiak jártasak voltak az okkult tudományokban. A múlt árnyai közül kilépett a "fáraók átká"-nak fantomja. A New York Times indítatva érezte magát, hogy a halálesetekről ezt írja: "Mélységes rejtély, olyan, hogy túlságosan egyszerű lenne szkeptikusan hallgatni róla." A félelem kezdett beszivárogni a tudományos körökbe is. Túlságosan sok volt a véletlen.

ELSŐ NAP

Kairó, délután 3 óra

Erica Baron ösztönösen reagált. Hátán és combján megfeszültek az izmok, és kiegyenesedett, hogy támadójával gyorsan szembeforduljon. Előzőleg azért hajolt le, mert szemügyre akart venni egy vésett bronztálát, de egyszer csak a lába közé nyúlt egy nyitott tenyér, és a nadrágján keresztül belemarkolt. Igaz, hogy amióta kilépett a Hilton Szálló kapuján, szüntelenül buja szemek meredtek rá, sőt trágár megjegyzéseknek is tárgya volt, azt azért mégsem gondolta volna, hogy hozzá mernek nyúlni. Ezért ijedt meg annyira. Akárhol történt volna vele ilyesmi, mindenütt megijedt volna, de itt Kairóban, és mindjárt az első napon, sokkal rosszabbnak látszott a dolog.

Támadója mintegy tizenöt éves, gúnyosan vigyorgó fiú volt, kilátszott szabályos fogsora. A keze még mindig ki volt nyújtva.

Erica, megfélemezve a vállán lógó szatyorról, a bal kezével ütötte felre a fiú karját. Aztán – és ezen ő még jobban meglepődött, mint a fiú – ökölbe szorította a jobb kezét, és teljes erejéből belevágott a gunyoros arcba.

A hatás döbbenetes volt. Az ökölcsapástól, amely olyan volt, mint egy jól irányzott karateütés, a meglepett suhanc háttal nekiesett a rézarus rozoga asztalának. Az asztal lábai megroggyantak, a portékák éktelen csörömpöléssel az utca macskakövére potyogtak. És hogy a kavarodás még nagyobb legyen, a lavina magával sodort egy másik fiút is, aki kávé meg vizet vitt egy fémtálcán.

Erica elszörnyedt. Egyedül volt fiatal fehér nő a zsúfolt kairói bazárban, s csak állt a szatyrárt szorongatva, és el sem tudta hinni, hogy csakugyan megütött valakit. Reszketni kezdett, biztosra vette, hogy a tömeg ellene fordul, ehelyett azonban harsány hahota tört ki körülötte. Még a boltos is – akinek a portékája pedig szerteszét gurult a kövezeten – az oldalát fogta nevetésben. A suhanc talpra kászálódott az edények közül, az arcához emelte a kezét, és erőltetetten elmosolyodott.

– *Maareish* – mondta a boltos, ami, mint Erica később megtudta, azt jelentette, hogy "ezen már nem lehet segíteni", vagy "annyi baj legyen", majd haragot színélve meglóbálta gömbfejű kalapácsát, és elkergette a fiút. Aztán barátságosan Ericára mosolygott, és nekilátott, hogy összeszedje a portékáját.

Erica továbbment. A szíve még mindig szaporán dobogott az élmény hatása alatt, és kezdett rájönni, hogy még sokat kell tanulnia Kairóról és a mai Egyiptomról. Képzett egyiptológus volt, ez azonban sajnos csak azt jelentette, hogy ismeri az ősi egyiptomi civilizációt, de nem ismeri a mai Egyiptomot. Az Újbirodalom hieroglifikus írásában való jártassága nem készítette fel az 1980-as Kairóra. Huszonnégy órája érkezett ide, és azóta is kegyetlen megpróbáltatásnak volt kitéve minden érzékszerve. Itt volt először is a szag: a birkahús émelyítő szaga, amely a városnak szinte minden zugát betöltötte. Aztán a zaj: a szüntelen autótülköléssel keveredő, diszharmonikus arab zene,

amely a számtalan táskarádióból harsogott. És végül mindenütt a mocsok és a mocsok, a por és a homok, amely úgy borította be a várost, mint középkori rézkupolát a patina, még jobban hangsúlyozva a mérhetetlen nyomort. A fiúval történt eset aláásta Erica önbizalmát. Már minden kerek fejfedős, bő galabijás férfi mosolyában bujaságot látott. Rosszabb volt, mint Rómában. Még csak nem is tizenéves fiúk egész csapata követte vihogva, és angol-francia-arab keveréknnyelven feltett kérdésekkel ostromolta. Kairó idegen volt, sokkal idegenebb, mint várta. Dekoratív, de számára érthetetlen arab írás ékeskedett még az utcanévtáblákon is. Hátranézett a Sári el-Muskin a Nílus irányába, és arra gondolt, hogy vissza kellene térnie a város nyugati részébe. Lehet, hogy tényleg nevetséges ötlet volt egyedül Egyiptomba jönnie, mint ahogy azt meg is mondta neki Richard Harvey, aki három éve a szeretője volt, és az édesanyja, Janice is. Ismét előrefordult, tekintetét a középkori város szívének irányítva. Az utcák itt elszűkültek, a zsúfoltság elviselhetetlennek látszott.

– *Baksis* – szólította meg egy alig hatéves kislány. – Ceruza kell az iskolába. – Jól és meglepően tiszta kiejtéssel beszélt angolul.

Erica lenézett rá. A kislány haját ugyanúgy por lepte, mint az utcákat. Narancssárga mintás, rongyos ruhát viselt, a lábán nem volt cipő. Erica lehajolt és rámosolygott, de hirtelen elállt a lélegzete. A kislány szempillája körül zöldesen fénylő legyek nyüzsögtek. A gyerek még csak meg sem próbálta elhessegetni őket. Csak állt ott, hunyorgás nélkül, kinyújtott kézzel. Erica mozdulni sem tudott.

– *Safer!* – Fehér egyenruhás rendőr tört utat magának Erica felé, kék jelvényén nagybetűs, tekintélyt parancsoló felirat: TURISTA-RENDŐRSÉG. A kislány eltűnt a tömegben. Eltűntek a pimaszkodó fiúk is. – Segíthetek valamiben? – kérdezte a rendőr kitűnő brit kiejtéssel. – Úgy látom, eltévedt.

– A Khán el-Khalili bazárt keresem – felelte Erica.

– *Tout á droite* – mondta a rendőr előremutatva. Aztán a homlokára csapott a tenyerével. – Elnézést. A hőség miatt mindig összekeverem a nyelveket. Egyenesen előre, ahogyan angolul mondják. Ez az el-Muski utca, ott előrébb fogja keresztezni a Port Szaid utcát. Aztán bal kéz felé lesz a Khán el-Khalili. Jó vásárlást, de ne felejtsem el alkudni! Itt Egyiptomban ez kötelező.

Erica köszönetet mondott a rendőrnek, aztán tovább tülekedett a tömegben. Mihelyt a rendőr eltűnt, a pimaszkodó fiúk csodálatos módon újra megjelentek, és a számtalan utcai árus is kínálgatni kezdte Ericának a portékáját. Nyílt hentesüzlethez ért, ahol frissen vágott birkák lógtak hosszú sorban, csak a fejük nem volt lenyúzva, s a testük telis-tele volt rózsaszínű tintafoltokkal, a hivatalos bélyegző nyomaival. A tetemek fejjel lefelé lógtak, Erica hátrahőkölt rebbenéstelen, vak szemüktől, belső részeik szagától pedig

majdnem fölfordult a gyomra. A búz gyorsan összekeveredett a szomszédos gyümölcsöskordé túlérétt mangóinak rothadásszagával, és az utcán heverő friss szamárürülék kipárolgásával. De néhány lépéssel odébb már fűszerek és fűvek, meg a frissen főzött arab kávé üdítő aromája terjengett.

A por fölszállt a szűk, zsúfolt utcáról, elfátyolozta a napot, a felhőtlen égbolt kék csíkja halvány és távoli lett tőle. Az utca mindkét oldalán csukva voltak a homokszínű épületek spalettái a mindent elárasztó délutáni hőség miatt.

Ahogy Erica mind beljebb és beljebb hatolt a bazárban, a gránitköveken kopogó régi fakerekek hangját hallgatva úgy érezte, mintha a középkori Kairóba került volna vissza. Nyomor, zűrzavar, könyörtelen élet nyüzsgött körülötte. Ijesztette, de izgatta is ez a lüktető, nyers termékenység, a világegyetem e misztériuma, amelyet oly gondosan álcáz és elrejt a civilizált Nyugat. Ez itt meztelen, de emberi érzelmektől szelídített élet volt; itt rezignáltán fogadták, sőt kinevették a sorsot.

– Cigaretta? – kérdezte egy tíz év körüli fiú; Szürke ingben és buggyos nadrágban volt. Egyik pajtása hátulról közelebb lökte Ericához. – Cigaretta? – kérdezte újra, és arabos táncmozdulatokkal, kissé eltúlozva cigarettázást imitált. Egy faszénvasalót lóbáló szabó vigyorgott, egy csoport, bonyolult mintázatú vízipipát szívó férfi pedig szűrős, merev tekintettel bámult Ericára.

Erica már bánta, hogy öltözéke olyan nyilvánvalóan külföldi. Vászonnadrágjáról és egyszerű kötött blúzáról lerítt, hogy turista. A többi nyugati ruhás nő, akit Erica látott, szoknyát viselt, nem nadrágot, a bazárban pedig a legtöbb nő még mindig a hagyományos fekete fátylat hordta. Még az alakjuk is más volt, mint Ericáé, aki pár kilóval több volt ugyan, mint szerette volna, de még így is jóval karcsúbb volt az egyiptomi nőknél. Az arca is sokkal finomabb vonású volt, mint a bazárban látható kerek, durva ábrázatok. Nagy, szürkészöld szeme volt, dús, gesztenyebarna haja, finoman metszett szája és telt alsó ajka, mely kissé durcás kifejezést kölcsönzött az arcának. Tudta, hogy ha kikészíti magát, csinos tud lenni, és ilyenkor meg is akad rajta a férfiak szeme.

Most azonban, ahogy utat tört magának a zsúfolt bazárban, már bánta, hogy csinos akart lenni, öltözéke messziről hirdette, hogy nem védik a helybeli utcai illemszabályok, és ami még rosszabb, egyedül volt. Tökéletesen felgyújtotta minden férfi fantáziáját, aki csak ránézett.

Vállára akasztott szatyrát az oldalához szorítva sietett tovább. Az utca ismét sikátorrá szűkült, és zsúfolva volt minden elképzelhető kézművessel és kereskedővel. A fejük fölött szőnyegek és vásznak voltak kifeszítve az épületek közt; ezek ugyan nem engedték át a napot, viszont fokozták a lármát és a port. Erica ismét habozni kezdett a különféle arcok láttán. A fellahok

nehéz csontúak, széles szájúak és vastag ajkúak voltak, s a hagyományos galabiját és kerek fejfedőt viselték. A beduinok tiszta vérű arabok voltak, vonásaik élesek, testük karcsú, de izmos. A núbiaiak ébenfeketék, hihetetlenül erős és izmos felsőtesttel, gyakran derékig mezítelenül.

A hullámozó tömeg magával ragadta és egyre beljebb sodorta Ericát a Khán el-Khalíli bazárba. Azon vette észre magát, hogy be van szorítva a legkülönbözőbb fajtájú emberek közé. Valaki a fenekébe csípett, de mikor megfordult, nem tudta megállapítani, ki volt az. Már vagy öt-hat fiú követte kitaratóan. A nyomában voltak, mint nyúlnak a kopók.

Erica a bazárban az aranyművesekhez szeretett volna jutni, mert ajándékokat akart vásárolni. De már kezdett letenni a szándékáról, és amikor egy mocskos kéz végigsimított a haján, végleg elege lett az egészből. Vissza akart térni a szállodába. Egyiptom iránt érzett szenvedélye az ókori civilizációra, annak művészetére és titkaira korlátozódott. A modern, városias Egyiptom kicsit túl sok volt ahhoz, hogy egyszerre megeméssze. Inkább a műemlékekhez akart kimenni, például Szakkarába, leghőbb vágya azonban Felső-Egyiptom volt, az igazi vidék. Tudta, hogy az olyan lesz, amilyennek megálmodta.

A legközelebbi sarkon jobbra fordult, és kikerült egy szamarat, amely vagy dögöltött volt már, vagy döglődött. A szegény pára mozdulatlanul feküdt, senki sem törődött vele. Mivel Erica még a Hiltonban áttanulmányozta a város térképét, úgy gondolta, hogy ha továbbra is délkelet felé megy, az El-Azhar-mecset előtti térre fog kijutni. Keresztülfurakodott egy csoport vásárlón, akik fonott ketrecekben levő sovány galambokra alkudoztak, és jól kilépett. Már látott is egy minaretet meg egy napsütötte teret.

És akkor hirtelen megtorpant. A cigarettát kunyeráló fiú, aki még mindig követte, beleütközött, de észrevétlenül le is pattant róla. Erica tekintetét egy kirakati tárgy ragadta meg. Alacsony, urna alakú agyagedény volt. Az ókori Egyiptom egy darabkája, amely csak úgy ragyogott a sok modern vacak között. A széle kicsit kicsorbult, de egyébként nem volt törött. Épek voltak még a fűzőlyukak is, amelyeknél fogva fel lehetett akasztani. Erica tudta, hogy a bazár tele van hamisítványokkal, amelyek azért olyan drágák, hogy vonzzák a turistákat, így aztán teljesen elképedt az edény nyilvánvaló eredetiségén. A hamisítványok általában múmia formájú faragott szobrok voltak. Ez az edény azonban csodálatos példája volt a predinasztikus egyiptomi fazekasságnak, és volt olyan szép, mint a legkülönb, amelyet Erica jelenlegi munkahelyén, a Bostoni Szépművészeti Múzeumban látott. És ha csakugyan valódi, akkor több mint hatezer éves!

Hátralépett, és megnézte a kirakat fölött a frissen festett cégtáblát. A felső sorban furcsa, kacskaringós arab írásjelek voltak, alattuk meg nagy betűkkel

ez állt: *Antica Abdul*. A kirakattól balra levő ajtót sűrű gyöngyfűggöny takarta. Ericának elég volt annyi, hogy valaki heccből megrántsa a szatyrát: belépett az üzletbe.

A több száz színes gyöngy éles, pattogó hangot hallatott, amikor a háta mögött visszahullott a helyére. Az üzlet kicsi volt, körülbelül három-négy méter széles, kétszer olyan hosszú és meglepően hűvös. A gipsszel bevakolt falak fehérre voltak meszelve, a padlót kopott keleti szőnyegek borították. A helyiség fő bútordarabja egy üvegtetejű, L alakú pult volt.

Mínthogy senki sem jött elő, hogy kiszolgálja, rövidebbre fogta szatyrának a szíját, és lehajolt, hogy közelebből is szemügyre vegye a kirakatban látott csodás agyagedényt. A színe világossárga volt, finom mintázatot a barna és a bíborvörös közti árnyalattal festették. Összegyűrt arab újság volt beletömve.

Az üzlet hátsó részében szétvált a nehéz, vörösesbarna függöny, kilépett rajta a tulajdonos, Abdul Hamdi, és a pulthoz csoszogott. Erica ránézett, és azonnal megnyugodott. A férfi hatvanöt éves lehetett, mozdulataiból és arckifejezéséből szívélyesség áradt.

– Érdekelne ez az urna – mondta Erica. – Megnézhetném közelebből?

– Természetesen – felelte Abdul, és kilépett a pult mögül. Fogta az agyagedényt, és minden ceremónia nélkül Erica remegő kezébe nyomta. – Odaviheti a pulthoz, ha akarja – mondta, és meggyújtott egy csupasz villanykörtét.

Erica óvatosan letette az urnát a pultra, és leakasztotta a válláról a szatyrát. Aztán újra kezébe vette az agyagedényt, és lassan megforgatta az ujjai közt, hogy szemügyre vegye a mintázatot. A tisztán keleti díszítőelemeken kívül táncosok, antilopok és elnagyoltan rajzolt csónakok voltak rajta: – Mibe kerül? – Figyelmesen tanulmányozta a rajzokat.

– Kétszáz fontba – mondta Abdul, lehalkítva a hangját, mintha valami titkot árulna el. A szeme csillogott.

– Kétszáz fontba! – visszhangozta Erica, és gondolatban átszámította az összeget. Körülbelül háromszáz dollárnak felel meg. Elhatározta, hogy alkuszik egy kicsit, miközben megpróbálja megállapítani, hogy az edény valóban eredeti-e. – Száz fontnál többet nem adhatok érte.

– Legyen száznyolcvan, de ez az utolsó ára – mondta Abdul, mintha mérhetetlen áldozatot hozna;

– Százhúszig még elmehetek talán – mondta Erica, és tovább tanulmányozta a mintázatot.

– Oké, magának... – Nem folytatta, hanem megérintette Erica karját. Erica nem húzta el. – Maga amerikai?

– Igen.

– Nagyszerű. Szeretem az amerikaiakat. Ezért magának különleges kedvezményt adok. Pedig veszítek az üzleten. De szükségem van a pénzre,

mert még nagyon új a bolt. Tehát magának legyen százhatvan. – Az agyagedényért nyúlt, elvette Ericától, és letette a pultra. – Csodás darab, a legkülönb árum. De százhatvan csakugyan az utolsó ára.

Erica Abdulra nézett. Az öregnek jellegzetesen markáns fellaharca volt. Erica észrevette, hogy a kopott európai zakó alatt barna galabiját visel.

Erica fölfordította az agyagedényt, megnézte az alján a csigavonalakat, és megnyálazott hüvelykujjával egy kicsit megdörzsölte a festést. Az égetett vörösesbarna festékből egy kevés az ujján maradt. Erica rögtön tudta, hogy hamisítvánnyal van dolga. Ügyes munka volt, de semmi esetre sem antik.

Roppant kényelmetlenül érezte magát. Visszatette az agyagedényt a pultra, és vállára akasztotta a szatyrárt. – Köszönöm szépen – mondta, kerülve Abdul tekintetét.

– Van más edényem is – mondta Abdul, és kinyitott egy magas szekrényt a fal mellett. Levantei ösztöne reagált Erica kezdeti lelkesedésére, de ugyanez az ösztön megérezte a hirtelen változást is. Zavarban volt, de nem akart harc nélkül elveszíteni egy vevőt. – Talán ez jobban fog tetszeni. – Kivett a szekrényből egy hasonló agyagedényt, és letette a pultra.

Erica nem akart vitatkozni, nem akarta a szemébe mondani ennek a látszólag kedves öregembernek, hogy tudja: be akarta őt csapni. Kelletlenül kezébe vette a második agyagedényt. Ez egy kicsit oválisabb volt, mint az első, és a talpa is keskenyebb. A mintázata balra tartó csigavonalakból állt.

– Ebből a fajtából több példányom is van – folytatta Abdul, és még őt agyagedényt vett ki a szekrényből.

Miközben Abdul háttal állt neki, Erica megnyalta a mutatóujját, és végighúzta a második agyagedény mintázatán. A festék nem jött le.

– Ez mibe kerül? – kérdezte Erica, megpróbálva leplezni izgatottságát. Elképzelhető volt, hogy egy hatezer éves agyagedényt tart a kezében.

Abdul kitérő választ adott. – Mindegyiknek más az ára, attól függően, hogy milyen a kidolgozása és milyen állapotban van. Nézze meg mindegyiket, és válassza ki azt, amelyik tetszik. Aztán majd megegyezünk az árban.

Erica egymás után megnézte valamennyi agyagedényt, és kiválasztott a hétből két, valószínűleg hitelesen antik darabot.

– Ez a kettő tetszik – mondta, és visszatért az önbizalma. Végre egyszer gyakorlati hasznát veszi egyiptológiai tanulmányainak. Bárcsak Richard látná.

Abdul ránézett a két agyagedényre, aztán Ericára. – Nem ezek a legszebbek. Miért tetszenek mégis jobban a többinél?

Erica Abdulra nézett, és habozott. Aztán dacosan odavágta: – Mert a többi hamisítvány.

Abdul arca kifejezéstelen volt. Aztán lassan felcsillant a szeme, és mosolyra húzódott a szája. Végül olyan harsány nevetésben tört ki, hogy

könnyes lett a szeme. Erica azon vette észre magát, hogy ő is mosolyog.

– Árulja el nekem ... – szólalt meg végre nagy nehezen Abdul. Hogy folytathassa, előbb úrrá kellett lennie a nevetésén. – Árulja el nekem, honnan tudja, hogy ezek hamisítványok? – mutatott azokra az edényekre, amelyeket Erica félreállított.

– A lehető legegyszerűbb módon állapítottam meg. A mintázat festése nem jól tapad. Ha nedves ujjal érnek hozzá, lejön. Egy antik darabnál ilyesmi sohase fordul elő.

Abdul megnyálazta az ujját, és végighúzta a festésen. Maszatos lett az ujj hegye az égetett vörösesbarna festéktől. – Tökéletesen igaza van. – Megismételte a próbát a két antik edényen is. – Az a nagyobb bolond, akit egy másik bolond bolonddá tehet. Ilyen az élet.

– Mibe kerül ez a két valódi antik edény? – kérdezte Erica.

– Nem eladók. Egyszer talán majd azok lesznek, de most még nem.

A pult üvege alá ki volt ragasztva a Régészeti Felügyelőség hivatalos pecséttekkel ellátott, eredetinek látszó igazolása arról, hogy az *Antica Abdul* hatóságilag engedélyezett régiségkereskedés. Az engedély mellett nyomtatott szöveg hirdette, hogy a régiségekért kívánságra írásbeli garanciát vállalnak. – Mit csinál, ha a vevő garancialevelet kér? – kérdezte Erica.

– Adok neki. A turistáknak édesmindegy, örülnek a szuvenírnak. Sohase ellenőrzik.

– És ez magát nem zavarja?

– Nem, egy cseppet sem zavar. A becsületesség a gazdagok fényűzése. A kereskedő mindig megpróbálja a maga meg a családja érdekében a legmagasabb áron eladni a portékáját. A turista azért jön be ide, mert szuvenírt akar. Ha eredeti antik darab kell neki, akkor ért is hozzá valamit. Tehát övé a felelősség. Maga honnan ismeri az ókori agyagedények festését?

– Egyiptológus vagyok.

– Egyiptológus! Allah szent nevére! Mi a csudának kell egy ilyen szép nőnek, mint maga, egyiptológusnak lennie? Ó, be eljárt az idő Abdul Hamdi feje fölött! Csakugyan öregszem. Tehát már máskor is járt Egyiptomban?

– Nem, most vagyok itt először. Már régen szerettem volna eljönni, de túlságosan sokba kerül. Most végre teljesült az álmom.

– Imádkozni fogok, hogy érezze jól magát. Elmegy Felső-Egyiptomba is? Luxorba?

– Természetesen.

– Megadom a fiam régiségkereskedésének a címét.

– Hogy ő adjon el nekem néhány hamisítványt? – nevetett Erica.

– Nem, nem azért, hanem hogy megmutasson magának néhány szép darabot. Nekem is van egypár gyönyörű darabom. Mit szól például ehhez? –

Egy mûmia alakú figurát vett ki a szekrényből, és a pultra tette. Finoman festett, gipsszel bevont faszobrocska volt, az elején egy sor hieroglifával.

– Hamisítvány – mondta rögtön Erica.

– Dehogyan – mondta ijedten Abdul.

– A hieroglifák nem eredetiek. Nem jelentenek semmit. Csak egy sor jelentés nélküli ábra.

– Maga el tudja olvasni a titokzatos írást?

– Ez a szakterületem. Elsősorban az Újbírodalom hieroglif írásával foglalkozom.

Abdul megfordította a szobrot, és megnézte a hieroglifákat. – Rengeteget fizettem ezért a darabért. Biztos vagyok benne, hogy eredeti.

– Lehet, hogy a szobor eredeti, de az írás nem az. Talán azért festették rá, hogy még értékesebbnek tűntessék fel a szobrot. – Kissé megdörzsölte a fekete festéket. Nem jött le. – A festés tartósnak látszik.

– Hadd mutassak még valamit. – Abdul benyúlt az üvegtetejű pult alá, és egy kis kartondobozt vett elő. Levette a fedelét, kiválasztott néhány szkarabeuszt, és sorba rakta őket a pulton. Az egyiket Erica felé tolta a mutatóujjával.

Erica a kezébe vette és megnézte. Porózus anyagból készült, s a jól ismert és az óegyiptomiak által szentként tisztelt ganajtúró bogár mintájára volt kifaragva. Erica megnézte az alját is, és meglepődve látta, hogy az egyik fáraó, I. Széthi kártusa van rajta. A hieroglif írás is csodaszép volt.

– Mutató kis darab – mondta Erica, és visszatette a pultra.

– Tehát szeretné, ha a magáé lenne ez a régiség?

– De még mennyire. Mibe kerül?

– A magáé. Ajándékba adom.

– Ilyen ajándékot nem fogadhatok el. Miért akar maga nekem ajándékot adni?

– Arab szokás. De hadd figyelmeztessenem: nem eredeti.

Erica meglepődött, és a világosság felé tartotta a szkarabeuszt. Első benyomása azonban nem változott meg. – Szerintem eredeti – mondta.

– Nem az. Tudom, mert a fiam készítette.

– Fantasztikus – mondta Erica, és ismét szemügyre vette a hieroglifákat.

– Miből készült?

– Régi csontból. Luxor és Asszuán ókori nyilvános katakombáiban óriási készletek vannak összetört múmiákból. A fiam azokból a csontokból faragja a szkarabeuszokat. És hogy a faragás réginek és megviseltnek lássék, a kész darabokat megeteti a pulykákkal. Mire keresztülmennek a pulykán, igazán tiszteletre méltó lesz a külsejük.

Erica nyelt egyet, kicsit fölkavarodott a gyomra a gondolatra, hogy milyen

biológiai utat tett meg a szkarabeusz. Intellektuális érdeklődése azonban gyorsan legyőzte fizikai undorát, és forgatni kezdte a szkarabeuszt az ujjai között. – Be kell vallanom, hogy megtévesztett ez a darab, és máskor is megtévesztene.

– Legyen nyugodt, egy csomót elvittek már belőle Párizsba, ahol a muzeológusok azt hiszik, hogy mindent tudnak, és le is ellenőrizték őket.

– Valószínűleg karbonos kormeghatározással – vetette közbe Erica.

– Lehetséges. Mindenesetre eredeti ókorinak nyilvánították őket. Ami azt illeti, a csont valóban ókori. A fiam szkarabeuszai ma már ott vannak a világ legtöbb múzeumában.

Erica cinikusan fölnevetett. Már tudta, hogy szakemberrel van dolga.

– Abdul Hamdi a nevem, de kérem, szólítson csak Abdulnak. Magát hogy hívják?

– Jaj, elnézést kérek, Erica Baron vagyok. – Erica letette a pultra a szkarabeuszt.

– Nagyon örülnék, Erica, ha meginna velem egy kis mentateát.

Abdul minden darabot visszatett a helyére, aztán félrehúzta a nehéz vörösesbarna függönyt. Erica élvezte ugyan az Abdullal folytatott társalgást, mégis csak egy kis tétozás után fogta a szatyrárt, és indult el az ajtó felé. A hátsó helyiség körülbelül ugyanakkora volt, mint az első, de nem volt se másik ajtaja, se ablaka. A falakat és a padlót keleti szőnyegek borították, s ettől a szoba olyan benyomást keltett, mint egy sátor. A közepén párnák voltak, egy alacsony asztal meg egy vízipipa.

– Egy pillanat – mondta Abdul. A függöny ismét összecsapódott, és Erica magára maradt a kelmébe bugyolált, hatalmas tárgyak sokaságával. Hallotta a bejárati ajtó gyöngyfüggönyének zörgését, aztán a fojtott kiáltást, ahogy Abdul teát rendelt.

– Kérem, foglaljon helyet – mondta Abdul, amikor visszatért, és a padlón heverő hatalmas párnákra mutatott. – Ritkán van szerencsém ilyen szép és tudós hölgyet elszórakoztatni. Mondja csak, kedvesem, Amerika melyik részéből való?

– Eredetileg az Ohio állambeli Toledóból – felelte kicsit idegesen Erica. – De most Bostonban élek, azaz pontosabban Cambridge-ben, közvetlenül Boston mellett. – Erica lassan végigpásztázta tekintetével a kis helyiséget. A közepén egy szál zsinóron lógó csupasz villanykörte hihetetlen puhaságot kölcsönzött a keleti szőnyegek mélyvörösének: olyanok lettek tőle, mint a vörös bársony.

– Ó, igen, Boston. Gyönyörű lehet Bostonban. Van ott egy barátom. Néha írunk egymásnak. Azazhogy a fiam ír, én nem tudok angolul írni. Van is itt egy levél az illetőtől. – Kotorászni kezdett a párnák mellett egy kis ladikában,

és előhalászott egy géppel írt levelet, amelyet Abdul Hamdinak címeztek, az egyiptomi Luxorba. – Talán ismeri is.

– Boston nagyon nagy város ... – kezdte Erica, még mielőtt meglátta volna a feladó nevét; dr. Herbert Lowery volt az, a saját főnöke. – Maga ismeri dr. Lowery t? – kérdezte hitetlenkedve.

– Kétszer is találkoztunk, és néha írunk egymásnak. Nagyon érdekelte az a II. Ramszesz-fej, amely körülbelül egy éve volt a birtokomban. Csodálatos ember. Nagyon okos.

– Valóban az – mondta Erica, aki egészen elképedt, hogy Abdul olyan kiválósággal levelezik, mint dr. Herbert Lowery, a Bostoni Szépművészeti Múzeum közel-keleti osztályának a vezetője. Mindjárt jóval fesztelenebbül érezte magát.

Abdul, mintha csak megérezte volna Erica gondolatait, még néhány levelet halászott elő a kis cédrusfa ládikóból. – Van itt levelem Dubois-tól is, a Louvre-ból, meg Caulfieldtől, a British Museumból.

Megzörrent a bejárati ajtó gyöngyfüggönye. Abdul hátranyúlt, félrehúzta a vörösesbarna függönyt, és mondott néhány szót arabul. Erre nesztelenül besurrant egy mezítlábas, fiatal fiú, akinek a galabijája egykor fehér lehetett, tálcával a kezében. Némán letette a fémtartós poharakat a vízipipa mellé, közben még csak föl se nézett. Abdul néhány pénzdarabot dobott a fiú tálcájára, és újból széthúzta a függönyt, hogy a fiú kimehessen. Aztán visszafordult Ericához, elmosolyodott, és megkavarta a teáját.

– Nyugodtan megihatom? – kérdezte Erica, kezébe véve a poharat.

– Hogy érti? – kérdezte meglepetten Abdul.

– Sokszor figyelmeztettek, hogy ne igyam vizet Egyiptomban.

– Ja, az emésztésre gondol. Igen, nyugodtan megihatja. A teázóban állandóan forr a víz. Ízleni fog. Forró, száraz ország ez a miénk. Arab szokás, hogy együtt teázunk vagy kávézunk a barátainkkal.

Csöndben kortyolgattak. Ericát kellemesen meglepte a tea íze és a bizsergető frissesség, amely az ital után a szájában maradt.

– Mondja csak, Erica ... – törte meg a csöndet Abdul. Furcsán ejtette ki a nevet, a második szótagot hangsúlyozva. – Persze csak ha nem tartja tolakodásnak a kérdésemet. Miért lett egyiptológus?

Erica a teáspoharába nézett. A mentapöttyök lassan kavarogtak a meleg folyadékban. Megszokta már a kérdést. Ezerszer hallotta, főleg az anyjától, aki egyszerűen képtelen volt megérteni, miért kell egy szép, fiatal zsidó lánynak, akinek "mindene megvan", egyiptológiát tanulnia, ahelyett, hogy tanárnak menne. Az anyja meg is próbálta lebeszélni a pályáról, először csak szelíden ("Mit fognak gondolni a barátnőim?"), aztán nyomósabb érvekkel ("Sohasem fogod tudni eltartani magad"), végül azzal fenyegetőzve, hogy megvonja tőle

az anyagi támogatást. De hiába volt minden. Erica folytatta a tanulmányait, részben alighanem anyja ellenzése miatt, de főleg azért, mert imádott mindent, ami az egyiptológiával kapcsolatos.

Igaz, hogy tulajdonképpen sohasem gondolt rá, hogy hol fog majd elhelyezkedni, ha végez, és az is igaz, hogy "mázlija volt", hogy a Bostoni Szépművészeti Múzeumban kapott állást, mikor a legtöbb évfolyamtársa még mindig állás nélkül volt, s még reménye is alig lehetett, hogy a közeljövőben állást kap. Mindenesetre imádta tanulmányozni az ókori Egyiptomot. Lenyűgözte a régmúlt, a misztikum és az a sok hihetetlenül gazdag és értékes lelet, amelyet már fölfedeztek. Különösen az egyiptomi szerelmi költészetet szerette, mert abban elevenedett meg leginkább az ókori ember. A költeményekből ismerte meg azokat az érzéseket, amelyek áthidalták az évezredek, lecsökkentették az idő jelentőségét, és gondolkodóba ejtették afelől, vajon egyáltalában haladt-e előre a társadalom.

Végül is Abdulra nézett, és azt mondta: – Azért lettem egyiptológus, mert megigézett az egyiptológia. Egyszer, még kislány koromban családotul kirándultunk New Yorkba, és én az egészből csak arra emlékeztem, hogy a Metropolitan Múzeumban láttam egy múmiát. Aztán mikor egyetemre kerültem, ókori történelmet hallgattam. Nagyon élveztem az ókori kultúra tanulmányozását. – Vállat vont, és elmosolyodott. Tudta, hogy sohasem volna képes tökéletesen megmagyarázni a dolgot.

– Igazán különös – mondta Abdul. – Számomra a dolog csak megélhetés, jobb, mint görnyedve a földet túrni. Magának viszont... – Megvonta a vállát. – Persze ha szívesen csinálja, rendben van. Hány éves, kedvesem?

– Huszonnyolc.

– És a férje, ő hol van?

Erica elmosolyodott, és tisztában volt vele, hogy az öregnek sejtelve sincs róla, miért mosolyog. Tudatalattijából felszínre tört a Richarddal kapcsolatos egész bonyolult problémakör. Mintha egy zsilipet nyitottak volna meg. Szinte kísértést érzett, hogy kitálalja ennek a rokonszenves idegennek a problémáit, de aztán mégsem tette. Azért jött Egyiptomba, hogy elmeneküljön előlük, és hogy hasznát vegye egyiptológiai ismereteinek. – Még nem vagyok férjnél – mondta végül. – Tényleg érdekli, Abdul? – kérdezte ismét mosolyogva.

– Hogy érdekel-e? Engem minden érdekel. – Abdul nevetett. – Végül is az iszlám négy feleséget engedélyez az igazhitűeknek. De ami engem illet, én az egy feleségemnek se tudtam négyszer örömet szerezni. De hogy huszonnyolc éves, és még nincs férjnél! Furcsa világ!

Erica elnézte Abdult, ahogy az a teáját itta, és arra gondolt, mennyire élvezte ezt a kis közjátékot. Nem szeretne volna elfelejteni.

– Abdul, megengedné, hogy lefénképezzem?

– Megtiszteltetésnek venném.

Míg Abdul kihúzta magát a párnán és megigazította a zakóját, Erica elővette kis polaroid gépét, és rászerezte a villanót. A villanó természetellenes fénnel árasztotta el a helyiséget, és a következő pillanatban a gép kiadta a nyers képet.

– Ó, bárcsak a holdrakéták működnének ilyen jól, mint a maga fényképezőgépe – mondta Abdul, és elengedte magát. – Mivel maga a legszebb és legfiatalabb egyiptológus, aki valaha az üzletemben megfordult, szeretnék valami egészen különlegeset mutatni magának.

Lassan föltápáskodott. Erica a fényképre pillantott; már kezdett szépen előjönni.

– Abban a szerencsében részesül, hogy láthatja ezt a darabot, kedvesem – mondta Abdul, óvatosan leemelve a leplet egy körülbelül hat láb magas tárgyról.

Erica fölnézett, és elakadt a lélegzete. – Teremtő atyám! – mondta hitetlenkedve. Egy életnagyságú szobor állt előtte. Nagy nehezen fölállt, hogy közelebről is megnézze. Abdul büszkén hátralépett, mint a művész, aki élete főművét leplezte le. A szobor arca vert aranyból volt, mint Tutanhamon halotti maszkja, csak hogy ez sokkal finomabb munka volt.

– I. Széthi fáraó – mondta Abdul. A leplet a földre dobta, leült, és hagyta, hogy Erica gyönyörködjön.

– Ez a legszebb szobor, amit életemben láttam – suttogta Erica a fenséges, nyugodt arcot nézve. A szem zöld földpátba sülyesztett fehér alabástromból készült. A szemöldök áttetsző kalcedonból. A hagyományos óegyiptomi fejek pedig lazúrkő berakásos aranyból. A fáraó nyakában pazar mellűsz függött, amely Nehbet egyiptomi istennőt ábrázolta keselyű képében. A nyaklánc is aranyból volt, és több száz türkiz, jáspis és lazúrkő díszítette. A keselyű csőre és szeme obszidiánból készült. A fáraó övében hüvelybe dugott aranytőr volt, finoman megmunkált drágakő berakásos markolattal. Előrenyújtott bal kezében ugyancsak drágakövekkel kirakott jogart tartott. Az összhatás káprázatos volt, teljesen lenyűgözte Ericát. Ez a szobor nem volt hamisítvány, és felbecsülhetetlen volt az értéke. A drágakövek egyenként is megfizethetetlenek voltak. A keleti szőnyegek melegvörös izzásában álló szobor úgy ragyogott, mint a gyémánt. Erica lassan körbejárta, csak aztán tudott megszólalni.

– Honnan a csudából került ez elő? Életemben nem láttam még ehhez foghatót.

– A Líbiai-sivatag homokja alól, ahol valamennyi kincsünk el van rejtve – gügyögte Abdul, akár egy büszke szülő. – Itt csak néhány órája pihen, aztán folytatja az útját. Gondoltam, hogy szívesen megnézné.

– Ó, Abdul, ez olyan gyönyörű, hogy szóhoz sem tudok jutni. De igazán. – Erica visszatért a szobor elé, és csak akkor vette észre a talapzatán levő hieroglifákat. Azonnal megismerte I. Széthi fáraó nevét, amelyet egy kár tusnak nevezett pajzsdísz tartalmazott. Aztán észrevett még egy kártust, és benne még egy nevet. Azt hitte, hogy I. Széthi egy másik neve az, és elkezdte lefordítani. Meglepetésére azonban a név Tutanhamon volt. Nem értette a dolgot. I. Széthi rendkívül fontos és hatalmas fáraó volt, s mintegy ötven évvel a jelentéktelen gyermekkirály, Tutanhamon után uralkodott. A két fáraó más-más dinasztiához tartozó, teljesen különböző családból származott. Erica meg volt győződve róla, hogy rosszul fordította le a nevet, de mikor még egyszer megnézte, kiderült, hogy nem tévedett. Mind a két név szerepelt a szobron.

A bejárati ajtó gyöngyei megcsörrentek, és az éles zajra Abdul azonnal fölállt. – Bocsásson meg, Erica, de érthető okokból elővigyázatosnak kell lennem. – A sötét lepel visszakerült a mesés szoborra. Erica úgy érezte, mintha időnek előtte ébredt volna fel egy csodálatos álomból. Már csak egy meghatározhatatlan, alaktalan tömeg állt előtte. – Hadd szolgáljam ki a vevőt. Rögtön visszajövök. Addig élvezze csak a teáját... kér még egy kicsit?

– Köszönöm, nem – mondta Erica, aki inkább a szobrot szerette volna még egyszer látni, nem teát inni.

Abdul a függönyhöz csoszogott, óvatosan kikukucskált rajta, Erica meg kezébe vette a már kész fényképet. Attól eltekintve, hogy Abdul fejének egy része hiányzott, egészen jól sikerült. Arra gondolt, hogy ha Abdul megengedi, lefényképezi a szobrot is.

Akárki volt odakint, úgy látszik, nem sietett, mert Abdul elengedte a függönyt, és visszatért a cédrusfa ládikához. Erica meg visszaült a párnára.

– Van egyiptomi útikönyve? – kérdezte csendesen Abdul.

– Van – felelte Erica. – Sikerült szereznem egy Nagel-félét.

– Nekem jobb van – mondta Abdul, és egy elnyúlt könyvecskét húzott elő a levelek közül. – Ez egy 1929-es kiadású Baedeker. Ebből lehet a legjobban megismerni Egyiptom műemlékeit, örülnék, ha a rendelkezésére bocsáthatnám, amíg hazámban tartózkodik. Sokkal jobb, mint a Nagel-féle.

– Igazán kedves – mondta Erica, és elvette a könyvet. – Nagyon fogok rá vigyázni. Köszönöm.

– Örömmre szolgál, ha élvezetesebbé tehetem egyiptomi látogatását – felelte Abdul, és visszament a függönyhöz, ahol ismét tétovázott. – Ha nem tudná hozzám visszajuttatni, amikor elhagyja Egyiptomot, adja át annak az embernek, akinek a neve és címe a könyv belső oldalán van. Sokat utazom, és előfordulhat, hogy akkor éppen nem leszek Kairóban. – Elmosolyodott, és kiment az üzlet első részébe. A nehéz függöny összecsapódott mögötte.

Erica átlapozta az útikönyvet, és feltűnt neki, milyen rengeteg rajz és

összehajtható térkép van benne. A karnaki templom leírása – a templomot a Baedeker a legmagasabb értékkel, négy csillaggal jelölte – majdnem negyven oldalra terjedt. És kitűnőnek látszott. A következő fejezet egy sor rézmetszettel kezdődött Hatsepszut királynő templomáról, és a képeket hosszú leírás követte, amelyet Erica különösen nagy érdeklődéssel olvasott el. Ide tette be Abdul fényképét, egyrészt könyvjelzőnek, másrészt, hogy el ne veszítse, aztán bedugta a könyvet a szatyrába.

Mivel egyedül volt a szobában, figyelme ismét I. Széthi mesés szobrára terelődött. Alig tudta türtőztetni magát, hogy oda ne menjen és fel ne emelje a leplet a különös hieroglifa-sorról. Azon tűnődött, vajon tényleg visszaélné-e Abdul bizalmával, ha megnézné a szobrot. Kelletlenül ugyan, de bevallotta magának, hogy bizony visszaélne, és már-már azon volt, hogy ismét előveszi az útikönyvet, mikor határozott változás történt az üzlet külső helyiségéből beszűrődő fojtott beszélgetésben. A hangok nem lettek hangosabbak, de dühösebbnek tűntek. Először azt hitte, hogy alkudoznak. Aztán üvegcsörömpölés verte fel a homályosan megvilágított szoba csöndjét, és ezt hirtelen elfulladt sikoly követte. Erica érezte, hogy páni félelem száll fel a melléből és lüktet a halántékában. Aztán egy mélyebb, fenyegetőbb hang hallatszott.

Amilyen nesztelenül csak tudott, a függönyhöz osont, és ahogy néhány perccel előbb Abdul, ő is széthúzta egy kicsit, hogy kilásson a bolt külső részébe. Először csak egy rongyos, mocskos galabijás arab hátát látta, aki a bejárati ajtó gyöngyfüggönyét tartotta széthúzva; nyilván a váratlan látogatók belépését akarta megakadályozni. Aztán Erica egy kicsit balra nézett, és alig tudott elfojtani egy sikolyt. Egy másik, szintén szakadt és mocskos galabijás arab a törött üvegtetejű pultra lenyomva tartotta Abdult, Abdul előtt egy harmadik arab állt fekete-barna csíkos, tiszta burnuszban, fehér turbánnal a fején, és éppen egy csillogó handzsárt lendített meg. A mennyezetről lógó csupasz villanykörte fénye megcsillant a borotvaéles pengén, mikor az felemelkedett Abdul rémült arca előtt.

Ericának annyi ideje se volt, hogy a függönnyel eltakarja szeme elől az iszonyatos látványt: Abdul fejét hátrarántották, és a handzsár könyörtelenül elmetszette a torkát, egészen a csigolyáig. Ziháló hang tört fel az átvágott légcsőből, aztán spriccelve kiszökött belőle az élénkpiros vér.

Ericának megrogyant a lába, és térdre esett, de a nehéz függöny felfogta az esés zaját. Rémműlten körülnézett a helyiségben, hogy hol bújhatna el. A szekrényekben? Nem volt rá ideje, hogy megpróbálja. Fölállt, és beprézelte magát a legtávolabbi sarokba az utolsó szekrény és a fal közé. Nem volt valami jó rejtékhely. A legjobb esetben is csak az ő kilátását akadályozta, úgy volt, mint a gyerek, aki eltakarja a szemét a sötét szobában. De annak a horgas

orrú arabnak az arca, aki lefogva tartotta Abdult, mélyen az emlékezetébe vésődött. Állandóan maga előtt látta kegyetlen fekete szemét, bajusza alatt vicsorgó száját és kivillanó éles, aranykoronás fogait.

A bolt külső részében folytatódott a lárma. Mintha bútorokat tologattak volna. Aztán halotti csönd lett. Gyötrelmesen lassan múlt az idő. Aztán Erica közeledő hangokat hallott. Az arabok beléptek a hátsó helyiségbe. Ericának elállt a lélegzete, és libabőrös lett a félelemtől. Hallotta az arab beszédet, érezte az emberek jelenlétét, aztán hallotta, hogy járkálni kezdenek a szobában. Léptek hallatszottak, aztán egy puffanás. Valaki arabul elkáromkodta magát. Aztán a lépések eltávolodtak, és felhangzott a bejárati ajtó gyöngyfűggönyének ismerős csörgése.

Erica kieresztette magából a levegőt, de ottmaradt a sarokba préselődve, mintha egy ezer láb mély szakadék szélén egyensúlyozna. Múlt az idő, de fogalma sem volt róla, hogy öt perc telt-e el vagy tizenöt. Némán elszámolt ötvenig. Egy hang sem hallatszott. Lassan megfordította a fejét, és egy kicsit kilépett a sarokból. A szoba üres volt, a szatyra érintetlenül hevert a szőnyegen a teája mellett. I. Széthi csodálatos szobra azonban eltűnt!

A bejárati ajtó egymásnak koccanó gyöngyeinek zajától ismét végigfutott a hideg Erica hátán. Ahogy fejvesztve visszafordult a sarok felé, véletlenül felrúgta a teáját. A pohár felborult, és kiesett a fémtartóból. A szőnyeg beitta a folyadékot, és elnyelte a zajt, mikor a pohár tompa puffanással az asztalnak gurult. Erica megint bepréselte magát a sarokba. Hallotta, hogy félrerántják a nehéz függönyt. Még lehuny szemhéján keresztül is érzékelte a beáradó természetes világosságot. Aztán a világosság megszűnt, és ő egyedül maradt a szobában azzal, aki bejött. Tompa zajok hallatszottak és közeledő léptek. Erica ismét visszafojtotta a lélegzetét.

Hirtelen egy vasmarok kapta el a bal karját, kirántotta Ericát a sarokból, és a szoba közepére penderítette.

Boston, reggel 8 óra

Richard Harveyt az ébresztőóra csörgése verte fel álmából, és kényszerítette, hogy tudomásul vegye: elkezdődött az új nap. Richard egész éjjel görcsösen hánykolódott és forgolódott az ágyában. Emlékezett rá, hogy utoljára hajnali öt előtt nézte meg az órát. Huszonhét betege volt aznapra előjegyezve a rendelőben, de már most úgy érezte magát, mint akit agyonvertek.

– Az istenit! – csapott rá dühösen az öklével az ébresztőórára. Az ütéstől nemcsak a csörgő gombja nyomódott be, hanem kipattant a keretéből a

műanyag óraszámplap is. Ez máskor is előfordult már, a számlapot könnyen vissza lehetett nyomni a helyére, de az esetnek ezúttal jelképes jelentése volt. Azt jelentette, hogy az utóbbi időben a dolgok kezdtek kicsúszni a kezéből, és Richard nem volt ehhez hozzászokva.

Kilendítette a lábát a padlóra, és az ágy szélén, ülve az órára nézett, amely ismét csörögni készült. Ahelyett, hogy az órával bajlódott volna, lehajolt, és kirántotta a konnektorból a zsinórt. A villanyóra alig hallható, egyhangú surrogása elhallgatott, megállt a körbefutó másodpercmutató is. Az óra mellett egy fénykép állt, Erica volt látható rajta, sítalpon. De Erica nem mosolygott a képen, hanem telt alsó ajkát előrebígyesztve bámult a fényképezőgép lencséjébe. Ez volt az a durcás arckifejezés, amely hol feldühítette Richardot, hol meg felszította a vágyát. Odanyúlt, megfordította a képet, és ezzel megtörte a varázst. Hogy a csudába volt képes egy olyan szép lány, mint Erica, egy több mint háromezer éve halott civilizációba beleszeretni? Mégis borzasztóan hiányzott neki a lány, pedig még csak két napja utazott el. Hogy fog négy hetet kibírni?

Fölállt, és anyaszült meztelenül kicaplatott a vécére. Harmincnégy éves korához képest igen jó formában volt. Mindig atletizált, még medikus korában is, és három év óta, amióta magánpraxist folytatott, rendszeresen teniszezett és rakettezett. Száznolcvan centi magas volt, szikár és izmos. Ahogy Erica mondta, még a fenéke is formás volt,

A fürdőszobából átment a konyhába, vizet tett fel forni, és töltött magának egy pohár dzsúsz. Aztán kinyitotta a nappaliban a spalettákat. Az ablakok a Louisburg térre néztek. Az októberi napfény átszűrődött a szilfák aranybarna levelein, és ettől mindjárt nem volt olyan hideg a levegő. Richard fáradtan elmosolyodott, s a mosolytól mélyebbek lettek a ráncok a szeme sarkában és a gödröcskék az arcán. Jóképu férfi volt, szögletes, kissé huncutkás arccal, sűrű, mézszínű hajjal. Mélyen ülő kék szemével gyakran hunyorgott.

– Egyiptom! Az istenit, mintha csak a Holdra ment volna! – mondta kétségbeesetten, hiába volt gyönyörű a reggel. – Mi a fenének kellett Egyiptomba mennie?

Lezuhanyozott, megborotválkozott, felöltözött és a maga szokott, komótos módján megreggelizett. Öltözködés közben csak a zoknijával akadt el. Egyetlen tiszta zoknija sem volt már, kénytelen volt a szennyesládából kihálászni egy párat. Rémesnek ígérkezett a nap. Ráadásul egyébre sem tudott gondolni, csak Ericára. Kétségbeesésében végül is fölhívta Erica Toledóban élő édesanyját, akivel mindig remekül megértették egymást. Fél kilenc volt, és tudta, hogy el kell kapnia az asszonyt, mielőtt az még elindul munkába.

Néhány szó után a lényegre tért.

– Van már valami hírad Ericáról?

- Űristen, Richard, hiszen még csak két napja ment el!
- Tudom. Csak gondoltam, hogy hátha mégis. Aggódok miatta. Nem tudom mire vélni ezt az egészet. Minden nagyszerűen ment, amíg el nem kezdtünk a házasságról beszélni.
- Erről már egy évvel ezelőtt beszélned kellett volna.
- Egy évvel ezelőtt még nem beszélhettem. Hiszen csak akkor indult be a praxisom.
- Attól még beszélhettél volna. Csak nem akartál. Egész egyszerűen erről van szó. És ha úgy aggódsz miatta, nem kellett volna Egyiptomba engedned.
- Megpróbáltam visszatartani.
- Ha tényleg megpróbáltad volna, most Bostonban volna.
- Hidd el, Janice, hogy megpróbáltam. Még azt is mondtam neki, hogy ha elmegy, nem tudom, mi lesz a kapcsolatunkkal.
- És ő erre mit mondott?
- Azt, hogy sajnálja, de neki fontos, hogy elmenjen.
- Most ilyen hangulatban van, Richard. Majd csak túl lesz rajta. Nyugodj meg.
- Bizonyára igazad van, Janice. Legalábbis remélem. Azért ha lesz valami híred róla, értesíts.

Letette a kagylót, tudomásul véve, hogy nem sokkal érzi jobban magát. Sőt, pánikban volt, úgy érezte, mintha Erica kicsúszna a kezéből, ösztönösen föltárcsázta a TWA-t, és megkérdezte, milyen járatok vannak Kairóba, mintha már ettől is közelebb kerülne Ericához. De nem került, és ráadásul a rendelőbe is késve indult. És nagyon dühös volt, ha arra gondolt, hogy Erica szórakozik, míg ő ilyen levert. De hát mit tehetett volna?

Kairó, délután 3 óra 30 perc

Erica egy ideig képtelen volt megszólalni. Amikor föl nézett, arra számítva, hogy az arab gyilkossal találja szembe magát, egy drága, nyersszínű, mellényes öltönyt viselő európai férfit látott maga előtt. Mintha egy örökkévalóságig nézték volna egymást. Mindketten zavarban voltak. Ráadásul Erica még félt is. Így aztán Yvon Julien de Margeau-nak negyedórájába került, amíg bemutatkozott, és meg tudta őt győzni arról, hogy nem akarja bántani. De Erica még akkor is úgy remegett, hogy alig tudott megszólalni. Végül nagy nehezen kinyögte, hogy Abdul kint van az üzlet külső részében, és vagy halott, vagy haldoklik, Yvon mondta ugyan, hogy amikor bejött, az üzlet üres volt, de azért beleegyezett, hogy még egyszer megnézi. Előbb azonban erélyesen ráparancsolt Ericára, hogy üljön le. Hamarosan visszajött.

– Az üzletben nincs senki. Csak üvegcserepek meg vér a padlón. De holttest nincs sehol.

– El akarok menni innen – mondta Erica. Ez volt az első épkézláb mondata.

– Persze, persze – csitította Yvon. – Előbb azonban mesélje el szépen, hogy mi történt.

– A rendőrségre akarok menni – folytatta Erica, és ismét remegni kezdett. Ha behunyta a szemét, rögtön maga előtt látta a handzsárt, amint elvágja Abdul torkát. – Láttam, hogy megöltek valakit. Pár perccel ezelőtt. Iszonyatos volt. Sose láttam még, hogy a szemem láttára megöltek valakit. A rendőrségre akarok menni!

Ahogy kimondta, az agyát megbéklyózó sokk fölengedett, és jobban megnézte az előtte álló férfit. Magas volt és karcsú, közel a negyvenhez, az arca napbarnított és szögletes. Tekintély áradt belőle, amelyet csak fokozott szemének átható kéksége. A rongyos arabok után főként kifogástalan szabású öltönye keltett bizalmat Ericában.

– Szerencsétlenségemre tanúja voltam, hogy megöltek egy embert – mondta végül is. – Kinéztem a függönyön, és három férfit láttam. Az egyik az ajtóban állt, a másik az öreget fogta le, a harmadik meg ... – alig tudta folytatni –, a harmadik meg elvágta az öregember torkát.

– Értem – mondta elgondolkozva Yvon. – Milyen ruhában voltak?

– Azt hiszem, nem egészen érti, miről van szó – emelte föl a hangját Erica.

– Hogy milyen ruhában voltak? Nem holmi zsebtolvajokról beszélek. Azt próbálom megértetni magával, hogy meggyilkoltak egy embert. Érti? Meggyilkolták!

– Jó, hiszek magának. De arabok voltak azok az emberek vágy európaiak?

– Arabok és galabiját viseltek. Kettő közülük mocskos volt, a harmadik láthatólag sokkal jobb módú. Úristen, ha arra gondolok, hogy nyaralni jöttem ide! – Megrázta a fejét, és föl akart állni.

– Fel tudná ismerni őket? – kérdezte nyugodtan Yvon. Erica vállára tette a kezét, egyrészt azért, hogy megnyugtassa, másrészt, hogy ne engedje fölállni.

– Nem vagyok benne biztos. Nagyon gyorsan történt az egész. Lehet, hogy azt, akinél a kés volt, föl tudnám ismerni. De nem biztos. Az ajtóban állónak egyáltalán nem is láttam az arcát. – Fölemelte a kezét, és csodálkozva látta, mennyire remeg. – Szinte magam se hiszem el, amit mondok. Elbeszélgettem Abdullal, akié az üzlet. Jó ideig beszélgettünk, még teát is ittunk. Abdul nagyon szellemes ember volt, igazi egyéniség. Úristen... – Beletúrt a hajába. – Azt mondja, hogy tényleg nincs ott kint holttest? – mutatott a függöny felé. – Pedig higgye el, hogy valóban gyilkosság történt.

– Elhiszem – mondta Yvon. A keze még mindig Erica vállán volt, és ezt a lány furcsa módon megnyugtatónak érezte.

- De hát miért vitték volna el a holttestet is? – kérdezte.
- Hogyhogy is?
- Mert elvittek egy szobrot, amely itt állt – mutatott a szobor helyére Erica.
- Az egyik óegyiptomi fáraó mesés szobra volt...
- I. Széthié? – vágott a szavába Yvon. – Csak nem tartotta itt azt a szobrot a bolond vénember? – forgatta hitetlenkedve a szemét.
- Maga tud a szoborról? – kérdezte Erica.
- Tudtam. Sőt éppen azért jöttem ide, hogy Hamdival a szoborról tárgyaljak. Mennyi ideje történt a dolog?
- Nem tudom pontosan. Tizenöt vagy húsz perce. Amikor maga bejött, azt hittem, a gyilkosok tértek vissza.
- *Merde!* – mondta Yvon, otthagyta Ericát, és járkálni kezdett a szobában. Levetette a zakóját, és rádobta az egyik párnára. – Szóval ilyen rövid ideje. – Abbahagyta a járkálást, és visszafordult Erica felé. – Maga látta a szobrot?
- Igen, láttam. Hihetetlenül szép volt. A legcsodálatosabb darab, amit valaha is láttam. A Tutanhamon-kincsek legszebb darabja sem hasonlítható hozzá. Együtt van rajta mindaz, amit az Újbírodalom művészete a tizenkilencedik dinasztiaig elért.
- A tizenkilencedik dinasztiaig? Ezt meg honnan tudja?
- Egyiptológus vagyok – felelte Erica, kissé visszanyerve önuralmát.
- Egyiptológus? Nem néz ki annak.
- Miért, maga szerint hogy kell kinéznie egy egyiptológusnak? – kérdezte ingerülten Erica.
- Na jó, akkor mondjuk úgy, hogy nem gondoltam volna, hogy egyiptológus – visszakozott Yvon. – Hamdi azért mutatta meg magának a szobrot, mert egyiptológus?
- Valószínűleg azért.
- Akkor is hülyeség volt tőle. Nagy hülyeség. Nem tudom megérteni, miért vállalt ekkora kockázatot. Van magának fogalma arról, hogy mennyit ér az a szobor? – kérdezte szinte dühösen Yvon.
- Felbecsülhetetlen az értéke – vágott vissza Erica. – És ez eggyel több ok arra, hogy a rendőrségre menjek. Az a szobor Egyiptom nemzeti kincse. Mint egyiptológus, eddig is tudtam a feketepiaci régiségkereskedelemről, de álmodni sem mertem volna, hogy ekkora értékekről is szó lehet. Valamit tenni kell!
- Valamit tenni kell! – Yvon cinikusan nevetett. – Jellegzetes amerikai farizeusság. Amerikában van a legnagyobb piaca a régiségeknek. Ha a műtárgyakat nem lehetne eladni, feketepiac se lenne. Végül is a vevő a hibás.
- Még hogy *amerikai* farizeusság! – mondta Erica felháborodva. – És mi van a franciákkal? Hogy mondhat ilyet, mikor tudja, hogy a Louvre tele van

felbecsülhetetlen értékekkel, amelyeket lényegében loptak, mint például a denderai templomból a Zodiákust! Sokan több ezer mérföldet utaznak Egyiptomig, és a végén nem láthatják, csak a Zodiákus gipszmásolatát.

– Biztonságosabb volt a Zodiákus-követ elvinni innét – védekezett Yvon.

– Ugyan már, Yvon. Ennél jobb mentséget is kitalálhatott volna. A múltban bizonyos fokig érvényes volt, de ma már nem az. – Erica alig tudta elhinni, hogy annyira magához tért, hogy képes ilyen értelmetlen vitába bonyolódni. De azt is észrevette, hogy Yvon hihetetlenül vonzó egyéniség, és azért vitatkozik a férfival, hogy valami érzelmi reakciót váltson ki belőle.

– Oké – mondta közömbösen Yvon –, elvileg egyetértünk, A feketepiacot meg kell fékezni. A módszereket illetően azonban eltér a véleményünk. Szerintem például nem kell mindjárt a rendőrségre mennünk.

Erica döbbsen nézett rá.

– Ugyebár nem ért egyet velem? – kérdezte Yvon.

– Hát, nem is tudom – dadogta Erica. Zavarta, hogy meglátszik rajta, mit gondol.

– Megértem az aggodalmát. De hadd magyarázzam el, hol van. Nem atyáskodni akarok, csak realista vagyok. Ez Kairó, és nem New York vagy Párizs, még csak nem is Róma. Ezt azért mondom, mert Egyiptomhoz képest még Olaszországot is hihetetlenül hatékonyan kormányozzák, ami elég sokat mond. Kairóban viszont óriási a bürokrácia. Itt a keleti intrika és a megvesztegetés szabály és nem kivétel. Ha a rendőrségre megy és elmondja, mi történt, maga lesz az első számú gyanúsított. Következésképpen lecsukják, vagy legalábbis házi őrizet alá helyezik. És fél évbe vagy egy évbe is belekerül, amíg egyáltalán kiállítják a megfelelő papírokat. És kész pokol lesz az élete. – Egy kis szünetet tartott. – Érthető, amit mondok? A maga érdekében mondom.

– Ki maga? – kérdezte Erica, és a szatyra után nyúlt, hogy elővegyen egy cigarettát. Tulajdonképpen nem dohányzott – Richard ki nem állhatta, ha rágyújtott –, és a reptéren mintegy a lázadása jelképeként vásárolt egy karton cigarettát a vámmentes boltban. De most csinálni akart valamit a kezével. Yvon látva, hogy Erica a szatyrában kotorászik, elővette arany cigarettatárcáját, és megkínálta. Erica zavartan kivett egyet. Yvon egy arany Dior öngyújtóval tüzet adott neki, aztán ő is rágyújtott. Egy ideig némán füstöltek. Erica nem szívta le a füstöt, csak kifújta.

– Én, ahogy azt a maga hazájában mondanák, becsületes polgár vagyok – mondta Yvon hátrasimítva amúgy is gondosan fésült, sötétbarna haját. – Sajnálom azt a pusztítást, amit a régiségekkel és a régészeti lelőhelyeken végeztek, és elhatároztam, hogy teszek valamit ellene. Ez a Széthi-szobor volt a legjobb ... hogy is mondjam ... – kereste a megfelelő szót.

Erica megpróbált segíteni. – *Lelet* – mondta.

Yvon a fejét rázta, de intett Ericának, hogy segítsen tovább. Erica vállat vont, és a *lehetőség* szót javasolta.

– Nem. Az, amire egy rejtély megoldásához szükség van...

– Kulcs vagy nyom – mondta Erica.

– Aha, nyom. Ez az. Ez a szobor volt a legjobb nyom. De a történetek után nem tudom. Lehet, hogy a szobor örökre eltűnt. Maga talán segíthetne, ha azonosítani tudná a gyilkost, de ez itt Kairóban nehéz lesz. És ha a rendőrségre megy, minden bizonnyal lehetetlenné válik.

– Először is: honnan tudott maga a szoborról? – kérdezte Erica.

– Hamditól. De biztos vagyok benne, hogy rajtam kívül még jó néhány embernek írt róla – felelte Yvon, és körülnézett a szobában. – Idejöttem, mihelyt csak tudtam. Tulajdonképpen csak pár órája érkeztem Kairóba. – Odament az egyik nagy szekrényhez, és kinyitotta. Kezdetleges műtárgyakkal volt tele. – Sokat segítene, ha megtalálnánk Hamdi levelezését – mondta, és kivett egy kis múmia alakú faszobrot. – Ezek legnagyobb része hamisítvány – tette hozzá.

– Abban a ládikában vannak levelek – mutatott Erica a kis cédrusfa ládára.

Yvon odanézett, a ládához lépett, és felemelte a fedelét.

– Nagyszerű – mondta elégedetten. – Talán akad köztük olyan levél, amely a segítségünkre lehet. De biztos akarok lenni benne, nincsenek-e valahol másutt is elrejtve levelek. A függönyhöz ment, és széthúzta. Egy kis természetes világosság hatolt be a szobába. – Raoul – szólta ki Yvon hangosan. Megcsörrent a bejárati ajtó gyöngyfüggönye. Yvon széthúzva tartotta a belső függönyt, és belépett Raoul.

Fiatalabb volt Yvonnál, harminc felé járt, a bőre olajbarna volt, a haja fekete, s gondtalan, magabiztos férfiasság áradt belőle. Ericát egy kicsit Jean-Paul Belmondóra emlékeztette.

Yvon bemutatta a fiatalembert, mondván, hogy Dél-Franciaországból való, és noha folyékonyan beszél angolul, erős akcentusa miatt kicsit nehéz megérteni. Raoul kezét fogott Ericával, és szélesen mosolygott. Aztán a két férfi, mintha Erica ott se lenne, gyorsan megtárgyalt valamit franciául, mielőtt hozzákezdett volna az üzlet átkutatásához esetleges további iratok után.

– Pár pere alatt végzünk – szólta oda Yvon Ericának, miközben átkutatta az egyik szekrényt.

Erica belesüppedt az egyik nagy párnába a szoba közepén. Egészen eltompult az átélt események hatására. Tudta, hogy a házkutatás jogtalan, de nem tiltakozott. Üres tekintettel nézte a két férfit. Miután a szekrényekkel végeztek, nekiláttak leszedni a falakat borító szőnyeget.

Miközben dolgoztak, nyilvánvaló lett a kettőjük közti különbség. Ez

nemcsak fizikai volt, vagyis nemcsak a külsejükben nyilvánult meg. Hanem abban is, ahogy mozogtak, ahogy a tárgyakkal bántak. Raoul nyers volt és rámenős, sokszor csak a puszta erejére támaszkodott. Yvon óvatos volt és szemlélődő. Raoul állandóan mozgott, és gyakran lehajolt, fejét kissé behúzva széles vállába. Yvon szálfegyenesen állt, és tartózkodó távolságból vette szemügyre a tárgyakat. Inge ujját feltúrta, szabaddá téve szőrtelen alsókarját, ami még jobban kiemelte szép formájú kis kezét. Erica egyszerre csak rájött, mi olyan más Yvonban. A férfi a tizenkilencedik század gondtalan, elkényeztetett arisztokratáira emlékeztette. Dicsfényként lebegett körülötte a nagyúri tekintély és elegancia.

Bár a pulzusa még mindig szaporán vert, Erica egyszerre csak elviselhetetlennek érezte az üldögélést. Föhlállt, és a nehéz függönyhöz lépett. Egy kis levegőre volt szüksége, de rájött, hogy hiába nyugtatta meg Yvon, hogy a holttest eltűnt, nem mer kinézni a külső helyiségbe. Aztán mégis széthúzta a függönyt.

És fölsikoltott. Alig egy méterre tőle egy arc fordult gyorsan feléje, mikor a függönyt széthúzta. A tulajdonosa nyilván éppúgy megijedt, mint Erica, mert elejtette a kezében tartott agyagedényeket, amelyek csörömpölve hullottak a földre.

Raoul azonnal reagált: félrelökte Ericát, és kirohant a külső helyiségbe. Yvon utána. A tolvaj átgázolt a cserepeken, megpróbálta elérni az ajtót, de Raoul mint a macska vetette utána magát, és egy kemény karateütéssel nyakszirten vágta. A betolakodó a földre rogyott, aztán hanyatt fordult. Egy tizenkét év körüli fiú volt.

Yvon ránézett, és visszament Ericához.

– Jól van? – kérdezte gyöngéden.

Erica a fejét csóválta. – Nem vagyok hozzászokva az ilyesmihez. – Még mindig a függönybe kapaszkodott, és lehorgasztotta a fejét.

– Nézze meg azt a fiút – kérte Yvon. – Csak hogy tudjam, nem ő volt-e az egyik a három közül. – Átkarolta Ericát, de a lány udvariasan eltolta magától.

– Semmi bajom – mondta. Már tudta, hogy azért reagált az előbb olyan hevesen, mert addig elfojtott félelme robbant ki belőle az újabb eseményre.

Mély lélegzetet vett, kiment, és lenézett a lapuló gyerekekre.

– Nem ő volt – mondta.

Yvon éles hangon mondott valamit arabul a fiúnak, aki erre föltápaszkodott és kikotródott az üzletből, a gyöngyfüggöny csak úgy táncolt mögötte. – A szegénység keselyűt csinál némelyik emberből ebben az országban. Megérzik, ha valahol baj van.

– El akarok menni – mondta Erica a tőle telhető legnyugodtabban. – Nem tudom, hova, de el akarok menni innen. És még mindig úgy érzem, hogy

értésíteni kellene a rendőrséget.

Yvon Erica vállára tette a kezét. – A rendőrséget úgy is értesíthetjük – mondta atyai hangon –, hogy magát nem keverjük bele. Dönteni persze maga dönt, de higgye el, tudom, hogy mit beszélek. Az egyiptomi börtönök vetekszenek a török börtönökkel.

Erica fürkészve nézett Yvon szemébe, aztán lenézett a saját remegő kezére. Mivel látta már a Kairóban uralkodó nyomort és általános zűrzavart, rájött, hogy Yvonnak igaza van. – Akkor szeretnék visszamenni a szállodámba.

– Értem – mondta Yvon. – De kérem, engedje meg, hogy elkísérjük. Csak előbb hadd vegyem magamhoz Hamdi leveleit. Egy perc az egész. – Ezzel a két férfi eltűnt a nehéz függöny mögött.

Erica a széttört pulthoz lépett, és ránézett a vérrel szennyezett üvegcserépekre. Csak nehezen tudta visszafojtani hányingerét, de szerencsére hamar megtalálta, amit keresett: az Abdultól kapott hamis szkarabeuszt, amelyet a fia faragott ki olyan nagy szakértelemmel. Zsebre dugta, és közben a lába nagyujjával megérintette a földön heverő cseréptörmelékét. Köztük voltak a két eredeti agyagedény darabjai is. Miután hatezer évet épségben átvészelték, most értelmetlenül összetörtek, elejtette őket egy tizenkét éves tolvaj. Ericát fizikai rosszullét fogta el a veszteség miatt. Tekintete ismét a vérre esett, és be kellett hunynia a szemét, nehogy elsírja magát. Egy érző ember életét oltotta ki a kapzsiság. Hiába próbálta maga elé idézni a handszárral hadonászó férfit. A vonásai élesek voltak, tipikus beduinarc volt, bőrének színe mint a csiszolt bronzé. Mégsem tudott volna pontos személyleírást adni róla. Kinyitotta a szemét, és körülnézett. Düh kezdte felváltani feltörni akaró könnyeit. Szeretett volna a rendőrségre menni, hogy minél előbb bíróság elé állítsák Abdul Hamdi gyilkosait. De Yvon nyilván nem ok nélkül óvta a kairói rendőrségtől. És ha még abban sem biztos, hogy felismeri a gyilkost, ha ismét látja, akkor nem érdemes megkockáztatnia a rendőrség értesítését.

Lehajolt, és fölvelt egy nagyobb cserépdarabot. Egyiptológiai ismeretei segítségével könnyen maga elé tudta képzelni az alabástrom és földpát szemű I. Széthi-szobrot. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a szobrot meg kell találni. Sohase gondolta volna, hogy ilyen jelentős műtárgyak is feketepiacra kerülhetnek.

A függönyhöz lépett, és széthúzta. Yvon és Raoul éppen a padlót borító szőnyeget csavarta fel. Yvon fölneézett, és intett, hogy már csak pár perc az egész. Erica nézte, hogyan dolgoznak. Yvonnak nyilván érdeke fűződik ahhoz, hogy megpróbáljon tenni valamit a feketepiac ellen. A franciák mindig is sokat tettek azért, hogy megakadályozzák az egyiptomi műkincsek elrablását, legalábbis azokat, amelyeket nem ők vittek el a Louvre-ba. Ha ő,

Erica segít megtalálni a szobrot azzal, hogy nem megy a rendőrségre, akkor talán okosabb, ha nem megy oda. Erica elhatározta, hogy együttműködik Yvonnal, de azt is tudta, hogy bizonyos fokú ésszerűség abban is van, amit ő gondol.

Yvon otthagyta Raoult, hogy tegye a helyükre a szőnyeget, és kivezette Ericát az Antica Abdulból. Yvonnal egészen más volt keresztülmenni a Khán el-Khalílin, mint egyedül. Senki nem zaklatta Ericát. Yvon, mintha csak el akarta volna terelni a lány figyelmét az utóbbi órák eseményeiről, egyfolytában a bazárról és Kairóról beszélt. Nyilvánvaló volt, hogy jól ismeri a város történetét. Közben levette a nyakkendőjét, és kigombolta az inge nyakát.

– Mit szólna egy bronz Nefertiti-fejhez? – kérdezte Ericától, és az egyik utcai árus kordéjáról levett egy ronda, turistáknak szánt emléktárgyat.

– Isten ments! – rémüldözött Erica. Eszébe jutott, mi történt, miután a suhanc megtámadta.

– Nem árt, ha van egy – mondta Yvon, és máris alkudni kezdett arabul. Erica megpróbálta megakadályozni, de Yvon megvette a szobrot, és ünnepélyesen átnyújtotta. – Becses egyiptomi szuvenir. Egyetlen szépséghibája, hogy alighanem Csehszlovákiában gyártották.

Erica mosolyogva elvette a kis szobrot. Kairó varázsa kezdett átszivárogni a hőségen, mocskon és szegénységen, és Erica egy kicsit megnyugodott.

A keskeny sikátor kiszélesedett, és kiértek a napsütötte El-Azhar térre. Az autók éktelenül dudáltak, a forgalom teljesen elakadt. Yvon jobb kéz felé egy egzotikus épületre mutatott, amelynek szögletes minaretjét öt hagymakupolás tornyocska vette körül. Bal kéz felé állt a híres El-Azhar-mecset, bejáratát szinte teljesen eltakarta előlük a forgalom és egy szabadtéri piac. Elindultak a mecset felé, és minél közelebb értek hozzá, annál inkább kivehetővé vált a szépen kidolgozott kétíves bejárat és a bonyolult arabeszk díszítés. Ez volt az első középkori muzulmán épület, amelyet Erica Kairóba érkezése óta közről látott. Tulajdonképpen nem sokat tudott az iszlámról, de az épületei különös, egzotikus hatással voltak rá. Yvon megérezte a lány érdeklődését, és sorra megmutatta a minareteket, különösen a kupolásokat és sodronyzománcosokat. Tovább mesélt a mecset történetéről meg arról, hogy melyik szultán mit épített hozzá.

Erica megpróbált odafigyelni Yvon előadására, de képtelen volt rá. A mecset előtti forgalmas piacon csak úgy hemzsegték az emberek. Ráadásul Erica gondolatai állandóan visszatértek Abdulra és hirtelen bekövetkezett, iszonyatos halálára, amelynek szemtanúja volt. Mikor Yvon témát váltott, Erica nem reagált rá. Yvon kénytelen volt megismételni: – Itt a kocsim.

Elvihetem a szállodájához? – Egyiptomi gyártmányú, fekete Fiatja volt, viszonylag új, de tele horpadással és karcolással. – Nem Citroen, de azért megteszi – mondta.

Erica egy pillanatra zavarba jött. Nem számított magángépkocsira. Egy taxi is tökéletesen megfelelt volna neki. Rokonszenvesnek találta ugyan Yvont, de mégiscsak egy idegen férfi volt egy idegen országban. Yvon kiolvasta szeméből, hogy mit gondol.

– Kérem, ne értsen félre – mondta. – Úgy érzem, az előbb nagyon kellemetlen helyzetbe kerültem, örülök, hogy véletlenül éppen odamentem, de bárcsak húsz perccel előbb érkeztem volna. Csak segíteni szeretnék magának, higgye el. Kairóban elég nehéz boldogulni, és annyi tapasztalattal, amennyi magának van, még nehezebb. A napnak ebben a szakában képtelenség taxit kapni. Egyszerűen nincs elég. Engedje meg, hogy elvigyem a szállodájáig.

– És Raoullal mi lesz? – kérdezte Erica, megpróbálva az időt húzni.

Yvon kinyitotta a jobb első ajtót. De nem erőszakoskodott Ericával, hogy szálljon be, hanem odament egy turbános arabhoz, aki nyilván a kocsira vigyázott, néhány szót mondott neki arabul, és némi aprópénzt dobott a tenyerébe. Aztán kinyitotta a sofőrülés ajtaját, beszállt, áthajolt Ericához, és rámosolygott. Kék szeme szelíden csillogott a délutáni napsütésben. – Raoul miatt ne aggódjon. Tud gondoskodni magáról. Én inkább maga miatt aggódom. Ha volt bátorsága egyedül kóborolni Kairóban, velem is nyugodtan eljöhét a szállodájáig. De ha nem akar velem jönni, mondja meg, hol lakik, és később megvárom lent a hallban. Nem vagyok hajlandó lemondani arról a Széthi-szoborról, és lehet, hogy maga tud segíteni nekem.

Bekapcsolta a biztonsági övét. Erica körülnézett a téren, fölsóhajtott, és beszállt a kocsiba. – A Hiltonba – mondta.

Az autózás nem volt éppenséggel megnyugtató. Yvon először is föl húzta puha, sevrőbőr autóskesztyűjét, és gondosan ráigazította az ujjaira. Aztán vadul egyesbe kapcsolt, és a kis autó csikorgó kerekekkel belevetette magát a forgalomba. A torlódás miatt azonban rögtön fékezni kellett, s ennek következtében Erica kénytelen volt megtámasztani magát a műszerfalban. És ez így ment az egész úton: gáz és fék, gáz és fék, Erica folyton előre meg hátra zökkent. Egyik balesethelyzetet épphogy megúszták, máris következett a másik; gyakran csak milliméterekkel kerültek ki az autók, teherautókat, szamaras kordékat, sőt az épületeket is. Állat és ember egyaránt menekült előlük, mert Yvon, a kormányt két kézzel fogva, úgy vezetett, mintha autóversenyen volna. Határozott volt és agresszív, de nem gurult dühbe és nem lett ingerült attól se, amit mások csináltak. Fűtyült rá, ha egy autó vagy kordé eléje vágott. Türelmesen megvárta, amíg egy kis rés támadt, aztán robogott tovább.

Délnyugat felé tartottak a zsúfolt belvárosból, elhaladtak a régi városfal maradványai és Szaladin csodálatos fellegvára mellett. A fellegvárban a Mohamed Ali-mecset kupolái és minaretei törtek az ég felé, büszkén hirdetve az iszlám világi hatalmát. Róda szigetének északi csücskénél érték el a Nílust. Itt jobbra fordultak, és végighajtottak a hatalmas folyó keleti partján húzódó széles sugárúton. A víz hűvösen csillogó kékje milliónyi gyémántként verte vissza a délutáni nap sugarait, és üdítő ellentéte volt a forró és mocskos kairói belvárosnak. Mikor Erica előző nap először látta a Nílust, még csak a történelme és az a tény imponált neki, hogy a folyó a távoli Egyenlítői Afrikában ered. De ma már tudta, hogy sem Kairó, sem pedig Egyiptom lakott területei nem létezhetnének a folyó nélkül. A fullasztó por és a tikkasztó hőség állandóan érzékelteti a sivatag erejét és könyörtelenségét, és ez a sivatag állandóan ott dörömböl Kairó hátsó kapujánál, és úgy fenyegeti a várost, mint a pestis.

Yvon közvetlenül a Hilton főbejárata felé hajtott: A slusszkulcsot benn hagyta az indítóban, kiugrott a kocsiból, átsietett a jobb első ajtóhoz, és a turbános portást megelőzve lovaglásán kísérette Ericát a kocsiból. Erica, aki csak nemrég volt szemtanúja élete legszörnyűbb eseményének, önkéntelenül elmosolyodott e nem várt udvariasságon. Amerikai lévén, nem volt hozzászokva ahhoz, hogy egy ilyen kétségkívül férfias egyéniség az udvariasság elemi szabályaival törődjön. Sajátosan európai szokás volt ez, amelyet Erica, bármilyen kimerült volt is, végtelenül elragadónak talált.

– Ha föl akar menni a szobájába, hogy egy kicsit felfrissítse magát, megvárom idelent, aztán elbeszélgetünk – mondta Yvon, amikor beléptek a Zsúfolt hallba. Nyilván megérkeztek már a délutáni nemzetközi járatok.

– Előbb szeretnék inni valamit – mondta habozás nélkül Erica.

A légkondicionált koktélbár hőmérséklete élvezetes volt: mintha egy kristálytiszt vízű tóba lépett volna az ember. Erica és Yvon beült az egyik sarokba és rendelt. Amikor megkapták az italaikat, Erica egy pillanatra az arcához nyomta jeges vodka-tonikos poharát, hogy élvezze a hűvösségét.

Elnézte Yvont, aki nyugodtan kortyolgatta Pernod-ját, és arra gondolt, milyen gyorsan alkalmazkodik a férfi a környezethez. Éppoly otthonosan mozog a Hiltonban, mint a Khán el-Khalíli kellős közepén. Ugyanolyan magabiztosan, ugyanolyan fensőbbbbségesen. Amikor jobban szemügyre vette Yvon ruháját, látta, milyen elegáns a szabása, összehasonlította Richard örökké egyforma Brooks Brothers-féle holmijaival, és elmosolyodott, de tudta, hogy Richardot nem érdekli az öltözködés, és hogy az összehasonlítás nem fair.

Belekóstolt az italába, és kezdett megnyugodni. Még egyet kortyintott, ezúttal nagyobb, de mielőtt lenyelte volna, mélyet lélegzett. – Úristen, hogy

min mentem keresztül! – mondta aztán. Tenyerébe fektette az arcát, és megdörzsölte a halántékát. Yvon nem szólt semmit. Pár perc múlva Erica kihúzta magát, és egyenesebben ült a székén. – Mit szándékozik tenni a Széthi-szoborral kapcsolatban? – kérdezte.

– Megpróbálom megkeresni – felelte Yvon. – Meg kell találnom, még mielőtt kikerül Egyiptomból. Nem említette Abdul Hamdi, hogy hová akarják vinni? Nem célzott rá?

– Csak annyit mondott, hogy néhány óráig pihen az üzletében, aztán hamarosan folytatja az útját. Semmi egyebet.

– Körülbelül egy évvel ezelőtt előkerült egy hasonló szobor, és...

– Hogyhogy *hasonló*? – kérdezte izgatottan Erica.

– Az is egy aranyozott I. Széthi-szobor volt – felelte Yvon.

– Láttam, Yvon?

– Nem. Ha láttam volna, most nem volna Houstonban. Egy olajmágnás vette meg egy svájci bank közvetítésével. Megpróbáltam kideríteni, hogyan, de a svájci bankok együttműködésére nem lehet számítani. Semmire se jutottam.

– Nem tudja véletlenül, hogy a Houstonban levő szobor talapzatán vannak-e hieroglifák? – kérdezte Erica.

Yvon a fejét rázta, és rágyújtott egy Gauloise-ra. – Sejtelmem sincs róla – mondta. – Miért kérdi?

– Mert annak a szobornak a talapzatán, amelyet én láttam, voltak – felelte Erica, belemelegedve a témába. – És különösen az tűnt fel nekem, hogy két fáraó neve volt rajta. I. Széthié és Tutanhamoné!

Yvon mélyen leszívta a cigarettafüstöt, és kérdően nézett Ericára. Vékony ajkát összeszorította, és az orrán fújta ki a füstöt.

– A hieroglifák a szakterületem – mondta védekezően Erica.

– Lehetetlen, hogy Széthi és Tutanhamon neve együtt szerepeljen egy szobron – jelentette ki Yvon határozottan.

– Különös – folytatta Erica –, de biztos vagyok benne, hogy mind a két név rajta van. Sajnos nem volt időm a szöveg többi részét is lefordítani. Az első gondolatom az volt, hogy a szobor hamisítvány.

– Nem hamisítvány – mondta Yvon. – Egy hamisítványért nem gyilkolták volna meg Hamdit. Nem lehet, hogy másvalakiével tévesztette ossza Tutanhamon nevét?

– Szó sincs róla – felelte Erica. Előhalászott a szatyrából egy tollat, rárajzolta a szalvétájára Tutanhamon koronázási nevét, és kihívó arccal odalökte Yvon elé. – Ez volt belevésve annak a szobornak a talapzatába – mondta.

Yvon nézte a rajzot, és elgondolkozva, némán füstölt tovább. Erica

figyelte.

– Miért ölték meg az öreget? – kérdezte végül. – Ez az, amit nem értek. Ha csak a szobor kellett volna nekik, simán elvihették volna. Hamdi egyedül volt a boltban.

– Fogalmam sincs róla, miért ölték meg – nézett föl Yvon a Tutanhamon nevét ábrázoló rajzról. – Talán a "fáraók átka" miatt. – Elmosolyodott. – Körülbelül egy évvel ezelőtt egészen Bejrútig követtem néhány egyiptomi régiség útját. Az ottani közvetítő kereskedő Mekkába tartó zarándokoktól kapta őket. De alighogy kapcsolatba léptem az illető úriemberrel, megölték. Csak azt nem tudom, hogy miattam-e.

– Gondolja, hogy ugyanazért ölték meg, amiért Abdul Hamdit? – kérdezte Erica.

– Nem. Tulajdonképpen az egymásra lövöldöző keresztények és muzulmánok keresztüzébe került. De ez éppen akkor történt, amikor találkoznom kellett volna vele.

– Milyen értelmetlen tragédia! – mondta szomorúan Erica, ismét Abdulra gondolva.

– Bizony az – helyeselt Yvon. – De ne felejtse el, hogy Hamdi nem ártatlan kívülálló volt, és tudta, mi a tét. Az a szobor felbecsülhetetlen értékű, és ebben a nyomorban a pénz hegyeket képes megmozgatni. Ezért lenne hiba, ha a hatóságokhoz fordulna. A legjobb esetben is csak nehezen találna olyanvalakit, akiben megbízhat, ha pedig ekkora pénzről van szó, lehet, hogy a rendőrség sem járna el tisztességesen.

– Nem tudom, mitévő legyek – mondta Erica. – Magának mik a tervei, Yvon?

Yvon megszívta a Gauloise-át, és végigpásztázta tekintetével az ízléstelenül berendezett bárt. – Remélhetőleg lesz valami információ Hamdi levelezésében. Ez persze nem sok, de kezdetnek megteszi. Ki kell derítenem, ki ölte meg az öreget. – Erica felé fordult, komorabb lett az arca. – Szükségem lehet magára a gyilkos azonosításánál. Megtenné?

– Természetesen, ha tudom – felelte Erica. – Nem láttam túlságosan jól a gyilkosokat, de valóban szeretnék segíteni magának. – Erica gondolkodóba esett azon, amit mondott. Nagyon banálisan hangzott. De úgy látszott, Yvon nem találta annak. Olyannyira nem, hogy átnyúlt az asztalon, és gyöngéden megszorította Erica csuklóját.

– Ennek igazán örülök – mondta melegen. – De most mennem kell. A Meridián Szállóban lakom, 800-as lakosztály. Róda szigetén. – Szünetet tartott, de Erica csuklóját még nem engedte el. – Nagyon örülnék, ha megtisztelne azzal, hogy ma este velem vacsorázik. A történetek után bizonyára szörnyű benyomásai vannak Kairóról, és én szeretném, megmutatni a másik

arcát is.

Ericának hízelgett a nem várt meghívás. Yvon túlságosan is jóképű volt, és valószínűleg ezer nő közül is választhatott volna magának vacsorapartneret. Ő nyilván csak a szobor miatt érdekelte Yvont, Erica érzelmei azonban zavarosak voltak. – Köszönöm, Yvon, de nagyon fáradt vagyok. Még nem álltam át a repülőút után, és rosszul is aludtam az éjjel. Talán majd egy másik este.

– Korán megvacsorázhathánk. Tízre már vissza is hoznám. Azok után, amiken ma keresztülment, nem hinném, hogy kellemes lenne egyedül üldögélnie a szállodai szobában.

Erica az órájára nézett, és látta, hogy még hat óra sincs. Tízkor még nem lesz nagyon késő, és ennie úgyis kell.

– Ha nem bánja, hogy tízre vissza kell hoznia, akkor szívesen magával vacsorázom.

Yvon egy pillanatra megszorította Erica csuklóját, aztán elengedte. – *Entendu* – mondta, és intett, hogy hozzák a számlát.

Boston, délelőtt 11 óra

Richard Harvey lenézett a kövér Henrietta Olson hatalmas hasára. A nő alul és felül le volt takarva, csak az epehólyagja tájékát hagyták szabadon.

– Nos, Mrs. Olson, legyen szíves, mutassa meg, hogy hol fáj – mondta Richard.

A lepedő alól kibújt egy kéz, és Henrietta a mutatóujját a hasába nyomta a jobb bordái alatt.

– És itt hátul is, doktor úr – mondta a jobb oldalára fordulva és a háta közepébe bökve. – Ilyentájt, ni – mutatott Richard veséjének a tájára.

Richard az ég felé forgatta a szemét, de ezt csak Nancy Jacobs, a rendelőjében dolgozó nővér láthatta, aki meg is csóválta a fejét, mert úgy érezte, hogy Richard ma szokatlanul kurtán intézi el a betegeit.

Richard fölneézett az órára. Tudta, hogy ebéd előtt még három beteget kell megvizsgálnia. Bár a belgyógyászati szakvizsgát megelőző hároméves kórházi gyakorlaton remekül megállta a helyét, és még most is szerette a munkáját, voltak napok, amelyek meglehetősen próbára tették. Betegei kilencven százalékanak az esetében ugyanis dohányzás és elhízás okozta problémákról volt szó, és ezt a munkát nem lehetett egy napon említeni azzal az intenzív szellemi munkával, amelyet az általános kórházi gyakorlat megkívánt. És most ráadásul még ott volt Erica is. Ez szinte lehetetlenné tette, hogy olyan problémákra koncentráljon, mint Henrietta epehólyagja.

Kopogtak, aztán bedugta a fejét Sally Marinski, az adminisztrátor. – Doktor úr, távolsági hívás az egyesén. – Richard arca fölragyogott. Ő kérte meg Sallyt, hogy hívja fel neki Janice Baront, Erica édesanyját.

– Elnézést, Mrs. Olson – mondta Richard. – Feltétlenül beszélnem kell az illetővel. Rögtön visszajövök. – Intett Nancynek, hogy maradjon.

Becsukta a vizsgáló ajtaját, fölkapta a kagylót, és benyomta a megfelelő gombot.

– Halló, Janice!

– Erica még mindig nem írt, Richard.

– Köszönöm. Tudom, hogy még nem írt. Csak azért hívtalak, hogy megmondjam, majd megőrülök. Kíváncsi volnék, hogy szerinted mit kellene csinálnom.

– Nem hiszem, hogy pillanatnyilag sok választásod volna. Meg kell várnod, amíg Erica visszajön.

– Szerinted miért ment el?

– Halvány sejtelmem sincs róla. Én sohasem értettem ezt az egész egyiptomi dolgot, már akkor sem, amikor bejelentette, hogy ezt választja szaktárgyául. Ha az apja még élt volna, ő bizonyára észre tudta volna térítem.

Richard csak egy kis szünet után szólalt meg újra. – Én igazán örülök, hogy érdekli valami, de egy hobbi miatt nem teheti tönkre az egész életünket.

– Ebben egyetértünk, Richard.

Ismét szünet következett; Richard szórakozottan játszadozott az íróasztali készlettel. Kérdezni akart valamit Janice-től, de félt feltenni a kérdést.

– Mit szólnál hozzá, ha én is Egyiptomba utaznék? – mondta ki végül is.

Csönd volt a vonalban.

– Janice? – szólt bele a kagylóba Richard, mert azt hitte, hogy megszakadt a kapcsolat.

– Utána akarsz menni? Richard, nem hagyhatod csak úgy ott a rendelődöt!

– Hát nem lenne könnyű, de szükség esetén el tudnám intézni. Kerítenék helyette.

– Hát... talán nem is rossz ötlet. Ámbár nem tudom. Erica mindig a saját feje után megy. Beszéltél vele a dologról?

– Nem, erről sohasem beszéltünk. Gondolom, azért nem, mert feltételezte, hogy a jelen körülmények között úgysem tudnék elmenni.

– Talán ezzel megmutathatnád neki, hogy szereted.

– Megmutathatnám, hogy szeretem! Úristen, hiszen nagyon jól tudja, hogy már lefizettem a foglalót arra a newtoni házra!

– Igen, de lehet, hogy neki nem az a fontos, Richard. Szerintem az a baj, hogy túlságosan sokáig húztad-halasztottad a dolgot. Úgyhogy lehet, hogy nem is rossz ötlet, hogy Egyiptomba utazz.

– Még nem tudom, mit fogok csinálni, de azért köszönöm, Janice.

Letette a kagylót, és megnézte az előjegyzési naplójában a délutánra várható betegek névsorát. Hosszúnak ígérkezett a nap.

Kairó, este 9 óra 30 perc

Erica hátradőlt a szélkén, míg a két figyelmes pincér leszedte az asztalt. Yvon olyan éles hangon és olyan kurtán parancsolgatott nekik, hogy Erica már-már feszélyezve érezte magát miatta, de Yvon nyilván hozzá volt szokva az ügyes szolgálkhoz, akik fél szóból is értenek. Fűszeres egyiptomi fogásokból álló pazar vacsorát ettek, gyertyafénynél. Yvon nagyon méltóságteljesen rendelt. Az étteremnek a romantikus, bár nem egészen hozzáillő Casino de Monte Bello volt a neve, és a Moqattam hegy tetején állt. A teraszon ültek, ahonnan Erica kelet felé ellátott az Arábiai-hegység csipkés vonulatáig, amely az Arabfélszigettől Kínáig húzódik. Észak felé a Nílus deltájának szerteágazó erei látszottak: a folyó legyezőként szétterülve ömlött a Földközi-tengerbe. Délen is ott volt a Nílus: lapos, csillogó kígyóként kúszott elő Afrika szívéből. A legszebb kilátás azonban nyugat felé nyílt, ahol Kairó minaretjei és kupolái fűrták át magukat a városra telepedő fehér párán. A csillagok is kigyúltak már az ezüstösen fekete égbolton, akárcsak alattuk a város fényei. Ericát elfogta az Ezeregyéjszaka hangulata. A város egzotikumot, érzékiséget és titokzatosságot árasztott magából, és ez elhomályosította a nap ocsmány eseményeinek emlékét.

– Kairónak igen erős, kesernyés bája van – mondta Yvon. Az arca árnyékba veszett, de mikor megszívta a cigarettáját, a parázs vörösen felizzott, és megvilágította éles vonásait. – És hihetetlen történelme. A korrupció, a brutalitás, a folytonos erőszak itt mindig olyan fantasztikus méreteket öltött, hogy szinte érthetetlen.

– És ez nem sokat változott? – kérdezte Erica, és Abdul Hamdira gondolt.

– Kevesebbet, mint gondoljak. A korrupció itt életforma. A szegénység úgyszintén.

– És a vesztegetés? – kérdezte Erica.

– Az változott a legkevésbé – felelte Yvon, és gondosan belepöccintette cigarettája hamuját a hamutartóba.

Erica kortyolt egyet a borából. – Meggyőzött, hogy ne menjek a rendőrségre. Valóban fogalmam sincs róla, hogy tudnám-e azonosítani Mr. Hamdi gyilkosait, és eszem ágában sincs a keleti intrikák mocsarába süllyedni.

– Ez a legokosabb, amit tehet. Higgyc el.

– De azért bosszant a dolog. Nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy mint

ember, kibújok a felelősség alól. Úgy értem, hogy láttam egy gyilkosságot, aztán nem teszek semmit. Valóban úgy gondolja, hogy ha nem megyek el a rendőrségre, segíthetek a feketepiac ellen folytatott keresztes hadjáratában?

– Feltétlenül. Ha a hatóságoknak előbb jut tudomására az a szobor, mint ahogy én megtalálom, akkor semmi esélyem se lesz arra, hogy a segítségével beépüljek a feketepiacba. – Yvon átnyúlt az asztalon, és biztatóan megszorította Erica kezét.

– És miközben a szobrot kérési, megpróbálja azt is kideríteni, hogy ki ölte meg Abdul Hamdit? – kérdezte Erica.

– Természetesen – felelte Yvon. – De ne értsen féke. Az én indítékom elsősorban a szobor és a feketepiac ellenőrzése. Nem áttatom magam azzal az ostobasággal, hogy befolyásolni tudom az egyiptomi közérkölcöket. De ha megtalálom a gyilkosokat, riadóztatom a hatóságokat. Ez megnyugtatja?

– Meg – felelte Erica.

Közvetlenül alattuk egyszerre csak kigyulladtak a fellegvár fényei. A kép elbűvölte Ericát, s a keresztes hadjáratok emlékét idézte föl benne.

– Délután mondott valamit, ami nagyon meglepett – fordult vissza Erica Yvon felé. – A "fáraók átkát" említette. De ugye nem hisz az efféle ostobaságokban?

Yvon elmosolyodott, de csak akkor felelt, miután a pincér eléjük tette az illatos arab feketekávéját. – A "fáraók átka!" Mondjuk úgy, hogy nem egészen utasítom el az ilyesfajta elképzeléseket. Az ókori egyiptomiak óriási erőfeszítéseket tettek hallottaik konzerválására. Híresek voltak arról, hogy érdekelték őket az okkult tudományok, és szakértői voltak mindenfajta méregnek. – *Alors...* – Kortyolt egyet a kávéjából. – Sokan haltak meg titokzatos körülmények között azok közül, akik a fáraók sírjainak kincseivel foglalkoztak. Efelől semmi kétség.

– A tudományos köröknek nagyon is sok kétségük van – mondta Erica.

– Nem vitás, hogy a sajtó sietett eltúlozni a történeteket, de tény, hogy néhányan azok közül, akik kapcsolatba kerültek Tutanhamon sírjával, nagyon furcsa halált haltak, elsőnek maga Lord Carnarvon. Kell lennie valaminek a dologban, de hegy mi az, azt nem tudom. Csak azért említettem az átkot, mert a jelek szerint két kereskedőt, aki – ahogy maga mondta – jó "nyom" lett volna, közvetlenül azelőtt gyilkoltak meg, hogy találkozni akartam velük. Véletlen volna? Valószínűleg nem.

A kávé után elsétáltak a hegygerincen egy kísértetiesen szép, romos mecsethez. Nem beszéltek. Elnémította és félelemmel vegyes tisztelettel töltötte el őket a szépség. Amikor átmásztak néhány kövön, hogy megálljanak az egykor oly büszke épület égnek meredő, tető nélküli falai közt, Yvon a kezét nyújtotta Ericának. Fejük fölött a mélykék égbolton a Tejút miriádnyi

csillaga ragyogott. Erica számára Egyiptom varázslatos bűbáját a múlt jelentette, és ezt meg is találta a sötét, középkori romok között.

Mikor visszafelé mentek a kocsihoz, Yvon átölelte ugyan Erica vállát, de továbbra is csak a mecsetről beszélt, és ígéretéhez híven valamivel tíz óra előtt csakugyan letette Ericát a Hilton bejárata előtt. Erica a liftben mégis bevallotta magának, hogy egy kicsit belebolondult a férfiba. Yvon kedves volt és átkozottul vonzó.

A szobájához érve Erica bedugta a kulcsot a zárba, kinyitotta az ajtót, felkattintotta a villanyt, és ledobta a szatyrt a kis előszobában a csomagtartóra. Becsukta az ajtót, és kétszer is ráfordította a revolverzárat. A légkondicionáló teljes erővel működött, és mivel Erica nem szeretett mesterségesen hűtött szobában aludni, elindult az erkély felé, hogy kikapcsolja a készüléket.

Félúton megtorpant, és elfojtott egy sikolyt. A sarokban álló fotelban egy férfi ült. Mozdulatlanul és szótlanul. Jellegzetes beduinarca volt, de az öltözeke választékos: szürke, európai szabású selyemöltöny, fehér ing, fekete nyakkendő. Teljes mozdulatlansága és szűrős szeme megbénította Ericát. A férfi olyan volt, mint egy sötét, fenyegető bronzszobor. Bár Erica otthon többször is elképzelte, hogyan védekezne, ha meg akarnák erőszakolni, most semmit sem csinált. A hangja cserbenhagyta, két karja bénán csüngött az oldalán.

– Ahmed Khazzan vagyok – szólalt meg végre mély hangon, folyékony angolsággal az alak. – Az Egyesült Arab Köztársaság Régészeti Felügyelőségének főigazgatója. Elnézést kérek a betolakodásért, de kénytelen voltam vele. – Benyúlt a zakója zsebébe, és elővett egy fekete bőrtárcát. Szétnyitotta, és megmutatta Ericának. – Az igazolványom, amennyiben látni óhajtja.

Erica elsápadt. Most már tudta, hogy el kellett volna mennie a rendőrségre. El is akart menni. Miért is hallgatott Yvonra? Nagy bajban volt. A férfi hipnotikus tekintete még mindig úgy megbénította, hogy képtelen volt megszólalni.

– Erica Baron, önnek sajnos velem kell jönnie –; állt föl és lépett hozzá Ahmed. Erica még sohasem látott ilyen szúrós szemeket. A férfi minden túlzás nélkül volt olyan jóképű, mint Omar Sharif, de a szeme megbűvölte és megrémítette Ericát.

Erica összefüggéstelenül dadogott, de végül is sikerült levennie a tekintetét a férfiről. A homlokát kiverte a hideg verejték. Érezte, hogy a hónalja is nyirkos. Azért vesztette el ennyire a lélekjelenlétét, mert még soha nem került összetűzésbe a hatóságokkal. Gépiesen belebújt egy kardigánba, és kezébe fogta a szatyrt.

Ahmed szó nélkül nyitotta ki előtte a bejárati ajtót; erősen koncentrált arckifejezése cseppet sem változott. Miközben Erica keresztülment vele a hallon, nyirkos, ijesztő cellák jelentek meg a képzeletében. Boston hirtelen nagyon távolinak tűnt.

A Hilton bejárata előtt Ahmed fölemelte a karját, mire odakanyarodott egy fekete szedán. Ahmed kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, és intett Ericának, hogy szálljon be, amit Erica gyorsan meg is tett, remélve, hogy együttműködésével jóváteheti azt, hogy nem jelentette Abdul meggyilkolását. A kocsi elindult, de Ahmed továbbra sem törte meg a nyomasztó, megfélemlítő csöndet, sőt időnként még átható pillantást is vetett Ericára.

Erica gondolatai izgatottan kavargtak a fejében. Az Egyesült Államok nagykövetségére és konzulátusára gondolt. Követelje, hogy tegyék lehetővé, hogy telefonálhasson? De mit mondjon, ha lehetővé teszik? Kinézett a kocsi ablakán, és észrevette, hogy az utcákon még mindig nyüzsögnek a járművek és a gyalogosok, de a hatalmas folyó olyan volt, mint egy mozdulatlan, fekete tintacsík.

– Hová visz? – kérdezte, és a hangja még neki is idegenül csengett.

Ahmed nem felelt azonnal. Erica már-már azon volt, hogy még egyszer megkérdezi, amikor a férfi végre megszólalt: – A hivatalomba, a Közmunkaügyi Minisztériumba. Nincs messze.

És valóban, a fekete szedán hamarosan megállt a főutcán egy oszlopos minisztériumi épület bejárata előtt az ív alakú kocsifeljárón. S amikor fölmentek a lépcsőn, az éjszakai portás kinyitotta a nehéz kaput.

Aztán legalább ugyanannyi ideig mentek az épületben, mint a Hiltontól odáig. Mentek-mentek a zavarba ejtően sok üres folyosón, mind mélyebbre és mélyebbre hatolva az elképesztő bürokrácia szövevényes útvesztőjében, csak a cipőjük sarkának a kopogása hallatszott. Végre elérték a keresett hivatalt. Ahmed kulccsal nyitotta ki az ajtót, és keresztülvezette Ericát egy fémváz íróasztalokkal és régimódi írógépekkel zsúfolt előszobán. Onnan beléptek egy tágas irodahelyiségbe, és Ahmed egy székre mutatott, hogy Erica üljön le. A szék egy régi mahagóni íróasztal előtt állt, amelyen gondosan kihegyezett ceruzák sorakoztak pedánsan egymás mellé rakva, egy új, zöld írómappa mellett. Ahmed levette selyemzakóját, de még mindig nem szólalt meg.

Erica úgy érezte magát, mint egy sarokba szorított állat. Azt várta, hogy egy olyan szobába viszik, ahol vádló tekintetű emberek veszik körül, és alávetik mindenféle bürokratikus procedúrának, például ujjlenyomatot vesznek róla. Számított rá, hogy problémája lesz abból is, hogy nincs nála az útlevele, amelyet nyilvántartásba vétel végett elkértek tőle a szállodában, mondván, hogy le kell pecsételni, és csak huszonnégy óra múlva kapja vissza. Ez az üres szoba azonban sokkal ijesztőbb volt. Ki tud róla, hogy hová vitték?

Eszébe jutott Richard meg az édesanyja, és szeretett volna telefonálni nekik.

Idegesen körülnézett. Az iroda spártaian volt berendezve, és rendkívül tiszta volt. A falakat régészeti leletekről készített, bekeretezett fényképek díszítették meg egy modern poszter Tutanhamon halotti maszkjáról. A jobb oldali falat teljesen beborította két hatalmas térkép. Az egyik Egyiptom térképe volt, és különböző helyeken piros fejű gombostűk voltak beleszúrva. A másik a thébai nekropoliszé, amelyen máltai keresztek jelölték a sírokat.

Hogy nyugtalanságát leplezze, Erica az ajkába harapott. Aztán Ahmedra nézett, és meglepődve látta, hogy az egy villanyrezsóval foglalatoskodik.

– Kér egy kis teát? – kérdezte a férfi hátrafordulva.

– Köszönöm, nem – válaszolta Erica szinte bénultan a különös helyzet miatt. Kezdett rájönni, hogy elsiette a következtetéseit, és hálát adott az égnek, hogy nem kotyogott ki semmit, még mielőtt megtudta volna, mit akar az arab.

Ahmed töltött magának egy csésze teát, és odavitte az íróasztalához. Beletett két cukrot, lassan megkavarta, és ismét Ericára szegezte átható tekintetét. Erica gyorsan lesütötte a szemét, hogy elkerülje ezt a tekintetet, úgy kérdezte meg: – Szeretném tudni, miért hozott ide?

Ahmed nem felelt. Erica fölneézett, hogy lássa, hallotta-e a férfi a kérdést, és amikor találkozott a tekintetük, Ahmed hangja fölcsattant, akár az ostor.

– Tudni akarom, mit keres Egyiptomban! – mondta, illetve kiáltotta.

Dühe meglepetésként érte Ericát, aki dadogva felelt: – Azért... azért vagyok itt... Egyiptológus vagyok.

– És zsidó, ugye? – csattant fel Ahmed.

Erica elég okos volt ahhoz, hogy észrevegye, Ahmed megpróbálja kizökkenteni őt egyensúlyából, de abban már nem volt biztos, hogy lesz-e elég ereje ellenállni a támadásnak. – Igen – mondta egyszerűen.

– Tudni akarom, miért jött Egyiptomba – ismételte meg Ahmed, újra fölemelve a hangját.

– Azért jöttem ide... – kezdte volna Erica, de Ahmed a szavába vágott.

– Tudni akarom, mi a célja a kirándulásának, és hogy kinek dolgozik!

– Senkinek sem dolgozom, és a kirándulásomnak sincs különösebb célja – felelte idegesen Erica.

– Csak nem képzeli, hogy elhiszem, hogy minden különösebb cél nélkül jött ide? – kérdezte cinikusan Ahmed. – Ugyan már, Erica Baron. – Fölnevetett, és sötét arcára kiemelte fogai fehérségét.

– Természetesen van bizonyos célom – mondta Erica elcsukló hangon. – Úgy értettem, hogy minden hátsó gondolat nélkül jöttem ide. – A hangja vontatott volt, mert eszébe jutottak Richarddal kapcsolatos bonyolult problémái.

– Nem meggyőző, amit mond – jelentette ki Ahmed. – Egyáltalán nem az.

– Sajnálom – folytatta Erica. – Egyiptológus vagyok. Nyolc éve foglalkozom az ókori Egyiptommal. Egy múzeum egyiptológiai osztályán dolgozom. Mindig szerettem volna idejönni. Már évekket ezelőtt tervbe vettem, de édesapám halála miatt nem jöhöttem. Csak az idén nyílt rá lehetőségem. Elsősorban nyaralni jöttem, de dolgozni is szeretnék egy kicsit.

– És mit akar dolgozni?

– Néhány Újbírodalom korabeli hieroglif szöveget szeretnék a helyszínen lefordítani Felső-Egyiptomban.

– Nem azért jött, hogy régiségeket vásároljon?

– Nagy ég, dehogy! – mondta Erica.

– Mióta ismeri Yvon Julien de Margeau-t? – Ahmed előrehajolt, és Ericára szegezte tekintetét.

– Ma találkoztam vele először – szaladt ki Erica száján.

– Hogyan?

Erica pulzusa meggyorsult, és a homlokán megint kiütött a veríték. Mégis tud Ahmed a gyilkosságról? Egy perccel azelőtt Erica még azt mondta volna, hogy tud, de most már nem volt biztos benne. – A bazárban találkoztunk – dadogta. Aztán visszafojtotta a lélegzetét.

– Van róla tudomása, hogy Monsieur de Margeau az egyiptomi nemzeti műkincsek egyik legismertebb felvásárlója?

Erica félt, hogy meglátszik rajta, mennyire megkönnyebbült. Ahmed tehát nyilván nem tud a gyilkosságról! – Nem – felelte. – Fogalmam sem volt róla.

– És arról van fogalma – folytatta Ahmed –, hogy milyen óriási problémát jelent számunkra a régiségek feketepiaci értékesítésének megakadályozása? – Felállt, és odalépett Egyiptom térképéhez.

– Igen, arról van némi fogalmam – mondta Erica, akit megzavart a beszélgetés szerteágazó volta. Még mindig nem tudta, miért hozták Ahmed hivatalába.

– A helyzet nagyon rossz – mondta Ahmed. – Vegyük például azt az 1974-es elképesztően nagy méretű lopást, amikor tíz hieroglifás reliefet vittek el a denderai templomból. Tragédia, a nemzet szégyene. – Mutatóujját rátette a denderai templom helyére szúrt piros fejű gombostűre. – Biztos, hogy belső munka volt. De az ügy sohasem tisztázódott. Itt, Egyiptomban ellenünk dolgozik a nyomor. – Ahmed hangja elcsuklott. Arcán feszültség és kötelességtudat tükröződött. Mutatóujjával óvatosan megérintett még néhány piros fejű gombostűt. – Ezek mindegyike egy-egy nagyobb műkincslopást jelöl. Ha elegendő ember állna a rendelkezésemre, és ha némi pénz is volna, hogy tisztességesen megfizethessem az öröket, akkor tehetnék valamit az ilyesmi ellen. – Inkább önmagának, mint Ericának beszélt, s amikor megfordult, szinte meglepődött, hogy Erica is ott van.

– Mit csinál Monsieur de Margeau Egyiptomban? – kérdezte ismét dühösen.

– Nem tudom – felelte Erica. A Széthi-szoborra és Abdul Hamdira gondolt. Tudta, hogy ha beszél a szoborról, beszélnie kell a gyilkosságról is.

– Mennyi ideig marad itt de Margeau?

– Fogalmam sincs róla. Ma találkoztam vele először.

– És ma este már vele is vacsorázott.

– Hát igen – mondta védekezően Erica. Ahmed visszament az íróasztalához. Előrehajolt, és fenyegetően nézett Erica szürkészöld szemébe. Erica érezte a szemek hipnotikus erejét, igyekezett is viszonyozni a pillantást, de nem nagy sikerrel. Valamivel magabiztosabb volt már, mivel rájött, hogy nem ő, hanem Yvon érdekli Ahmedet, de még mindig félt. Meg aztán hazudott is. Tudta, hogy Yvon a szoborért jött Egyiptomba.

– Mit tudott meg Monsieur de Margeau-ról vacsora közben?

– Azt, hogy nagyon kedves ember – adott kitérő választ Erica.

Ahmed akkorát csapott az asztalra, hogy a gondosan kihegyezett ceruzáik közül néhány lerepült az asztalról, Erica pedig összerezzent. – Nem a személye érdekel – mondta lassan Ahmed –, hanem az, hogy miért jött Egyiptomba.

– Miért nem tőle kérdezi meg? – mondta végül is Erica. – Én csak együtt vacsoráztam vele.

– Gyakran vacsorázik együtt olyan férfiakkal, akiket éppen csak hogy megismert? – kérdezte Ahmed.

Erica óvatosan tanulmányozta Ahmed arcát. A kérdés meglepte, de hát szinte minden meglepő volt, ami történt. Ahmed hangja mintha csalódott lett volna, de Erica tudta, hogy ez képtelenség.

– Ritkán vacsorázom idegenekkel – mondta kihívóan –, de Yvon de Margeau társaságában az első pillanattól fogva jól éreztem magam, és kedves embernek találtam.

Ahmed odament a zakójához, és körülményesen belebújt. Miután felhőrpintette maradék teáját, visszafordult Ericához. – A saját érdekében szeretném megkérni, hogy tartsa titokban ezt a beszélgetést. Most pedig visszaviszem a szállodájába.

Erica most még nagyobb zavarban volt, mint eddig. Ahogy elnézte Ahmedet, amint összeszedi a lepotyogott ceruzákat és visszarakja őket az asztalra, hirtelen elfogta a büntudat. Ennek az embernek nyilván őszinte szándéka a régiségek feketepiaci értékesítésének megakadályozása, és ő elhallgatott előle egy információt. Ugyanakkor ijesztőnek találta Ahmed eljárását. Miként Yvon előre megmondta, ez az ember egyáltalán nem úgy viselkedett, ahogyan hasonló esetben bármelyik, Erica által ismert amerikai

hivatalos személy viselkedett volna. Ezért elhatározta, hogy anélkül, hogy bármit is mondana, visszaviteti magát vele a szállodába. Végül is, ha szükségét érzi, bármikor kapcsolatba léphet Ahmeddel.

Kairó, éjjel 11 óra 15 perc

Yvon Julien de Margeau derékban lazán megkötött, vörös selyem Christian Dior köntöst viselt, amely szinte teljesen szabadon hagyta ezüstös szőrrel borított mellét. A 800-as lakosztály valamennyi széttolható ajtaja nyitva volt, hogy a hűvös sivatagi fuvallat átjárhassa a helyiségeket. A széles erkélyre kitétek egy asztalt, Yvon annál ült, és észak felé ellátott egészen a Nílus deltájáig. Közben, a távolság fele táján, a Gezira-sziget sötétlett karcsú, falloszt formázó megfigyelőtornyával. A jobb parton Yvon tisztán látta a Hiltont, és gondolatai minduntalan visszatértek Ericára. A lány egészen más volt, mint bármelyik nőismerőse. Yvont meghökkentette, de ugyanakkor vonzotta is Erica szenvedélyes érdeklődése az egyiptológia iránt, és zavarta, ahogyan a karrierjéről beszélt. A következő pillanatban vállat vont, és már csak az általa leginkább ismert összefüggésben vette fontolóra a lányt. Erica nem a legszebb nő, akivel az utóbbi időben megismerkedett, de van benne valami, ami rejtett, erős érzékiségéről árulkodott.

Yvon előzőleg kitétte az asztal közepére az aktatáskáját, amelybe Raoul és ő az Abdul Hamdinál talált nagy halom iratot gyömöszölte. Raoul a kanapén feküdt, és az Yvon által olvasott leveleket ellenőrizte.

– *Alors* – szólalt meg hirtelen Yvon, és szabad kezével rácsapott a levélre, amelyet olvasott. – Stephanos Markoulis! Hamdi vele is levelezett! Az athéni utazási ügynökkel.

– Lehet, hogy ő az, aki keresünk – mondta várakozásteljesen Raoul. – Gondolod, hogy megfenyegette Hamdit?

Yvon tovább olvasta a levelet. Pár perc múlva fölnézett. – A fenyegetésben nem lehetünk biztosak. Csak azt írja, hogy érdekli a dolog, és hogy valamiféle kompromisszumra szeretne jutni. De hogy ez mire vonatkozik, az nincs a levélben.

– Lehet, hogy csak a Széthi-szoborra utal – mondta Raoul.

– Lehetséges, de az ösztöneim mást súgnak. Ismervén Markoulist, tudom, hogy sokkal nyíltabban fogalmazott volna, ha csak a szoborról lett volna szó. Itt valami többről volt szó. Biztosan Hamdi fenyegette meg őt.

– Ha így áll a dolog, Hamdi nem is volt bolond.

– De még mennyire, hogy bolond volt – mondta Yvon. – Hiszen meghalt.

– Markoulis a meggyilkolt bejrúti összekötőnkkel is levelezett – mondta

Raoul.

Yvon fölpillantott. Megfeledkezett Markoulis és a bejrúti összekötő kapcsolatáról. – Azt hiszem, Markoulisnál kell kezdenünk. Tudjuk, hogy egyiptomi régiségekkel kereskedik. Kérdezd meg, tudják-e kapcsolni Athént.

Raoul fölkel a kanapéről, és leszólt a szállodai telefonközpontnak. Egy perc múlva azt mondta: – Ma éjjel meglepően kicsi a forgalom, legalábbis a központos azt mondja. Nem lesz probléma a hívással. Ami Egyiptomban kész csoda.

– Helyes – mondta Yvon, előrenyúlt és becsukta az aktatáskát. – Hamdi ugyan a világ minden valamirevaló múzeumával levelezett, de Markoulis még így is benne lehet. Az egyetlen igazi reményünk azonban Erica Baron.

– Szerintem ő nem nagy segítség – mondta Raoul.

– Van egy ötletem – folytatta Yvon, és rágyújtott egy cigarettára. – Erica látta a gyilkosságban részt vevő három férfi közül kettőnek az orcát.

– Lehet, hogy látta, de kétlem, hogy felismerné őket.

– Ez igaz. De szerintem ez nem számít, ha a gyilkosok azt hiszik, hogy felismerheti őket.

– Nem tudlak követni – mondta Raoul.

– Volna rá mód, hogy tudomására hozzuk az alvilágnak, hogy Erica Baron látta a gyilkosságot, és könnyen azonosítani tudja a gyilkosokat?

– Aha! – mondta Raoul, és látszott az arcán, hogy már érti, miről van szó. – Értem, mire gondolsz. Csaléteknek akarod használni Erica Baront, hogy kiugrasz a bokorból a gyilkosokat.

– Pontosan. A rendőrség semmit sem fog tenni Hamdi ügyében. A Régészeti Felügyelőség sem fog tenni semmit, hacsak tudomására nem jut a Széthi-szobor, Ahmed Khazzantól tehát nem kell tartanunk. A hatóság részéről ő az egyetlen, aki megnehezíthetné a dolgunkat.

– Egy nagy probléma van csak – mondta Raoul komolyan.

– Éspedig? – szívtta meg a cigarettáját Yvon.

– Nagyon veszélyes a dolog. Valószínűleg annyi, mintha aláírnánk Mademoiselle Erica Baron halálos ítéletét. Biztos vagyok benne, hogy meg fogják ölni.

– Meg tudná védeni valaki? – kérdezte Yvon, mert eszébe jutott Erica karcsú dereka, melegsége és vonzó gyakorlatiassága.

– Valószínűleg, amennyiben a megfelelő embert vesszük igénybe.

– Khalifára gondolsz?

– Rá.

– Nehéz ember.

– Igen, de ő a legjobb. Ha meg akarod védeni a lányt, és el akarod kapni a gyilkosokat, Khalifára van szükséged. Az igazi probléma az, hogy drága.

Nagyon drága.

– Az nem érdekel. Nekem kell az a szobor, szükségem van rá. Biztos vagyok benne, hogy a szobor a kulcs, amelyre szükségem van. Sőt, pillanatnyilag azt hiszem, az egyetlen. Átnéztem Abdul Hamdi minden iratát. Sajnos, szinte semmi sincs bennük a feketepiacról.

– Csak nem gondoltad komolyan, hogy lesz?

– Bevallom, kicsit túl sokat vártam a papíroktól. Abból, amit Hamdi nekem írt, azt hittem, hogy lehet valami bennük. De kerítsd elő Khalifát. Azt akarom, hogy már reggeltől fogva kövesse Ericát. És azt hiszem, még én is fölkeresem a lányt. Nem vagyok benne biztos, hogy mindent elmondott.

Raoul hitetlenkedő mosollyal nézett Yvonra.

– Na jó – mondta Yvon. – Túlságosan jól ismersz. Van valami abban a nőben, amit nagyon vonzónak találok.

Athén, éjjel 11 óra 45 perc

Stephanos Markoulis hátranyúlt a válla fölött, és kikapcsolta a lámpát. A szoba kékes fényben fürdött az erkélyre nyíló franciaablakon besütő holdvilágtól.

– Milyen romantikus város ez az Athén! – mondta Deborah Graham, és kibontakozott Stephanos öleléséből. A szeme csillogott a félhomályban. Mámoros volt az atmoszférától, no meg attól a palack Domestica bortól, amelynek az üvege üresen állt az ágy mellett az asztalon. Vállig érő, egyenes szálú, szőke haját egy kacér fejmozdulattal a füle mögé lökte. A blúza ki volt gombolva, mellének fehérsége éles ellentétben volt barnára lesült testével.

– Az – mondta Stephanos. Nagy lapátkezeléssel megmarkolta Deborah mellét. – Ezért lakom itt. Athén a szerelmesek városa. – A kifejezést egy másik este egy másik lánytól hallotta, és rögtön akkor elhatározta, hogy ezentúl ő is használni fogja. Az ő inge is nyitva volt, de ő mindig nyitott inggel járt. Széles mellét fekete szőr borította, amelyen nagyszerűen érvényesült a súlyos aranylánc- és -medalionkollekció.

Stephanos már alig várta, hogy ágyba vihesse Deborah-t. Úgy tapasztalta, hogy az ausztráliai lányok fölöttébb könnyen megkaphatók, és jók az ágyban. Többen mondták ugyan neki, hogy otthon a lányok egészen másként viselkednek, de őt ez nem érdekelte. Beérte annyival, hogy szerencséjét a romantikus légkörnek és saját merészségének, de főként az utóbbinak tulajdonítsa.

– Köszönöm, hogy meghívtál magadhoz, Stephanos – mondta őszintén Deborah.

– Szívesen – mosolyodott el Stephanos.
– Kimehetek egy percre az erkélyre?
– Persze – mondta Stephanos, és halkán felnyögött, hogy még tovább kell várnia.

Deborah összefogta a blúzáét, és ruganyos léptekkel elindult a franciaablak felé.

Stephanos nézte, hogy ring a feneke a kifakult farmerban. Tizenkilenc évesnek saccolta a lányt. – Aztán nehogy eltévedj odakint! – szólt utána.

– Ugyan, Stephanos, az erkély csak egy méter széles!

– Látom, hamar beletanultál a szarkazmusba – mondta Stephanos. Egy pillanatra belehasított a kétely, vajon eljut-e Deborah-val a céljáig. Türelmetlenül rágyújtott, és dühösen a mennyezet felé fújta a füstöt.

– Gyere ki, Stephanos, és mondd meg, hogy mit látok!

– Jézusom! – mondta Stephanos önmagának. Kelletlenül felállt, és kiment a lányhoz. Deborah kihajolt, amennyire csak tudott, és lemutatott az Ermon utcára.

– Az ott az Alkotmány tér, ami ide látszik?

– Igen.

– Az meg ott a Parthenon sarka – mutatott az ellenkező irányba Deborah.

– Eltaláltad.

– Jaj, Stephanos, de gyönyörű itt! – Deborah fölnézett Stephanosra, átölelte a nyakát, és belenézett széles arcába. Attól a pillanattól fogva izgatta a férfi, ahogy az leszólította a Piakán. Stephanosnak markáns arcvonásai voltak – ezek tették karakteressé az arcát – és sűrű szakálla, amely Deborah szerint még férfiasabbá tette megjelenését.

– Deborah még mindig félt egy kicsit, amiért beleegyezett, hogy feljöjjön ennek az idegen férfinak a lakására, de végül is Athénban volt, és nem Sydneyben, így aztán nem volt a dologban semmi kivetnivaló. A félelem különben is csak emelte a hangulatát, már hihetetlenül izgatott volt.

– Hol dolgozol, Stephanos? – kérdezte, és a halogatás még jobban fokozta izgalmát.

– Mit számít?

– Csak érdekel. Nem vagy köteles megmondani.

– Van egy utazási irodám, az Égei-tengeri Vakációk, és mellesleg csempészkedem is egy kicsit. De főként nők után szaladgálok.

– Jaj, Stephanos, légy már egy kicsit komoly.

– Az vagyok. Van egy jó kis utazási ügynökségem, de emellett gépalkatrészeket csempészek be Egyiptomba, onnan pedig régiségeket ki. De mint mondtam, főként nők után szaladgálok. Ez az egyetlen, amibe sohase fáradok bele.

Deborah belenézett Stephanos fekete szemébe. Meglepetésére az, hogy Stephanos bevallotta, hogy szoknyabolond, csak fokozta a tiltott gyümölcs okozta örömet. Újból a férfi nyakába vetette magát.

Stephanos szinte mindig mindent jól csinált. Most is érezte, hogy feloldotta a lány gátlásait. Elégedetten fölkapta, és bevitte a lakásba. Átvitte a nappalin, be egyenesen a hálósobába. Ott simán levetkőztette. A lány gyönyörű volt így teljesen meztelenül a kékes világítású szobában.

Stephanos kilépett a nadrágjából, lehajolt, és gyöngéden szájon csókolta Deborah-t. A lány magára húzta.

És akkor váratlanul csörögni kezdett az ágy mellett a telefon. Stephanos meggyújtotta a villanyt, és az órájára pillantott. Majdnem éjfél volt. Valami baj lehet.

– Vedd föl! – szólt rá a lányra.

Deborah meglepődve ránézett, de aztán gyorsan fölkapta a kagylót. Angolul belehallózott, és azonnal át is akarta adni Stephanosnak, mondván, hogy külföldről keresik. Stephanos azonban intett, hogy csak tartsa magánál, és odasúgta, hogy tudja meg, ki az. Deborah engedelmesen megkérdezte, hogy ki beszél, aztán befogta a kagylót.

– Kairóból keresnek. Bizonyos Yvon Julien de Margeau.

Stephanos kikapta Deborah kezéből a kagylót, arckifejezése a színlelt játékosságról hirtelen számítóra változott. Deborah, meztelenségét eltakarva, hátrább húzódott. Ahogy most a férfi arcára nézett, rájött, hogy hibát követett el. Megpróbálta összeszedni a ruháit, de Stephanos rajta ült a farmernadrágján.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy azért hívott fel éjnek idején, hogy barátilag elcsevegjünk? – kérdezte Stephanos leplezetlen ingerültséggel.

– Igaza van, Stephanos – mondta csendesén Yvon. – Abdul Hamdiról szeretnék kérdezni valamit. Ismeri?

– Persze hogy ismerem azt a szemetet. Mi van vele?

– Kötött vele valamilyen üzletet?

– Ez csak rám tartozik, Yvon. Mire akar kilyukadni?

– Hamdít ma meggyilkolták.

– Igazán sajnálatos – mondta szarkasztikusan Stephanos. – De mennyiben tartozik ez énram?

Deborah még mindig megpróbálta megkaparintani a farmerjét. Egyik kezét óvatosan Stephanos hátára tette, a másikkal meg húzni kezdte a nadrágot. Stephanos érezte, hogy piszkálják, de nem tudta az okát. Dühbe gurult, és visszakézből úgy megütötte a lányt, hogy az a másik oldalon leesett az ágyról. Reszkető kézzel húzta magára a nála levő ruhadarabokat.

– Van valami elképzelése arról, hogy ki ölte meg Hamdít? – kérdezte Yvon.

– Sokan szerették volna, ha megdöglük az a szemét – felelte dühösen Stephanos. – Köztük én is.

– Magát is megpróbálta megzsarolni?

– Ide figyeljen, de Margeau, nem hiszem, hogy volna kedvem válaszolni az efféle kérdésekre. Mi hasznom lenne belőle?

– Egy információt adnék értük cserébe. Tudok valamit, amit maga is szeretne tudni.

– Próbáljuk meg.

– Hamdinak volt egy ugyanolyan Széthi-szobra, mint a houstoni.

Stephanos lángvörös lett. – Jézus Mária! – kiáltotta, és meztelenségéről megfélemedkezve talpra ugrott. Deborah látta, hogy itt az alkalom, és megkaparintotta a farmerjét. Végre felöltözött, és hátát a falnak vetve összekuporodott az ágy másik oldalán.

– Hogy kerülhetett hozzá egy Széthi-szobor? – kérdezte Stephanos, megpróbálva uralkodni a dühén.

– Fogalmam sincs róla – felelte Yvon.

– Van valami hivatalos felhajtás? – kérdezte Stephanos.

– Semmi. Véletlenül közvetlenül a gyilkosság után érkeztem a helyszínre. Magamhoz vettem Hamdi iratait és a levelezését, köztük a maga utolsó levelét is.

– És mit szándékozik csinálni velük?

– Pillanatnyilag semmit.

– Talált köztük valamit a feketepiacról úgy általában? Nem készült valami nagy leleplezésre az öreg?

– Hm, tehát mégiscsak zsarolta magát – mondta Yvon diadalmasan. – A válasz: nem. Szó sincs semmiféle leleplezésről. Maga ölte meg, Stephanos?

– Csak nem képzeled, hogy ha én ölteni volna meg, megmondanám magának, de Margeau? Észnél legyen!

– Csak gondoltam, hogy megkérdezem. Az igazság az, hogy van egy jó nyomravezetőnk. Egy szavahihető szemtanú ugyanis egészen közélről látta a gyilkosságot.

Stephanos az ajtóhoz lépett, és a nappalin keresztül elgondolkozva kinézett az erkélyre. – És tudná a pasas azonosítani is a gyilkosokat?

– De még mennyire. De az illető történetesen nem "pasas", hanem egy igen szép hölgy, aki ráadásul még egyiptológus is. Erica Baron a neve, és a Hiltonban lakik.

Stephanos lenyomta a villát, bontott, aztán feltárcsázott egy helybeli számot. Míg a csöngetés kiment, türelmetlenül dobolt a készüléken. – Csomagolj, Evangelos! Reggel Kairóba megyünk. – És mielőtt Evangelos válaszolhatott volna, letette a kagylót. – A franc enné meg! – kiáltotta. –

Ekkor vette észre Deborah-t. Egy pillanatra zavarba jött, teljesen megfélemedkezett a lányról. – Takarodj innen! – üvöltött rá. Deborah feltápáskodott, és kirohant. Úgy látszik, mégiscsak jól mondták otthon, hogy Görögországban a szabadság veszélyes és kiszámíthatatlan dolog.

Kairó, éjjel 12 óra

Mikor Erica kilépett a cigarettafüstös koktélbárból, hunyorogni kezdett a Hilton halljának vakító fényében. Annyira fölizgatta az Ahmeddal való találkozás és a hatalmas, félelmetes minisztériumi épület, hogy amikor visszatért a szállodába, elhatározta, hogy iszik valamit. Szeretett volna lazítani, de a bárba menni nem volt szerencsés ötlet. Képtelen volt nyugodtan meginni az italát: egy csoport amerikai építész ugyanis meg volt győződve róla, hogy ő az, akivel fel lehet dobni egy unalmas estét. Nem voltak hajlandók elhinni, hogy Erica egyedül akar lenni, így aztán megitta az italát, és távozott.

Ahogy kiért a hallba, érezte, hogy a whisky hatott, és egy pillanatra megállt, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Sajnos, az alkohol nem csillapította az idegességét. Inkább fokozta, a bárban rátapadó férfiszemektől pedig még jobban hatalmába kerítette kezdődő üldözési mániája. Tekintetével lassan végigpásztázta az előcsarnokot. Az egyik kanapén ülő európai férfi minden kétséget kizáróan őt nézte az olvasószemüvege fölött. De őt nézte rezzenéstelen, szénfekete szemével egy bő fehér burnuszos, szakállas arab is az ékszeres kirakat mellől. Egy hatalmas fekete pedig, aki olyan volt, mint Idi Amin, a portáspult előtt mosolygott rá.

Erica megrázta a fejét. Tudta, hogy a kimerültségtől kezd elmenni a józan esze. Bostonban is megbámulnák, ha éjfélkor egyedül kószálna a városban. Mély lélegzetet vett, és odament a lifthez.

Mikor a szobája ajtaja elé ért, hirtelen eszébe jutott, mennyire megrémült, amikor Ahmedet meglátta a szobájában. A szíve gyorsabban kezdett dobogni, ahogy belökte az ajtót. Óvatosan meggyújtotta a villanyt. Ahmed széke üres volt. Benézett a fürdőszobába. Az is üres volt. Mikor visszament az előszobába, és kétszer ráfordította a revolverzárat, észrevette, hogy egy levél hever a padlón.

A Hilton levélpapírjára írták. Erica az erkélyhez ment, kinyitotta a borítékot, és azt olvasta, hogy Monsieur Yvon Julien de Margeau kereste telefonon, és hogy függetlenül az időponttól, feltétlenül hívja vissza. Az üzenet alatt egy nyomtatott négyzet volt, utána meg az a szó, hogy "sürgős".

Erica belélegezte a hűvös éjszakai levegőt, és kezdett megnyugodni. A pazar kilátás is segített. Sohasem volt még sivatagban, és elámult azon, hogy ugyanannyi csillag van a látóhatár szélén, mint a feje fölött. Közvetlenül előtte húzódott a Nílus széles, fekete szalagja, mint egy hatalmas országút sötét, nedves aszfaltja. A távolban ott állt kivilágítva a titokzatos szfinx, és némán őrizte a múlt rejtélyeit. A misztikus teremtmény mellett a legendás hírű, hatalmas piramisok csúcsai nyúltak az ég felé. Noha az ókorban épültek, mértani pontosságuk szinte a jövőt idézte, mintegy visszájára fordítva az időt. Ha Erica balra nézett, Róda szigetét látta, amely olyan volt, mint egy, a Níluson veszteglő óceánjáró. Innenső csücskén meglátta a Meridián Szálló fényeit, és gondolatai visszatértek Yvonra. Újra elolvasta az üzenetet, és azon tűnődött, vajon Yvon tud-e Ahmed látogatásáról. És ha nem, vajon megmondja-e neki? De az volt az érzése, hogy jobb, ha nem ártja bele magát a hatóságok dolgába, márpedig ha beszél Yvonnak Ahmedről, alighanem ezt teszi. Ha van valami Ahmed és Yvon között, az csak rájuk tartozik. Yvon majd elintézi.

Leült az ágy szélére, fölvette a telefonkagylót, és kérte, hogy kapcsolják a Meridián Szálló 800-as lakosztályát. A telefonkagylót a válla és a füle közé szorítva levetette a blúzárt. Jólesett neki a hűvös levegő. Majdnem tizenöt percig tartott, amíg végre kapcsolták a szállót, és Erica rájött, hogy az egyiptomi telefon-összeköttetés valóban olyan gyalázatos, mint otthon mondták.

– Halló! – Raoul hangja volt.

– Halló! Erica Baron vagyok. Beszélhetnék Yvonnal?

– Egy pillanat.

Szünet következett, közben Erica lehúzta a cipőjét. A lábfején csíkokban ült a kairói por.

– Jó estét! – szólt bele a kagylóba jókedvűen Yvon.

– Halló, Yvon. Megkaptam az üzenetét, hogy hívjam vissza. Az állt benne, hogy "sürgős".

– Hát csak szerettem volna mielőbb beszélni magával, de nem életbevágó. Remekül éreztem magam az este, és ezt akartam megköszönni.

– Igazán kedves magától – felelte Erica kissé nyugtalanul.

– Az igazság az, hogy nagyon csinos volt ma este, és alig várom, hogy viszontláthassam.

– Igazán? – szaladt ki Erica száján.

– De még mennyire. Végtelenül örülnék, ha holnap velem reggelizne. Remekül készítik a tojást itt a Meridianben.

– Köszönöm, Yvon – mondta Erica, ő is élvezte Yvon társaságát, de esze ágában sem volt egy flörtre pazarolni Egyiptomban az idejét. Azért jött ide,

hogy végre saját szemével lássa mindazt, amiről éveken át tanult, és nem akarta, hogy ettől bármi is elvonja. És ami még fontosabb: még mindig nem tudta pontosan, milyen felelősség terheli a mesés I. Széthy-szoborral kapcsolatban.

– Akkorra küldöm magáért Raoult, amikor csak akarja – szakította félbe Yvon Erica gondolatmenetét.

– Köszönöm, Yvon, de nagyon fáradt vagyok. Nem szeretnék előre meghatározott időben fölkelni.

– Értem. Akkor szóljon ide, ha felébredt.

– Yvon, én is jól éreztem magam az este, főként a délutáni szörnyűségek után. De azt hiszem, szükségem van egy kis időre a magam számára. Szeretnék körülnézni egy kicsit.

– Szívesen megmutatom én magának Kairó többi részét is – makacskodott Yvon.

Erica nem akarta Yvonnal tölteni a napját. Egyiptom iránti érdeklődése túlságosan személyes jellegű volt, nem akarta senkivel sem megosztani. – Mit szólna ahhoz, ha megint együtt vacsoráznánk? – kérdezte. – Nekem az lenne a legjobb.

– A vacsora is benne lett volna a napban, de megértem magát, Erica. Jó lesz a vacsora is, annak is előre örülök. De állapotunk meg az időpontban. Mondjuk, kilenckor.

Miután barátságosan elköszöntek egymástól, Erica letette a kagylót. Meglepte Yvon szívóssága, ő nem érezte magát különösebben csinosnak a vacsoránál. Föhlalt, és megnézte magát a hálószoba tükreben. Huszonnyolc éves volt, de sokan mondták, hogy fiatalabbnak látszik. Ismét fölfedezte a hajszálvékony ráncokat, amelyek, a jó ég tudja, hogyan, a legutóbbi születésnapján jelentek meg a szeme sarkában. Egy kis pattanás is nőtt az állán. – A fene egye meg! – mondta, és megpróbálta kinyomni. Nem sikerült. Nézte magát, és elgondolkozott a férfiakon. Nem tudta, hogy valójában mi is tetszik nekik rajta.

Levetette a melltartóját, aztán a szoknyáját. Miközben várta, hogy meginduljon a meleg víz a zuhanyból, a fürdőszoba tükreben is megnézte magát. Oldalt fordította a fejét, megtapogatta az állán a kis pattanást, és töprengett, hogy mit csináljon vele. Aztán hátrébb lépett, hogy az egész alakját lássa, és bár tudta, hogy többet kellene tornáznia, nagyjából meg volt elégedve a testével. Hirtelen nagyon egyedül érezte magát, Bostonra gondolt, arra az életre, amelyet készakarva hagyott ott. Voltak problémái, de azzal nem oldotta meg őket, hogy Egyiptomba menekült. Richardra gondolt. Anélkül, hogy elzárta volna a zuhanyt, visszament a hálószobába, és ránézett a telefonra, ösztönszerűen felvette a kagylót, és kérte, hogy kapcsolják Richard Harvey

bostoni számát. Csalódottságot érzett, amikor a központ közölte, hogy legalább két órába, de talán még többbe is beletelik, amíg kapcsolni tudják. Hiába reklamált, közölték vele, hogy örüljön, mert most nem is olyan zsúfoltak a vonalak. Rendszerint napokba kerül, amíg egy nemzetközi távhívást le tudnak bonyolítani Kairóból. Külföldről könnyebben lehet Kairóba telefonálni. Erica megköszönte a felvilágosítást, és letette a kagylót. Ahogy elnézte a néma telefont, hirtelen megrohanták az érzések. Leküzdötte feltörő könnyeit, tudva, hogy túlságosan fáradt ahhoz, hogy bármin is gondolkozzék, amíg nem alszik legalább egy keveset.

Kairó, 0 óra 30 perc

Mikor a Gezira-sziget felé tartó kocsí keresztlőrobogott a Július 26-a hídon, Ahmed elnézte a Nílusról visszaverődő fényeket, amelyek a legkülönbözőbb alakzatokat rajzolták a víz felszínére. A sofőr állandóan nyomta a dudát, de Ahmed már nem is próbált szólni emiatt. A kairói sofőröknek szent meggyőződésük, hogy a folytonos dudálás ugyanolyan elengedhetetlen, mint a kocsí kormányzása.

– Reggel nyolcra jöjjön értem – mondta a sofőrnek, amikor kiszállt a kocsiból a Zamálek villanegyedben, a Sári Iszmail Mohameden levő lakása előtt. A sofőr bólintott, gyors éles kanyart csinált, és eltűnt az éjszakában.

Ahmed lassan lépett be üres kairói lakásába. Sokkal jobban szerette Nílusparti kis házát szülővárosában, a felső-egyiptomi Luxorban, ahová el is utazott, amikor csak tehetett. De mint a Régészeti Felügyelőség igazgatójának terhes hivatali kötelezettségei miatt sokkal több időt kellett a fővárosban töltenie, mint szeretett volna. Ahmed talán mindenki másnál inkább tudatában volt az Egyiptomban uralkodó óriási bürokrácia negatív következményeinek. A kormány – hogy továbbtanulásra buzdítson – minden végzett egyetemi hallgatónak állami állást biztosított. Következésképpen túl sok olyan ember volt, akinek nem volt elég tennivalója. Egy ilyen rendszerben aztán eluralkodik a bizonytalanság érzése, és a legtöbben azzal töltik idejüket, hogy – meglevő pozíciójuk biztosítása érdekében – állandóan intrikálnak; Ha nem volna Szaúd-Arábia anyagi támogatása, máról holnapra összeomlana az egész feje tetejére állított piramis.

Ilyen gondolatok nyomasztották Ahmedet, aki pedig mindent fölázdozott, hogy jelenlegi pozíciójába kerüljön. Kezdetől fogva az volt a célja, hogy ő legyen a Régészeti Felügyelőség vezetője, és most, hogy az lett, kénytelen volt szembenézni az ügyosztály mérhetetlen tehetetlenségével. Az átszervezésre irányuló kísérletei pedig mind ez ideig dühödt ellenállásba ütköztek.

Leült egyiptomi rokokó kanapéjára, és elővett néhány iratot az aktatáskájából. Elolvasta a címüket : *A thébai nekropolisz és a Királyok Völgye módosított biztonsági berendezései* és *A Tutanhamon-kincsek bombabiztos föld alatti tárolóhelyiségei*. Az elsőt nyitotta ki, mert az érdekelté jobban. Nemrégiben szervezte át teljesen a luxori nekropolisz védelmét. Hivatalba lépésekor ezt tartotta a legfontosabbnak.

Kétszer is elolvasta az első bekezdést, mire rájött, hogy az esze máshol jár. Minduntalan Erica Baron szép metszésű arcára gondolt. Már akkor meghökkentette a lány szépsége, amikor először pillantotta meg a szállodai szobában. Azt tervezte, hogy a kérdéseivel kizökkenti az egyensúlyából, de a végén ő volt az, aki kizökkent. Volt valami hasonlóság – nem külső, hanem magatartásbeli – Erica és a között a lány között, akibe Ahmed a Harvardon töltött három év alatt szeretett bele. Az volt élete egyetlen igazi szerelme, és fájdalmas volt emlékeznie rá. Még most is gyakran kísértette az a szívfájdalom, amelyet akkor érzett, amikor Harvadból Oxfordba utazott. Az volt élete legszörnyűbb élménye, mert tudta, hogy soha többé nem fogja látni a lányt. Valósággal belerokkant az elválásba. Attól kezdve került a szerelmi kalandokat, hogy elérhesse azokat a célokat, amelyeket a családjá tűzött ki eléje.

Fejét a falnak támasztva hagyta, hogy emlékezete eléje varázsolja Pamela Nelsont, a radcliffe-i lányt. Tizennégy év távolából is tisztán maga előtt látta. Aztán eszébe jutottak a vasárnapi ébredések percei és a bostoni hideg, amelytől megvédte őket a szerelmük. Eszébe jutott, hogy el tudott gyönyörködni az alvó lányban, milyen gyöngéden simogatta a homlokát meg az arcát, míg a lány meg nem mozdult és el nem mosolyodott.

Fölállt, és kiment a konyhába. Teát főzött, és megpróbált szabadulni az emlékektől, amelyeket Erica idézett föl benne. Úgy érezte, mintha csak tegnap utazott volna el Amerikába. A szülei vitték ki a reptérre, ellátták tanácsokkal és bátorítással, és közben nem vették észre, mennyire fél a fiuk. Hallatlanul izgalmas dolog volt egy felső-egyiptomi fiú számára az, hogy Amerikába mehet, de aztán kiderült, hogy végtelenül magányosnak érzi magát Bostonban. Legalábbis addig annak érezte, amíg nem találkozott Pamelával. Attól kezdve a város varázslatos volt. Pamela társaságában sütkérezve Ahmed mohón vetette rá magát a tanulmányaira, és három év alatt el is végezte a Harvardot.

Bevitte a teát a nappaliba, és visszaült a kökemény kanapéra. A meleg folyadék enyhítette egy kicsit a gyomorgörcsét. Hosszas gondolkodás után rájött, hogy miért emlékezteti őt Erica Baron Pamela Nelsonra. Ugyanazt az intelligenciát és nemeslelkűséget érezte meg Ericában, amely mögé Pamela az érzéki énjét rejtette. Ahmed ebbe a rejtett nőbe lett szerelmes. Behunyta a szemét, és Pamela meztelen testére gondolt. Mozdulatlanul ült. Csak a tálalón

álló márványóra ketyegése hallatszott.

Hirtelen kinyitotta a szemét. A mosolygó hivatalos Szadat-kép egyszeriben kitörölte agyából a kedves emlékeket. Ismét érvényt szerzett magának a jelen, és Ahmed fölsóhajtott. Aztán kinevette magát. Nem szokott így belefeledkezni az emlékeibe. Tudta, hogy egyrészt az ügyosztálya, másrészt a családja iránti kötelezettségei miatt nemigen engedhet meg magának ilyen szentimentális gondolatokat. Hosszú küzdelem árán érte el jelenlegi pozícióját, és már nagyon közel volt végső céljához.

Kezébe vette a Királyok Völgyéről szóló aktát, és újból megpróbált olvasni. De képtelen volt koncentrálni; gondolatai állandóan visszatértek Erica Baronhoz. Eszébe jutott, milyen átlátszóan viselkedett a lány a kihallgatásakor. Tudta, hogy az ilyesmi nem feltétlenül gyengeséget jelent, inkább az érzékenység jele. Ugyanakkor teljességgel meg volt győződve róla, hogy Erica semmi fontosat nem tud.

Hirtelen eszébe jutott, milyen szavakat használt az embere, aki eredetileg jelentette, hogy Yvon de Margeau Ericával vacsorázott. Azt mondta, hogy de Margeau a Casino de Monte Bellóba vitte a lányt, és hogy a kapcsolatuk igen romantikusnak látszott.

Ahmed fölállt, és járkálni kezdett a szobában. Dühös volt, de nem tudta, miért. Mit csinál de Margeau Egyiptomban? Megint régiségeket akar vásárolni? Előző látogatásai alkalmával nem tudta őt kellőképpen megfigyeltetni. De most talán lesz rá lehetősége. Ha kapcsolat alakult ki Erica és de Margeau között, Erica révén követheti a férfi minden lépését.

Fölvette a telefonkagylót, fölhívta Zaki Riadot, a helyettesét, és utasította, hogy másnap reggeltől kezdve napi huszonnégy órán át figyeltesse Erica Baront. Azt is meghagyta Riadnak, hogy a megfigyelők közvetlenül neki tegyenek jelentést. – Tudni akarom, hol jár és kivel találkozik. Mindent tudni akarok róla.

Kairó, hajnali 2 óra 45 perc

A hirtelen csörömpölésre Erica úgy ült föl, mintha nyársat nyelt volna. Először fogalma sem volt róla, hol van: vízcsobogást is hallott, és csak egy szál bugyiban volt. Amikor az éles, fémcsörömpölés megismétlődött, rájött, hogy a szállodában van, és hogy a telefon csörög. A vízcsobogás a zuhanytól származott, amelyet nem zárt el. Elaludt az ágytakarón, és a villanyokat is égve hagyta.

Amikor fölvette a kagylót, még mindig kába volt. A központ közölte, hogy a hívott amerikai szám a vonalban van. Távoli kattogás hallatszott, aztán a

telefon süket lett. Erica néhányszor hangosan belehallózott, aztán vállat vont, letette a kagylót, és kiment a fürdőszobába, hogy elzárja a zuhanyt. Közben futólag belepillantott a tükörbe, és megrémült. Borzalmasan nézett ki. A szeme vörös volt, a szemhéja duzzadt, az állán megérett a pattanás.

Amikor ismét megszólalt a telefon, Erica visszaszaladt a hálósobába, és fölvette a kagylót.

– Nagyon örülök, hogy hívtál, angyalom. Hogy sikerült a kirándulás? – Richard hangja vidámnak hangzott a vonal túlsó végén.

– Rémesen – felelte Erica.

– Rémesen? Csak nincs valami baj? – Richard rögtön megijedt. – Jól vagy?

– Jól. Csak nem számítottam rá, hogy ilyen lesz :– mondta Erica. Mihelyt megérezte Richard túlzott aggályoskodását, rájött, hogy valószínűleg hibát követett el, amikor fölhívta. De mivel már úgyis elárulta magát, beszámolt a szoborról, a gyilkosságról, a rémületről, Yvonról és Ahmedről.

– Úristen! – mondta Richard döbbenten. – Azonnal gyere haza, a legközelebbi géppel! – Szünet. – Erica, hallasz?

Erica hátravetette a fejét. Richard parancsa negatív hatást váltott ki belőle. Richard nincs abban a helyzetben, hogy parancsolgasson neki, mindegy, hogy mi az indítéka.

– Egyelőre eszem ágában sincs elhagyni Egyiptomot – mondta nyugodtan.

– Ide figyelj, Erica, már bebizonyítottad, amit akartál. Fölösleges tovább maradnod, különösen akkor, ha veszélyben vagy.

– Nem vagyok veszélyben – jelentette ki Erica határozottan –, és mi az, amit szerinted bebizonyítottam?

– Azt, hogy független vagy. Megértettem. Nem kell tovább játszanod a szerepedet.

– Richard, azt hiszem, nem értesz engem. Nem ilyen egyszerű a dolog. Én nem szerepet játszom. Nekem tényleg sokat jelent az ókori Egyiptom. Gyerekkorom óta arról álmodtam, hogy egyszer megnézem a piramisokat. Azért vagyok itt, mert itt akarok lenni.

– Szerintem őrült vagy.

– Őszintén szólva, nem hiszem, hogy ez egy tengerentúli telefonbeszélgetés témája lenne. Te mindig elfelejted, hogy én nemcsak nő vagyok, hanem egyiptológus is. Életem nyolc évét szenteltem a tanulmányaimnak, és igenis érdekel, amit csinálok. Számomra ez fontos. – Érezte, hogy megint előnti a düh.

– Fontosabb, mint a kettőnk kapcsolata? – kérdezte Richard félig sértődötten, félig dühösen.

– Éppolyan fontos, mint számodra az orvostudomány.

– Az orvostudomány és az egyiptológia két különböző dolog.

– Persze, csak azt felejtetted el, hogy valaki éppúgy elhivatottságot érezhet az egyiptológia iránt, mint te az orvostudomány iránt. De most nincs kedvem erről beszélni, és nem megyek vissza Bostonba. Még nem.

– Akkor én megyek Egyiptomba – vetette fel Richard nagylelkűen.

– Ne! – mondta Erica.

– Ne menjek?

– Igen, azt mondtam, hogy ne. *Ne gyere Egyiptomba!* Kérlek! De ha szívességet akarsz tenni nekem, hívd föl a főnökömet, dr. Herbert Loweryt, és kérd meg, hogy hívjon fel, mihelyt tud. Állítólag onnan sokkal könnyebb ide telefonálni, mint innen oda.

– Szívesen fölhívom Loweryt, de tényleg nem akarod, hogy utánad menjek? – kérdezte Richard, elképedve a goromba visszautasításon.

– Tényleg – mondta Erica, aztán elkészönt, és letette a kagylót.

Mikor hajnali négy után ismét megszólalt a telefon, már nem ijedt meg úgy, mint az előbb. De mivel tartott tőle, hogy Richard hívja, hagyta, hadd csörögjön, amíg el nem döntötte, hogy mit mondjon. De nem Richard volt az, hanem dr. Herbert Lowery.

– Jól van, Erica?

– Jól, dr. Lowery. Semmi bajom.

– Richard nagyon ideges volt, mikor vagy egy órával ezelőtt idetelefonált. Azt mondta, hogy maga szeretné, ha fölhívnám.

– Igen, dr. Lowery. Mindjárt megmagyarázom – mondta Erica, és fölült, hogy éberebb legyen. – Valami elképesztő dologról szeretnék beszélni önnek és azt mondták, Amerikából könnyebb ide telefonálni, mint innen oda. Mondott valamit Richard arról, hogy mi történt itt velem az első nap?

– Nem. Csak annyit mondott, hogy bajban van.

– Az, hogy baj, enyhe kifejezés – mondta Erica. Nagy vonalakban gyorsan beszámolt dr. Lowerynek az elmúlt nap eseményeiről. Aztán, amilyen részletesen csak tudta, elmondta, milyen a Széthi-szobor.

– Hihetetlen – mondta dr. Lowery, amikor Erica befejezte. – Ami azt illeti, én láttam azt a Houstonban levő szobrot. Aki megvette, gyalázatosan gazdag, és saját Boeing–707-esén vitette el Leonardot a Metropolitanból meg engem Houstonba, hogy állapítsuk meg a szobor eredetiségét. Mind a kettőnknek az volt a véleménye, hogy a legszebb szobor, amelyet valaha Egyiptomban találtak. Szerintem vagy Abydosból, vagy Luxorból származik. Elképesztően jó állapotban van. Szinte hihetetlen, hogy háromezer évig a földbe volt temetve. Abból, amit maga elmondott arról a szoborról, úgy vélem, hogy a houstoninak a párja.

– Vannak hieroglifák a houstoni szobor talapzatába vésve? – kérdezte Erica.

– Igen, vannak – felelte dr. Lowery. – Néhány tipikus vallásos buzdítás, de van rajta néhány egészen különös hieroglifa is.

– Azon is, amelyet én láttam – mondta Erica izgatottan.

– Nagyon nehéz volt lefordítani – folytatta Lowery – de valami olyasmit jelent, hogy "Örök békesség I. Széthinek, aki Tutanhamon után uralkodott."

– Fantasztikus! – mondta Erica. – Azon is rajta volt I. Széthi és Tutanhamon neve, amelyet én láttam. Biztos voltam benne, csak nagyon furcsának találtam.

– Szerintem is érthetetlen, miért van rajta Tutanhamon neve is. Az igazság az, hogy amikor Leonard meg én megláttuk a feliratot, kétségbe vontuk a szobor eredetiségét. De nem vitás, hogy eredeti. Emlékszik rá, hogy I. Széthi melyik nevét vették a szoborra?

– Azt hiszem, az Ozirisz istennel kapcsolatosat – felelte Erica. – De tessék csak várni, pontosan is meg tudom mondani. – Hirtelen eszébe jutott a szkarabeusz, amelyet Abdul Hamditól kapott. Odaszaladt a nadrágjához, amely egy széken hevert. A szkarabeusz benne volt a zsebében.

– Igen, Széthi Ozirisz-neve van rajta – mondta. – Emlékeztem rá, hogy ugyanaz, amelyet egy hamis szkarabeuszon láttam. Tudna szerezni egy fotót a houstoni szobor hieroglifáiról, és el tudná küldeni?

– Egészen biztosan. Emlékszem az illetőre, aki megvette, bizonyos Jeffrey Rice. Nagyon fogja érdekelni, hogy van még egy olyan szobor, mint az övé, és azt hiszem, e hírért cserébe hajlandó lesz a segítségünkre lenni.

– Milyen kár, hogy a szobrot nem lehet a helyszínen tanulmányozni, ahol megtalálták! – mondta Erica.

– Valóban kár – helyeselt dr. Lowery. – Ez az igazi probléma a feketepiacca. A kincsvadászok rengeteg információt megsemmisítenek.

– Én tudtam a feketepiacról, de sohasem gondoltam volna, hogy ilyen nagyarányú – mondta Erica. – Nagyon szeretnék valamit tenni ellene.

– Ez igazán nagyszerű cél. De nagy a tét, és halálos a játék, amit Abdul Hamdi túl későn tudott meg.

Erica megköszönte dr. Lowerynek, hogy fölhívta, és közölte vele, hogy hamarosan elindul Luxorba, és hozzákezd a fordításhoz. Dr. Lowery azt mondta, legyen óvatos, és hogy érezze jól magát.

Miután Erica letette a kagylót, jóleső izgatottságot érzett. Eszébe jutott, miért is akart elsősorban egyiptológiát tanulni. Mielőtt újból elaludt volna, érezte, hogy a kirándulással kapcsolatos kezdeti lelkesedése visszatért.

MÁSODIK NAP

Kairó, reggel 7 óra 55 perc

Kairó korán ébredt. Még mielőtt fakulni kezdett volna keleten az égbolt éjszakai sötétje, áruval megrakott szamaras kordék indultak útnak a környező falvakból a város felé. Hallatszott a fakerekek kopogása, a hámok zörgése, a piacra hajtott birkák és kecskék csengőinek csilingelőse. Mikor a nap megcsillant a látóhatáron, az állat vontatta kordékhoz a benzinmeghajtású gépjárművek tarka sokasága is csatlakozott. Megelevenedtek a pékségek, és a levegő megtelt a sült kenyér ínycsiklandó illatával. Hétre előbújtak a taxik is, akár a rovarok, és elkezdődött a dudálás. Emberek tűntek föl az utcákon, és a hőmérséklet emelkedni kezdett.

Mivel Erica éjszakára nyitva hagyta az erkélyajtót, hamarosan felébresztette az El-Tahrir híd és a Hilton előtt a Nílussal párhuzamosan futó, széles Korneish el-Níl sugárút forgalmának zaja. Oldalára fordult az ágyban és kinézett a halványkék reggeli égre. A vártnál jobban érezte magát. Ránézett az órájára, és meglepődött, hogy nem aludt tovább. Még nyolc óra sem volt.

Föült. A hamis szkarabeusz ott feküdt a telefon mellett az asztalon. A kezébe vette és megszorította, mintha meg akart volna győződni, hogy valóban létezik. Az éjszakai pihenés után ugyanis álomnak tűntek az előző nap eseményei.

Miután telefonon leszólt, hogy a reggelit a szobájába kéri, hozzáfogott az aznapi program összeállításához. Elhatározta, hogy először az Egyiptomi Múzeumba megy, és megnéz néhány Óbirodalom korabeli tárgyat, aztán kimegy Szakkarába, Mén Nofernek, az Óbirodalom fővárosának nekropoliszába. Nem akarta azt csinálni, amit az átlagturista, aki egyenest a gizehi piramisokhoz rohan.

A reggelije egyszerű volt: gyümölcsle, sárgadinnye, friss kifli mézzel és édes arab feketekávé. Elegánsan a csodálatos erkélyen tálták fel. Ericát végtelen örömmel töltötte el a napfényben csillogó távoli piramisok és a, csöndesen hömpölygő Nílus látványa.

Miután töltött magának még egy kis kávé, kihozta a Nagel-féle egyiptomi útikönyvet, és kinyitotta a Szakkarára vonatkozó résznél. Túlságosan sok volt a látnivaló egy napra, ezért gondosan meg akarta tervezni a programját. Hirtelen eszébe jutott Abdul Hamdi Baedekere. A könyv még mindig ott lapult a szatyra mélyén. Óvatosan kinyitotta a fedelét, amely már majdnem teljesen levált, és megnézte a belső oldalán levő nevet és lakcímet: Naszef Malmud, Sári el-Tahrir 180. Elgondolkodott az Abdul Hamdi utolsó szavaiban rejlő kegyetlen irónián. "Sokat utazom – mondta Hamdi –, és lehet, hogy nem

leszek Kairóban, mikor maga elmegy innét." Megcsóválta a fejét: mennyire igaza volt az öregnek! Fellapozta a Szakkarára vonatkozó fejezetet, és összehasonlította az újabb Nagel-féle útikönyvvvel.

Fent, a magasban egy fekete sólyom körözött a szélben, aztán lecsapott egy patkányra, amely fejvesztve rohant keresztül egy sikátoron.

Kilenc emelettel lejjebb Khalifa Khalil benyomta a cigarettagyújtó gombját a bérelt fekete egyiptomi Fiatban, és türelmesen megvárta, amíg a gyújtó felizzik. Aztán rágyújtott, élvezettel hátradőlt, és mélyen leszívta a füstöt. Csontos, izmos férfi volt, hatalmas, horgas orral, amelytől mintha örökké csúfondáros vigyorra húzódott volna a szája. Mozdulatai kecsesen visszafogottak voltak, mint a hiúzéi. Mikor föl nézett a 932-es szoba erkélyére, ki tudta venni a zsákmányát. Erős tábori látcsövével remekül látta Ericát, és kéjesen gyönyörködött a lábában. Nagyon szép, gondolta, és gratulált magának, hogy ilyen élvezetes megbízatást kapott. Erica feléje mozdította a lábát, mire Khalifa elvigyorodott, Ettől ijesztővé torzult a képe, mivel az egyik felső metszőfoga hegyesre kicsorbult. Szokásos fekete öltönyében és fekete nyakkendőjében sokak szerint pontosan olyan volt, mint egy vámpír.

Khalifa szokatlanul sikeres szerencselovag volt, sohasem volt munka nélkül a nyugtalan Közép-Keleten. Damaszkuszban született, és árvaházban nevelkedett. Irakban rohamosztagnak képezték ki, de kivonták a szolgálatból, mert képtelen volt a csoportmunkára. Lelkiismerete sem volt. Született gyilkos volt, akit csak a pénzzel lehetett fegyelmelni. Elégedetten fölnevetett, amikor arra gondolt, hogy ugyanannyit kap egy szép amerikai lány pesztrálásáért, mint amikor fegyvereket csempészett a kurdoknak Törökországba.

Látcsövével végigpásztázta az Ericával szomszédos erkélyeket, de nem látott semmi gyanúsat. A franciától kapott utasítások egyszerűek voltak. Meg kell védenie Erica Baront egy esetleges gyilkossági kísérlettől, és el kell kapnia a merényletet. A Hiltonról a Nílus partjára irányította látcsövét, és végigpásztázta vele a járókelőket. Tudta, hogy nehéz volna megvédenie a lányt egy nagy teljesítményű fegyverből távolról leadott lövéstől. De senkit sem talált gyanúsak. A maga megnyugtató reflexszerűen megtapogatta a Stechkin márkájú félautomata pisztolyt, amelynek táskáját a bal karja alá szíjazta. Zsákmányolt darab volt. Egy Szíriában meggyilkolt KGB-ügynöktől vette el.

Visszafordult Erica felé, és alig tudta elhinni, hogy valaki egy ilyen gyönyörű lányt meg akarna gyilkolni. Erica olyan volt, mint egy leszédésre váró; hamvas őszibarack, és Khalifa tűnődni kezdett, hogy Yvon indítéka vajon tisztán csak üzleti-e.

A lány hirtelen fölállt, összeszedte a könyveit, és eltűnt a szobájában. Khalifa a Hilton bejáratára irányította látcsövét. A szokásos taxisort és a reggeli nyüzsgést látta.

Gamal Ibrahim lapozott egyet az El Ahram című újságban. Egy egész napra kibérelt taxi hátsó ülésén ült, a kocsit a Hilton kocsifeljáróján, a bejáratnál szemben parkolt. A portás tiltakozott ugyan ez ellen, de amikor Gamal megmutatta neki a Régészeti Felügyelőség igazolványát, megnyugtatóan. Gamal mellett az ülésen ott feküdt Erica Baron felnagyított útlevele. Valahányszor kilépett egy nő a szállodából, Gamal összehasonlította az arcát a fényképpel.

Gamal huszonnyolc éves volt, valamivel több mint százhatvan centiméter magas és elég kövér. Két gyermeke volt, az egyik egy-, a másik hároméves. Tavasszal szerezte meg a közigazgatási doktorátusát a kairói egyetemen, és rögtön utána állást kapott a Régészeti Felügyelőségen. Július közepén állt munkába, de a dolgok nem mentek olyan simán, mint szeretne volna. Annyian voltak az osztályon, hogy csak olyan jelentéktelen ügyekkel bízták meg, mint ez a mostani: hogy kövesse Erica Baront, és jelentse, merre jár.

Mikor két nő kilépett a szállóból és taxiba ült, Gamal a kezébe vette Erica fényképét. Soha senkit sem követett még, és megalázkodónak tartotta az efféle munkát, de nem volt abban a helyzetben, hogy visszautasíthassa, főleg azért nem, mert közvetlenül Ahmed Khazzannak, az igazgatónak kellett jelentést tennie. Gamalnak rengeteg ötlete volt az ügyosztállyal kapcsolatban, és úgy gondolta, így talán mód nyílik rá, hogy meghallgassák.

Erica a Szakkarában várható hőség miatt nagyon bölcsen rövid ujjú, könnyű, nyers színű blúzt és valamivel sötétebb árnyalatú vászonnadrágot vett fel. Szatyrába berakta a polaroid gépet, az elemlámpáját és az 1929-es Baedekert. Alapos összehasonlítás után igazat adott Abdul Hamdinak. A Baedeker valóban sokkal jobb volt a Nagel-féle útikönyvnél.

A portán sikerült visszakapnia az útlevelet, amelyet bizonyára annak rendje és módja szerint nyilvántartásba vettek. Bemutatták aznapi idegenvezetőjét, Anvar Szelimet is. Erica nem akart ugyan idegenvezetőt, de a szálloda nagyon ajánlotta, és mivel ugyancsak sokat szenvedett előző napi zaklatóitól, végül is fölfogadta Szelimet, és megállapodott vele, hogy hét egyiptomi fontot fizet neki és tízet a sofőrnek a taxiért. Anvar Szelim negyvenöt év körüli, keszeg férfiú volt, szürke öltönyének hajtókáján fémjelvény virított, rajta a 113-as szám, ami azt jelentette, hogy viselője hatóságilag engedélyezett idegenvezető.

– Remek programot állítottam össze – mondta Szelim, aki modorosságból a mondatok közepén mindig elmosolyodott. – A reggeli hűvösséget kihasználva, először is kimegyünk a Nagy Piramisokhoz. Aztán...

– Köszönöm – vágott a szavába Erica, és hátrább lépett. Szelim fogai ugyanis olyan iszonyatos állapotban voltak, hogy a lehelete még egy támadó rinocéroszt is megállásra kényszerített volna. – Már megterveztem a mai programot. Először szeretnék rövid időre benézni az Egyiptomi Múzeumba, aztán kimenni Szakkarába.

– De hát Szakkarában délben iszonyú a hőség – ellenkezett Szelim. Szája mindig mosolyra állt, barna arcán, amely állandóan ki volt téve az afrikai napnak, feszes volt a bőr.

– Ezt én is tudom – jelentette ki Erica, hogy véget vessen a beszélgetésnek –, mégis szeretném magam ehhez a programhoz tartani.

Anélkül, hogy az arckifejezése megváltozott volna, Szelim kinyitotta az Erica számára szerzett viharvert taxi ajtaját. A sofőr fiatal volt, arcán háromnapos borosta.

– Amikor a taxi elindult az egy ugrásnyira levő múzeumba, Khalifa letette a kocsija aljára a látcsövét. Megvárta, míg Ericáék taxija kifordul az útra, aztán ő is indított, és közben azon gondolkodott, hogyan szerezhetne információt az idegenvezetőről és a sofőrrel. Mikor sebességbe kapcsol, észrevette, hogy közvetlenül Erica taxija mögött egy másik taxi is elindult a Hilton elől. Az első útkereszteződésnél mind a két kocsi jobbra kanyarodott.

Amikor Erica kilépett a szállodából, Gamal fénykép nélkül is felismerte. Gyorsan fölírta az újságja szélére az idegenvezető számát, a 113-at, aztán szólt a sofőrnek, hogy kövesse Erica taxiját.

Mikor az Egyiptomi Múzeumhoz értek, Szelim kíségette Ericát a kocsiból, a taxi pedig beállt egy szikomorfa árnyékába, hogy ott várakozzon. Gamal egy közeli fa alatt állította le a sofőrrel a kocsit, ahonnan láthatta Erica taxiját. Aztán kinyitotta az újságot, és folytatta a hosszú cikknek az olvasását, amely Szadatnak a nyugati partra vonatkozó javaslatairól szólt.

Khalifa a múzeumkomplexum előtt parkolt le, és szántszándékkal elsétált Gamal taxija mellett, hogy lássa, nem ismeri-e a benne ülő férfit. Nem ismerte. Khalifának már gyanúsak voltak Gamal lépései, de a kapott utasításnak megfelelően bement Ericáék után a múzeumba.

Erica nagy lelkesedéssel lépett be a híres múzeumba, de még az ő tudása és érdeklődése sem tudott megbirkózni a nyomasztó légkörrel. Ezekbe a porlepte termekbe éppúgy nem illettek bele a felbecsülhetetlen értékű műtárgyak, mint a Bostoni Múzeumba, a Huntington Avenue-n. A titokzatos szobrok és kőarcok halottak voltak, nem halhatatlanok. Az örök fehér egyenruhát és fekete baszk sapkát viseltek, mint a gyarmati időkben. A takarítók

ciroksöprűikkel egyik teremből a másikba söpörték a port, anélkül, hogy akár egyszer is kivitték volna. Csak a karbantartók dolgoztak komolyan, azt a kis területet, ahol működtek, kötéllel kerítették el, és vakoltak vagy egyszerűbb ácsmunkát végeztek, szinte ugyanolyan szerszámokkal, mint amilyeneket az óegyiptomi falfestményeken látni.

Erica megpróbált tudomást nem venni a környezetről, és az ismertebb darabokra összpontosítani a figyelmét. A 32-es teremben ámulatba ejtette Rahotep herceg – Kheopsz fivére – és Nefertiti hercegnő – Rahotep felesége – festett mészkő szobrának élethűsége. Mindkettőjük arca derűs volt és élethű. Erica beérte annyival, hogy csak nézi a két arcot, idegenvezetője azonban kötelességének érezte mindent közölni vendégével, amit csak tud. Elmesélte, mit mondott Rahotep Kheopsznak, amikor meglátta a szobrot. Erica tudta, hogy az egész csak mese. Udvariasan megmondta Szelimnek, hogy csak akkor beszéljen, ha kérdezi, és hogy a kiállított tárgyak legnagyobb részét ismeri.

Miközben Erica körbejárta Rahotep szobrát, tekintete elkalandozott a bejáraton túlra, csak aztán tért vissza a szoborhoz. Szeme előtt azonban továbbra is ott lebegett egy sötét ruhás férfi képe, akinek agyarszerű foga volt, de mikor ismét a bejárat felé fordult, már nem volt ott senki. Olyan gyorsan történt a dolog, hogy kényelmetlen érzéssel töltötte el. Óvatossá tették az előző nap eseményei, így aztán, amíg körbejárta a szobrot, többször is a bejárat felé nézett, de a sötét alak nem tűnt fel újra. Helyette egy zajos francia turistacsoport lépett a terembe.

Erica intett Szelimnek, hogy induljanak tovább, és a 32-es teremből kiment a nyugati oldalon húzódó hosszú galériára. Itt ugyan senki nem volt, de mikor átnézett az északnyugati sarok kettős boltíve alatt, ismét észrevett egy tovasuhanó sötét alakot.

Miközben Szelim megpróbálta fölhívni a figyelmét a híresebb kiállítási tárgyakra, Erica végigsietett a hosszú folyosón abba az irányba, ahol az az északi oldalon húzódó galériába torkolt. Szelim dühösen, de kitartóan követte a gyors léptű amerikai nőt, aki láthatólag a fény sebességével akarta megnézni a múzeumot.

Valamivel a két galéria találkozása előtt Erica hirtelen megtorpant. Szelim is megállt mögötte, és körülnézett, hogy lássa, mi ragadhatta meg a lány figyelmét. Erica Hatsepszut királyné sáfárának, Szemnutnak a szobra mellett állt, de nem a szobrot tanulmányozta, hanem a sarkon túlra, az északi galériába lesett be.

– Ha van valami különlegesség, amit látni szeretne – kezdte Szelim –, kérem, hogy...

Erica dühösen intett, hogy maradjon csöndben. Aztán kilépett a galéria közepébe, és tekintetével a sötét alak után kutatott. De senkit sem látott, és egy

kicsit ostobának érezte magát. Egy német házaspár ment él karon fogva mellettük, a múzeum földszinti térképén vitatkoztak.

– Miss Baron – szólalt meg mégis Szelim, és látszott rajta, hogy alig tudja türtőztetni magát –, én igazán jól ismerem a múzeumot. Ha látni akar valamit, csak szóljon.

Erica megszánta Szelimet, és megpróbált kitalálni valamit, amitől az hasznosabbnak érezheti magát.

– Vannak I. Széthi-műtárgyak a múzeumban? – kérdezte.

Szelim az orrára tette a mutatóujját, és elgondolkozott. Aztán szó nélkül fölemelte az ujját, és intett Ericának, hogy kövesse. Fölvezette az emeletre, az előcsarnok fölötti 47-es terembe. Ott megállt egy rendkívül finoman vésett, hatalmas kvarcitlap mellett, amelyen a 383.1-es leltári szám volt. – I. Széthi szarkofágjának a fedele – mondta büszkén.

Erica ránézett a kőlapra, és gondolatban összehasonlította az előző nap látott káprázatos szoborral. Egyszerűen nem lehetett hozzá hasonlítani. Az is eszébe jutott, hogy magát a szarkofágot elrabolták, és jelenleg egy kis londoni múzeumban található. Ez is fájdalmasan bizonyította, milyen mértékben megkárosította a feketepiac az Egyiptomi, Múzeumot.

Szelim megvárta, amíg Erica fölneéz. Aztán karon fogva elvonszolta egy másik teremhez, és utasította, hogy adjon az ajtó előtt álló őrnök még tizenöt piaszt, hogy bemehessenek. Odabent végigment a hosszú, alacsony üvegtárlók között, és megállt a falnál.

– I. Széthi múmiája – mondta önelégülten.

Mikor Erica lenézett az összeaszott arcra, enyhe hányinger fogta el. Az efféle arcokat próbálta utánózni számtalan horrorfilm hollywoodi sminkmestere. Erica észrevette, hogy a fülek össze vannak törve, a fej pedig különvált a törzstől. I. Széthi fáraó földi maradványai ahelyett, hogy a halhatatlanságot bizonyították volna, a halál borzalmának állandóságát érzékeltették.

Erica körülnézett a királyi múmiákkal teli teremben, és arra gondolt, hogy a megkövesedett holttestek, ahelyett, hogy megelevenítenék az ókori Egyiptomot, az azóta eltelt idő mérhetetlen hosszúságát és az ókori Egyiptom messzeségét hangsúlyozzák. Visszanézett I. Széthi arcára. Még csak nem is hasonlított arra a csodaszép szoborra, amelyet előző nap látott. Egyáltalán nem. A szobornak keskeny álla és egyenes orra volt, a múmiának meg nagyon széles álla és karvalyszerűen horgas orra. Erica libabőrös lett, megborzongott, aztán elfordult. Intett Szelimnek, hogy kövesse, és kiment a teremből: alig várta, hogy a poros múzeum után végre szabad levegőn legyen.

A taxi, maga mögött hagyva a nyüzsgő Kairót, villámgyorsan kivitte Ericát

vidékre. A Nílus nyugati partján hajtottak dél felé. Szelim úgy próbálta meg folytatni a beszélgetést, hogy elmesélte Ericának, mit mondott II. Ramszesz Mózesnek, de végül is elhallgatott. Erica nem akarta Szelimet megbántani, és a családja felől érdeklődött, de az idegenvezető erről észrevehetően nem akart beszélni, így aztán némán autóztak tovább, és Erica kedvére gyönyörködhetett a tájban. Nagyon tetszett neki a Nílus zafirkékje és az öntözött földek ragyogó zöldje közötti ellentét. Éppen datolyaszüret ideje volt, pálmaágakkal megrakott szamarak mellett haladtak el, az ágakról fürtökben lógott a piros gyümölcs. A Nílus túlsó partján fekvő Hilvan nevű ipari várossal egy magasságban az aszfaltút kétfelé ágazott. Erica taxija a jobb oldali ágon ment tovább, és noha senki sem volt előttük, a sofőr sokszor dudált.

Gamal csak öt-hat kocsihosszal haladt mögöttük. Az ülés szélén ülve beszélgetett a sofőrrel. A hőség miatt levetette ugyan szürke zakóját, de tudta, hogy a meleg így is egyre elviselhetlenebb lesz.

Khalifa körülbelül negyed mérfölddel mögöttük a rádióját bömböltette, a diszharmonikus arab zene betöltötte a kocsit. Most már meg volt győződve róla, hogy Ericát követik, de a módszert különösnek találta. A taxi túl közel volt Ericáékhoz. A múzeumnál ugyan jól megnézte a benne ülő férfit, aki egyetemistának látszott, de Khalifának volt már dolga terrorista diákkal. Tudta, hogy az egyszerű külső gyakran kegyetlenséget és vakmerőséget leplez.

Ericáék taxija behajtott egy pálmaligetbe, ahol olyan sűrűn nőttek egymás mellett a pálmák, hogy szinte fenyőerdőnek látszott a liget. A tűző napot hűvös árnyék váltotta föl. Egy téglaház falucskánál álltak meg. Az egyik oldalon egy miniatűr mecset volt, a másikon nyílt tér, közepén egy nyolcvantonnás, alabástromból faragott szfinx, egy csomó szobortöredék és II. Ramszesz földön heverő szoborkolosszusa. A tisztás szélén egy kis vendéglő állt, amely a Szfinx Kávészó nevet viselte.

– Memphisz legendás városa – jelentette be ünnepélyesen Szelim.

– Illetve Men Nofer – mondta Erica, kinézve a gyér maradványokra. Memphisz a város görög neve volt, Men Nofer az ó-egyiptomi. – Szeretném mindkettőjüket meghívni egy csésze kávéra vagy teára – mondta Erica, látva, hogy megbántotta Szelimet.

A vendéglő felé menet Erica örült, hogy felkészült rá, milyen szánalomra méltóan kevés maradt meg az egykor oly hatalmas ó-egyiptomi fővárosból, mert különben nagyot csalódott volna. Egy falka rongyos suhanc közeledett egy csomó hamis műtárggyal, de Szelimnek és a taxisofőrnek sikerült elkergetnie őket. Fölmentek a kerek fémasztalokkal teli kis teraszra, és italokat rendeltek. A két férfi kávé, Erica egy narancslevet.

Mikor Gamal az *El Ahrammal* a kezében kiszállt a taxiból, patakokban

folyt az arcáról a veríték. Bár eleinte tétovázott, végül mégis meggyőzte magát, hogy innia kell valamit. Tekintetével kerülve Ericáékat, leült a pavilon melletti egyik asztalhoz. Miután megkapta a kávéját, az újságjába temetkezett.

Khalifa Gamal kövérkés felsőtestére szegezte a teleszkópos irányzékot, de jobb kezének ujjait lazán tartotta. A memphiszi tisztástól körülbelül hetvenöt méterre állt meg, és gyorsan előszedte izraeli gyártmányú, rövid csövű, teleszkópos puskáját. Jól lecsúszott a hátsó ülésen, és a puska csövét kitámasztotta a nyitott bal első ablakon. Attól a pillanattól fogva, hogy Gamal kiszállt a kocsiból, Khalifa nem vette le róla az irányzékot. Ha Gamal a legkisebb hirtelen mozdulatot tette volna Erica felé, Khalifa azonnal a fenekébe eresztett volna egy golyót. Ettől Gamal még nem halt volna meg, de – Khalifa véleménye szerint – jócskán lelassult volna.

Erica a teraszon rajzó legyek miatt képtelen volt élvezettel elfogyasztani narancsszörpjét. Hiába hessegette el őket a kezével, néha még az ajkára is rászálltak. Fölállt, odaszólt a két férfinak, hogy ne siessenek, és kísértelt a tisztásra. Mielőtt visszaült volna a taxiba, megállt és megcsodálta az alabástromból faragott szfinxet. Vajon miféle titokról tudna mesélni, ha beszélni tudna. Nagyon-nagyon régi volt. Még az Óbirodalom idején készült.

Beszálltak a taxiba, és továbbhajtottak a sűrű pálmaligetben. Aztán a liget ritkulni kezdett, ismét megművelt földek következtek öntözőcsatornákkal, melyeket algák és vízinövények borítottak. Hirtelen Dzsószer fáraó lépcsős piramisának ismerős alakja jelent meg egy pálmazor fölött. Ericát izgalom fogta el. Hamarosan közről is látni fogja ezt az emberkéz által épített legrégebbi kőépületet, az egyiptológusok szemében a legjelentősebb régészeti lelőhelyet. Itt építette Imhotep, a híres építész azt a mintegy hatvan méter hosszú, hatalmas lépcsőfokokból álló, fenséges lépcsősort, amely bevezette a piramisok korszakát.

Erica úgy érezte magát, mint egy türelmetlen gyerek, mikor cirkuszba megy. Bosszantotta, és időhúzásnak érezte, hogy mielőtt átkeltek volna egy hatalmas öntözőcsatornán, még keresztül kellett zötykölődniük egy vályogtéglás kis falun. Közvetlenül a híd után véget értek a megművelt földek, és elkezdődött a sivár Líbiai-sivatag. Átmenet nem volt. Mintha alkonyat nélküli éjszaka váltotta volna föl a nappalt. Erica hirtelen nem látott mást az út két oldalán, csak a kápráztató hőségtől vibráló homokot, követ.

Mikor a taxi megállt egy hatalmas turistabusz árnyékában, Erica szállt ki elsőnek. Szelimnek futnia kellett, hogy lépést tudjon tartani vele. A sofőr kinyitotta a kocsit mind a négy ajtaját, hogy amíg vár, némi légmozgás legyen a kis járműben.

Khalifát egyre inkább zavarba hozta Gamal viselkedése.

Gamal ugyanis Ericával mit sem törődve behúzódott újságjával a piramist körülvevő kőkerítés árnyékába. Még csak meg sem próbált bemenni Erica után. Khalifa néhány percig tanakodott magában, hogy mit tegyen. Mivel azt hitte, hogy Gamal alighanem csak cselből maradt kinn, úgy döntött, hogy Erica nyomában marad. Levetette a zakóját, a jobb karjára tette, áttette a jobb kezébe a félautomata Stechkint, és ráfektetette a zakóját.

A következő órában Erica szinte megrészegeedett a romoktól. Erről az Egyiptomról álmodott mindig. Ismeretei segítségével képes volt képzeletben átalakítani a nekropolisz romjait azzá a rendkívüli teljesítménnyé, ami ötezer év előtt volt. Mivel tudta, hogy egyetlen nap alatt nem nézhet meg mindent, megleégedett azzal, hogy nagyjából szétnéz, és gyönyörködik a váratlan dolgokban, például a kobrareliefekben, amelyekről még sohasem olvasott. Szelim végül is beletörődött a szerepébe, és többnyire az árnyékban maradt. De azért örült, amikor Erica déltájban intett, hogy mehetnek tovább.

– Van itt egy kis kávézó jellegű pihenő – mondta reménykedve Szelim.

– Alig várom, hogy lássam néhány előkelőség sírját – felelte Erica. Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy megpihenjen.

– A kávézó közvetlenül Ti masztabája és a szerapeum mellett van – mondta Szelim.

Ericának fölcsillant a szeme. A szerapeum volt az egyik legszokatlanabb ó-egyiptomi műemlék. Katakombáiba temették el királyokat megillető pompával a mumifikált Apisz-bikákat. A szerapeumot óriási erőfeszítéssel, kézi erővel vájták a kemény sziklafalba. Erica meg tudta érteni az emberek számára készült sírok építésébe fektetett erőfeszítést, de a bikák sírjába fektetett nem. Meg volt győződve róla, hogy valami eddig meg nem fejtett titok lappang az Apisz-bikák sírjának építése mögött.

– Mehetünk a szerapeumba – mondta kedvesen mosolyogva.

Kövérsége miatt Gamal nehezen bírta a hőséget. Még Kairóban is csak ritkán ment ki déltájban az utcára. Szakkara pedig délidőben szinte elviselhetetlen volt a számára. Miközben a sofőr ismét követte Erica taxiját, Gamal azon gondolkozott, hogyan tudná túlélni ezt a hőséget. Talán kereshetne magának valami árnyékot, és a sofőrrel követhetné a lányt, amíg az vissza nem indul Kairóba. Erica taxija közben megállt, és leparkolt a szakkarai kávézónál. Mikor Gamal körülnézett, eszébe jutott, hogy gyerekkorában járt már ezen a környéken a szüleivel, és végigment egy ijesztő, sötét, föld alatti barlangon, amelyet a bikák számára építettek. Bár félt a barlangtól, arra mag most is emlékezett, milyen kellemesen hűvös volt benne.

– Nem itt van a szerapeum? – kérdezte, megérintve a sofőr vállát.

– De igen, az ott – mutatott a sofőr egy bejáratú lépcsőt helyettesítő lejtős

árok felé.

Gamal Ericára nézett, aki már kiszállt a kocsiból, és most a lejtő felé vezető szfinxsort nézegette. Hirtelen rájött, hogyan hülhetne le. Különben is, gondolta, ennyi év után élmény lesz újra látni a szerepeumot.

Khalifa nem volt kifejezetten boldog, és idegesen simított végig zsíros haján. Úgy érezte, Gamal nem az az amatőr, akinek megjátssza magát. Túlságosan közömbös. Ha Khalifa biztos lett volna a fiatalember végső szándékában, máris beleeresztett volna egy golyót, és élve leszállította volna Yvon de Margeau-nak. De meg kellett várnia, hogy Gamal akcióba lépjen. A helyzet sokkal bonyolultabb és veszélyesebb volt, mint azt Khalifa eredetileg gondolta. Rácsavarta az automata csövére a hangtompítót, és éppen ki akart szállni a kocsiból, amikor észrevette, hogy Gamal belép egy föld alatti bejárathoz vezető árokba. Khalifa megnézte a térképet. Az árok a szerepeumba vezetett. Ahogy visszanézett az egyik mészkőből faragott szfinxet boldogan fényképező Ericára, rájött, hogy csak egyetlen oka lehet annak, hogy Gamal elsőnek akar bemenni a szerepeumba. Meglapul az egyik sötét, boltíves galériában vagy az egyik szűk folyosón, mint valami mérges kígyó, és lecsap, amikor a legkevésbé várják. A szerepeum tökéletes helyszín egy gyilkossághoz.

Sokéves tapasztalata ellenére Khalifa nem tudta, mitévő legyen. Ő is bemehetne még Erica Baron előtt, és megpróbálhatná megkeresni Gamal rejtékhelyét, de ez túl kockázatos volna, így aztán úgy döntött, hogy inkább Ericával együtt megy be, de odabenn ő csap le elsőnek.

Erica végigment a bejárathoz vezető lejtőn. Nem szerette a barlangokat, és az igazat megvallva, egyáltalán nem rajongott a zárt helyekért. Még be sem lépett, máris megérezte a nyirkos hűvösséget, és a combja kellemetlenül bizseregve libabőrös lett. De azért erőt vett magán, és továbbment. Egy markáns arcélű, piszkos arab vette el tőle a belépődíjat. A szerepeum baljóslatú volt.

Mihelyt belépett a homályos előcsarnokba, Erica rögtön megérezte azt a titokzatos vonzerőt, amelyet az ókori Egyiptom kultúrájának ez a maradványa gyakorolt évezredekken keresztül az emberekre. A sötét folyosók mintha az alvilágba vezető alagutak lettek volna, a természetfeletti kísérteties levegőjét árasztották. Szelim nyomában Erica egyre mélyebbre hatolt a bizzar környezetben. Végigmentek egy szabálytalan, durván kifaragott falú, végtelenül hosszú folyosón, melyet alig világítottak meg a ritkán elhelyezett, gyenge villanykörtek. Két körte között szinte látni sem lehetett, olyan sötét volt. A legkülönbözőbb helyeken más-más turisták léptek ki a homályból; a hangok kísértetiesen visszhangzottak. A főfolyosóra merőlegesen oldalfolyosók nyíltak, mindegyikben hieroglifákkal teli, hatalmas fekete

szarkofágok álltak. Az oldalfolyosók közül csak néhány volt kivilágítva. Erica hamarosan úgy érezte, hogy elege van a barlangból, de Szelim erősködött, hogy a legszebb szarkofág a legutolsó folyosóban látható, és hogy még falépcsőt is építettek hozzá, tehát Erica a belül levő faragásokat is megnézheti. Erica vonakodva ugyan, de követte Szelimet. Végül is elérték a kérdéses folyosót, és Szelim oldalt húzódott, hogy utat engedjen Ericának. A lány kinyújtotta a kezét, hogy megfogja az emelvényre vehető lépcső fakorlátját.

Khalifa szinte közvetlenül Erica mögött haladt, idegei pattanásig feszültek. Már kibiztosította félautomatáját, és ismét a jobb kezében tartotta a zakója alatt. Útközben nemegyszer hajsza hűján belelőtt a sötétből kilépő turistákba.

Mikor Khalifa befordult a szarkofágos folyosóba, mindössze öt méterrel volt Erica mögött. Amikor meglátta Gamalt, reflexből cselekedett. Erica éppen a csillogó gránitszarkofág mellé épített rövid lépcsősoron ment fölfelé. Gamal a lépcső tetején, az emelvényen állt, és a fölfelé igyekvő Ericát nézte. Khalifa pechjére Erica pontosan közte és Gamal között volt, elfogta a kilátást, és ezzel lehetetlenné tette, hogy lőjön. Khalifa félrelökte Szelimet, és rémülten előrerontott. Felrohant a rövid lépcsősoron, fellökte Ericát, aki térdre esett, és elnyúlt a meglepett Gamal lába előtt.

Vakító tűzcsóvák csaptak ki Khalifa eltakart pisztolyából, a gyilkos golyók átllyukasztották Gamal mellét, és a szívébe fúródtak. Gamal keze fölemelkedett. Arcvonásai eltorzultak a fájdalomtól és a megdöbbenéstől, ahogy megtántorodott és előreest, rá Ericára. Khalifa átvette magát a fakorlátón, és kirántotta övéből a kését. Szelim felordított, és megpróbált elfutni. A turisták fent az emelvényen még mindig nem értették, mi történt. Khalifa keresztülröghant a folyosón a villanyvezetékhez, amely a kezdetleges világítást biztosította. Az esetleges áramütésre felkészülve, összeszorította a fogát, és elvágta a vezetékét. Éjszakai sötétség borult az egész szerepeumra.

Kairó, déli 12 óra 30 perc

Stephanos Markoulis még egy whiskyt rendelt magának és Evangelos Papparisnak. Mindketten nyitott nyakú pólóingben ültek a Meridián Szálló La Parisienne bárjában. Stephanos rosszkedvű volt és ideges, és Evangelos elég jól ismerte a főnökét ahhoz, hogy csendben maradjon.

– A rohadt franciája! – nézett Stephanos az órájára. – Azt mondta, röghön lejön, és már húsz perce várunk.

Evangelos vállat vont. Nem szólt, mert tudta, hogy akármit mondana, csak tovább hergelné vele Stephanost. Ehelyett lenyúlt a jobb csizmájához, és megigazította a lábszárára szíjazott kis pisztolyt. Evangelos izmos férfi volt,

erőteljes arcvonásokkal, busa szemöldökkel, úgy nézett ki, akár egy neandervölgyi ősember, azzal a különbséggel, hogy ő teljesen kopasz volt.

Yvon de Margeau éppen akkor jelent meg az ajtóban, aktatászkájával a hóna alatt. Kék blézert viselt széles selyem nyakkendővel. Mögötte Raoul jött. Megálltak és körülnéztek.

– Ezek a gazdagok mindig úgy néznek ki, mintha pólómeccsre mennének – jegyezte meg szarkasztikusan Stephanos. Intett, hogy magára vonja Yvon figyelmét. Evangelos kicsit arrébb tolta az asztalt, hogy szabad teret biztosítson a jobb kezének. Yvon meglátta őket, és hozzájuk lépett. Kezet fogott Stephanossal, bemutatta Raoult, aztán leült.

– Milyen volt a repülőút? – kérdezte mérsékelt szívéllyel, miután rendelkeztek.

– Pocsék – felelte Stephanos. – Hol vannak az öreg iratai?

– Maga aztán nem vesztegeti az időt – nevetett Yvon. – De talán jobb is. Mindenesetre szeretném tudni, hogy maga ölte-e meg Abdul Hamdit.

– Gondolja, hogy ha én öltem volna meg, idejövök, ebbe a kénköves pokolba? – kérdezte gúnyosan Stephanos. Megvetette az olyan embereket, mint Yvon, akiknek soha életükben nem kellett dolgozniuk egyetlen napot sem.

Mivel Yvon úgy vélte, hogy a Stephanos-félék esetében nem árt egy kis hallgatás, nagy teketóriával bontott fel egy doboz Gauloise-t. Körbekínálta, de csak Evangelos vett belőle. Amikor a cigaretta után nyúlt, Yvon, hogy cukkolja, úgy tartotta a dobozt, hogy kénytelen legyen jól kinyújtani a karját, s ő jobban lássa a szőrös, izmos alkaron a tetoválást. Egy hula-táncos volt rátetoválva, alája pedig az, hogy "Hawaii". Yvon végül is hagyta, hogy Evangelos kivegye a cigarettát, és megkérdezte: – Gyakran jár Hawaiiiba?

– Sráckoromban teherhajókon dolgoztam – felelte Evangelos. Az asztalon égő kis gyertyánál meggyújtotta a Gauloise-t, és hátradőlt a székén.

Yvon Stephanos felé fordult, akin látszott, hogy türelmetlen. Mielőtt azonban megszólalt volna, arany öngyújtójával körülményesen meggyújtotta a cigarettáját. – Nem – mondta. – Nem hiszem, hogy ha maga ölte volna meg Hamdit, eljött volna Kairóba, hacsak nem izgul valamiért, vagyis nem történt valami baj. De az igazat megvallva, Stephanos, nem tudom, hogy mit higgyek. Túlságosan gyorsan jött ide. És ez egy kissé gyanús. Ráadásul megtudtam, hogy Hamdi gyilkosai nem kairóiak voltak.

– Hohó! – csattant fel dühösen Stephanos. – Lássuk csak, jól értem-e. Megtudta, hogy a gyilkosok nem kairóiak voltak. Ebből mindjárt arra következtet, hogy nyilván athéniak. Így okoskodik? – Stephanos Raoul felé fordult. – Hogy tud egy ilyen alaknak dolgozni? – Mutatóujjával megkopogtatta a homlokát.

Raoul fekete szeme meg se rebkent. Keze a térdén pihent. Egy szempillantás alatt kész lett volna közbeavatkozni.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom magának, Yvon – mondta Stephanos –, de Hamdi gyilkosát másutt kell keresnie. Nem én voltam.

– Kár – mondta Yvon. – Ez ugyanis sok kérdésre választ adott volna. Van valami elképzelése, hogy ki lehetett?

– Halvány sejtelmem sincs róla – felelte Stephanos –, de az az érzésem, hogy Hamdi rengeteg ellenséget szerzett magának. Mi lenne, ha végre megmutatná Hamdi iratait?

Yvon föltette az asztalra az aktatáskáját, az ujját rátette a zárra, de a táskát nem nyitotta ki. – Még egy kérdést – mondta. – Van valami elképzelése, hol van az I. Széthi-szobor?

– Sajna, nincs – nézett Stephanos mohón az aktatáskára.

– Nekem kell az a szobor – mondta Yvon.

– Ha hallok valamit róla, értesítem – mondta Stephanos.

– Arra sem adott alkalmat, hogy a Houstonba került szobrot megnézzem – mondta Yvon, éberén figyelve Stephanos reakcióját.

Stephanos, arcán színlelt meglepetéssel, fölnézett a táskáról. – Honnan veszi, hogy közöm volt hozzá?

– Elégedjen meg annyival, hogy tudom – felelte Yvon.

– Csak nem Hamdi irataiból tudta meg? – kérdezte dühösen Stephanos.

Válasz helyett Yvon felpattintotta az aktatáska zárját, és az asztalra borította Hamdi leveleit, hátradőlt a székén, s míg Stephanos gyorsan turkálni kezdett a levelek közt, ő komótosan iszogatta Pernod-ját. Stephanos megtalálta Hamdinak írt levelét, és félretette. – Ez minden? – kérdezte.

– Ez minden, amit találtunk – válaszolta Yvon. – Alaposan átkutatták azt az üzletet? – kérdezte Stephanos.

Yvon Raoulra pillantott, aki igenlően bólintott.

– Még annál is alaposabban – mondta Raoul. – Ennél többnek kellett lennie – mondta Stephanos. – Nem hiszem, hogy az öreg csirkefogó csak blöffölt volna. Azt írta, hogy ötezer dollárt akar kápében, különben átadja az iratokat a hatóságoknak. – Stephanos újra átnézte a papírokat, ezúttal lassabban.

– Mit gondol, mi történhetett a Széthi-szoborral? – kérdezte Yvon, és fölhajtott még egy pohár Pernod-t.

– Mit tudom én – felelte Stephanos, de nem nézett föl egy Los Angeles-i kereskedő Hamdinak írt leveléből. – De ha ez megnyugtató, fix, hogy; még itt van Egyiptomban.

Kényelmetlen csend következett. Stephanos buzgón olvasott. Raoul és Evangelos farkasszemet nézett egymással a pohara fölött. Yvon kibámult az ablakon. Ő is úgy gondolta, hogy a Széthi-szobor még Egyiptomban van.

Onnan, ahol ült, Yvon lelátott a parkolóra, amelyen túl ott hömpölygött a Nílus. A folyó közepén működő szökőkút óriási, egyenes sugárban lövellte a vizet az ég felé. A vízszugár mentén milliónyi parányi szivárvány ragyogott. Yvon Erica Baronra gondolt, és remélte, hogy Khalifa tényleg olyan ügyes, amilyennek Raoul mondta. Ha Stephanos ölte meg Hamdit, és akcióba lép Erica ellen, Khalifa ki fogja érdemelni a bérét.

– Mi van azzal az amerikai nővel? – kérdezte Stephanos, mintha Yvon gondolataiban olvasott volna. – Szeretnék találkozni vele.

– A Hiltonban lakik – felelte Yvon. – De kissé ideges a történetek miatt. Tehát bánjon vele finoman, ő az egyetlen kapcsolatom a Széthi-szoborral.

– Engem jelenleg nem a szobor érdekel – lökte félre a leveleket Stephanos.

– De a nővel szeretnék beszélni, és ígérem, hogy szokásomhoz híven tapintatos leszek. De mondja csak, tud valamit egyáltalán erről az Abdul Hamdiról?

– Nem sokat. Eredetileg Luxorban élt. Pár hónapja jött fel Kairóba, hogy új régiségkereskedést nyisson. Van egy fia, akinek szintén régiségkereskedése van Luxorban.

– Járt már a fiánál? – kérdezte Stephanos.

– Nem – állt föl Yvon. Elege volt Stephanosból. – Ne felejtsem el értesíteni, ha megtud valamit a szoborról – mondta. – Könnyedén elmosolyodott és megfordult. Raoul fölállt és utánament.

– Hiszel neki? – kérdezte Raoul, amikor kiértek a bárból.

– Fene tudja – ment tovább Yvon. – Más kérdés, hogy hiszek-e neki, és megint más, hogy bírom-e benne. Életemben nem láttam még nála nagyobb köpönyegforgatót. Szeretném, ha értesítenéd Khalifát, hogy legyen nagyon résen, amikor Stephanos találkozik Ericával. Ha megpróbálná bántani, löje le.

Szakkara falu, délután 1 óra 30 perc

A szobában egy légy röpködött ide-oda a két ablak között. A zaj, amelyet csapott, hangosnak tűnt a máskülönben csendes, zárt helyiségben, különösen olyankor, amikor a légy az ablaküvegnek ütközött. Erica körülnézett a parányi helyiségben. Fehérre meszelt falak, fehérre meszelt mennyezet. Az egyetlen dekoráció Anvar Szadat mosolygós poszttere volt. Az egyszárnyú faajtó csukva volt.

Erica egy egyenes hátú széken ült. A feje fölött kopott, fekete huzalon egy szál villanykörte lógott. Az ajtó mellett kis fémasztal állt, meg egy ugyanolyan szék, amilyenén ő ült. Erica mocskos volt. A nadrágja a jobb térdén kiszakadt,

a térdé lehorzsolódott. Nyers színű blúza hátán hatalmas, száradt vérfolt éktelenkedett.

Kinyújtotta a karját, hogy lássa, alábbhagyott-e a remegése. Nehéz lett volna megállapítani. Volt, amikor azt hitte, hogy elhányja magát, de a hányingere már elmúlt. Most időnként szédülés fogta elj ami ellen úgy próbált védekezni, hogy erősen behunyta a szemét. Kétségkívül még mindig sokkos állapotban volt, de már kezdett világosabban gondolkodni. Tudta például, hogy Szakkara falu rendőrsén van.

Összedörzsölte a kezét, és észrevette, hogy mihelyt a szerepeumban történetekre gondol, izzadni kezd a tenyere. Mikor Gamal rázuhant, először azt hitte, beomlott a barlang. Kétségbeesetten igyekezett kiszabadítani magát, *de* a szűk falépcsőn ez lehetetlen volt. Ráadásul olyan sötét volt, hogy azt sem tudta, nyitva van-e a szeme. Aztán megérezte a hátán a meleg, ragacsos folyadékot. Csak később jött rá, hogy a rajta fekvő haldokló ember vére az.

Újabb hányingert küzdött le, és amikor kinyílt az ajtó, fölnézett. Ugyanaz az ember jött be, aki korábban félóraig kínlódott, hogy egy törött hegyű ceruzával kitöltsön valami hivatalos papírt. Gyengén beszélt angolul, viszont intett Ericának, hogy kövesse. A derekán lógó ócska pisztolytáska egyáltalán: nem nyugtatta meg Ericát. Már volt szerencséje a bürokratikus káoszhoz, amelytől Yvon félt: nyilvánvaló volt, hogy inkább gyanúsítottnak, mint ártatlan áldozatnak tartják. Attól a pillanattól fogva, hogy a "hatóságok" a helyszínre érkeztek, elszabadult a pokol. Két rendőr például úgy összeszólalkozott valami "bizonyítékon", hogy kis híján ölre mentek. Erica útlevelét elvették, őt magát meg egy zárt furgonban – amelyben olyan meleg volt, mint egy kályhában – Szakkarába szállították. Erica számtalanszor megkérdezte, nem telefonálhatna-e az amerikai konzulátusra, de mindig csak egy vállrándítás volt rá a válasz, s a megkérdezettek tovább vitatkoztak azon, hogy mit csináljanak vele.

Erica követte az ócska fegyvert viselő férfit, aki a lepusztult rendőrsén át kivezette az utcára, ahol begyűjtött motorral ugyanaz a furgon várakozott, amelyen a szerepeumból a faluba szállították. Erica megpróbálta visszakérni az útlevelét, de a férfi válasz helyett betuszkolta a furgonba. Aztán becsukta a kocsiját, és rázárta.

Anvar Szelim már a furgonban kuporgott a fapadon. Erica nem látta őt a szerepeumban történt katasztrófa óta, és úgy megörült neki, hogy kis híján a nyakába ugrott, hogy könyörögve kérje, mondja azt, hogy minden jóra fordul. De mikor beszállt a furgonba, Szelim dühösen ránézett, és elfordította a fejét.

– Tudtam, hogy baj lesz magával – mondta Szelim, nem nézve Ericára.

– Velem? – Erica csak most vette észre, hogy a férfi meg van bilincselve, és hátrahőkölt.

A furgon meglódult, a két utasnak meg kellett kapaszkodnia. Erica érezte, hogy veríték csorog a hátán.

– Az első pillanattól kezdve furcsán viselkedett – mondta Szelim –, különösen a múzeumban. Tervezett valamit. És ezt meg is fogom mondani nekik.

– Én... – kezdte Erica. De nem folytatta. Úrrá lett rajta a félelem. Mégiscsak jelentenie kellett volna Abdul Hamdi meggyilkolását.

Szelim ránézett, és kiköpött a padlóra.

Kairó, délután 3 óra 10 perc

Amikor Erica kiszállt a furgonból, ráismert az El-Tahrír térre. Tudta, hogy közel van a Hiltonhoz, és szeretett volna fölmenni a szobájába, hogy telefonáljon és segítséget kérjen. Az, hogy Szelimet bilincsben látta, csak növelte aggodalmát, és azon tűnődött, vajon ő is letartóztatásban van-e.

Mindkettőjüket betuszkolták az Állambiztonsági Rendőrség épületébe, amely zsúfolva volt emberekkel. Aztán különválasztották őket. Ericától ujjlenyomatot vettek, lefényképezték, és végül bekísérték egy ablaktalan helyiségbe.

Kísérője feszesen tisztelgett az egyszerű faasztalnál ülő arabnak, aki egy dossziét tanulmányozott. Az arab, anélkül, hogy fölneézett volna, intett a jobb kezével, mire Erica kísérője távozott, és csöndben becsukta maga után az ajtót. Erica állva maradt. A csöndet csak a lapozás zaja törte meg. Az arab kopasz feje úgy csillogott a neonfényben, mint egy fényesre dörzsölt alma. Az ajka keskeny volt, és olvasás közben kissé mozgott. Kifogástalanul szabott, magas nyakú, fehér katonai egyenruhát viselt. Bal váll-lapja alól fekete bőrszíj húzódott a derekán lévő szélesebb fekete bőrvögig, amelyen egy automata pisztoly lógott tokban. Mikor az utolsó laphoz ért, Erica észrevette, hogy egy amerikai útleveél van a dossziéhez tűzve, és remélte, hogy értelmes emberrel lesz dolga.

– Foglaljon helyet, Miss Baron – mondta a rendőr, de még mindig nem nézett föl. A hangja éles volt és érzelemmentes. A bajusza keskenyre volt nyírva, az orra hosszú volt és kampós.

Erica gyorsan leült az asztallal szemközt álló faszékre. Az asztal alatt, a rendőr fényes csizmája mellett meglátta a szatyrát. Már aggódott, hogy sosem látja viszont.

A rendőr letette a dossziét, aztán kezébe vette az útlevelet. Kinyitotta Erica fényképénél, és többször egymás után hol Ericára, hol a fényképre pillantott. Aztán letette az útlevelet az asztalra, a telefon mellé.

– Iszkander hadnagy vagyok – mondta, és összekulcsolta a kezét az asztalon. Egy kis szünetet tartott, s közben figyelmesen nézte Ericát. – MI történt a szerepeumban?

– Nem tudom – dadogta Erica. – Épp egy lépcsőn mentem fölfelé, hogy megnézzek egy szarkofágot, amikor hátulról föllöktek. Aztán valaki rám esett, és kialudtak a lámpák.

– Láttá, hogy ki lökte föl? – A rendőr enyhe akcentussal beszélt angolul.

– Nem – felelte Erica. – Nagyon gyorsan történt a dolog.

– Az áldozatot lelőtték. Hallott lövéseket?

– Nem, tulajdonképpen nem. Csak valami olyasmit hallottam, mintha szőnyeget porolnának, de lövést nem.

Iszkander hadnagy bólintott, és bejegyzett valamit a dossziéba. – És aztán?

– Nem tudtam kimászni az alól az ember alól, aki rám esett – folytatta Erica, és újra eszébe jutott, milyen rémület fogta el akkor. – Aztán, azt hiszem, kiáltásokat hallottam, de nem vagyok benne biztos. Segítettek föllátni, és valaki azt mondta, hogy az illető meghalt.

– Ez minden?

– Megérkeztek az örök, aztán a rendőrség.

– Megnézte azt az embert, akit lelőttek?

– Nagyjából. Alig tudtam ránézni.

– Ismerős volt?

– Nem – felelte Erica.

Iszkander lenyúlt Erica szatyráért, és odalökte neki. – Nézzé meg, nem hiányzik-e valamije.

Erica átnézte a táskát. Fényképezőgép, útikönyv, pénztárca – láthatólag nem nyúltak semmihez. Megszámolta a pénzét, és megnézte az utazási csekkjeit. – Úgy látom, mindenem megvan – mondta.

– Tehát nem rabolták ki.

– Nem – mondta Erica. – Úgy látom, nem.

– Ön szakképzett egyiptológus. Igaz ez? – kérdezte Iszkander hadnagy.

– Igaz – felelte Erica.

– Meglepi, ha megmondom, hogy az az ember, akit megöltek, a Régészeti Felügyelőségen dolgozott?

Erica elfordította a tekintetét Iszkander hideg szeméről, lenézett a saját kezére, és csak most vette észre, hogy tördeli őket. Abba hagyta és elgondolkodott. Bár erős vágyat érzett, hogy gyorsan feleljen Iszkander kérdéseire, tudta, hogy az utolsó kérdés fontos, talán a legfontosabb a kihallgatás során. Eszébe jutott Ahmed Khazzan, aki azt mondta, hogy a Régészeti Felügyelőség igazgatója. Ő talán tudna segíteni.

– Nem tudom, mit feleljek erre – mondta végül. – Nem lep meg, hogy az

illető a Régészeti Felügyelőségen dolgozott. Akárki lehetett. Az biztos, hogy én nem ismertem.

– Miért ment a szerepeumba? – kérdezte Iszkander hadnagy.

Ericának eszébe jutottak Szelim vádló megjegyzései a furgonban, és alaposan megfontolta a választ. – Mert az idegenvezető, akit felfogadtam, azt javasolta – felelte.

A hadnagy kinyitotta a dossziét, és ismét bejegyzett valamit.

– Kérdezhetek valamit? – kérdezte Erica bizonytalanul.

– Hogyne.

– Ismeri Ahmed Khazzant?

– Természetesen – felelte Iszkander hadnagy. – És ön?

– Én is, és nagyon szeretnék beszélni vele – mondta Erica.

Iszkander hadnagy a telefon után nyúlt, fölvette a kagylót, tárcsázott, és közben Ericát figyelte. Nem mosolygott.

Kairó, délután 4 óra 5 perc

Úgy tűnt, hogy az út szinte végtelen. A folyosók olyan hosszúak voltak, hogy Erica nem látta a végüket. És zsúfolva voltak emberekkel. A selyemöltönytől a rongyos galabijáig mindenféle öltözetet viselő egyiptomiak álltak sorban az ajtók előtt, vagy tódultak ki az irodákból. Voltak, akik a földön aludtak, Ericának és kísérijének át kellett lépnie rajtuk. A levegő nehéz volt a cigarettafüsttől, a fokhagyma és a faggyús birkahús szagától.

Mikor elérték a Régészeti Felügyelőség külső irodáját, Erica ráismert az előző éjjel látott töméntelen íróasztalra és özőnvíz előtti írógépre. A különbség csak az volt, hogy most az asztaloknál látszólag buzgón tevékenykedő polgári alkalmazottak ültek. Rövid várakozás után bevezették Ericát a belső irodába. A légkondicionált helyiség kellemesen hűvös volt.

Ahmed az íróasztala mögött állt, és kifelé nézett az ablakon. A Hilton és az új Intercontinental Szálló épületének váza között a Nílus egy kanyarulatát lehetett látni. Amikor Erica belépett, Ahmed megfordult.

Erica fölkészült rá, hogy Ahmed nyakába zúdítja a problémáit, és addig könyörög neki, amíg nem segít. Csakhogy volt valami Ahmed tekintetében, ami visszatartotta. Szomorú volt a férfi arca, a szeme fátyolos, dús fekete haja pedig kócos, mintha ujjjaival állandóan beletúrt volna.

– Jól van? – kérdezte őszinte aggodalommal Erica.

– Jól – felelte Ahmed lassan. A hangja tétova volt és levert. – Soha el nem tudtam volna képzelni, hogy ilyen megerőltető lesz ennek az ügyosztálynak a vezetése. – Lerogyott a székére, és egy pillanatra behunyta a szemét.

Erica eddig csak sejtette, hogy Ahmed mennyire érzékeny. Most azonban szeretett volna odamenni hozzá, hogy megvigasztalja.

Ahmed kinyitotta a szemét. – Elnézést kérek – mondta. – Foglaljon helyet.

Erica leült.

– Értesültem róla, hogy mi történt a szerepeumban, de szeretném az ön szájából is hallani.

Erica a legelején kezdte. Mivel mindent el akart mondani, még arról a férfiről is beszámolt, akitől a múzeumban olyan ideges lett.

Ahmed figyelmesen végighallgatta. Nem szakította félbe. Csak akkor szólalt meg, amikor Erica befejezte. – Annak, akit lelőttek, Gamal Ibrahim volt a neve, és itt dolgozott a Régészeti Felügyelőségen. Remek fiatalember volt. – Ahmed szemében könny csillogott. Látva, hogy egy ilyen nyilvánvalóan erős ember – ellentétben az általa ismert amerikai férfiakkal – így meghatódik, Erica elfelejtette a saját bajait. Igencsak vonzó tulajdonság volt, hogy valaki képes így kinyilvánítani az érzelmeit. Ahmed lesütötte a szemét, és összeszedte magát, csak aztán folytatta. – Látta ön egyáltalán Gamalt a délelőtti folyamán?

– Nem hinném – felelte Erica, de nem túlságosan meggyőzően. – Lehet, hogy láttam a memphiszi vendéglőnél, de nem vagyok benne biztos.

Ahmed hátrasímitotta a haját. – Mondja – folytatta –, amikor ön a szerepeumban elindult fölfelé a lépcsőn, Gamal már fönt volt az emelvényen?

– Igen – felelte Erica.

– Furcsának találom – mondta Ahmed.

– Miért?

Ahmed kissé zavartnak látszott. – Csak gondolkodom – válaszolt kitérően. – Érthetetlen a dolog.

– Szerintem is az, Mr. Khazzan. És szeretném biztosítani önt, hogy semmi közöm az üggyhez. Semmi a világon. És azt hiszem, föl kellene hívnom az amerikai követséget.

– Fölhívhatja – mondta Ahmed –, de őszintén szólva fölöslegesnek tartom.

– Azt hiszem, segítségre van szükségem.

– Miss Baron, sajnálom, hogy kellemetlenséget okoztunk önnek. De ez végül is, a mi problémánk. Ha visszamegy a szállodájába, azt hív föl, akit akar.

– Ezek szerint nem tartanak itt? – kérdezte Erica, aki alig mert hinni a fülének.

– Persze hogy nem – felelte Ahmed.

– Ez jó hír – mondta Erica. – De van még valami, amit el kell mondanom önnek. Már a múlt este el kellett volna mondanom, de féltem. Szóval... – Mély lélegzetet vett. – Két nagyon furcsa és idegesítő napot töltöttem itt. Nem

tudom, melyik volt a rosszabb. Tegnap délután, bármilyen hihetetlennek is hangzik, akaratlanul tanúja voltam egy másik gyilkosságnak is. – önkéntelenül megborzongott. – Véletlenül láttam, amikor három férfi megölt egy Abdul Hamdi nevű öregembert, és ...

Ahmed széke a földre huppant, ugyanis Ahmed a szék hátsó lábán egyensúlyozott. – Az arcukat is látta? – kérdezte Ahmed.

– Kettőét igen. A harmadikét nem – felelte Erica.

– Tudná azonosítani azt a kettőt, akit látott? – kérdezte Ahmed.

– Talán. Nem biztos. Mindenesetre elnézését szeretném kérni, amiért tegnap este nem mondtam el. Tényleg féltem.

– Értem – mondta Ahmed. – Ne aggódjon. Majd utánanézek. De önhöz kétségkívül lesz még néhány kérdésünk.

– Még néhány kérdésük... – ismételte meg Erica kétségbeesetten. – Az igazság az, hogy szeretnék, mielőtt csak lehet, elutazni Egyiptomból. A kirándulásom egyáltalán nem úgy sikerült, ahogyan elképzeltem.

– Sajnálom, Miss Baron – nyerte vissza Ahmed a nyugalmát, amelyre Erica még az előző estéről emlékezett. – De az adott körülmények között nem, engedhetjük elutazni mindaddig, amíg ezeket az ügyeket nem tisztáztuk, illetve amíg biztosak nem vagyunk benne, hogy több információval nem tud szolgálni. Őszintén sajnálom, hogy ilyesmibe keveredett. A városban persze tetszése szerint, szabadon mozoghat... de tudassa velem, ha el akar menni Kairóból. És még egyszer: nyugodtan megbeszélheti a problémát az amerikai követséggel, de ne felejtse el, hogy nekik nem sok beleszólásuk van a belügyeinkbe.

– Sokkal jobb, ha egy országban vagyok fogva, mintha egy börtönben lennék – mosolygott bágyadtán Erica. – Ön szerint mennyi idő múlva engedhetnek elutazni?

– Ezt nehéz megmondani. Talán egy hét múlva. Lehet, hogy nem könnyű, mégis azt javaslom, hogy próbálja az itt történeteket szerencsétlen véletleneknek tekinteni. És próbálja jól érezni magát Egyiptomban. – Egy darabig a ceruzájával játszott, aztán folytatta. – Mint kormányunk képviselője, szeretném meghívni ma estére vacsorára, és szeretném megmutatni, hogy kellemesen is érezheti magát Egyiptomban.

– Köszönöm – mondta Erica őszintén meghatódva Ahmed figyelmességén –, de sajnós már elígérkeztem Yvon de Margeau-nak.

– Ó, értem – fordította el Ahmed a tekintetét. – Nos, kormányom nevében kérem, hogy bocsásson meg. Visszavitetem a szállodájába, és ígérem, hogy tartani fogom önnel a kapcsolatot.

Fölállt, és az asztal fölött kezét fogott Ericával. Kézszorítása kellemesen erős és határozott volt. Erica, aki meglepődött azon, hogy szabad, és hogy a

beszélgetésnek ilyen kurtán-furcsán vége szakadt, kiment a szobából.

Mihelyt kitette a lábát, Ahmed az irodájába kérte a helyettesét, Zaki Riadot. Riad tizenöt évvel régebben dolgozott az osztályon, mint Ahmed, de míg Ahmed meteorként emelkedett az igazgatói székbe, őt mellőzték. Intelligens volt és gyors észjárású, de alkatára nézve tökéletes ellentéte Ahmednek. Kövér volt, az arca puffadt, fekete haja göndör, mint a karakul juhok szőre.

Ahmed, aki a hatalmas Egyiptom-térkép előtt állt, csak akkor fordult meg, amikor a helyettese leült. – Mi a véleményed a történetekről, Zaki?

– Még csak elképzelésem sincs – törölte meg a légkondicionálás ellenére is verejtékező homlokát Zaki. Élvezte, hogy Ahmed szorult helyzetben van.

– Ha agyonvernek, se tudok rájönni, miért lötték le Gamalt – csapott öklével a tenyerébe Ahmed. – Úristen, egy ilyen fiatal ember, két gyerekkel! Szerinted van valami köze a halálának ahhoz, hogy Erica Baront követte?

– Nem tudom, hogyan lehetne – felelte Zaki –, de azért a lehetősége fennáll. – Az utóbbi megjegyzéssel piszkálni akarta Ahmedet. Kialudt pipáját a szájába dugta, nem törődve vele, hogy a hamu a mellére szóródott.

Ahmed a tenyerébe temette a fejét, aztán megdörzsölte a halántékát, majd végigsimított az arcán és dús bajuszán. – Teljességgel érthetetlen. – Megfordult, és ránézett a hatalmas térképre. – Szeretném tudni, mi folyik Szakkarában. Elképzelhető, hogy a törvény ellenére feltártak néhány új sírt. – Visszament az íróasztalához, és leült. – De ami még nyugtalanítóbb, a bevándorlási hatóságok értesítettek, hogy Stephanos Markoulis ma Kairóba érkezett. Te is tudod, hogy ritkán jön ide. – Előrehajolt, és Zaki Riad szemébe nézett. – Mondd csak, mi van a rendőri jelentésben Abdul Hamdiról?

– Szinte semmi – felelte Zaki. – Úgy látszik, kirabolták. A rendőrség mindössze annyit tud, hogy a közelmúltban, amióta az öreg áthelyezte a régiségkereskedését Luxorból Kairóba, jelentős változás állt be az anyagi helyzetében. Olyannyira, hogy több értékes darabot is meg tudott vásárolni. Tehát nyilván volt pénze. Ezért aztán kirabolták.

– Van valami elképzelésük róla, hogy honnan volt pénze? – kérdezte Ahmed.

– Nincs, de van valaki, aki talán megmondhatja. Az öregnek van egy fia Luxorban, aki szintén régiségkereskedéssel foglalkozik.

– Beszélte már a rendőrség a fiúval? – kérdezte Ahmed.

– Tudtommal nem – felelte Zaki. – Túl logikus lett volna. Az igazság az, hogy nem nagyon érdekli őket a dolog.

– Engem viszont annál inkább érdekel – mondta Ahmed. – Intézkedj, hogy még ma este Luxorba repülhessek. Reggel fölkeresem Abdul Hamdi fiát. És küldj erősítést a szakkarai nekropolisz őrségének.

– Biztos vagy benne, hogy alkalmas az időpont, hogy elhagyd Kairót? – bökött Zaki a pipa szárával Ahmed felé. – Magad mondtad, hogy ha Stephanos Markoulis Kairóban van, mindig történik valami.

– Lehetséges, Zaki – mondta Ahmed –, de szükségem van rá, hogy a Nílus-parti házamban töltsék egy-két napot. Nem tehetek róla, de úgy érzem, rettentő felelősség terhel szegény Gamal haláláért. És amikor ilyen depressziós hangulatban vagyok, Luxor balzsamként hat az idegeimre.

– És mi van azzal az amerikai nővel, Erica Baronnal? – Zaki acél öngyújtójával meggyújtotta a pipáját.

– Jól van. Megijedt, de mire elment, úgy látszott, mintha összeszedte volna magát. Magam sem tudom, hogyan reagálnék, ha huszonnégy óra alatt két gyilkosság szemtanúja lennék, és ráadásul az egyik áldozat még rám is esne.

Zaki elgondolkodva pöfékelt néhányat, aztán ismét megszólalt. – Különös. De amikor Miss Baronnól kérdeztelek, Ahmed, nem az egészségi állapotára voltam kíváncsi. Azt szeretném tudni, akarod-e, hogy kövessük.

– Nem – felelte dühösen Ahmed. – Ma este nem. Ma este de Margeau-val lesz. – Alig ejtette ki e szavakat, zavarba jött. Indulata sehogy sem illett hozzá.

– Nem ismerek rád, Ahmed – nézett Zaki fürkészve az igazgatóra. Évek óta ismerte Ahmedet, és Ahmed soha nem tanúsított érdeklődést a nők iránt. Most meg váratlanul úgy látszott, hogy féltékeny. Zaki a lelke mélyén örült, hogy valamilyen emberi gyengeséget fedez föl a felettesében. Az idők folyamán ugyanis egyre kevésbé állhatta Ahmed tökéletességét. – Talán tényleg az a legokosabb, ha néhány napra Luxorba mész. Én addig igazán szívesen helyettesítelek Kairóban, Szakkarának személyesen nézek utána.

Kairó, délután 5 óra 35 perc

Amikor az állami kocsí a Hilton elé ért, Erica még mindig nem egészen tudta elhinni, hogy szabadon engedték. A kocsí még meg sem állt egészen, ő már kinyitotta az ajtaját, és úgy köszönte meg a fuvarát a sofőrnek, mintha annak valami köze lett volna a szabadon bocsátásához. Amikor belépett a Hiltonba, kicsit úgy érezte, mintha hazaért volna.

A hallban most is nagy volt a sürgés-forgás. Szünet nélkül özönlöttek az utasok a délutáni nemzetközi járatokról. Legtöbbjük a bőröndjén kuporogva várt, miközben a szervezetlen szálloda megpróbált megküzdeni a mindennap megismétlődő rohammal.

Erica érezte, mennyire kirí a környezetből. Melege volt, izzadt és mocskos volt. A hátán még mindig ott éktelenkedett a hatalmas vérfolt, a nadrágja is szárnalmas állapotban volt: sáros volt és a jobb térdén kiszakadt. Ha másfelé is

fölmehetett volna a szobájába, arra ment volna. De sajnos, éppen a középén függő kristályüveg csillár alatti hatalmas, piros-kék perzsaszőnyegen kellett keresztülmennie. Mintha reflektorfény esett volna rá, s már kezdték megbámulni.

Mikor a recepcióban az egyik férfi meglátta, feléje mutatott a tollával. Erica megsziporázta lépteit, hogy mielőbb a lifthez érjen. Megnyomta a gombot, és nem mert hátranézni, nehogy valaki megállítsa. Az emelet jelző számok lassú tempóban közeledtek a földszint felé, s Erica többször is megnyomta a gombot. Végre kinyílt az ajtó, Erica beszállt, és megkérte a liftest, hogy vigye föl a kilencedik emeletre. A liftes szó nélkül bólintott. Az ajtó már-már becsukódott, amikor egy kéz elkapta a szélét, kényszerítve a liftkezelőt, hogy újra kinyissa. Erica bemenekült a lift hátsó részébe, és visszafojtotta a lélegzetét.

– Hello, maga ott – mondta egy hatalmas termetű, széles karimájú kalapos, cowboyszímás férfi. – Maga Erica Baron?

Erica kinyitotta a száját, de egy hang sem jött ki a torkán.

– Jeffrey John Rice vagyok, Houstonból. Maga Erica Baron? – A férfi továbbra sem engedte becsukódni az ajtót. A liftkezelő meg csak állt, mint egy kőszobor.

Erica, mint egy büntudatos gyerek, igenlően bólintott.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Miss Baron :– nyújtotta a kezét Jeffrey Rice.

Erica gépiesen odanyújtotta a magáét. Jeffrey Rice túlradó lelkesedéssel megszorongatta a kezét. – Van szerencsém, Miss Baron. Szeretném bemutatni a feleségemet is.

Anélkül, hogy elengedte volna a kezét, kirántotta Ericát a liftből. Erica megbotlott, és éppen csak *el* tudta kapni a szatyrát, melynek a szíja lecsúszott a válláról.

– Órák óta várjuk – vonszolta Ericát Rice a hall felé.

Négy-öt suta lépés után Ericának sikerült kiszabadítania a kezét. – Mr. Rice – mondta, és megállt –, igazán szeretnék megismerkedni a feleségével, de inkább máskor. Nagyon nehéz napom volt.

– Csakugyan megviseltnek látszik egy kicsit, aranyoskám, de azért csak igyunk meg valamit. – Újra megfogta Erica csuklóját.

– Mr. Rice! – csattant föl Erica.

– Nyugi, kedveském. Azért utaztuk körül a fél világot, hogy magával találkozzunk.

Erica Jeffrey Rice napbarnított, kifogástalanul borotvált arcába nézett. – Ezt meg hogy érti, Mr. Rice?

– Úgy, ahogy mondom. A feleségem meg én azért jöttünk ide Houstonból, hogy magával találkozzunk. Egész éjjel repültünk. Szerencsére saját gépem van. A legkevesebb, amit megtehet, hogy iszik velünk valamit.

Ericának hirtelen beugrott a név. Jeffrey Rice tulajdonában van a houstoni I. Széthi-szobor! Késő este volt, amikor Erica dr. Loweryval beszélt, de most már emlékezett.

– Houstonból jöttek?

– Egyenesen. Repülővel. Csak pár órája érkeztünk. Na, jöjjön már, hadd mutassam be a feleségemet, Priscillát.

Erica hagyta, hogy Rióé végigvonszolja a hallon, és bemutassa Priscilla Rice-nak, egy déli szépségnek, akinek mély dekoltázsa és akkora briliánsgyűrűje volt, hogy az óriási csilláréval vetekedett a ragyogása. Az asszony még a férjénél is déliesebb akcentussal beszélt.

Jeffrey Rice betelerelte a feleségét és Ericát a Taverna bárba. Erőszakos modora és nagy hangja miatt gyorsan kiszolgálták őket, főleg mivel Rica csak úgy szórta az egyiptomi egyfontos bankjegyeket borraivalónak. A koktélbár félhomályában Erica már nem érezte magát olyan feltűnőnek. Egy sarokboksban kaptak helyet, ahol nem lehetett látni szakadt, mocskos ruháját.

Jeffrey Rice önmagának és a feleségének whiskyt rendelt, Ericának meg vodka-tonikot. Erica kezdett megnyugodni, még nevetett is a texasi elképesztő meséin a vámosokkal kapcsolatos élményeiről. Megengedett magának még egy vodka-tonikot.

– Nos, térjünk az üzletre – halkította le a hangját Jeffrey Rice. – Igazán nem szeretnék hangulatrontó lenni, de hosszú utat tettünk meg idáig. Az a hír járja, hogy maga látott egy I. Széthi-szobrot.

Erica észrevette, hogy Rice magatartása drámai módon megváltozott. Sejtette, hogy a vidám texasi álarc mögött ravasz üzletember lakozik.

– Dr. Lowery azt mondta, hogy szüksége volna néhány fényképre a szobromról, különösen a talapzaton lévő hieroglifákról. Nos, a képek itt vannak nálam. – Zakója zsebéből egy borítékot vett elő, és odatartotta Erica orra elé. – Nos, amennyiben hajlandó elárulni, hol látta a dr. Lowerynek említett szobrot, szívesen odaadom a képeket; ugyanis az volt a tervem, hogy a birtokomban lévő szobrot szülővárosomnak, Houstonnak ajándékozom, de ha még egy csomó van belőle, nem lesz olyan különleges adomány. Más szóval, szeretném megvenni azt a szobrot is, amelyet maga látott. Nagyon szeretném. Sőt már azért is hajlandó vagyok tízezer dollárt fizetni, ha valaki megmondja nekem, hol a szobor, hogy megvehessem. Az ajánlat magára is vonatkozik.

Erica letette a poharát, és rábámult Jeffrey Rice-ra. Mivel látta a mérhetetlen kairói nyomort, tudta, hogy tízezer dollár itt ugyanannyit jelent,

mint New Yorkban egymilliárd. Hihetetlen izgalmat váltana ki a kairói alvilágban. Mivel Abdul Hamdi halála kétségkívül összefüggésben volt a szoborral, a pusztán csak az információért följánlott tízezer dollár ki tudja, még hány ember életébe kerülhet. Még a gondolat is ijesztő volt.

Erica gyorsan beszámolt Abdul Hamdiról és a szoborról. Rice figyelmesen végighallgatta, és fölírta Abdul Hamdi nevét. – Nem tudja véletlenül, hogy látta-e más is a szobrot? – tolta hátra a homlokából széles karimájú kalapját.

– Tudtommal senki – felelte Erica.

– És tud valaki más is arról, Hogy a szobor Abdul Hamdinál volt?

– Igen – mondta Erica. – Bizonyos Monsieur Yvon de Margeau. A Meridián Szállóban lakik. Tőle tudom, hogy Hamdi levelezett a világ minden részén élő esetleges vevőkkel, tehát valószínűleg sokan tudják, hogy a szobor nála volt.

– Úgy látszik, mókásabb lesz a dolog, mint gondoltuk – hajolt át az asztalon, és veregette meg felesége vékony csuklóját Rice. Aztán visszafordult Ericához, és átnyújtotta a fényképekkel teli borítékot. – Nem tudja véletlenül, hol van most a szobor?

Erica a fejét rázta. – Fogalmam sincs róla – vette el a borítékot. Bár gyenge volt a világítás, alig várta, hogy megnézhesse a képeket. Mindjárt ki is vette őket a borítékból, és alaposan megnézte az elsőt.

– Ez aztán a szobor, mi? – büszkélkedett Rice, mintha csak elsőszülött gyermeke fényképét mutogatná. – Emellett Tuti minden kincse gyerekjáték.

Jeffrey Rice-nak igaza volt. Ahogy Erica végignézte a képeket, elismerte, hogy a szobor valóban csodaszép. De valami mást is észrevett. Ha az emlékezete nem csalt, a szobor ugyanolyan volt, mint az, amelyet ő látott. Aztán elbizonytalanodott. Ahogy újra ránézett a Rice-féle szoborra, látta, hogy az a jobb kezében tartja a drágakövekkel kirakott jogart. Eszébe jutott, hogy Abdul szobra a bal kezében tartotta. A szobrok tehát nem egyformák, hanem egymás tükörképei! Erica gyorsan megnézte a még hátralevő képeket is. Kitűnő felvételek voltak, nyilván szakember készítette őket, és a legkülönbözőbb szögekből mutatták be a szobrot. Végre eljutott a közelképekhez. Ericának hevesebben kezdett dobogni a szíve, amikor meglátta a hieroglifákat. Túlságosan sötét volt ahhoz, hogy el tudja olvasni őket, de a fény felé tartva a képeket, így is tisztán ki tudta venni a két fáraó kártusát. Mind a két név, I. Széthié és Tutanhamoné is rajta volt a szobron. Elképesztő!

– Miss Baron – szólalt meg Jeffrey Rice –, örömkre szolgálna, ha ma este velünk vacsorázna. – Priscilla Rice barátságos mosollyal jelezte, hogy egyetért a meghívással.

– Köszönöm – tette vissza a képeket a borítékba Erica. – Sajnos, már más programom van. Talán majd egy másik este, ha Egyiptomban maradnak.

– Természetesen – mondta Jeffrey Rice. – De esetleg a vendégével együtt is csatlakozhatna hozzánk.

Erica gondolkodott egy pillanatig, de aztán udvariasan elhárította a meghívást. Jeffrey Rice és Yvon de Margeau úgy viszonyultak egymáshoz, mint a tűz a vízhez. Éppen el akart köszönni, amikor eszébe jutott valami. – Mr. Rice, hogyan vette a Széthi-szobrot? – Bizonytalan volt a hangja, mert nem tudta, illik-e ilyesmit megkérdezni.

– Pénzért, kedveském! – nevetett Jeffrey Rice, és tenyerével az asztalra csapott. Nyilván nagyon jó viccnek tartotta, amit mondott. Erica halványan elmosolyodott, és várt, hátha mond még valamit Rice.

– Egy New York-i műkereskedő barátom értesített róla. Fölhívott, és közölte, hogy van egy pazar egyiptomi szobor, amelyet zárt ajtók mögött fognak elérverezni.

– Zárt ajtók mögött?

– Aha, a nyilvánosság kizárásával. Titokban. Ahogy mindig is.

– Itt, Egyiptomban? – kérdezte Erica.

– Dehogy, Zürichben.

– Svájcban? – hitetlenkedett Erica. – Miért éppen Svájcban?

Jeffrey Rice vállat Vont. – Az ilyen árverésen az ember nem kérdez. Ez hozzátartozik az etikethez.

– Nem tudja, hogyan került a szobor Zürichbe? – kérdezte Erica.

– Nem – felelte Jeffrey Rice. – Mint mondtam, ilyen alkalmakkor nem kérdezősködik az ember. Az egyik ottani nagybank intézte a dolgot, és az ilyen bankok igen szűkszavúak. Nekik csak a pénz kell. – Mosolyogva föllállt, és fölajánlotta Ericának, hogy visszakíséri a lifthez. Nyilván nem óhajtott többet mondani.

Erica szédülő fejjel lépett be a szobájába. Részben attól szédült, amit Rice mondott, részben a két vodka-toniktól. Miközben a liftre vártak, Rice mellékesen megemlítette, hogy nem ez volt az első egyiptomi régiség, amelyet Zürichben vásárolt. Vett ott több aranyszobrot és egy csodaszép függőt is nyakláncsal; valószínűleg I. Széthi korabeli valamennyi.

Miután Erica letette a fiókos szekrényre a borítékot, eszébe jutott, hogyan képzelte korábban a feketepiacot: valaki talál a homokban egy kis műtárgyat, és eladja annak, akinek kell. Most azonban kénytelen volt tudomásul venni, hogy a végső tranzakciókat a nemzetközi bankok faburkolatú tanácsstermeiben bonyolítják le. Hihetetlen volt.

Levetette a blúzá, megnézte rajta a vérfoltot, és gondolkodás nélkül

bedobta a blúzt a szemétkosárba. Ugyanoda került a nadrágja is. Aztán levette a melltartóját, észrevette, hogy még annak a hátsó pántja is véres lett. A melltartóról azonban nem tudott olyan könnyű szívvel lemondani. Nehezen tudott magának melltartót vásárolni, és csak néhány fajtában érezte jól magát. Mielőtt elhamarkodottan eldobta volna, kihúzta a fiókos szekrény felső fiókját, hogy megszámlolja, hányat hozott magával. De számolás helyett azon vette észre magát, hogy csak nézi a fehérneműjét. Az alsóneműk tekintetében még egyetemista korában is megengedett magának némi extravaganciát, pedig akkor szűk esztendők jártak rá. Élvezte a drága holmik keltette megnyugtató nőiességérzést. Következésképpen vigyázott is rájuk, és amikor kicsomagolt, szép rendesen rakott be mindent a fiókba. De most a fiókban rendetlenség volt. Valaki kutatott a holmija között!

Fölállt, és körülnézett. Az ágy be volt vetve, tehát nyilván takarítottak a szobában, de a ruháihoz is hozzányúltak volna? Elképzelhető volt. Gyorsan kihúzta a középső fiókot, és kivette belőle a farmernadrágját. Az oldalzsebében ott volt a gyémánt fülbevaló, az édesapja utolsó ajándéka, a farzsebében pedig a retúrjegye és az utazási csekkjei. Miután mindent a helyén talált, megkönnyebbülten felsóhajtott, és visszatette a farmert.

Ahogy újra belenézett a felső fiókba, azon tűnődött, vajon nem ő hányta-e össze reggel a holmiját. Aztán kiment a fürdőszobába, kezébe vette a neszesszertáskáját, és megnézte a tartalmát. Ebben persze nem tartott valami nagy rendet, de a különböző holmikat mindig meghatározott sorrendben használta, és ugyanabban a sorrendben rakta vissza. Az arckrémnek például majdnem a táska alján kellett volna lennie, de legfölül volt. És fölül voltak az antibébi-tabletták is, pedig ezeket mindig este vette be. Belenézett a tükörbe. Olyasfajta megszégyenültség tükröződött a szemében, amelyet az a fiú váltott ki belőle, aki előző nap benyúlt a lába közé. Valaki turkált a holmija között. Erica töprengett, hogy jelentse-e a dolgot a szálloda igazgatóságának. De mit mondjon, mikor semmije sem tűnt el?

Visszament az előszobába, és idegesen rátolta az ajtóra a reteszt. Aztán bement a szobába, és kinézett az üveg tolóajtón a nyugati égboltra, ahol éppen lemenőben volt a tüzes egyiptomi nap. A szfinx egy ugrásra kész, éhes oroszlánra hasonlított. A piramisok tömör árnyéka kirajzolódott a vérvörös égboltra. Erica szeretett volna boldogabb lenni a közelükben.

Kairó, este 10 óra

Az Yvonnal eltöltött vacsorából megnyugtatóan romantikus közhaté lett. Erica maga is meglepődött a saját rugalmasságán: annak ellenére, hogy olyan

rémes napja volt, és hogy amióta Richardot fölhevta, állandóan büntudatot érzett, képes volt élvezni az estét. Amikor Yvon felvette a szálloda előtt – kocsival jött érte –, az ég alja még kihunyó parázsként izzott ott, ahol a nap leáldozott. A Nílus mentén, dél felé hajtottak ki a poros, meleg városból Maadi városa felé. Amikor a sötétedő égbolton felragyogtak a csillagok, Ericából elpárolgott a feszültség a hűvös esti levegőbe.

A Csikóhal nevű étterembe mentek, amely közvetlenül a Nílus keleti partján volt. Kihasználva a tökéletes egyiptomi éjszakai klímát, az étterem mind a négy oldalán nyitva volt. A folyó túlsó partján, egy pálmásor fölött látni lehetett a kivilágított gizehi piramisokat.

Nyílt tűzön sült, friss vörös-tengeri halat meg óriás garnélarákokat ettek, és a Gianacis nevű, hűtött fehérborral öblítették le. Yvon szerint a bor rémes volt, ezért ásványvízzel itta, de Ericának ízlett a bor édeskés, gyümölcsízű zamata.

Nézte, hogyan iszik Yvon, és megcsodálta sötétkék selyemingét. Az ing hasonlított az ő nagy becsben tartott, és csak különleges alkalmakkor viselt selyemblúzaira, tehát nőiesnek kellett volna lennie, de nem volt az. Sőt, ezüstösen selymes fénye csak még jobban kiemelte Yvon férfiasságát.

Erica is hosszú időt áldozott az öltözködésre, és fáradozása ki is fizetődött. Frissen mosott haját kétoldalt lazán hátratűzte egy-egy teknőcfésűvel. Egyrészes, szögletes kivágású, buggy ős ujjú, csokoládébarna jerseyruhát vett föl, és Egyiptomba érkezése óta most volt rajta először harisnyanadrág. Tudta, hogy a lehető legjobban néz ki, és élvezte is a hatást, éppúgy, mint a tarkóját cirógató lágy nílusi szellőt.

Könnyed csevegéssel kezdték, de hamarosan a gyilkosságokra terelődött a szó. Yvon elmondta, hogy egyelőre nem sikerült kiderítenie, ki ölte meg Abdul Hamdit. Csak annyit tudott meg, hogy a gyilkosok nem kairóiak voltak. Aztán Erica számolt be a szerepeumbeli borzalmas epizódról és az azt követő rendőrségi procedúráról.

– Bárcsak hagyta volna, hogy elkísérjem! – csóválta meg a fejét csodálkozva Yvon, mikor Erica a történet végére ért. Átnyúlt az asztal fölött, és gyöngéden megszorította Erica kezét.

– Bárcsak hagytam volna – vallotta be Erica, és lenézett alig összeérő ujjaikra.

– Tartozom egy vallomással – mondta lágyan Yvon. – Amikor először találkoztunk, csak a Széthy-szobor érdekelt. De most ellenállhatatlanul vonzónak találok magát. – Csillogott a foga a gyertyafényben.

– Nem ismerem eléggé ahhoz, hogy tudjam, mikor ugrat – mondta Erica, érezve, hogy kislányos izgalom járja át.

– Nem ugratom, Erica. Maga egészen más, mint eddigi nőismerőseim.

Erica kinézett a sötét Nílusra. Az innenső parton mozgást látott, és éppen csak hogy ki tudta venni néhány halász alakját, akik egy vitorlásan dolgoztak. Úgy látszott, hogy meztelenek, bőrük úgy csillogott a sötétben, mint az ónix. Erica tekintetét egy pillanatra rabul ejtette a jelenet, és közben elgondolkodott Yvon megjegyzésén. Nagyon banálisan hangzott, és ebben az értelemben kicsit megalázó volt. De lehetett benne némi igazság, mert Yvon is egészen más volt, mint Erica bármelyik férfiismerőse.

– Roppant elragadónak tartom, hogy képzett egyiptológus – folytatta Yvon –, mert különben, és fezt bóknak vegye, megvan magában az a fajta kelet-európai érzékiség, amit én nagyon szeretek. Ezenkívül szerintem a titokzatos egyiptomi varázsból is van magában valami.

– Szerintem nagyon is amerikai vagyok – mondta Erica.

– Ó, az amerikaiak etnikailag különböző eredetűek, és szerintem ez magánál egészen nyilvánvaló! És ezt roppant vonzónak találom. Az igazat megvallva, elegendem van a hideg, szőke, északi szépségekből.

Bármily különös volt is, Erica azon vette észre magát, hogy nem talál szavakat. A legkevésbé sem volt szüksége egy olyan kapcsolatra, amely érzelmileg sebezhetővé teszi.

Yvon mintha csak megérezte volna Erica feszélyezettségét, témát váltott, miközben leszedték az asztalt. – Mondja, Erica, tudná azonosítani a szerepeumbeli gyilkost? Látta az arcát?

– Nem – felelte Erica –, olyan volt az egész, mintha rám szakadt volna az ég. Senkit se láttam!

– Úristen, milyen szörnyű élmény! Szörnyebbet elképzelni sem tudok. És az áldozat még magára is esett! Hihetetlen! De tudnia kell, hogy a Közép-Keleten mindennapi dolog a kormánytisztviselők meggyilkolása. A fő az, hogy legalább nem sérült meg. Tudom, hogy nehéz, de én a maga helyében nem gondolnék rá többet. Csak valami örült véletlen lehetett. Hamdi halála persze csak még rosszabbá tette a dolgot. Két gyilkosság két nap alatt. Nem tudom, én el bírnám-e viselni.

– Tudom, hogy valószínűleg csak véletlen volt – mondta Erica –, de egyvalami azért mégis izgat. Az a szerencsétlen, akit lelőttek, nem egyszerű kormánytisztviselő volt. A Régészeti Felügyelőségen dolgozott. Tehát mindkét áldozatnak köze volt a régiségekhez, bár valószínűleg ellentétes oldalról. De hát mit tudhatok én? – Halványan elmosolyodott.

A pincér kihozta az arab kávé, és felszolgált a desszertet. Yvon cukorban meghempergetett, dióval és mazsolával meghintett daratortát rendelt.

– Az egészben az a bámulatos – mondta Yvon –, hogy a rendőrség nem tartotta bent.

– Ez nem egészen így van. Néhány óra hosszat bent tartottak, és nem

szabad elhagynom az országot. – Megkóstolta a tortát, de úgy vélte, nem éri meg a kalóriát.

– Az semmiség. Szerencséje van, hogy nincs börtönben. Fogadni mernék, hogy az idegenvezetője még mindig bent van.

– Azt hiszem, Ahmed Khazzannak köszönhetem, hogy elengedtek – mondta Erica.

– Maga ismeri Ahmed Khazzant? – kérdezte Yvon. Abbahagyta az evést.

– Nem tudom, hogyan kategorizáljam a kapcsolatunkat – felelte Erica. – Miután maga tegnap este elment, Ahmed Khazzan a szobámban várt rám.

– Tényleg? – Yvon villája csörömpölve az asztalra esett.

– Ha ez magát így meglepi, képzelheti, engem, hogy meglepett. Azt hittem, letartóztatnak, amiért nem jelentettem Hamdi meggyilkolását. Khazzan a hivatalába vitt, és egy órán keresztül faggatott.

– Hihetetlen – törölte meg a száját a szalvétájával Yvon. – Ahmed Khazzan már tudott Hamdi meggyilkolásáról?

– Nem tudom – felelte Erica. – Eleinte azt hittem, hogy tud róla. Különböztetett miért vitt volna a hivatalába? De egy szóval se említette, én meg nem; mertem előhozakodni vele.

– Akkor meg mit akart?

– Főként magára volt kíváncsi.

– Énrám?! – Yvon pajkosan ártatlan arcot vágott, és mutatóujjával a mellére bökött. – Erica magának aztán igazán fantasztikus két napja volt! Én még egyszer sem találkoztam Ahmed Khazzannal, pedig évek óta járok Egyiptomba. Mire volt kíváncsi velem kapcsolatban?

– Arra, hogy mit csinál Egyiptomban.

– És maga mit mondott neki?

– Azt, hogy nem tudom.

– Az I. Széthi-szoborról nem beszélt neki?

– Nem. Félttem, hogy ha megemlítem a szobrot, Hamdi meggyilkolásáról is kénytelen leszek beszélni.

– És ő sem említette a szobrot?

– Egy szóval sem.

– Maga igazán fantasztikus, Erica! – Yvon hirtelen áthajolt az asztalon, tenyerébe fogta Erica arcát, és mindkét oldalán megcsókolta.

Ez az érzelmi kitörés meghökkentette Ericát, aki elpirult, pedig ilyesmi évek óta nem esett meg vele.: Zavartan kortyolt egyet az édes kávéból. – Nem hiszem, hogy Ahmed Khazzan mindent elhitt, amit mondtam.

– Miből gondolja? – kérdezte Yvon, és tovább ette a desszertjét.

– Amikor ma délután visszaértem a szállodámba, kisebb változásokat vettem észre a holmim között. Azt hiszem, átkutatták a szobámat. És mivel

Ahmed Khazzan járt nálam előző este, csakis arra gondolhatok, hogy az egyiptomi hatóságok látogattak meg ismét. Az értékeimhez nem nyúltak. Ki nem raboltak. De sejtelnem sincs róla, mit kereshettek.

Yvon elgondolkodva majszott, közben Ericát nézte. – Van az ajtaján, éjszakai biztonsági lánc?

– Van.

– Tegye föl – mondta Yvon. Még egyet falt a süteményből, elgondolkodva lenyelte, csak azután szólalt meg újra. – Mondja, Erica, amikor Abdul Hamdinál járt, nem adott magának az öreg leveleket vagy iratokat?

– Nem – felelte Erica. – Csak egy hamis szkarabeuszt, amely valódinak látszik, meg egy 1929-es Baedekert, amire azt mondta – és igaza volt –, hogy jobb, mint az én Nagel-féle útikönyvem.

– És ezek hol vannak?

– Itt, nálam – mondta Erica. Benyúlt a szatyrába, és kivette belőle a fedél nélküli Baedekert. A fedelet, amely végleg levált, a szobájában hagyta. A szkarabeusz a pénztárcájában volt.

Yvon a kezébe vette a szkarabeuszt, és odatartotta a gyertyához. – Biztos benne, hogy hamisítvány?

– Jól néz ki, ugye? – kérdezte Erica. – Én is azt hittem, hogy eredeti, de Hamdi erősködött, hogy nem az. A fia készítette.

Yvon óvatosan letette a szkarabeuszt, és kezébe vette az útikönyvet. – Fantasztikusak ezek a Baedekerek – mondta. Gondosan átlapozta a könyvet, minden oldalt megnézett. – A legjobb útikönyvek, amelyeket valaha is írtak az egyiptomi lelőhelyekről, különösen Luxorról. – Visszatolta a könyvet Erica elé.

– Megengedi, hogy megvizsgáltassam az eredetiségét? – fogta hüvelyk- és mutatóujja közé a szkarabeuszt.

– A karbonos kormeghatározásra gondol? – kérdezte Erica.

– Arra – felelte Yvon. – Szerintem nagyon jól sikerült, és rajta van I. Széthi kártusa. Azt hiszem, csontból van.

– Az anyagát eltalálta. Hamdi azt mondta, hogy a fia az ókori katakombákban talált múmiacsontokból faragja ezeket a szkarabeuszokat. Korban tehát megfelelnek. Azt is mondta, hogy azért látszik réginek a faragás, mert a kész darabokat megetetik a pulykákkal.

Yvon fölnevetett. – Az egyiptomi régiségipar rendkívül leleményes. Azért mégis szeretném megvizsgáltatni.

– Felőlem. De szeretném visszakapni. – Erica még egy utolsót kortyolt a kávéból, de keserű zaccal lett tele a szája. – Yvon, miért érdeklik annyira Ahmed Khazzant a maga ügyei?

– Azt hiszem, nyugtalanítom őt – felelte Yvon. – Csak azt nem tudom

megmondani, hogy miért magát és nem engem kérdez az ügyeimről. Veszélyes műgyűjtőnek tart. Tudja, hogy néhány fontos vásárlást eszközöltem, miközben megpróbáltam kinyomozni a feketepiacot. Annak, hogy meg akarom fékezni a feketepiacot, számára nincs jelentősége. Ahmed Khazzan is az itteni bürokratikus apparátushoz tartozik, és az ilyen emberek, ahelyett, hogy elfogadnák a segítségemet, inkább az állásukat féltik. Ráadásul ősidők óta gyűlölik az angolokat és a franciákat. És én francia vagyok, meg egy kicsit angol is.

– Angol is? – hitetlenkedett Erica.

– Igen, de csak ritkán vallom be – mondta Yvon erős francia akcentussal. – Az európai genealógia sokkal bonyolultabb, mint általában gondolják. A családi rezidenciánk a Chateau Valois, Rambouille mellett, Párizs és Chartres között. Apám de Margeau márkí; de anyám az angol Harcourt családból származik.

– Ez egy kicsit messze van az ohioi Toledótól – jegyezte meg Erica csöndesen.

– Tessék?

– Csak azt mondtam, hogy nagyon érdekes, amit mond – mosolygott Erica, miközben Yvon rendezte a számlát.

Mikor elhagyták az éttermet, Yvon átkarolta Erica derekát. Jó érzés volt. Az esti levegő lényegesen, lehűlt, majdnem telihold volt, s a holdfény átszűrődött az utat szegélyező eukaliptuszfák ágai között; A sötétségben bogarak zümmögtek, és Ericának erről gyerekkorának ohioi augusztus estéi jutottak eszébe. Kellemes emlék volt.

– Milyen fontosabb egyiptomi műtárgyakat vásárolt? – kérdezte Erica, mikor Yvon Fiatjához értek.

– Néhány csodálatos darabot, amit egyszer szívesen megmutatnék magának – felelte Yvon. – Különösen az aranyszobrocskáimat szeretem, A kedvencem egy Nekhbet meg egy Ízisz.

– I. Széthi korából is van valamije? – kérdezte Erica.

Yvon kinyitotta a jobb első ajtót. – Talán egy nyaklánc. Legtöbb darabom az Újbirodalom korából való, de van néhány I. Széthi korabeli is.

Erica beszállt a kocsiba, és Yvon szólt neki, hogy kapcsolja be a biztonsági övet. – Versenyezni is szoktam – mondta –, ezért én mindig használom.

– Gondolhattam volna – mondta Erica, akinek eszébe jutott az előző napi autózás.

Yvon fölnevetett. – Mindenki azt mondja, hogy kissé gyorsan hajtok. De én élvezem. – A műszerfalon heverő autóskesztyűért nyúlt. – Gondolom, mindazt tudja I. Széthiről, amit én. Pontosan tudjuk, mikor fosztották ki az

ókorban mesés sziklasíkját. A huszadik dinasztia hűséges papjai meg tudták menteni a múmiáját, és gondosan feljegyezték erőfeszítéseiket.

– Ma délelőtt láttam a múmiát – mondta Erica.

– Hát nem a sors iróniája? – gyújtotta be a motort Yvon. – A múlandó test épségben ránk maradt. I. Széthi múmiája azoknak a fáraómúmiáknak egyike, amelyeknek mesés rejtékhelyét az ügyes Rasul család találta meg a tizenkilencedik század végén. – Hátrafordult és tolatott. – Rasulék tíz évig fosztogatták illegálisan és módszeresen a rejtékhelyet, csak aztán kapták el őket. Elképesztő história. – Elhajtott az étterem elől, felgyorsított és visszaindult Kairó felé. – Még ma is vannak olyanok, akiknek meggyőződése, hogy I. Széthi kincseit még mindig nem fedezték fel. Ha majd megnézi Széthi hatalmas sziklasíkját Luxorban, látni fogja azokat a helyeket, ahol századunk folyamán egyesek engedélyt kaptak, hogy alagutakat fúrjanak abban a reményben, hogy titkos kamrákra bukkannak. Az ösztönzést erre az adja, hogy időnként I. Széthi korabeli műtárgyak jelennek meg a feketepiacon. De ez nem meglepő: Széthit ugyanis valószínűleg elképesztő mennyiségű ingósággal temették el. És ha annak idején kifosztották is a sírját, az ókorban gyakran újra felhasználták ugyanazokat a temetési tárgyakat. Az évek folyamán valószínűleg többször is eltemették és többször is elrabolták a holmikat. Következésképpen feltételezhető, hogy jó részük még most is a föld alatt van. Csak nagyon kevesen tudják, hány paraszt ás jelenleg is Luxorban abban a reményben, hogy talál valamit. Minden éjjel felkotorják a sivatag homokját, és alkalmanként találnak is valami mutatós tárgyat.

– Mint például az I. Széthi-szobor? – nézett Erica ismét Yvon profiljára. Yvon nevetett, napbarnított arcából kivillantak fehér fogai.

– Pontosan – felelte. – De el tudja képzelni, milyen lehetett Széthi sírja, mielőtt még nem fosztották ki? Úristen, minden bizonnyal fantasztikus volt. Tutanhamon kincsei is elkápráztatnak bennünket, pedig azok jelentéktelenek I. Széthi kincseihez képest.

Erica tudta, hogy Yvonnak igaza van, főleg miután látta azt a szobrot Abdul Hamdinál. Széthi hatalmas fáraó volt, egy egész birodalom fölött uralkodott, Tutanhamon meg csak jelentéktelen gyermekkirály, akinek igazi hatalom valószínűleg soha sem volt a kezében.

– *Merde!* – kiáltott föl Yvon, amikor rászaladtak a számtalan kátyú egyikére. A kocsik csak úgy ugráltak a zökkenőkön. Kairóba érve még rosszabb lett az út, Yvon kénytelen volt lassítani. A város botokkal megtámasztott hullámpapír tákolmánnyal kezdődött. Ezekben laktak az újonnan érkezett bevándorlók. A hullámpapír-kalyibák után fémlemezről, vászonból és itt-ott olajoshordókból készült viskók következtek. Végül roskatag vályogkunyhók váltották föl az alkalmi vityillókat, csak aztán következett a tulajdonképpeni

Kairó, de a szegénység, akár a miazma, ott is benne volt a levegőben.

– Meghívhatom a lakosztályomba egy pohár vacsora utáni konyakra? – kérdezte Yvon.

Erica ránézett, és megpróbálta tisztázni érzéseit. Lehetséges volt, hogy Yvon meghívása nem olyan ártatlan, mint amilyennek hangzott. De tetszett neki a férfi, és csábította a gondolat, hogy a borzalmas nap után közel lehet valakihez. A fizikai vonzalom azonban nem mindig megbízható kalauza a viselkedésnek, és Yvon szinte túlságosan jóságos volt ahhoz, hogy igaz lehessen. Újra ránézett, és bevallotta magának, hogy ilyen férfival bizony még nem volt dolga. Túlságosan sok volt, túlságosan rövid idő alatt.

– Köszönöm, Yvon, de inkább nem – hárította el végül barátságosan Erica.

– De talán megihatnánk valamit a Hiltonban.

– Hát persze – mondta Yvon, és Erica kissé csalódott, hogy a férfi olyan könnyen feladta. Lehet, hogy ő csak fantáziáit?

A szállodához érve úgy döntöttek, hogy inkább sétálnak egyet, mint hogy a füstös Tavernában üldögéljenek. Kéz a kézben vágtak át a forgalmas Korneish-el-Níl sugárúton, a Nílus irányába, és lesétáltak az El-Tahrír hídig. Yvon megmutatta a Róda-sziget csücskén a Meridián Szállót. A fodrozódó, holdfényben csillogó vízen magányos felukka siklott tova csöndesen.

Séta közben Yvon átölelte Erica vállát, Erica pedig megfogta Yvon kezét. Megint zavarban volt. Richardon kívül régóta nem volt más férfi társaságában.

– Ma Kairóba érkezett egy Stephanos Markoulis nevű görög – állt meg Yvon a híd korlátjánál. – A víz felszínén táncoló fényeket nézték. – És azt hiszem, fel fogja hívni magát, és megpróbál találkozni is magával.

Erica kérdő pillantást vetett rá.

– Stephanos Markoulis egyiptomi régiségekkel kereskedik Athénban. De csak ritkán jön Egyiptomba. Hogy most miért jött, nem tudom, de szeretném kideríteni. Látszólag Abdul Hamdi meggyilkolása miatt van itt. De az is lehet, hogy a Széthi-szobor miatt.

– És a gyilkosság miatt akar velem találkozni?

– Igen – felelte Yvon, továbbra is kerülve Erica tekintetét: – Nem tudom, mennyire van benne a dologban, de biztosan benne van.

– Yvon, én nem szeretném, ha továbbra is foglalkoznom kellene az Abdul Hamdi-üggyel. őszintén szólva, félek a dologtól. Különbén is, mindent elmondtam már magának, amit tudok.

– Én megértem – csitította Yvon –, de számomra sajnos nincs más, csak maga.

– Ezt hogy érti?

Yvon feléje fordult. – Maga az utolsó szál, amely a Széthi-szoborhoz vezet. Stephanos Markoulis valahogyan benne volt annak az első Széthi-szobornak

az eladásában, amelyet végül az a houstoni pasas vett meg. Attól tartók, hogy a mostani szoborhoz is köze van. És maga tudja, milyen fontos számomra, hogy a műkincsrablásokat megakadályozzam.

Erica elnézett a Hilton vidám fényei felé. – Az a bizonyos houstoni pasas is ma érkezett Kairóba, aki az első szobrot megvette. A Hilton halljában várt rám ma délután. Jeffrey Rice-nak hívják.

Yvon észrevehetően összeszorította az ajkát.

– Azt mondta – folytatta Erica –, hogy tízezer dollárt fizet bárkinek, csak azt kell az illetőnek megmondania, hogy hol a második Széthi-szobor, mert meg akarja venni.

– Úristen! – szaladt ki Yvon száján. – Ettől lesz csak cirkusz Kairóban! És én még amiatt aggódtam, hogy mi lesz, ha Ahmed Khazzan és a régészeti osztály tudomást szerez a szoborról! Nos, Erica, ez azt jelenti, hogy gyorsan kell cselekednem. Megértem az érzéseit, hogy nem akar a dologba belekeveredni, de kérem, tegye meg nekem azt a szívességet, hogy találkozik Stephanos Markoulisszal. Szeretnék valamivel többet megtudni arról, hogy miben sántikál, és maga talán tudna ebben segíteni. Ha Jeffrey Rice ekkora summát ajánl fel ezért az egyszerű információért, akkor azt hiszem, biztosak lehetünk benne, hogy a szobor még megszerezhető. És ha nem cselekszem gyorsan, ez is eltűnik valamelyik magángyűjteményben. Csak annyit kérek, hogy találkozzék Stephanos Markoulisszal, aztán mondja el nekem, mit tudott meg tőle. Minden szó fontos lehet.

Erica ránézett Yvon esdeklő arcára. Érezte a férfi elkötelezettségét, és tudta, milyen fontos, hogy a mesés I. Széthi-szobor megmaradjon a nagyközönségnek.

– Biztos benne, hogy nem történik semmi bajom?

– Persze – felelte Yvon. – Ha Stephanos Markoulis felhívja, intézze úgy, hogy valamilyen nyilvános helyen találkozzanak, ahol nem kell félnie.

– Rendben van – mondta Erica –, de tartozik nekem még egy vacsorával.

– *D'accord* – mondta Yvon, és megcsókolta Ericát, ezúttal a száján.

Erica elnézte Yvon csinos arcát. A férfi szája szögletében meleg mosoly bujkált. Erica fejében egy pillanatra megfordult, hogy Yvon csak kihasználja őt. Aztán lehordta önmagát a gyanakvásért. Különben is lehetséges volt, hogy ő használja ki Yvont.

Miközben a szobája felé haladt, Erica jobban érezte magát, mint az egész kirándulás alatt bármikor. Yvon úgy fölszította benne a vágyat, ahogyan már régóta senki, mivel az utóbbi hónapokban már a szexuális kapcsolat sem volt teljesen kielégítő közte és Richard között. És Yvon el tudta hitetni vele, hogy egy tartalmas kapcsolatban a szexualitás csak másodlagos. Hajlandó volt

várni, és ez keltett olyan jó érzést Ericában. Gyorsan bedugta a zárba a kulcsot, és nagy lendülettel belökte az ajtót. Látszólag minden a helyén volt. Eszébe jutott a sok száz film, amelyet látott, és sajnálta, hogy nem tette meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy megállapíthassa, nem járt-e valaki a szobájában. Fölkattintotta a villanyt, és nagy léptekkel a hálósobához ment. Üres volt. Megnézte a fürdőszobát is, és mosolygott melodramái érzelmein.

Aztán megkönnyebbülten fölsóhajtott, s akkorát lökött az ajtón, hogy az nagy robajjal becsapódott, és hallani lehetett az amerikai gyártmányú zár megnyugtató kattánását. Lerúgta a cipőjét, kikapcsolta a légkondicionálót, és kinyitotta az erkélyajtót. A piramisokat és a szfinxet megvilágító reflektorok már nem égtek. Visszament a szobába, a fején keresztül lehúzta magáról a jerseyruhát és felakasztotta. A távolból hallotta a Korneish-el-Nílen ilyen késői órában is közlekedő járművek zaját. Különben csöndes volt a szálloda. Éppen a szemfestéket szedte le magáról, amikor az ajtó felől meghallotta az első félreérthetetlen hangot.

Mozdulatlanná dermedve nézte magát a tükörben. Csak melltartó és bugyi volt rajta, az egyik szeméről már leszedte a festéket. A távolban felhangzott a szokásos autódudálás, aztán újra csönd lett. Erica visszafojtott lélegzettel, feszülten fülelt. Ismét hallotta, ha tompán is, hogy fém ütődik fémhez. Érezte, hogy az arcából kiszalad a vér. Valaki kulcsot dug a zárba! Amikor erre rájött, lassan megfordult. Az éjszakai biztosító lánc nem volt föltéve! Bénultan állt. Képtelen volt az ajtóhoz rohanni. Félt, hogy nem tudná beakasztani a láncot, mielőtt az ajtót kinyitják. A zárban ismét zörrent egyet a kulcs.

Aztán látta, hogy az ajtó gombja lassan elfordul. A fürdőszobaajtó zárjára pillantott. Ott is gomb volt a kilincs, az ajtó meg csak egyetlen vékony lemez. A zárban motoszkáló kulcs tisztán kivehető hangjára Erica ismét a lassan elforduló ajtógombra nézett. Aztán mint egy rémült kis állat, villámgyorsan körülnézett a szobában, hogy merre menekülhetne. Az erkély! Át tudna vajon mászni a szomszédos erkélyre? Nem, kilencemeletnyi mélység fölött kellene átlendülnie! Aztán eszébe jutott a telefon. Nesztelenül átszaladt a szobán, fölkapta a kagylót, és a fülére szorította. Hallotta a távoli csöngést. Vegyék föl, kiáltotta némán, könnyörgök, vegyék föl!

Néhány utolsó, az előbbiektől különböző kattánás jelezte, hogy a kulcs már teljesen bent van a zárban és megfordul benne. Az ajtó már nem volt bezárva, lassan résnyire kinyílt, és a folyosóról éles fénycsík hasított a szobába. Erica térdre vetette magát. A kagylót rádobta az ágyra, hasra feküdt, és bemászott az ágy alá.

Az ágytakaró alól csak a nyíló ajtó alját látta. A telefonkagylóból bugás hallatszott. Erica tudta, hogy a telefon el fogja árulni, el fogja árulni, hogy ott

van, csak elbűjt! Egy férfi jött be a szobába, és gondosan betette maga után az ajtót. Erica rettegve figyelt: a férfi az ágy felé jött, azután eltűnt a látóköréből. Erica nem merte megmozdítani a fejét. Hallotta, hogy a telefonkagylót visszateszik a helyére. Aztán a betolakodó halkán ismét a látókörébe lépett, nyilván a fürdőszobába nézett be.

Erica homlokán kiütött a hideg veríték, amikor látta, hogy a lábak a szekrényhez mennek. A férfi őt keresi! A szekrényajtó kinyílt, aztán becsukódott. A férfi visszatért a hálószoba közepére, és megállt, cipője alig másfél méterre volt Erica fejétől. Aztán a cipők elindultak feléje – egyik lépés a másik után –, és megálltak az ágynál. Olyan közel voltak, hogy Erica meg tudta volna fogni őket.

Hirtelen felrántották az ágytakarót, és Erica egy férfi arcába nézett.

– Erica, mi az isten csudáját csinálsz te az ágy alatt?

– Richard! – sikoltott Erica, és könnyekben tört ki.

Még mindig úgy reszketett, hogy képtelen volt megmozdulni, de Richard kihúzta az ágy alól, és leporolta.

– De tényleg – vigyorgott –, mit csinálsz te az ágy alatt?

– Ó, Richard – vetette magát a nyakába Erica.

– Úgy örülök, hogy te vagy az. El sem tudom mondani, mennyire örülök. – Hozzásimult és magához szorította.

– Gyakrabban kellene így meglepjelek – mondta Richard jókedvűen, és átkarolta Erica meztelen hátát. Néhány pillanatig – amíg Erica össze nem szedte magát, és föl nem szárította a könnyeit – összeölelkezve álltak.

– Valóban te vagy az? :– kérdezte végül Erica, és fölnézett Richardra. – Nem tudom elhinni. Nem csak álmodom?

– Nem álmodsz. Én vagyok az. Lehet, hogy kissé megviselten, de itt vagyok veled, Egyiptomban.

– Tényleg fáradnak látszol egy kicsit. – Erica kisimította Richard haját a homlokából. – Jól vagy?

– Persze, kutya bajom. Csak fáradt vagyok. Állítólag valami baj volt a géppel. Majdnem négy órát késlekedtünk Rómában. De megérte. Remekül nézel ki. Mióta fested csak az egyik szemedet?

Erica elmosolyodott, és gyöngéden megölelte Richardot. – Ha egy kicsit előbb értesítesz, kicsinosítottam volna magam. Hogy tudtál elszabadulni? – Hátradőlt Richard karjában, kezét a férfi mellének nyomva.

– Pár hónapja helyettesítettem valakit, mikor az apja meghalt. Tartozott a viszonzószívességgel. Ellátja a sürgős meg a kórházi betegeimet. A rendelő meg várhat. Különben sem végeztem valami jól a munkámat. Szörnyen hiányoztál.

– Te is nekem. Azt hiszem, ezért is telefonáltam.

– Úgy örültem, hogy telefonáltál – csókolta homlokán Ericát Richard.

– Amikor egy évvel ezelőtt megkérdeztem, el tudnál-e velem jönni Egyiptomba, azt mondtad, semmiképpen sem tudsz rá időt szakítani.

– Hát... – mondta Richard –, akkor még nem voltam olyan biztos a praxisomban. De az egy évvel ezelőtt volt, és most itt vagyok veled Egyiptomban. Én is alig tudom elhinni. De mondd csak, mit csináltál az ágy alatt? – Mosoly bujkált a szája sarkában. – Megijesztettelek? Nem akartam, de ha mégis megijesztettelek volna, bocsáss meg. Azt hittem, alszol, és csöndben akartam belopódzni és felébreszteni téged, úgy, mint otthon.

– Hogy megijesztettél-e? – kérdezte Erica. Gúnyosan fölnevetett. Kibontakozott Richard karjából, és kivette a szekrényből fehér madeira köntösét. – Még most is alig állok a lábamon. Halálra rémítettél.

– Ne haragudj – mondta Richard.

– Honnan volt kulcsod? – Erica leült az ágy szélére, s az ölébe tette a kezét.

Richard vállat vont. – Egyszerűen besétáltam, és elkértem a recepción a 932-es szoba kulcsát.

– És csak úgy odaadták? Nem kérdeztek semmit?

– Nem. Megszokott dolog az ilyesmi a szállodáikban. Reméltem is, hogy simán fog menni, mert tényleg alaposan meg akartalak lepni. Szerettem volna látni az arcod, amikor megtudod, hogy Kairóban vagyok.

– Azok után, amiken az elmúlt napokban keresztülmentem, ennél rosszabbat nem is művelhettél volna. – Erica hangja éles lett. – Éktelen ostobaság volt, mondhatom.

– Jó, jó – emelte föl a kezét védekezést színlelve Richard. – Bocsáss meg, ha megijesztettelek. Nem akartam.

– Nem gondoltál arra, hogy frászt kapok, ha éjfélkor besettenkedsz a szobámba? Nem is tudom, mit mondjak erre, Richard. Az ilyesmi még Bostonban sem volna tanácsos. Szerintem eszedbe sem jutott, hogy én esetleg mit érzek.

– Persze, mert izgatottan vártam, hogy végre lássalak. Gondold csak el, milyen iszonyú sok mérföldet utaztam utánad. – Richard mosolya kezdett lehervadni. Szőke haja zilált volt, sötét karikaik ültek a szeme alatt.

– Minél többet gondolkodom rajta, annál nagyobb hülyeségnek tartom. Úristen, még szívszélhűdést is kaphattam volna! Halálra rémítettél.

– Ne haragudj, mondtam már, hogy ne haragudj.

– Ne haragudj! – csattant fel mérgesen Erica. – Szerinted azzal, hogy "ne haragudj", már el is van intézve minden. Hát nincs, vedd tudomásul. Elég rémes, hogy két nap alatt két gyilkosságot is láttám, ráadásul még te is halálra ijesztasz ezzel a gyerekes tréfával! Ami sok, az sok!

– Azt hittem, örülsz, hogy látsz – védekezett Richard. – Mintha mondtad volna is, hogy örülsz.

– Örültem is annak, hogy nem akarsz megerőszakolni, és hogy nem vagy gyilkos.

– Na, ez aztán szíves fogadtatás!

– Az isten szerelmére, Richard, miért jöttél ide?

– Azért, hogy lássalak. Azért utaztam körül a fél világot, azért jöttem ebbe a döglesztően forró koszfészekbe, hogy megmutassam neked, mennyire szeretlek.

Erica kinyitotta a száját, de aztán mégse szólalt meg rögtön. Ingerültsége csökkent valamicskét. – De én külön megkértelek rá, hogy ne gyere utánam – mondta végül, mint egy engedetlen gyereknek.

– Tudom, de megbeszéltem a dolgot anyáddal, – Richard leült az ágy szélére, és meg akarta fogni Erica kezét.

– Mi? – kapta el a kezét Erica. – Mondd csak el még egyszer!

– Mit? – kérdezte zavartan Richard. Érezte, hogy Erica megint dühbe gurult, de nem értette, miért.

– Szóval összeesküdtél az anyámmal.

– Ezt a szót azért nem használnám. Csak megbeszéltük, vajon eljöjjen-e.

– Hát ez csodás! – jelentette ki gúnyosan Erica. – És fogadni mernék, hogy megállapítottátok, hogy Erica baba nehéz korszakban van, majd kinövi. Csak egyelőre úgy kell vele bánni, mint egy gyerekkel, és el kell tűrni a szeszélyeit.

– Ide figyelj, Erica. Ha tudni akarod, anyád őszintén csak a legjobbat akarja neked.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – kelt föl az ágyról Erica. – Anyám képtelen különbséget tenni az ő élete meg az enyém között. Túlságosan közel áll hozzám, és én úgy érzem, mintha kiszívná belőlem az életet. Nem tudod ezt megérteni?

– Nem, nem tudom – felelte Richard. Már ő is kezdett ingerült lenni.

– Gondoltam, hogy nem tudod. Kezdem azt hinni, hogy ez az egész amiatt van, mert zsidók vagyunk. Anyám olyannyira azon van, hogy az ő nyomdokaiba lépjek, hogy még arra sem veszi magának a fáradságot, hogy megtudja, ki vagyok én valójában. Lehet, hogy csakugyan a legjobbat akarja nekem, de szerintem ugyanakkor általam akarja igazolni a saját életét. Csak az a baj, hogy anyám meg én nem vagyunk egyformák. Más-más világban nőttünk fel.

– Csak olyankor tartalak gyereknek, amikor ilyeneket beszélsz!

– Azt hiszem, egyáltalán nem érted, miről van szó, Richard. Még azt se tudod, miért jöttem Egyiptomba. Hiába magyaráztam el százszor, nem vagy hajlandó megérteni.

– Ez nem egészen így van. Azt hiszem, tudom, hogy miért vagy itt. Azért, mert félsz lekötni magad. Erről van szó. Meg akarod mutatni, hogy független

vagy.

– Ne merd megfordítani a dolgot, Richard! Te voltál az, aki félt lekötni magát. Egy évvel ezelőtt még hallani sem akartál házasságról. És most hirtelen feleséget, házat meg kutyát akarsz, szerintem teljesen mindegy, hogy milyen sorrendben. Nos, én nem vagyok senkinek a tulajdona, se a tiéd, se az anyámé. És nem azért jöttem Egyiptomba, hogy a függetlenségemet fitogtassam. Ha csak azt akartam volna, elmehettem volna valami eldugott üdülőhelyre, például Club Medbe, ahol az embernek nem kell gondolkodnia. Azért jöttem ide, mert nyolc évig foglalkoztam Ó-Egyiptommal, és nekem ez jelenti az életet. És éppúgy hozzám, tartozik, mint hozzád az orvostudomány.

– Vagyis azt akarod mondani, hogy a szerelem és a család másodrangú dolog a karrieredhez képest.

Erica lehunyta a szemét, és felsóhajtott. – Nem, nem másodrangú. Csak azt akarom érzékeltetni, hogy a te jelenlegi felfogásod a házasságról számomra intellektuális lemondást jelentene. Te mindig csak holmi kifinomult ízlésre valló hobbinak tekintetted a munkámat. Sohasem vetted komolyan.

Richard megpróbált vitatkozni, de Erica folytatta. – Ezzel nem azt mondom, hogy neked nem tetszett, hogy ilyen egzotikus tárgyból doktoráltam. De nem miattam örültél neki. Hanem csak azért, mert történetesen beleillett grandiózus terveidbe. Szerintem úgy érezted, hogy ettől liberálisabb, intellektuálisabb vagy.

– Szerintem ez nem fair, Erica.

– Ne érts félre, Richard. Tudom, hogy részben én vagyok a hibás. Sohasem csináltam elvi kérdést abból, hogy a tudásodra hozzam, mennyire érdekel a munkám. Sőt, még lepleztem is, attól való félelmemben, hogy elijesztelek vele. De most más a helyzet. Rájöttem, hogy ki vagyok. És ez nem azt jelenti, hogy nem akarok férjhez menni. Csak azt, hogy nem kell az a feleségszerep, amit te szánsz nekem. És azért jöttem Egyiptomba, hogy csináljak valamit, ami szakmailag kielégít.

Richard meghajlott Erica érveinek súlya alatt. Túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy vitatkozzék. – Ha olyan nagyon szeretnél hasznos munkát végezni, miért választottál ilyen obskúrus területet? Egyiptológia! Újbirodalmi hieroglifák! Ugyan már, Erica! – Richard hanyatt feküdt az ágyon, de a lábát nem rakta fel.

– Az egyiptomi régiségek sokkal nagyobb izgalmát váltanak ki, mint képzeled – mondta Erica. Odalépett a fiókos szekrényhez, és levette róla a Jeffrey Rice-től kapott fényképeket tartalmazó borítékot. – Ezt az utóbbi két napban, sajnos, a saját bőrömmön tapasztaltam. Nézd csak meg ezeket! – dobta Richard mellére a borítékot.

Richard látható erőfeszítéssel fölült, és kivette a borítékból a képeket.

Gyorsan átnézte, aztán visszatette őket a borítékba. – Szép szobor – mondta közömbösen, és visszafeküdt az ágyra.

– Szép? – kérdezte Erica cinikusan. – Alighanem a legszebb egyiptomi szobor, amely valaha is előkerült, és én két gyilkosságnak is szemtanúja voltam, amelyek közül szerintem legalább az egyiket e miatt a szobor miatt követték el, te meg csak azt mondd rá, hogy "szép"!

Richard kinyitotta fél szemét, és Ericára nézett, aki kihívóan a fiókos szekrénynek dőlt. A keble átlátszott a madeira köntösön. Richard anélkül, hogy fölült volna, ismét kivette a képeket a borítékból, és figyelmesebben megnézte őket. – Rendben van – mondta végül. – Gyönyörű szép szobor. De mi az, hogy két gyilkosság? Csak nem láttál *ma* is egyet? – Föltápáskodott félig ülő helyzetbe. A szeme csak félig volt nyitva.

– Nemcsak hogy láttam egyet, de az áldozat még rám is esett. Nehéz volna ennél közelebb lenni valamihez, és nem belekeveredni.

Richard rámeredt Ericára. – Szerintem okosabb, ha azonnal visszajössz Bostonba – jelentette ki végül olyan tekintélyesen, ahogyan csak tellett tőle.

– Nem, itt maradok – felelte határozottan Erica. – Sőt, azt hiszem, még tenni is fogok valamit a műkincsek feketepiacja ellen. Szerintem képes vagyok rá. És szeretném megakadályozni, hogy azt a Széthi-szobrot kicsempésszék Egyiptomból.

Erica olyan elmélyülten dolgozott, hogy észre sem vette az idő múlását. Mikor az órájára nézett, meglepődve látta, hogy már hajnali fél három. Az erkélyen ült a kis, kerek asztalnál, amelyet a szobából cipelt ki. Kivitte az éjjeliszekrényen álló lámpát is, amely kerek fénytócsát vetett az asztalra, megvilágítva a houstoni szoborról készült képeket.

Richard ruhástul feküdt az ágyon, és mélyen aludt. Erica ragaszkodott ugyan hozzá, hogy vegyen ki külön szobát, de a szálloda tele volt. Tele volt a Sheraton, a Shepherd's és a Meridian is. Erica éppen a Gezira-szigeti szállodát próbálta föl hívni, amikor Richard szuszogását horkolás váltotta föl, és Erica rájött, hogy Richardot elnyomta az álom. Erica megkönnyebbült. Azért nem akarta egy szobában tölteni vele az éjszakát, mert nem akarta megkockáztatni, hogy szeretkezzék vele. De mivel Richard már elaludt, elhatározta, hogy majd reggel keresnek neki szobát.

Erica olyan elcsigázott volt, hogy képtelen lett volna elaludni, ezért úgy döntött, hogy megfejti a fényképen látható hieroglifákat. Különösen a két fáraói kártusban levő rövid felirat érdekelt. A hieroglifák megfejtése nem könnyű, mivel a magánhangzók nincsenek jelölve, és az irányjeleket helyesen kell értelmezni. De a Széthi-szobor felirata még az átlagosnál is nehezebb volt, mintha eredeti tervezője titkosírással írta volna az üzenetét. Erica még

abban sem volt biztos, hogy melyik irányban kell olvasni a szöveget. Akárhonnan kezdte is, nem Bök értelme volt. Mi a csudának vették egy ilyen hatalmas fáraó képmására a gyermekkirály, Tutanhamon nevét?

A szöveg legjobb megfejtése, amit ki tudott hozni, a következő volt: "örök nyugalom (vagy béke) adassék (vagy adományoztassék) őfelségének, Alsó- és Felső-Egyiptom királyának, Amon-Ré fiának, Ozirisz kedveltjének, I. Széthi fáraónak, aki Tutanhamon után (vagy mögött, vagy alatt) uralkodik (vagy kormányoz, vagy lakozik)." Amennyire vissza tudott emlékezni, ez nagyjából megegyezett azzal a fordítással, amelyet dr. Lowery mondott be a telefonba. Erica mégsem volt elégedett. A megfejtés túlságosan egyszerűnek látszott. Kétségtelen, hogy I. Széthi Tutanhamon után körülbelül ötven évvel uralkodott, illetve élt. De a sok fáraó közül miért éppen a jelentéktelen Tutanhamont, és nem IV. Tutmózszt vagy valamelyik másik nagy birodalomépítőt választotta ki? Az utolsó névutóval sem volt kibékülve. Az "alatt"-ot azért vetette el, mert I. Széthi és Tutanhamon között nem volt semmiféle dinasztikus kapcsolat vagy családi kötelék. Sőt, Tutanhamon nevét még I. Széthi uralkodása előtt mindenhol kivakartatta a trónbitorló hadvezér, Horemheb fáraó, ebben Erica egészen biztos volt. A "mögött" pedig Tutanhamon jelentéktelensége miatt zárta ki. Eszerint csak az "után" jöhetett számításba.

Hangosan elolvasta így a mondatot. Megint csak túlságosan egyszerűnek, következésképpen titokzatosan bonyolultnak találta. De Ericát izgatta, hogy egy háromezer évvel ezelőtti emberi tudatba próbál behatolni.

Mikor benézett a szobába, az alvó Richardra, még inkább megértette, mint valaha, hogy milyen mélységes szakadék választja el őket egymástól. Richard soha nem fogja megérteni, hogy mennyire megigézte őt Egyiptom, sem azt, hogy az efféle intellektuális izgalom egyéniségének fontos része.

Fölkelt az asztaltól, és visszavitte a szobába a lámpát meg a fényképeket. Ahogy a fény Richard arcára és félig nyitott szájára esett, nagyon fiatalnak, szinte kisfiúsnak látszott. Erica kapcsolatuk kezdetére gondolt, és visszakívánta azokat az egyszerűbb időket. Tényleg szerette Richardot, de nehéz volt szembenézni a valósággal: hogy Richard mindig Richard marad. Orvosi munkája megakadályozta, hogy bármilyen más perspektívát lásson maga előtt, és neki számolnia kellett azzal, hogy nem is fog megváltozni.

Eloltotta a lámpát, és lefeküdt Richard, mellé. Richard felnyögött, az oldalára fordult, és rátette kezét Erica mellére. Erica gyöngéden visszatette Richard oldala mellé. Meg akarta tartani a távolságot, nem akarta, hogy Richard hozzáérjen. Yvonra gondolt, aki – meggyőződése szerint – egyenrangú intellektuális partnerként, ugyanakkor nőként is bánik vele. Ahogy a félhomályban Richardot nézte, rájött, hogy beszélnie kell neki a

franciáról, és tudta, hogy ez Richardnak fájni fog. Fölnézett a sötét mennyezetre, és már érezte is Richard féltékeny reakcióját. Azt fogja mondani, hogy ő csak azért futott el, hogy szeretőt keressen magának. Sohasem fogja megérteni, mennyire kötelességének érzi, hogy, megakadályozza a második Széthi-szobor kicsempészését Egyiptomból. – Majd meglátod – súgta Richardnak a sötétben –, hogy meg fogom találni azt a szobrot. – Richard felnyögött álmában, és elfordult.

HARMADIK NAP

Kairó, reggel 8 óra

Amikor Erica másnap reggel fölébredt, azt hitte, megint nyitva felejtette a zuhanyt, de aztán eszébe jutott Richard váratlan megjelenése, és rájött, hogy bizonyára ő eresztette meg a vizet. Kisimította a szeméből a haját, és úgy fektette vissza a fejét a párnára, hogy kilásson a nyitott erkélyajtón. Az utcáról besűrűdő forgalom zaja összekeveredett a víz csobogásával, és olyan megnyugtató volt, mint egy távoli vízesés zúgása. Erica szeme ismét becsukódott, ő maga pedig előző esti elhatározásaira gondolt. A vízcsobogás hirtelen abbamaradt. Erica nem mozdult. Richard, szőke haját törölgetve, nesztelen léptekkel bejött a szobába. Erica alvást színelve óvatosan megfordult, kinézett félig nyitott szemhéja alól, és meglepődve látta, hogy Richard anyaszült meztelen. Elnézte a férfit, aki befejezte a törülközést, a nyitott erkélyajtóhoz ment, és szemügyre vette a távoli, nagy piramisokat és örüket, a szfinxet. Richardnak igazán csinos alakja volt. Erica nézte a férfi kecsesen domború fenekét, és szinte érezte a szép formájú lábában rejlő erőt. Behunyta a szemét, mert attól félt, hogy a megszokás és Richard testének szexis volta túlságosan sok lesz számára.

A legközelebbi, amit érzett, az volt, hogy gyöngéden rázogatva keltegetik. Kinyitotta a szemét, és Richard kék foltját látta maga előtt. Richard pajkosan mosolygott, farmer és sötétkék pólóing volt rajta. Haját, már amennyire természetes göndörsége engedte, megfésülte.

– Ébresztő, Csipkerózsika! – csókolta homlokon Ericát. – öt perc múlva itt a reggeli.

Erica zuhanyozás közben azon töprengett, hogyan lehetne határozott anélkül, hogy érzéketlennek látszana. Remélte, hogy Yvon nem fog telefonálni, és Yvonról eszébe jutott a Széthi-szobor. Más dolog volt keresztes hadjáratot hirdetni éjnek évadján, és megint más ténylegesen hozzákezdeni. Tudta, hogy ha meg akarja találni a szobrot, valamiféle tervet kell készítenie.

Beszappanozta magát az erős illatú egyiptomi szappannal, és első ízben gondolt arra, hogy amióta szemtanúja volt Abdul meggyilkolásának, állandó életveszélyben van. Miközben azon töprengett, hogy vajon miért nem jutott ez már előbb az eszébe, gyorsan leöblítette magát, és kilépett a zuhany alól. – Hát persze! – mondta hangosan. – Hogy veszélyben vagyok-e, attól függ, tudják-e a gyilkosok, hogy szemtanúja voltam a gyilkosságnak. És ők nem láttak engem.

Gyorsan megfésülte vizes haját, és belenézett a tükörbe. Az állán levő pattanásból piros folt lett, s az arca már szépen leburnult az egyiptomi naptól.

Miközben kifestette magát, megpróbálta felidézni Abdul Hamdival folytatott beszélgetését. Hamdi azt mondta, hogy a szobor csak addig pihen nála, amíg nem folytatja az útját, valószínűleg Egyiptom határain túlra. Erica remélte, hogy Abdul Hamdi meggyilkolása azt jelenti, hogy a szobor még nem hagyta el az országot. Feltételezését az is alátámasztotta, hogy Yvon, Jeffrey Rice vagy a görög, akiről Yvon beszélt, valószínűleg értesült volna arról, ha a szobor valamelyik semleges országban, például Svájcban felbukkant volna. Mindent összevéve, majdnem egészen biztos volt benne, hogy a szobrot nemcsak Egyiptomból, de még Kairóból sem vitték el.

Szemügyre vette arcán a sminket. Megfelelt. Csak egészen kevés szempillafestéket használt. Volt valami romantikus abban, hogy az egyiptomi nők négyezer évvel ezelőtt hasonló módon festették a szempillájukat.

Richard bekopogott. – A reggeli tálalva van az erkélyen – jelentette brit akcentussal. Túlságosan boldog a hangja, gondolta Erica, így nehezebb lesz szót érteni vele.

Kiszólt az ajtón, Hogy pár perc múlva kész, aztán öltözködni kezdett. Hiányzott neki a vászonnadrágja. Tudta, hogy a farmer sokkal melegebb lesz a tikkasztó hőségben. Bepréselte magát a szűk szárú nadrágba, és közben a görögre gondolt. Sejtelve sem volt róla, hogy az mit akar tőle, de ő talán megtudhat valamit a görögtől. Az is elképzelhető, hogy annak fejében, amit a görög akar, bizalmas információt kaphat a feketepiac működéséről. Elégé vakmerő remény, de valahol el kell kezdenie.

Miközben betúrta a nadrágba a blúzá, azon tűnődött, vajon megértené-e a görög – vagy éppenséggel akárki más – azoknak a hieroglifáknak a jelentését, amelyeket az este megpróbált lefordítani. A szobor titokzatos eltűnése magának I. Széthinek volt a titka. Háromezer év telt el azóta, hogy ez a hatalmas egyiptomi fáraó élt és uralkodott. Azon kívül, hogy uralkodása első évtizedében sikeres hadjáratokat vezetett a Közép-Keleten és Líbiában, Erica csak arra emlékezett, hogy óriási szentélyt építtetett a karnaki templom mellé Abydosban, és hogy ő építtette a Királyok Völgye legpazarabb sziklasírját.

Miután Erica rájött, hogy további fontos adatokra van szüksége, elhatározta, hogy újra elmegy az Egyiptomi Múzeumba, ahol is használni fogja hivatalos ajánlóleveleit. Legalább addig is csinál valamit, amíg a görög jelentkezik. A másik személy, aki esetleg információval szolgálhatott volna, Abdul Hamdi fia volt, akit az öreg maga említett, és akinek régiségkereskedése van Luxorban. Mikor Erica kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, már döntésre is jutott. Elhatározta, hogy mielőtt csak lehetséges, fölmegey a Níluson Luxorba, Abdul Hamdi fiához. Meg volt győződve róla, hogy egyelőre ez a legjobb ötlet.

Richard kiadós reggelit rendelt, amelyet, akárcsak az előző reggel, most is az erkélyen tálaltak fel. Az ezüstmelegítők alatt tojás, szalonna és friss egyiptomi kenyér volt. A jégkockák közt papayaszeletek. A kávét csak ki kellett tölteni. Richard az asztal körül tüsténkedett, s akár egy ideges pincér, az evőeszközöket meg a szalvétákat rendezgette.

– Á, Őfelsége – szólalt meg ismét brit akcentussal. – Tálalva van. – Kihúzta az egyik széket az asztal alól, és intett Ericának, hogy üljön le. – Csak ön után – mondta, mikor egymás után eléje tartotta a tányérokat.

Erica őszintén meg volt hatva. Richardból hiányzott ugyan Yvon kifinomultsága, de viselkedése így is megindító volt. Bár többnyire a kemény legényt szerette játszani, Erica tudta róla, hogy nagyon is sebezhető. És azt is tudta, hogy amit mondani készül neki, bántani fogja. De azért belekezdett: – Nem tudom, mire emlékszel az éjszakai beszélgetésünkből.

– Mindenre – emelte föl a villáját Richard. – Olyannyira, hogy még mielőtt folytatnád, szeretnék egy javaslatot tenni. Szerintem azonnal el kellene mennünk az amerikai követségre, és mindent pontosan el kellene mondanunk, ami veled történt.

– Richard – mondta Erica, tudva, hogy mellékvágányra siklik –, az amerikai követségnek nincs módjában semmit sem tenni. Gondolkodj realisan! Semmi sem *velem* történt, hanem körülöttem. Nem, nem megyek a követségre.

– Rendben van – mondta Richard. – Ha így érzed, így is jó. Akkor beszéljünk a többi dologról, amit az éjszaka mondtál. Rólunk. – Egy kis szünetet tartott, a kávéscsészéjével babrált. – Elismerem, van némi igazság abban, amit a munkádhoz való hozzáállásomról mondtál. Ezért szeretném, ha lehetővé tennél számomra valamit. – Ericára emelte a tekintetét. – Töltsünk el egy napot együtt itt, Egyiptomban, hogy úgy mondjam, a saját területeden. Adj rá lehetőséget, hogy lássam, miről van szó:

– De Richard – kezdte Erica, ő Yvonról és az érzéseiről szedetett volna beszélni.

– Erica, kérlek! El kell ismerned, hogy erről még sohasem beszéltünk. Adj egy kis időt nekem, ígérem, hogy este aztán majd beszélgetünk. Végül is utánad jöttem. És ez csak jelent valamit.

– Persze hogy jelent – mondta Erica fáradtan. Az ilyen érzelmes pillanatok mindig elgyöngítették. – De még egy ilyen döntést is közösen kellett volna megbeszelnünk. Méltányolom az erőfeszítésedet, de szerintem még mindig nem érted, miért jöttem ide. Úgy látszik, mindketten másképp látjuk kapcsolatunk jövőjét.

– Ezt mind meg fogjuk beszélni – mondta Richard –, de nem most. Majd este. Én csak azt kérem, hogy töltsünk el együtt egy kellemes napot; hogy láthassak valamit Egyiptomból, és valami fogalmam legyen az egyiptológiáról. Azt hiszem, ennyit megérdemlek.

– Rendben van – felelte kelletlenül Erika. – De este beszélünk.

– Pfü! – mondta Richard. – Miután ebben megállapodtunk, beszéljük meg a programot. Nagyon szeretném megnézni azokat a micsodákat. – Egy darab piritóssal a kezében a szfinx és a gizehi piramisok felé mutatott.

– Sajnálom – mondta Erica –, de a mai napom már be van táblázva. Délelőtt az Egyiptomi Múzeumba megyünk, és megnézzük, milyen anyaguk van I. Széthiről, délután pedig visszamegyünk az első gyilkosság színhelyére, az Antica Abdulba, A piramisok várhatnak.

Erica igyekezett minél hamarabb befejezni a reggelit, hogy még az elkerülhetetlen telefonhívás előtt elhagyják a szobát. De nem sikerült. Richard éppen filmet tett a Nikonjába, amikor a telefon megszólalt. Erica fölvette a kagylót. – Halló – szólt bele halkán. Előérzete nem csalt, Yvon volt az. Tudta, hogy nem kellene büntudatot éreznie, mégis érzett. Ő beszélni akart Richardnak a franciáról, de Richard a szavába vágott.

Yvon jókedvű volt, és meleg szavakkal beszélt az előző estéről. Erica a megfelelő alkalmakkor egyetértését fejezte ki, de tudta, hogy a hangja mesterkélta.

– Csak nincs valami baja, Erica? – kérdezte végül is Yvon.

– Nincs, remekül érzem magam. – Erica megpróbált kitalálni valamit, hogy véget vessen a beszélgetésnek.

– Ha valami baja volna, ugye, megmondaná? – aggodalmaskodott Yvon.

– Persze – vágta rá Erica.

Szünet következett. Yvon tudta, hogy valami nincs rendben.

– Az este egyetértettünk abban – folytatta –, hogy a tegnapi napot együtt kellett volna töltenünk. Tehát hogy lesz ma? Hadd vigyem el néhány látnivalóhoz.

– Nem, köszönöm – mondta Erica. – Az éjjel ugyanis váratlan vendégem érkezett az Egyesült Államokból.

– Annyi baj legyen – mondta Yvon. – A vendégét is szívesen látom.
– Csakhogy a vendégem történetesen a... – Erica habozott. A "fiúm" nagyon értetlenül hangzott volna.
– A szeretője? – kérdezte Yvon tétován.
– A fiúm – mondta ki mégis Erica. Semmilyen finomabb szót nem tudott kitalálni.

Yvon lecsapta a kagylót. – Ezek a nők! – mondta dühösen, és összeszorította az ajkát.

Raoul fölnézett az egyhetes Paris Matchból, és megpróbált nem nevetni. – Úgy látom, gondot okoz neked az az amerikai nő.

– Pofa be! – mondta Yvon tőle szokatlan ingerültséggel. Cigaretttára gyújtott, és kék füstfelhőket fújt dühösen a mennyezet felé. Teljességgel lehetségesnek tartotta, hogy Erica vendége csakugyan váratlanul érkezett, mégis volt benne némi kétség, hogy a lány vajon nem szándékosan nem beszélt-e neki róla.

Elnyomta a cigarettaját, és kilépett az erkélyre. Nem volt hozzászokva, hogy a nők így kiborítsák. Ha kellemetlenné váltak, egyszerűen otthagyták őket. A világ tele van nőekkel. Lenézett egy tucat felukkára, amely dél felé tartott a széllel. A békés látvány kicsit lecsillapította.

– Raoul, szeretném, ha ismét megfigyelés alá helyeznénk Erica Baront – mondta.

– Rendben van – mondta Raoul. – Khalifa készenlétben áll a Seherezáde Szállóban.

– Próbáld megértetni vele, hogy fêkezze magát – mondta Yvon. – Nem akarok több felesleges vérontást.

– Khalifa azt állítja, hogy akit lelőtt, igenis Ericát követte.

– Az a pasas a Régészeti Felügyelőségen dolgozott. Elképzelhetetlen, hogy Ericát követte volna;

– Márpedig biztosíthatlak, hogy Khalifa érti a dolgát.

– Tudom – mondta Raoul.

– Remélem is – felelte Yvon. – Stephanos ma készül találkozni a lánnyal. Figyelmeztess Khalifát. Lehet, hogy baj lesz.

– Dr. Szarvat Fakhfy máris fogadja önöket – mondta a dús keblű, természetes titkárnő. Húszéves lehetett, s majd kicsattant az egészségtől és a lelkesedéstől, ami valóságos felüdülés volt az Egyiptomi Múzeum egyébként nyomasztó légkörében.

A múzeumigazgató irodája olyan volt, mint egy homályos, bespalettázott odú. A hűtést egy kattogó légkondicionáló biztosította. A falakat sötét faburkolat borította, mint a Viktória korabeli dolgozószobákét. Az egyik falba,

Kairóba egyáltalán nem illően, álkandalló volt beépítve, a többi fal mellett könyvespolcok sorakoztak. A szoba közepén könyvekkel, folyóiratokkal megrakott hatalmas íróasztal állt. Dr. Fakhry az íróasztal mögött ült, és a szemüvege fölött nézett a belépő Richardra és Ericára. Hatvan év körüli, ideges emberke volt, éles vonásokkal és drótszerű, ősz hajjal.

– Üdvözlöm, dr. Baron – mondta, de nem állt föl. Erica ajánlólevelei egy kicsit remegtek a kezében. – Mindig örömmre szolgál, ha a Bostoni Szépművészeti Múzeumtól üdvözölhetek nálunk valakit. Reisner örök hálára kötelezett bennünket kiváló munkájával. – Richardhoz intézte a szavait.

– Dr. Baron nem én vagyok – mondta mosolyogva Richard.

Erica előbbre lépett. – Dr. Baron én vagyok – mondta –, és köszönöm a szíves fogadtatást.

Dr. Fakhry zavarát restelkedő megértés váltotta fel. – Elnézést – mondta egyszerűen. – Az ajánlóleveleiből azt látom, hogy az Újbirodalom műemlékeiről akar a helyszínen fordításokat csinálni. Nagyon örülök neki. Sok a tennivaló még ezen a területen. Ha bármiben a segítségére tudok lenni, állok rendelkezésére.

– Köszönöm – mondta Erica. – Tulajdonképpen egy szívességet szeretnék kérni. Néhány I. Széthivel kapcsolatos adatra volna szükségem. Volna rá mód, hogy átnézzem a múzeum anyagát?

– Hogyne – felelte dr. Fakhry. A hangja kissé megváltozott. Inkább kérdő volt, mintha meglepődött volna Erica kérésén. – Miként azzal nyilván ön is tisztában van, sajnos, nem valami sokat tudunk I. Széthiről. A műemlékein található feliratok fordításán kívül csak néhány levele van a birtokunkban a korai palesztinai hadjáratai idejéből. De ezzel körülbelül vége is. Biztos vagyok benne, hogy a helyszínen végzett fordításaival kibővítheti ismereteinket. Meglévő fordításaink, sajnos, kissé elavultak, készítésük óta sokat fejlődött a tudomány.

– Mi van a múmiájával? – kérdezte Erica.

Dr. Fakhry visszaadta Ericának az iratait. Ahogy kinyújtotta a kezét, az még jobban remegett. – Ja igen, a múmiája is megvan. Egyebek közt az is ott volt a Deir el-Bahar-i rejtékhelyen, amelyet a Rasul család talált meg és fosztott ki jogtalanul. Az emeleten van kiállítva. – Richardra pillantott, aki ismét elmosolyodott.

– Alaposabban is megvizsgálták? – kérdezte Erica.

– Hogyne – felelte dr. Fakhry. – Felboncolták.

– Felboncolták? – kérdezte hitetlenkedve Richard. – Hogyan boncolhatnak fel egy múmiát?

Erica megszorította Richard karját. Richard megértette, és nem szólt többet. Dr. Fakhry meg folytatta, mintha nem is hallotta volna a kérdést. – És

nemrég, megröntgenezte egy amerikai kutatócsoport. Szívesen átvitetem önnek az egész anyagot a könyvtárunkba. – Fölállt, és kinyitotta az iroda ajtaját. Kicsit görnyedt tartásával és begörbített karjával olyan benyomást keltett, mintha púpos volna.

– Még egy kérdés – mondta Erica. – Sok anyaguk van a Tutanhamon-sír feltárásáról?

Richard otthagyta Ericát, az ajtóhoz ment, és a szeme sarkából a titkárnőre sandított. A lány az írógép fölé görnyedve gépelt.

– Ó, abban segíthetünk – mondta dr. Fakhry, mikor kiértek a márványborítású előcsarnokba. – Miként tudja, azt tervezzük, hogy a "Tutanhamon kincsei" világ körüli útján befolyt pénz egy részéből speciális múzeumot létesítünk, és abban helyezzük el a fáraó kincseit. Mikrofilmen birtokunkban van már Carter jegyzeteinek teljes gyűjteménye, amelyet ő "Behatolási napló"-nak nevezett, valamint Carter, Carnarvon és a sír feltárásában részt vevő más személyek leveleinek igen jelentős része. Dr. Fakhry rábízta Ericát és Richardot egy csendes fiatalemberre, akit Talat néven mutatott be. Talat figyelmesen meghallgatta a doktor bonyolult utasításait, aztán meghajolt, és eltűnt egy mellékajtón.

– Talat majd lehozza az egész I. Széthi-anyagunkat – mondta dr. Fakhry. – Köszönöm a látogatását, és ha további segítségére lehetek, kérem, csak szóljon. – Kezet fogott Ericával, és az arca akaratlanul görcsbe rándult, mintha vicsorogna. Begörbített karral távozott, ujjai ritmikusan markolászták a semmit.

– Úristen, micsoda hely! – mondta Richard, mikor az igazgató eltűnt. – És milyen elbűvölő pasas!

– Dr. Fakhry történetesen kiváló tudós. Az óegyiptomi vallás, temetkezési szokások és mumifikációs eljárások szakértője.

– A mumifikációs eljárásoké! Gondolhattam volna. Ismerek egy nagy templomot Párizsban, ahol rögtön alkalmaznák.

– Próbálj meg komolyan viselkedni, Richard – nevette el magát akaratlanul Erica.

Leültek az egyik ütött-kopott tölgyfa asztalhoz, amelyből jó néhány volt még a hatalmas teremben. Mindenén vastagon ült a por. Erica széke alatt apró lábnyomok látszottak a padlón. Richard azt mondta, hogy patkánynyomok.

Talat két hatalmas, vörös papírborítékkal tért vissza, mind a kettő zsinórral volt átkötve. Átnyújtotta őket Richardnak, aki gúnyosan elmosolyodott, és továbbadta őket Ericának. Az első borítékon az "I. Széthi/A" jelzés állt. Erica kinyitotta, és az asztalra borította a tartalmát. A fáraóról írt cikkek másolatai voltak. Egy részük francia nyelvű, kettő német, a többségük azonban angol.

– Psssz!! – érintette meg Richard karját Talat. Richard meglepődve fordult hátra a hangra.

– Akarni szkarabeuszt régi múmiáktól? Lenni nagyon olcsó – nyújtotta előre Talat ökölbe szorított kezét. Aztán mint valami pornográf képeket áruló zugáros az ötvenes években, hátrasandított, és lassan kinyitotta a markát: két kis nedves szkarabeusz volt benne.

– Komolyan beszél ez a fickó? – kérdezte Richard. – Valami szkarabeuszokat akar eladni.

– Nyilván hamisítványok – mondta Erica, anélkül, hogy fölpillantott volna a munkájából.

Richard elvette az egyik szkarabeuszt Talat tenyeréből.

– Egy font – mondta Talát. Kezdett ideges lenni.

– Nézd már meg, Erica. Nagyon helyes kis szkarabeusz. Nem mondom, ennek a fickónak aztán van pofája, hogy épp itt üzletel ilyesmivel.

– Richard, Kairóban minden sarkon vehetsz szkarabeuszt. Inkább menj, és nézz körül a múzeumban, amíg én ezzel végzek. – Fölnézett, hogy lássa, hogyan fogadja Richard a javaslatát, de Richard nem figyelt oda. Elvette a másik szkarabeuszt is Talattól.

– Richard – szólt rá Erica –, ne hagyd, hogy az első zugáros, akibe belebotlasz, bolonddá tegyen. Mutasd csak! – Elvette az egyik szkarabeuszt, megfordította, és megnézte az alján a hieroglifákat. – Úristen! – mondta.

– Csak nem eredeti? – érdeklődött Richard.

– Nem, nem az, de nagyon ügyes hamisítvány. Túlágosan ügyes. Tutanhamon kártusa van rajta. Azt hiszem, tudom, ki csinálta. Abdul Hamdi fia. Elképesztő.

Erica huszonöt piaszterért megvette Talattól a szkarabeuszt, aztán elküldte a fiatalembert. – Már van egy ilyen szkarabeuszom Hamdi fiától, de azon I. Széthi neve van. – Eszébe jutott, hogy vissza kell kérnie a szkarabeuszt Yvontól. – Kíváncsi vagyok, melyik fáraó nevét használja még.

Erica sürgetésére tovább olvasták a cikkeket. Richard is a kezébe vett egy csomót.

Fél óráig csönd volt. – Ez a legunalmasabb dolog, amit valaha olvastam – mondta végül Richard, az asztalra hajítva egy cikket. – És én még a kórtanról hittem azt, hogy unalmas. Úristen!

– Összefüggésükben kell látni a dolgokat – magyarázta leereszkedően Erica. – Itt töredékeket és részleteket látsz, amelyeket egy háromezer évvel ezelőtt élt hatalmas személyiségről gyűjtöttek össze.

– Hát ha csak egy fikarcnyival több cselekmény volna ezekben a cikkeken, lényegesen olvasmányosabbak volnának – nevetett Richard.

– I. Széthi nem sokkal az után a fáraó után uralkodott, aki egyistenhívővé

akarta alakítani az egyiptomi vallást – mondta Erica, eleresztve a füle mellett Richard megjegyzését. – Ehnatonnak hívták. Uralkodása alatt és utána egyre nagyobb lett az országban a káosz. Széthi vetett neki véget. Erőskezű uralkodó volt, akinek nemcsak szűkebb hazájában, hanem szinte az egész birodalomban sikerült helyreállítani a rendet. Körülbelül harmincéves korában került hatalomra, és körülbelül tizenöt évig uralkodott. Palesztinai és líbiai hadjáratain kívül nagyon keveset tudunk róla, ami azért sajnálatos, mert az egyiptomi, történelem egyik legérdekesebb szakaszában uralkodott. Arról a valamivel több mint ötven évig terjedő időszakról beszélek, amely Ehnatontól I. Széthi uralkodásának végéig tartott. Nagyon lebilincselő időszak lehetett, tele izgalommal, zűrzavarokkal, indulatokkal. Nagy kár, hogy nem tudunk róla többet. – Erica rámutatott a halomnyi cikkmásolatra. – Tutanhamon is ebben az időszakban uralkodott. És bármilyen különösen hangzik, az ő csodálatos sírjának feltárásakor óriási csalódást okozott valami. Mégpedig az, hogy rengeteg kincset találtak, de egyetlen történelmi dokumentumot sem.

Richard vállat vont.

Erica látta, hogy hiába erőlködik Richard, képtelen osztozni az ő izgatottságában. Visszafordult az asztalhoz. – Lássuk, mi van a másik borítékban –, mondta, és az asztalra borította az "I. Széthi/B" jelzésű boríték tartalmát.

Richard felkapta a fejét. Több tucat fénykép volt ott I. Széthi múmiájáról, köztük néhány röntgenfelvétel is, aztán egy módosított boncolási jegyzőkönyv, meg még egy csomó cikkmásolat.

– Úristen! – mondta Richard színlelt borzadályal. Egy Széthi arcáról készült fényképet tartott a kezében. – Ez legalább olyan rémes, mint az a hulla, amelyet az első évi anatómiagyakorlaton boncoltam.

– Első látásra valóban rémes, de minél tovább nézi az ember, annál derűsebbnek látja.

– Ugyan, Erica, hisz ez olyan, mint egy vámpír. Még hogy derűs! Ne viccelj. – Kezébe vette a boncolási jegyzőkönyvet, és elkezdte olvasni.

Erica megtalálta az egész testről készült röntgenfelvételt is. A múmia, mellén összefont karjával, úgy festett rajta, mint egy csontvázjelmez a farsangi felvonuláson. De azért Erica alaposan megnézte. Egyszer csak rájött, hogy valami furcsa van rajta. A fáraó karjai ugyan keresztbe voltak téve, mint minden fáraómúmiáé, de a kezei nem voltak ökölbe szorítva. Az ujjai ki voltak nyújtva. A többi fáraót úgy temették el, hogy ökölbe szorított kezükbe tették a buzogányt, és a jogart, hivataluk jelvényeit. I. Széthit azonban nem így temették el. Erica nagyon szerette volna tudni, miért.

– Ez nem igazi boncolás – szakította félbe Erica gondolatmenetét Richard. – Úgy értem, hogy nem voltak belső szervek. Csak a test hüvelye. Az igazi

boncolásnál a test hüvelyét csak felületesen vizsgálják meg, hacsak nincs valami speciális javallat. A boncolás tulajdonképpen a belső szervek mikroszkópos vizsgálata. Ebben az esetben azonban csak egy kis izom- és bőrdarabkát nézhetek meg. – Elvette Ericától a röntgenképet, és kinyújtott karra föltartotta, hogy jobban lássa. – A tüdők tiszták – mondta nevetve. Erica nem tudta, min nevet, mire Richard elmagyarázta neki, hogy mivel a tüdőt az ókorban kivették, a röntgenkép tiszta mellkast mutat. Ahogy így elmagyarázta, már nem is hangzott olyan viccesnek, úgyhogy alábbhagyott a nevetéssel. Erica meg csak nézte a föltartott képet. Még mindig zavarta I. Széthi nyitott tenyere. Valami azt súgta neki, hogy ez lényeges.

A hatalmas üvegtárlóban két nyomtatott kártya volt. Khalifa, hogy elüsse valamivel az időt; lehajolt, hogy elolvassa, mi van rájuk írva. Az egyikén az állt, hogy "Tutanhamon aranytrónja, kb. i. e. 1355", a másikon pedig az, hogy "Ideiglenesen áthelyezve a Tutanhamon kincsei vándorkiállítás anyagába". Az üres tárlón keresztül Khalifa jól látta Ericát és Richardot. Rendes körülmények között sohasem közelítette meg ennyire azt, akit követett, most azonban ideges volt. Ilyen megbízatása még soha nem volt. Előző nap úgy érezte, hogy megmentette Erica életét, Yvon de Margeau mégis letolta. Azt mondta, hogy csak egy nyamvadt kistisztviselőt nyírt ki. De Khalifa jobban tudta. A pasas igenis követte Ericát, és volt valami ebben az üde amerikai nőben, ami izgatta Khalifát. Pénzszagot érzett körülötte. Ha de Margeau valóban olyan dühös lett volna rá, mint amilyennek mutatta magát, nyilván kirúgta volna. De Margeau ahelyett továbbra is fizette neki a kétszáz dolláros napidíját, ráadásul még egy szobát is kivett neki a Seherezáde Hotelben. És most újabb fejlemény tette még bonyolultabbá a helyzetet: egy Richard nevű szerető, Hiába mondta Yvon, hogy szerintem Richard részéről nem fenyegeti veszélyt a lányt, Khalifa tudta, hogy a francia nem örül a hívatlan vendégnek. Mindenesetre meghagyta Khalifának, hogy biztos, ami biztos, legyen résen, és Khalifa most azon gondolkodott, ne szabaduljon-e meg a saját szakállára Richardtól.

– Mikor Erica és Richard a következő kiállított tárgyhoz lépett, Khalifa egy másik "Ideiglenesen áthelyezve..." cédulás tárló mögé állt. Kinyitott útikönyve mögé bújva próbált elkapni valamit a beszélgetésükből. De csak annyit hallott, hogy valami nagy fáraó gazdagságáról szövegeinek. Khalifának azonban ez is olyan volt, mintha pénzről beszélnének, ezért közelebb húzódott hozzájuk. Szerette az izgalmakat, és a közvetlen veszélyt, még akkor is, ha az csak képzelt veszély volt. De ezek ketten semmiféle veszélyt nem jelentettek számára. Két másodperc alatt kinyiffanthatta volna mindkettőjüket. Meg is fordult a gondolat a fejében.

– Az igazán szép darabok legnagyobb része jelenleg New Yorkban van

kiállítva – mondta Erica –, de nézd csak meg ott azt a függőt. – Rámutatott egy függőre, de Richard csak ásított egyet. – És mindez a jelentéktelen Tutanhamonnal volt eltemetve. Képzeld csak el, mit temethettek el I. Széthivel.

– Nem tudom elképzelni – állt Richard a másik lábára.

Erica látta, hogy Richard unja a dolgot. – Oké – mondta vigasztalóan. – Eddig egészen jól csináltad. Most visszamegyünk a szállodába, bekapunk néhány falatot, és megnézzük, nem jött-e valami üzenet. Aztán elsétálunk a bazárba.

Khalifa a távolodó Erica után nézett, és elgyönyörködött a gömbölyű fenekére feszülő farmerban. Erőszakos gondolatai intim, buja képekkel keveredtek.

A szállodában üzenet várta Ericát, hogy ha hazaér, hívja fel ezt meg ezt a telefonszámot. Richard számára is megüresedett egy szoba. Richard tétovázott, esdeklő pillantást vetett Ericára, de aztán odament a recepcióhoz. Erica bevonult az egyik; nyilvános telefonfülkébe, de nem boldogult a bonyolult készülékkel. Azt mondta Richardnak, hogy, inkább felmegy a szobájába, és onnan telefonál.

Az üzenet egyszerű volt. "Örülnek, ha mielőbb találkozhatnánk. Stephanos Markoulis." Erica megborzongott a gondolatra, hogy olyasvalakivel fog találkozni, aki benne van a feketepiacban és valószínűleg egy gyilkosságban is. De hát Markoulis adta el az első I. Széti-szobrot, és ha Erica meg akarta találni a szobor párját, feltétlenül beszélnie kellett a göröggel. Erica nem felejtette el Yvon figyelmeztetését, hogy a találkozásra nyilvános helyet jelöljön meg, és most először örült annak, hogy Richard nincs vele.

A szálloda telefonközpontjával lényegesen könnyebben ment a dolog, mint a hallban levő régimódi készülékkel. Pillanatok alatt kapcsolták a hívott számot.

– Halló! Halló! – Stephanos hangja parancsoló volt.

– Itt Erica Baron beszél.

– A, igen. Köszönöm, hogy felhívott. Alig várom, hogy találkozzunk. Van egy közös barátunk, Yvon de Margeau. Elragadó fickó. Gondolom, szólt magának, hogy keresni fogom, és hogy szeretnék összejönni magával egy kis beszélgetésre. Találkozhatnánk ma délután, mondjuk, fél három körül?

– Van valami elképzelése a helyet illetően? – kérdezte Erica, akinek ismét eszébe jutott Yvon figyelmeztetése. A vonal túlsó végéről mély moraj hallatszott.

– Oda megyek, ahova akarja, drágám – kiabálta túl Stephanos a háttérzajt.

Ericának égnek állt a haja a bizalmaskodó megszólításon. – Nem is tudom

– nézett az órájára. Fél tizenkettő volt. Fél háromkor valószínűleg a bazárban lesz Richarddal.

– Mi lenne, ha ott találkoznánk magánál a Hiltonban? – kérdezte Stephanos.

– Ma délután a Khán el-Khahli bazárban leszek – mondta Erica. Gondolkozott, hogy szóljon-e Richardról, de aztán úgy döntött, hogy nem szól. Jó ötletnek látszott, hogy egy kicsit meglepje Stephanost.

– Egy pillanat – mondta Stephanos. Erica fojtott beszélgetést hallott. Stephanos nyilván befogta a kagylót. – Elnézést, hogy megvárakoztattam –; mondta aztán, de a hangjában a legkisebb sajnálkozás sem volt. – Ismeri az El-Azhar-mecsetet a Khán el-Khalili mellett?

– Ismerem – felelte Erica. Emlékezett rá, hogy megmutatta neki.

– Akkor találkozunk ott – mondta Stephanos. – Könnyű odatalálni. Fél háromkor. Alig várom, hogy lássam, drágám. Yvon de Margeau nagyon sok szépet mesélt magáról.

Erica elköszönt, és letette a kagylót. Kényelmetlenül érezte magát, ráadásul egy kicsit félt is. De Yvon miatt végig akarta csinálni a dolgot, biztos volt benne, hogy ha tényleg veszélyes lenne, Yvon nem engedné, hogy találkozzék a göröggel. De azért szeretett volna már túl lenni rajta.

Luxor, délelőtt 11 óra 40 perc

A bő, fehér pamutingben és -nadrágban Ahmed Khazzan lényegesen kellemesebben érezte magát. Még mindig meg volt döbbenve Gamal Ibrahim erőszakos halála miatt, de mivel hajlandó volt az esetet Allah kifürkészhetetlen akaratának tulajdonítani, a büntudata alábbhagyott. Vezető állásban lévén, tudatában volt annak, hogy néha ilyen epizódokkal is számolnia kell.

Előző este tette kötelező látogatását a szüleinél. Imádta az édesanyját, de helytelenítette, hogy az, ahelyett, hogy iskolai végzettségének megfelelő állást vállalt volna – az első, egyetemet végzett egyiptomi nők közé tartozott –, inkább otthon maradt beteg férjét ápolni. Nagyon intelligens asszony volt, sok mindenben segíthetett volna a fiának, aki éppen ezért szerette volna annyira, ha nem a háztartásba öli az energiáját. Ahmed édesapja az 1956-os háborúban sebesült meg súlyosan, abban a háborúban, amelyben Ahmed a bátyját is elvesztette. Ha arra gondolt, hogy egyetlen család sincs Egyiptomban, amelyet ne érintett volna tragikusan egyik vagy másik háború, reszketni kezdett dühében.

A szüleinél tett látogatás után sokáig és jól aludt zegzugos, vályogtéglából épült luxori házában. A házvezetőnője friss kenyérből és kávéból álló pompás reggelit készített neki. Zaki is telefonált, és jelentette, hogy két különleges civil ruhás nyomozót küldött Szakkarába. Kairóban a jelek szerint minden csöndes volt. De ami talán a legfontosabb: Ahmednek sikerült megoldania egy fenyegető családi krízist. Egyik unokatestvére ugyanis, akit ő nevezett ki a luxori nekropolisz őrségparancsnokának, a fejébe vette, hogy átköltözik Kairóba. Ahmed először megpróbálta szép szóval jobb belátásra bírni, de amikor ez nem sikerült, felhagyott a diplomáciával, dühbe gurult, és egyszerűen ráparancsolt, hogy ott marad, ahol van. Az unokatestvér apja, Ahmed nagynénjének a férje közbe akart avatkozni, és Ahmed kénytelen volt figyelmeztetni az öreget, akinek vendéglője volt a Királyok Völgyében, hogy könnyen bevonhatják az engedélyét. Miután ez is elintéződött, végre leülhetett dolgozni egy kicsit. Mindjárt szebbnek és szervezettebbnek találta a világot, mint előző nap.

Mikor az utolsó magával hozott aktát is elolvasta és visszatette a táskájába, úgy érezte, hogy csinált valamit. Kairóban kétszer annyi időbe telt volna ugyanennek az anyagnak az átolvasása. De Luxorban volt. És Ahmed imádta Luxort. Az ókori Thébát. Itt varázslatos volt a levegő, boldoggá tette és megnyugtatta.

Fölkelt a hatalmas nappaliban a hatalmas fotelból. A házat kívülről vakítóan fehér gipszvakolat borította, és bár belül rusztikusan egyszerű volt, minden csak úgy ragyogott a tisztaságtól. A házat több, egymás mellett álló vályogtéglá házból építették egybe, ezért keskeny volt – mindössze négy méter –, viszont nagyon hosszú. Jobb oldalán folyosó húzódott, bal kéz felé pedig számtalan vendégszoba nyílt. A ház mögött volt a régimódi, folyó víz nélküli konyha, s a konyha mögött egy kis udvar, a végében istállóval, Ebben tartotta Ahmed legbecsesebb jószágát, Szavda nevű hároméves, fekete arab ménjét.

A háziszolgának meghagyta, hogy fél tizenkettőre nyergelje föl Szavdát. Még ebéd előtt föl akarta keresni Tefik Hamdit, Abdul Hamdi fiát a régiségkereskedésében. Fontosnak tartotta, hogy személyesen kérdezze ki a fiút. Aztán a déli hőség elmúltával át akart kelni a Nílus túlsó partjára, hogy minden előzetes bejelentés nélkül kilovagoljon a Királyok Völgyébe, és ellenőrizze az új biztonsági berendezést, amelyet ő állíttatott föl. Elég lesz, ha este tét; vissza Kairóba.

Mikor Szavda meglátta a gazdáját, türelmetlenül kapálni kezdte a földet. A fiatal mén olyan volt, mint egy reneszánsz szobortanulmány, amelyen minden izom tökéletesen kirajzolódik a makulátlan fekete márványon. Finom, éles vonású pofája volt, széles orrcimpája. Mélyfekete szeme pedig az Ahmedével

vetekedett. Mihelyt elindultak, Ahmed érezte maga alatt az élettől duzzadó állat hallatlan erejét. Ahmed tudta, hogy Szavda kiszámíthatatlansága saját, gyorsan változó indulatait tükrözi. Éppen e hasonlóságuk miatt éles arab szavakra és a gyeplő erőteljes használatára volt szükség, hogy féken tartsa a mént, a ló és lovása csak így tudott egy testként haladni a Nílus-parti pálmafák napfoltos árnyékában.

Tevfik Hamdi régiségkereskedése – számos hasonlóval együtt – az ősi luxori templom mögött, a poros, girbegurba utcák egyikében volt. A boltocskák egytől egyig a nagyobb szállodák közelében voltak, és létük a gyanútlan turistáktól függött. A bennük eladott hamis műtárgyaik többségét a Nílus keleti partján gyártották. Mivel Ahmed nem tudta pontosan, hol van Tevfik Hamdi boltja, a környékre érve megkérdezte.

Miután megtudta az utca nevét és a házszámot, minden nehézség nélkül odatalált. A bolt azonban zárva volt. Nemcsak egyszerűen csukva, mint ebédszünet idején, hanem mintegy éjszakára bedeszkázva.

Ahmed kikötötte Szavdát egy viszonylag árnyékos helyen, aztán érdeklődni kezdett Tevfik felől a szomszédos boltokban. Mindenütt ugyanazt a választ kapta: Tevfik távollétének esetleg az lehet az oka, hogy az apja a napokban meghalt Kairóban.

Szavdához visszafelé menet Ahmed közvetlenül a bolt előtt haladt el, és felfigyelt valamire a bedeszkázott ajtón. Közelebbről megnézve látta, hogy az egyik deszkán friss hosszanti repedés van. Mintha az egyik felét kiszakították, aztán visszaillesztették volna. Bedugta az ujjait a résbe, és rángatni kezdte a deszkát, de az meg se mozdult. Főlnézett a primitív spaletta tetejére, és észrevette, hogy a deszkák nem belülről vannak beakasztva, hanem kívülről vannak rászögezve az ajtókeretre. Ez azt jelentette, hogy Tevfik Hamdi nyilván hosszabb időre ment el valahová.

Ahmed hátralépett, és a bajuszát simogatta. Aztán vállat vont, és visszaindult Szavda felé. Arra gondolt, hogy valószínűleg annak a szomszédnak van igaza, aki azt mondta, hogy Tevfik Hamdi Kairóba ment. Azon tűnődött, hogyan tudhatná meg az ottani címét.

Útközben Szavda felé menet összetalálkozott családja egyik régi barátjával, és megállt, hogy elbeszélgessen vele, gondolatai azonban minduntalan elkalandoztak a kölcsönös tréfálkozás közben. Volt valami rendkívül nyugtalanító abban, hogy Tevfik beszögezte az ajtaját, így aztán mihelyt csak tehetett, elnézést kért a barátjától, megkerülte a háztömböt, és belépett abba a síkátorlabirintusba, amely a boltok hátsó részéhez vezetett. Forrón tűzött a déli nap, visszaverődött a házfalak gipszvakolatáról, és alaposan megizzasztotta Ahmedet. Nemcsak a homlokán, hanem a hátán is folyt a víz.

Közvetlenül a régiségkereskedések mögött egy csomó, sebtében összetákolt hajlékot talált. Ahogy továbbment, tyúkok szaladtak szerteszét, és meztelen gyerekek hagyták abba a játékot, Hogy megbámulják Ahmedet. Miután számtalanszor rossz irányba fordult, végre megtalálta Tevfik Hamdi boltjának hátsó bejáratát. A kerítésajtó lécei között belesve, egy kis, téglával kirakott udvart látott.

Nekivetette a vállát a deszkaajtónak, és addig nyomta, amíg be nem fért a résen. Egy csomó három év körüli gyerek figyelte. Az udvar négy-öt méter hosszú lehetett, és a túlsó végén is volt egy deszkaajtó. Baloldalt keskeny ösvény húzódott. Amikor Ahmed becsukta maga mögött a deszkaajtót, az ösvényről egy patkány rohant elő és iszkolt át az udvaron, bele az agyagból készült vízcsőbe. A levegő nehéz volt, forró és mozdulatlan.

Az ösvény egy kis szobácskához vezetett, nyilván abban lakott Tevfik. Ahmed átlépett a küszöbén. Az egyszerű faasztalon legyekről ellepett, rothadó mangó és egy szelet kecskesajt hevert. A szobában minden egyéb fel volt dülva és egymásra dobálva. A sarokban álló szekrénynek kitépték az ajtaját. Papírok heverték szerteszét. A vályogfalakban frissen fűrt lyukak tátongtak. Ahmed rosszat sejtve nézett körül a szobában, és megpróbálta elképzelni, mi történhetett itt.

Aztán gyorsan kiment, és a boltba nyíló ajtóhoz sietett. Nem volt bezárva, és ijesztően nyikorgott, mikor Ahmed belökte. Odabenn sötét volt. Csak a bedeszkázott bejáratú ajtó résein szűrődtek be vékony fénycsíkok. Ahmed megvárta, amíg az éles fény után hozzászokik a szeme a sötétséghez. Apró lábak surrogását hallotta. Itt is patkányok jártak.

Az üzletben még nagyobb volt a rendetlenség, mint a hálókamrában. A fal mellett sorakozó nagy szekrényeket ledöntötték, darabokra hasogatták és kupacba hányták a szoba közepén. Tartalmukat összetörték és szétszórták. Mintha ciklon söpört volna végig a helyiségen. Ahmednek előbb el kellett távolítania az útból a szétört bútorok darabjait, hogy beléphessen. Elbotorkált az üzlet közepéig, és dermedten megállt. Megtalálta Tevfik Hamdit. Megkínózva. Holtan. Kitérítve a fapultra, amely alvadt vérfoltokkal volt tele. Két karja szét volt vetve, és keze tenyérrel lefelé, egy-egy hatalmas kampósszöggel a pulthoz szögezve. Szinte minden körme kitépve. Aztán felvágta a csuklóit. A szerencsétlen kénytelen volt végignézni, hogyan vérzik el. Vértelen arca kísértetiesen sápadt volt, a szájába mocskos rongyot gyömöszöltek, hogy elfojtsák a sikolyait, és a rongytól groteszkül kidagadt az arca.

Ahmed elhessegette a legyeket, és észrevette, hogy már a patkányok is lakmároztak a holttestből. Undorral töltötte el ez a vadállati kegyetlenség, és dühítette, hogy ilyesmi történhetett imádott Luxorjában. De nemcsak dühös

volt, hanem félt is, félt, hogy Kairó, a nagyváros betegségei és bűnei pestisként terjednek tovább. Tudta, hogy ezt a járványt meg kell fékeznie.

Lehajolt, és Tevfik Hamdi világtalan szemébe nézett. A szemekben ott volt az iszonyat, hogy végig kellett nézniük, hogyan apad el gazdájuk testéből az élet. De miért? Ahmed kiegyenesedett. Undorító volt a halál bűze. Óvatosan átgázolt a törmeléken, és kilépett a kis udvarba. Arcát előntötte a meleg napfény, és ő csak állt, és mélyeket lélegzett. Tudta, hogy nem térhet vissza Kairóba, amíg többet meg nem tud erről a szörnyűségről. Gondolatai visszatértek Yvon de Margeau-ra. Valahányszor ez a francia megjelent, mindig baj lett belőle.

Kipréselte magát a sikátorra nyíló ajtón, és behúzta maga mögött. Elhatározta, hogy azonnal elmegy a luxori vasútállomás közelében levő rendőrségre, aztán fölhívja Kairót. Föülte Szavda hátára, és azon töprengett, hogy mit tett vagy mit tudott Tevlik Hamdi, amiért ilyen szörnyű sorsra jutott.

Kairó, délután 2 óra 5 perc

– Csodálatos üzlet – mondta Richard, mikor a forgalmas sikátorból belépett az Antica Abdulba. – És micsoda választék! Akár mindjárt meg is ejthetném a karácsonyi bevásárlást.

Erica szinte nem tudta elhinni, hogy ilyen üres a bolt. Néhány törött cserépdarabon kívül semmi sem maradt az Antica Abdulból. Mintha az üzlet soha nem is létezett volna. Még a kirakat üvegét is elvitték. Az ajtón nem lógott gyöngyfűggöny, nem maradt sehol egy szőnyeg, se egy függöny, se egy szekrény, de még egy árva rongydarab sem.

– Képtelen vagyok elhinni – mondta Erica, és odament, ahol hajdan az üvegtetejű pult állt. Lehajolt, és fölvetett egy cserépdarabot. Itt egy nehéz függöny lógott, az osztotta ketté a helyiséget. – Bement az üzlet hátsó részébe, és szembefordult Richarddal. – Itt voltam, Amikor a gyilkosság történt. Úristen, de borzalmas volt! A gyilkos pontosan ott állt, ahol most te.

Richard lenézett a lábára, és ellepett a gyilkos helyéről. – Úgy látszik, mindent elloptak – mondta. – Amekkora szegénység itt van, valószínűleg mindennek van értéke.

– Ebben kétségkívül igazad van – vette ki Erica az elemlámpát a szatyrából –, de a helyiség állapotából ítélve nemcsak egyszerű fosztogatásról van szó. Ezek a lyukak a falban ... ezek nem voltak itt – Felkattintotta az elemlámpát, és belenézett néhány lyukba.

– Elemlámpád is van? – csodálkozott Richard. – Te aztán jól föl vagy szerelve!

– Hiba volna elemlámpa nélkül jönni Egyiptomba.

Richard odament a frissen fűrt lyukak egyikéhez, és megkaparta a vályogot. Egy darab meglazult, és lepotyogott a földre. – Gondolom, csak kairói vandalizmus.

Erica a fejét rázta. – Szerintem nagyon alaposan átkutatták a helyiséget.

Richard körülnézett, és észrevette, hogy néhány helyen a padló is fel van ásva. – Lehet, de miért? Mit kereshettek?

Erica az ajkát harapdálta belülről: ez szokása volt, amikor koncentrált. Richard kérdése logikus volt. Lehetséges, hogy a kairóiak a falakban vagy a padlóban dugják el a pénzüket, illetve az értékeiket. A felfordulás azonban eszébe juttatta, hogy az ő szobáját is átkutatták, ösztönösen felszerelte a villanót a Polaroid gépre, és lefényképezte a bolt belsejét.

Richard megérezte Erica szorongását. – Zavar, hogy visszajöttél ide?

– Nem – felelte Erica. Nem akarta, hogy Richard még jobban atyáskodjon vele. Pedig csakugyan nagyon kényelmetlenjei érezte magát az Antica Abdul romjai között. A látvány csak hangsúlyozta Abdul Hamdi meggyilkolásának valós voltát. – Tíz percünk van, hogy az El-Azhar-mecsethez érjünk. Nem szeretném megvárakoztatni Mr. Stephanos Markoulist – mondta, és kisietett a boltból, boldogan, hogy távozhat.

Mikor kiléptek a zsúfolt sikátorba, Khalifa ellökte magát a faltól, amelynek nekidőlt. Zakója megint a jobb karjára volt vetve, hogy eltakarja a félautomata Stechkint. A fegyver ki volt biztosítva. Raoul mondta neki, hogy Erica valamikor a délután folyamán találkozni fog Stephanossal, és Khalifa nem akarta szem elől tévesztetni a lányt a bazár zürzavarában. A görög hírhedt volt kegyetlenségéről, és Khalifát jól megfizették azért, hogy ne kockáztasson semmit.

Erica és Richard a zsúfolt, de napsütötte El-Azhar tér nyugati oldalán jutott ki a Khán el-Khalíliből. Mihelyt megcsapta őket a por és a hőség, mindjárt tudták értékelni a bazár viszonylagos hűvösségét. Elindultak a téren át az ősi mecset felé, és megcsodálták a halványkék ég felé törő három túszerű minaretet. Egyre nehezebben jutottak előre a nyüzsgő emberáradatban, ezért szorosan összefogódzkodtak, nehogy elveszítsék egymást. A mecset előtti rész a száz meg száz, kuncsaftjával alkudozó utcai zöltség- és gyümölcsárussal a bostoni Haymarketre emlékeztette Ericát. Határozottan megkönnyebbült, amikor a mecsethez értek, és besurrantak a Borbélyok kapujának nevezett főbejáraton. A környezet azonnal megváltozott. A kőépületbe nem hatolt be a nyüzsgő tér zaja. Hűvös és sötét volt odabenn, akár egy mauzóleumban.

– Ez olyan, mint amikor műtetre öltözöm be – nevetett Richard, mikor föl húzta cipőjére a papírpapucsot. Végigmentek az előcsarnokon, ahonnan nyitott folyosók vezettek különféle sötét helyiségekbe. A falakat hatalmas

mészkőtömbökből építették, s ettől a mecset inkább föld alatti börtönre, mint isten házára emlékeztetett. – Azt hiszem, kicsit pontosabban meg kellett volna határoznom, hogy hol találkozunk ebben a mecsetben – mondta.

Számtalan boltíves folyosó után meglepődtek, amikor ismét a vakító napsütésben találták magukat. Egy hatalmas, négyszögletes, oszlopos udvar szélén álltak, amelyet mind a négy oldalról csúcsíves árkádok vettek körül. Furcsa látvány volt, mert az udvar Kairó szívében volt, és mégis teljesen üres. Erica és Richard megállt az árnyékban, és szó nélkül nézett végig az egzotikus árkádokon, amelyeknek csipkézett oromzatát arabeszkék díszítették.

Erica nyugtalan volt. Idegesítette a Stephanos Markoulisszal való találkozás, és az idegen környezet csak fokozta félelmét. Richard kézen fogta, és keresztülvezette a négyszögletes udvaron a felé a bolthajtás felé, amely valamivel magasabb volt a többinél, és kupola volt a tetején. Menet közben Erica megpróbált belesni a környező oszlopcsarnokok lilás homályába. A mészkőpadlón néhány fehér burnuszos alak kuporgott.

Evangelos Papparis lassan megkerülte a márvány-oszlopot, hogy szem elől ne veszítse Ericát és Richardot. Hatodik érzéke azt súgta, hogy baj lesz. Az udvar északi sarkában állt, mélyen az árkád árnyé-kába húzódva. Erica és Richard átlós irányban távolodott tőle. Evangelos nem volt biztos benne, hogy Erica az a nő, akit vár, főként, mivel a lány nem volt egyedül, de a személyleírás ráillett. Ezért aztán, amikor a pár a *mihráb* boltíves bejáratához ért; Evangelos kilépett az árkád közepére, lassú, körkörös mozdulatot tett a karjával, aztán föltartotta két ujját. Stephanos, aki körülbelül hetven méterre onnan, a hatalmas, oszlopos imaterembe húzódva állt, visszaintett Előzetes megállapodásuk alapján most már tudta, hogy Erica nem egyedül jött. Megkerülte az előtte álló oszlopot, nekidőlt, és várt. Balra tőle egy csoport mohamedán diák állt a tanítója körül, aki kántálva olvasott fel a Koránból.

Evangelos Papparis éppen el akart indulni a főbejáráthoz, amikor megpillantotta Khalifát. Visszahúzódott az árnyékba, és megpróbálta azonosítani az arcot. Mikor újra odanézett, az alak már eltűnt, Erica és Richard meg belépett az imaterembe. Ekkor jutott eszébe Evangelosnak, hogy a kezét a zakójával gyanúsán eltakaráó férfi Khalifa Khalil volt, a bérgyilkos.

Evangelos visszatért az árkád közepére, de már nem látta Stephanost. Zavarba jött. Megfordult, és elhatározta, megnézi, hogy az épületben van-e még Khalil.

Erica még a szállodában elolvasta a Baedekernek az El-Azhar-mecsetről szóló fejezetét, és tudta, hogy, a mihrábban, vagyis az imateremben vannak. A falakat márványból és alabástromból készült, bonyolult, geometrikus mozaikok díszítették. – Ez a terem Mekka felé néz – súgta Richardnak.

– Félelmetes hely – mondta Richard halkan. Ameddig a félhomályban

ellátott, jobbra is, balra is márványoszloperdő állt. Richard lenézett az imaterem padlójára, és észrevette, hogy keleti szőnyegek borítják vastagon.

– Mi ez a szag? – szimatolt bele a levegőbe.

– Tömjén – mondta Erica. – Figyelj csak!

Kintről elfojtott mormogás hallatszott, és onnan, ahol álltak, ráláttak néhány diákcsoportra, a diákok tanáraik lába előtt kuporogtak. – Egyetemi oktatásra ma már nem használják a mecsetet – súgta Erica –, de a Korán tanulmányozására még igen.

– Tetszik annak a diáknak a tanulási módszere – mutatott Richard az egyik keleti szőnyegen összegömbölyödve alvó alakra.

Erica megfordult, és a boltívek alatt visszanézett a napsütötte udvarba. Távozni szeretett volna. Baljóslatú, síri légkör uralkodott a mecsetben, amelyről most már tudta, hogy egyáltalán nem megfelelő találkozóhely. – Gyere, Richard. – Megfogta Richard kezét, az azonban szeretett volna beljebb menni az oszlopos csarnokba, és nem mozdult.

– Nézzük meg Rahmán szultán sírját, amelyről olvastál – állította meg Ericát, aki már indult volna a napsütés felé.

Erica visszafordult, és ránézett Richardra. – Jobb szeretnék... – De nem fejezte be a mondatot. Richard mögött megpillantott egy férfit, aki az oszlopok közt feléjük tartott. Rögtön tudta, hogy Stephanos Markoulis az.

Richard észrevette Erica arckifejezését, és a lány tekintetét követve ő is a közeledő alak felé fordult; Érezte Erica kezén a feszültséget. De mivel tudta; hogy Erica találkozni akart az illetővel, nem értette, hogy miért ideges.

– Erica Baron? – mosolyodott el szélesen Stephanos. – Ezer közül is megismertem volna. Még annál is szebb, mint amilyennek Yvon mondta. –; Stephanos nem is próbálta titkolni a tetszését.

– Mr. Markoulis? – kérdezte Erica, bár nem volt kétsége afelől, hogy ő az. Stephanos behízelt modora és zsíros külseje megfelelt a várakozásának, Csak arra nem számított, hogy a görög nyakában egy hatalmas aranykereszt fog lógni. A csillogó kereszt szinte provokációnak hatott a mecsetben.

– Stephanos Christos Markoulis – mondta buszkén a görög.

– Ő pedig Richard Harvey – húzta előrébb Richardot Erica.

Stephanos Richardra pillantott, és a továbbiakban nem vett tudomást róla. – Négyszemközt szeretnék beszélni magával, Erica. – Kinyújtotta a kezét.

Erica nem vett tudomást a mozdulatról, és még jobban megmarkolta Richard kezét. – Jobban szeretném, ha Richard velem maradna.

– Ahogy óhajtja.

– Meglehetősen melodramatikus ez a hely – mondta Erica.

Stephanos fölnevetett, s a nevetése visszhangzott az oszlopok között. – Az, de ne felejtse el, hogy a maga ötlete volt, hogy ne a Hiltonban találkozzunk.

– Szerintem okosabb, ha rövide fogjuk a dolgot – mondta Richard. Fogalma sem volt róla, mi történik, de sehogy sem tetszett neki, hogy Erica ideges.

Stephanos arcáról lehervadt a mosoly. Nem volt hozzászokva, hogy ellenkezzenek vele.

– Miről akar beszélni velem? – kérdezte Erica.

– Abdul Hamdiról – mondta meg Stephanos kertelés nélkül. – Emlékszik rá?

Erica minél kevesebb információt akart adni. – Igen – felelte.

– Nos, akkor mondja el, mit tud róla. Mondott magának valami szokatlan dolgot? Kapott tőle valami levelet vagy iratot?

– Miért? – kérdezte kihívóan Erica. – Miért kellene elmondanom magának, hogy mit tudok?

– Mert talán segíthetnénk egymásnak – felelte Stephanos. – Érdeklis a régiségek?

– Igen – mondta Erica.

– Nos, akkor segíthetek magának. Mi érdekli?

– Egy életnagyságú I. Széthy-szobor – hajolt előre Erica, hogy lássa, milyen hatást tesznek a szavai Stephanosra.

Ha meglepődött is Stephanos, nem mutatta. – Nagyon komoly üzletről beszél – mondta végül is. – Van fogalma róla, mennyit ér az a szobor?

– Van – mondta Erica, pedig nem volt. Még nagyjából felbecsülni is nehéz lett volna a szobor értékét.

– Hamdi beszélt magának egy ilyen szoborról? – kérdezte Stephanos. Komoly lett a hangja.

– Ő – mondta Erica. Attól, hogy olyan keveset tudott, különösen sebezhetőnek érezte magát.

– Megmondta Hamdi, hogy kitől kapta a szobrot, vagy hogy hová küldi? – Stephanos arca halálosan komoly volt, és Erica a hőség ellenére egy kicsit megborzongott. Megpróbálta kitalálni, mit akar megtudni tőle Stephanos. Bizonyára azt, hogy hová akarták vinni a szobrot a gyilkosság előtt. Nyilván Athénba kellett volna vinniük! Erica nem nézett föl, úgy mondta halkan: – Nem mondta meg, hogy kitől vette a szobrot. – Stephanos kérdésének második felére szándékosan nem válaszolt. Tudta, hogy hazardíroz, de ha sikerül, Stephanos azt fogja hinni, hogy igenis megtudott bizonyos titkokat. S akkor; talán kiszedhet belőle valamit.

Csak hogy a beszélgetés félbeszakadt, Stephanos mögött váratlanul egy tagbaszakadt alak vált ki az árnyékból. Erica egy hatalmas, kopasz fejet látott, melyen friss vágás tátongott a fejtetőtől az ornyergén át a jobb arcig. Olyan volt, mintha borotvával vágták volna, és bár mély volt, alig vérzett. Az alak

Stephanos felé nyújtotta kezét, és Ericának elakadt a lélegzete, körmeit belevájta Richard kezébe.

Stephanos meglepő gyorsasággal reagált Erica arckifejezésére. Megpördült, jobbra a földre vetette magát, és jobb lábát karaterúgásra emelte. De az utolsó pillanatban fölismerte Evangelost, és abbahagyta a mozdulatot.

– Mi történt? – kérdezte riadtan, és fölállt.

– Khalifa – lihegte Evangelos. – Khalifa a mecsetben van.

Stephanos az egyik oszlopnak támasztotta az elgyöngült Evangelost, és gyorsan körülnézett. Bal karja alól egy kicsi, de gyilkosnak látszó Beretta automata pisztolyt húzott elő, és kibiztosította.

A fegyver láttán Erica és Richard hitetlenkedve egymáshoz húzódott. Mielőtt bármit tehetek volna, vérfagyasztó sikoly hangzott fel a hatalmas imateremben. A visszhangok miatt nehéz volt megállapítani, honnan jön a sikoly. Mire elhalt, abbamaradt a koránmormolás is. Halálos csönd állt be, világvége előtti csönd. Senki nem mozdult. Onnan, ahol Erica és Richard összebújva állt, néhány, tanítóit körülvevő diákcsoportot látott. Azoknak az arcán is zavar és növekvő félelem tükröződött. Mi történik?

Váratlanul lövések dördültek, és a visszapattanó golyók félelmetes hangjától visszhangzott az egész márványépület. Erica és Richard Stephanossal együtt a földre vetette magát, de fogalmuk sem volt róla, melyik irányból fenyeget a veszély. – Khalifa! – lihegte Evangelos.

Újabb sikoltások hatoltak be az imacsarnokba, aztán vibrálni kezdett a levegő. Erica azonnal rájött; hogy a vibrálást rohanó lábak okozzák. A diákok csoportjai fölálltak, és észak felé néztek. Aztán hirtelen megfordultak, és szaladni kezdtek. Pánikba esett emberek tömege tartott Ericáék felé az oszloprengetegben. Újabb lövések dördültek. A tömeg fejvesztetten menekült.

Erica és Richard a két göröggel nem törődve fölugrott és dél felé szaladt. Egymás kezét fogva rohantak az oszlopok között, és igyekeztek a mögöttük tolongó rémült horda előtt maradni. Szinte vakon rohantak, amíg el nem érték a csarnok végét. Néhány diák elszaladt mellettük, szemük kidüledt a félelemtől, mintha tűz ütött volna ki az épületben. A diákok nyomában Erica és Richard is átbújt egy alacsony ajtón, és végigrohant egy körfolyosón, amely egy mauzóleumba vezetett. Onnan kijárat nyílt az utcára: a nehéz faajtó tárva-nyitva állt. Ericáék kirohantak a poros utcára, ahol már izgatott tömeg verődött össze. Ők azonban nem csatlakoztak a tömeghez, hanem lassúbb tempóra váltva, sietve elhagyták a környéket.

– Kész téboly ez a város – mondta Richard inkább dühösen, mint megkönnyebbülten. – Mi a fene történhetett a mecsetben? – A kérdésre nem várt feleletet, és Erica nem is felelt. Már egyfolytában három napja a legváratlanabb erőszakos cselekmények kényszerű tanúja volt, és ezek a

cselekmények mintha minden egyes alkalommal szorosabb összefüggésben lettek volna vele. Ezt már nem lehetett a pusztá véletlennel magyarázni.

Richard megmarkolta Erica kezét, úgy vonszolta maga után a zsúfolt utcákon. A lehető legmesszebbre akart kerülni az El-Azhar-mecsettől.

– Richard... – szólalt meg végül Erica az oldalát fogva. – Richard, lassítsunk már!

Egy szabóműhely előtt álltak meg. Richard szája eltorzult a dühtől. – Sejtetted, hogy ennél a Stephanosnál fegyver lesz?

– Valahogy nyugtalanított a vele való találkozás, de...

– Csak a kérdésre válaszolj, Erica. Sejtetted, hogy fegyver lesz nála?

– Eszembe se jutott. – Nem tetszett neki Richard tónusa.

– Pedig eszedbe juthatott volna. Különben is, ki ez a Stephanos Markoulis?

– Régiségkereskedő Athénban. Valószínűleg benne van a feketepiacban.

– És hogy jött létre ez a találkozó, már amennyire annak lehet nevezni?

– Egy barátom kért meg, hogy találkozzam Stephanossal.

– És ki ez a nagyszerű barát, aki egy gengszterrel hoz össze?

– Yvon de Margeau a neve. Francia.

– És *miféle* barát?

Erica Richard arcába nézett, amely már vörös volt a dühtől. Erica még mindig remegett az átélt izgalomtól, és nem tudta, hogyan birkózzon meg Richard érzelmeivel.

– Ne haragudj a történetekért – mondta végül, vegyes érzésekkel, hogy bocsánatot kell kérnie.

– Nos – mondta Richard barátságtalanul – megismételhetném, amit az éjszaka te mondtál, amikor bocsánatot próbáltam kérni, amiért megijesztetted. Azt hiszed, azzal, hogy "ne haragudj", már el is van intézve a dolog, pedig nincsen. Mind a kettőnket megölhettek volna. Azt hiszem, eléggé messze mentél a virtuskodással. Most szépen elmegyünk az amerikai követségre, aztán visszajössz velem Bostonba még akkor is, ha a hajadnál fogva kell fölráncigáljalak a repülőgépre.

– Richard... – kezdte Erica, és megrázta a fejét.

Egy üres taxi hajtott végig lassan a zsúfolt utcán; Richard meglátta, és amikor a tömeg nagy nehezen utat engedett nekik, leintette. Szó nélkül beültek a hátsó ülésre, és Richard utasította a sofőrt, hogy vigye őket a Hiltonba. Erica dühös is volt, meg kétségbeesett is. Ha Richard odáig merészkedett volna, hogy egyenesen az amerikai követségre küldi a sofőrt, kiszállt volna a kocsiból.

Tízpercnyi csönd után végül is Richard szólalt meg elsőnek. Kissé higgadtabb volt már a hangja. – Az igazság az, hogy nem vagy fölkészítve az ilyesmikre. Ezt el kell ismerned.

– Elég sokat foglalkoztam egyiptológiával – csattant fel Erica –, úgyhogy szerintem nagyon is jól fel vagyok készülve. – A város egyik hatalmas középkori kapuja előtt dugóba kerültek, a taxi centiméterenként haladt csak előre, de így legalább Erica alaposan megnézhetette a kaput. Először az oldalablakon bámult ki, aztán a hátsón.

– Csakhogy az egyiptológia egy halott civilizáció tudománya – emelte föl a kezét Richard, mintha meg akarná veregetni Erica térdét. – Semmi köze a jelenlegi dologhoz.

Erica Richardra nézett. "Halott civilizáció..." "Semmi köze a dologhoz." E szavakból ismételten kiderült Richard véleménye az ő munkájáról, s ez a vélemény lekicsinylő volt és dühítő.

– Te csak elméleti szakember vagy – folytatta Richard –, és ebbe szerintem bele kellene törődnöd. Ez a romantikus kalandregény gyerekes és veszélyes. Nevetséges ekkora kockázatot vállalni egy szoborért. Akármilyen szobor az.

– Nem akármilyen szoborról van szó – mondta dühösen Erica. – Az úgy különben is sokkal bonyolultabb, semhogy te hajlandó volnál bármit is megérteni belőle.

– Szerintem az ügy teljesen világos. Kiástak a földből egy nagy halom pénzt érő szobrot. Ekkora összeg bármilyen viselkedést megmagyaráz. De a dolog a hatóságokra tartozik, és nem egy turistára.

Erica összeszorította a fogát, mert égne a haja a "turista" szótól. A taxi kezdett gyorsabban haladni, ő meg azon töprengett, vajon miért engedte Yvon, hogy találkozzék Stephanossal. De mivel képtelen volt megérteni, azon kezdett el gondolkodni, mitévő legyen ezek után. Bármit mondott is Richard, neki esze ágában sem volt föladni a harcot. Abdul Hamdi látszott a kulcsfigurának. Aztán eszébe jutott Hamdi fia, és az ő korábbi elhatározással hogy fölkeresi a luxori régiségkereskedést.

Richard előrehajolt, és megveregette a sofőr vállát. – Beszél angolul?

A sofőr bólintott. – Kicsit.

– Tudja, hol az amerikai követség?

– Tudom – felelte a sofőr, és a visszapillantó tükörben Richardra nézett.

– *Nem* megyünk az amerikai követségre – mondta Erica, minden szót tisztán és hangosan ejtve ki, hogy a sofőr is hallja.

– Sajnos, kénytelen vagyok ragaszkodni hozzá –, mondta Richard. A sofőr felé fordulva szólni akart valamit.

– Te ragaszkodhatsz, amihez akarsz – jelentette ki Erica határozottan –, én akkor sem megyek oda. Kérem, álljon meg! – Előrecsúszott az ülésen, és vállára akasztotta a szatyrát.

– Hajtson csak tovább – mondta Richard, és megpróbálta visszahúzni Ericát az ülésre.

– Álljon meg! – kiáltotta Erica.

A sofőr engedelmeskedett, kihúzódott a járda mellé, s még mielőtt a kocsi megállt volna, Erica kinyitotta az ajtót, és kiugrott a járdára.

Richard utána, és persze nem fizetett. A sofőr ingerülten utánuk hajtott. Richard utolérte Ericát, és elkapta a karját. – Ideje, hogy abbahagyd ezt az ostoba viselkedést! – kiáltotta, mint a gyerekeknek, aki rossz fát tett a tűzre. – Igenis a követségre megyünk. Te nem vagy észnél! Még valami bajod esik.

– Richard – ütögette meg Erica a mutatóujjával a férfi állat –, te csak menj a követségre, ha akarsz. Én Luxorba megyek. Hidd el nekem, hogy a követség még ha megfeszülne, se tehetne semmit ebben az ügyben. Én elmegyek Felső-Egyiptomba, és megcsinálom, amiért idejöttem.

– Ha tovább makacskodsz, én elmegyek, Erica. Vissza, Bostonba. Nem viccelek. A fél világot keresztülutaztam miattad, de úgy látszik, neked ez nem jelent semmit. Egyszerűen képtelen vagyok elhinni.

Erica nem szólt semmit. Ő csak azt akarta, hogy Richard simán elmenjen.

– És ha elmegyek, nem tudom, mi lesz a kapcsolatunkkal – mondta Richard.

– Richard – mondta nyugodtan Erica –, én *mindenképpen* Felső-Egyiptomba megyek.

A délutáni nap alacsonyan járt az égen, a Nílus olyan volt, mint egy sima ezüstszalag. Ott, ahol a szellő felborzolta a vizét, megcsillant a felszíne. Erica elernyőzte a tenyerével a szemét, hogy kivehesse az időtlen piramisok alakját. A szfinx olyan volt, mintha aranyból lett volna. Erica a hotelszobája erkélyén állt. Már majdnem ideje volt elindulnia. A szálloda igazgatósága végtelenül örült, hogy felszabadul a szobája, mivel szokás szerint túl voltak zsúfolva. Erica már becsomagolt, egy szál bőröndje indulásra készen állt. A szálloda halijában működő utazási irodával helyet foglaltatott a fél nyolckor délre induló hálókocsis vonaton.

Az utazás gondolata elnyomta az utóbbi néhány nap félelmét, és csillapította a Richarddal való veszekedés miatti érzéseit is. A karnaki templom, a Királyok Völgye, Abu Simbel, Dendera – ezek miatt jött Egyiptomba. Délre megy, fölkeresi Abdul fiát, de mindenekelőtt a saját szemével látja majd a híres műemlékeket, örült, hogy Richard végül is úgy döntött, hogy elutazik, és elhatározta, hogy addig nem gondol a kapcsolatukra, míg ő is haza nem tér. Aztán majd meglátják.

Még egyszer körülnézett a fürdőszobában, nem hagyott-e ott valamit, és fáradozását siker koronázta: a zuhany függőnye mögött megtalálta az arckrémét. Háromnegyed hat volt. Éppen indulni készült a vasútállomásra, amikor megszólalt a telefon. Yvon volt az.

– Találkozott Stephanossal? – kérdezte jókedvűen.

– Találkoztam – felelte Erica. Hagyta, hogy egy darabig kínos csönd legyen, ő azért nem hívta föl Yvont, mert dühös volt rá, amiért akkora veszélynek tette ki.

– No és mit mondott? – kérdezte végül Yvon.

– Nem sokat. A lényeg az, hogy mit *csinált*. Fegyver volt nála. Alighogy találkoztunk az El-Azhar-mecsetben, megjelent egy kopasz óriás, aki úgy nézett ki, mint akit megvertek. Azt mondta Stephanosnak, hogy valami Khalifa nevű alak van a mecsetben. Aztán elszabadult a pokol. Mondja, Yvon, hogy kérhetett meg rá, hogy egy ilyen emberrel találkozzam?

– Úristen! – kiáltott föl Yvon. – Erica, szeretném, ha a szobájában maradna, amíg újra fel nem hívom.

– Sajnálom, Yvon, de éppen indulófélben vagyok. Elutazom Kairóból.

– Elutazik? Azt hittem, a hatóságok nem engedik – mondta meglepődve Yvon.

– Csak az országot nem hagyhatom el – felelte Erica. – Felhívtam Ahmed Khazzan hivatalát, és bejelentettem, Hogy Luxorba megyek. Nem volt ellene kifogásuk.

– Erica! Maradjon, amíg újra fel nem hívom. A ... barátja is magával megy?

– Nem, ő visszatér az Államokba. Legalább úgy fel van háborodva a Stephanossal való találkozó miatt, mint én. De azért köszönöm, hogy felhívott, Yvon. Majd még beszélünk. – Határozott mozdulattal letette a kagylót. Tudta, hogy Yvon így vagy úgy, de csaleteknek használta őt. Hitt ugyan Yvon feketepiac elleni hadjáratában, de nem szerette, ha kihasználják őt. Mikor ismét megszólalt a telefon, nem vette föl.

A taxival több mint egy óráig tartott az út a Hiltontól a központi pályaudvarig. Noha Erica alaposan lezuhanyozott, negyedórán belül úgy megizzadt, hogy átázott a blúza, s a háta odaragadt a felforrósodott műbőr üléshez.

A pályaudvar II. Ramszesz szobra mögött volt, a nyugodt, időtlen alak éles ellentétben állt az alatta nyüzsgő csúcsforgalommal. A pályaudvaron belül is csak úgy hemzsegetek az emberek, volt köztük az európai ruhát viselő üzletembertől az üres ládákat cipelő parasztig mindenféle. Erica észrevette ugyan, hogy megbámulják, de senki sem próbálta molesztálni, és minden különösebb nehézség nélkül sikerült keresztülfurakodnia a tömegben. A hálókocsipénztár előtt rövid sor állt, úgyhogy simán átvehette a jegyét. Úgy tervezte, hogy nem megy egyenesen Luxorba, hanem egy el-Baljana nevű kis falunál megszakítja útját, és körülnéz egy kicsit.

A nagy újságosbódénál vett egy kétnapos *Herald Tribune*-t, egy olasz

divatlapot, meg néhány olcsó kiadású könyvet Tutanhamon sírjának a feltárásáról. Még Carter könyvét is megvette, noha otthon megvolt neki, és többször is olvasta már.

Az idő gyorsan múlt, és egyszer csak meghallotta, hogy bemondják a vonata indulását. Egy csodálatos mosolyú núbiai kalauz elvette a bőröndjét, és letette a fülkéje elé. Azt mondta, hogy a fülke valószínűleg nem telik meg. Erica akár két ülésre is fölteheti a poggyászát. Erica letette a padlóra a szatyrárt, és a *Herald Tribune*-nal a kezében hátradőlt az ülésen.

– Hello! – szólalt meg egy kellemes hang. Erica kicsit meghökkent.

– Yvon! – mondta őszintén meglepődve.

– Hello, Erica. Kész csoda, hogy megtaláltam: Megengedi, hogy leüljek?

Erica elvette a mellette levő ülésről az olvasnivalóit.

– Gondoltam, hogy vonattal megy. A repülőjáratokra ugyanis jó ideje minden helyet lefoglaltak.

Erica megeresztett egy félmosolyt. Noha még mindig haragudott Yvonra, kicsit hízelgett neki, hogy a férfi, kétségkívül bizonyos nehézségek árán, utánajött. Yvon haja zilált volt, mintha szaladt volna.

– Erica, bármi történt is a Stephanossal való találkozásakor, szeretnék bocsánatot kérni érte.

– Tulajdonképpen nem történt semmi. De történhetett volna, és ez az, ami idegesít. Maga nyilván sejtett is valamit, különben nem mondta volna, hogy nyilvános helyen találkozom vele.

– Csakugyan sejtettem, de csak azért aggódtam, mert tudom, hogy Stephanos nagy nőcsábász hírében áll. Nem akartam semmiféle kellemetlen ajánlatnak kitenni.

A vonat meglódult, Yvon fölállt és kinézett, de meglelégedéssel nyugtázta, hogy a vonat még nem indul, és visszaült.

– Tartozom magának egy vacsorával – mondta. – Ebben állapotunk meg. Nagyon kérem, ne menjen el Kairóból. Megtudtam bizonyos dolgokat Abdul Hamdi gyilkosairól.

– Mít?

– Azt, hogy nem kairóiak. Van néhány fényképem, szeretném, ha megnézné őket. Talán fölismeri valamelyiket.

– Magánál vannak?

– Nincsenek, a szállodában hagytam őket. Nagyon siettem.

– Yvon, én mindenképpen elutazom Luxorba. Ezt már elhatároztam.

– Erica, Luxorba akkor mehet, amikor akar. Van saját repülőgépem. Akár holnap is elvihetem.

Erica lenézett a kezére. Minden dühe és gyanakvása ellenére érezte, hogy eltökéltsége meginog. De elege volt már a gyámkodásból és a felügyeletből.

– Köszönöm az ajánlatot, Yvon, de inkább vonattal megyek. Luxorból majd fölhívom.

Felhangzott a füttyjel. Fél nyolc volt.

– Erica ... – mondta Yvon, de a vonat elindult: – Rendben van. Hívjon fel Luxorból. Az is lehet, hogy ott találkozunk. – Végigrohant a folyosón, és leugrott a gyorsuló vonatról.

– A fene enne meg! – mondta Yvon a pályaudvarról kihúzó vonat után nézve. Visszament a zsúfolt váróterembe. A kijáratnál összetalálkozott Khalifával.

– Maga miért nincs a vonaton? – förmedt rá.

Khalifa sunyin elmosolyodott. – A megbízatásom csak Kairóra szólt. Azt senki sem mondta, hogy vonatozzam el a leányzóval délre.

– Az istenit! – indult el Yvon az egyik oldalajtó felé. – Jöjjön!

Raoul a kocsiban várt. Mikor meglátta Yvont, beindította a motort. Yvon kinyitotta Khalifának a hátsó ajtót, aztán ő is beszállt.

– Mi történt a mecsetben? – kérdezte, mikor besoroltak a forgalomba.

– Gáz volt – felelte Khalifa. – A lány találkozott Stephanossal, de Stephanos őrt állított, és hogy meg tudjam védeni a lányt, kénytelen voltam megszakítani a találkozót. Nem volt más választásom. A helyszín majdnem olyan rossz volt, mint tegnap a szerepeum. De tiszteletben tartottam az érzékenységet, és ezúttal nem öltem meg senkit. Csak ordítottam egyet-kettőt, kétszer a levegőbe lőttem, és kiürült az egész mecset. – Gúnyosan felröhögött.

– Köszönöm, hogy tiszteletben tartotta az érzékenységet. De mondja csak, megfenyegette Stephanos Erica Baront, vagy csinált valami gyanúsat?

– Azt én nem tudom – felelte Khalifa.

– De hiszen azért küldtem oda, hogy megtudja – mondta Yvon.

– A parancs úgy szólt, hogy védjem meg a lányt, aztán tudjam meg, amit lehet – mondta Khalifa. – Az adott körülmények között a lány megvédése kötötte le minden figyelmemet.

Yvon elfordította a fejét, és egy kerékpárost nézett, aki hatalmas kenyereskosárral a fején gyorsába bán haladt, mint ők az autóval. Csalódást érzett. Rosszul mentek a dolgok, és most Erica Baron, az I. Széthy-szoborral való utolsó reménysége is elutazott Kairóból. Ránézett Khalifára. – Remélem, útra kész, mert meg ma éjjel Luxorba repül.

– Ahogy parancsolja – mondta Khalifa. – Kezd érdekes lenni a meló.

NEGYESEDIK NAP

El-Baljana, reggel 6 óra 5 perc

– Egy óra múlva el-Baljanában leszünk – szólát át a hálófülke függönyén a kalauz.

– Köszönöm – ült fel Erica, és félrehúztá a kis ablakon a függönyt. Odakint már pirkadt. Az ég halványlila volt, a távolban a sivatag alacsony dombjai látszóttak. A vonat kicsit zötykölődvé, de gyorsan haladt. A vágány közvetlenül a Líbiai-sivatag szélén húzódtott.

Erica megmosakodott a kis mosdókagylóban, és egy kicsit kifestette magát. Az este megpróbálta elolvasni az egyik Tutanhamonról szóló könyvet, amelyet a pályaudvaron vett, de a vonat pillanatok alatt álomba ringatta. Éjfélájban fölébredt ugyan, de csak annyi időre, hogy az olvasólámpát eloltsa.

Mikor a nap első, bágyadt sugarai megvilágították keleten a látóhatárt, Erica átment az étkezőkocsiba reggelizni. Angol reggelit szolgáltak fel. Mialatt Erica az eget nézte, az liláról halványkékre változott. Fantasztikusan szép látvány volt.

Miközben a kávéját szűrőslögette, úgy érezte, mintha súlyos tehertől szabadult volna meg. Helyette a szabadság mámorító érzése töltötte el. Mintha a vonat visszafelé robogott volna vele az időben. Vissza az ókori Egyiptomba, a fáraók földjére.

Valamivel hat óra múlt, mikor el-Baljanában leszállt a vonatról. Csak néhány utas szállt le, és mihelyt az utolsó is lekászálódott, a vonat azonnal indult. Ericának nagy nehezen sikerült elhelyeznie a bőröndjét a csomagmegőrzőben, aztán kiment az élénken nyüzsgő kis mezővárosba. Az emberek itt sokkal boldogabbnak látszóttak, mint a nyomasztó kairói tömegek. De sokkal melegebb is volt. Már kora reggel érezni lehetett a különbséget.

Az állomás árnyékában egy csomó régimódi taxi várakozott. A legtöbb sofőr tátott szájjal aludt. De mikor az egyik kiszúrta Ericát, a többi is felébredt, és beszélgetni kezdtek. Végül is előretaszigáltak egy nyurga fickót. Hatalmas, nyíratlan bajusza és bozontos szakállá volt, de úgy látszott, örül a szerencséjének, és mielőtt kinyitotta volna az 1940-es taxi ajtaját, mélyen meghajolt Erica előtt.

Tudott néhány szót angolul, többek között azt, hogy "cigaretta". Erica adott is neki néhány szálat, mire a sofőr azonnal elvállalta, hogy egész nap fuvarozni fogja, és időben visszahozza az állomásra, hogy elérje az ötórás luxori csatlakozást. Mindezt öt egyiptomi fontért.

Észak felé hajtottak ki a városkából, aztán nyugati irányban elkanyarodtak a Nílustól. A taxi műszerfalához egy kis hordozható rádió volt kötözve, antennája a hiányzó jobb oldali ablakon nyúlt ki, és a sofőr elégedetten mosolygott. Az út mindkét oldalán cukornádtenger húzódtott, amelyet csak néha szakított meg egy-egy pálmafaóázis.

Keresztülhajtottak egy rossz szagú öntözőárkon, aztán az El-Araba el-Madfuná nevű falun, amelynek származásos vályogviskói közvetlenül a megművelt földek szélén sorakoztak. Egy csoport fekete ruhás, fején hatalmas vízeskorsót cipelő asszonyon kívül alig láttak embert. Erica vissza is nézett az asszonyokra. Le volt fátyolozva az arcuk.

Pár száz méterrel a falu után a sofőr megállt, és előre mutatott. – Széthi – mondta, anélkül, hogy kivette volna szájából a cigarettát.

Erica kiszállt a kocsiból. Tehát ez az Abydos. Ide (építtette pompás templomát I. Széthi! Erica éppen elő akarta venni az útikönyvét, amikor hirtelen megrohanta egy csoport, szkarabeuszt árusító suhanc. Ő volt aznap az első turista, és csak akkor szabadult meg kitartó karattyolásuktól, mikor lefizette az ötvenpiaszteres belépti díjat, és bement a templomba.

A Baedekerrel a kezében letelepedett egy mészkőtömbre, és elolvasta az Abydosról szóló fejezetet. Ismerte a terepet, de pontosan akarta tudni, hol találhatóak az I. Széthi uralkodása idejéből származó hieroglifák. A templomot ugyanis I. Széthi fia és utódja, II. Ramszesz fejezte be.

Mivel Khalifa nem tudta, hogy Erica meg akarja nézni Abydost, a luxori pályaudvar peronján állt, és várta, hogy leszálljanak a Kairóból érkezett vonat utasai. A vonat pontosan futott be, és hatalmas tömeg várta, amely aztán türelmetlenül préselte föl rá magát. Nagy volt a tolongás és a kiabálás, különösen az utcai árusok részéről, akik a harmadosztályú kocsik üveg nélküli ablakain át gyümölcsöt és hideg italokat adtak el az Asszuánba továbbutazóknak. A le- és felszállók egyre eszeveszettebben lökdösték egymást, mert már fölhangzott a füttyjel. Az egyiptomi vonatok pontosak.

Khalifa rágyújtott egy cigarettára, aztán még egyre; a füst kigyózáva szállt föl horgas orra mellett. A tülekedő tömegtől kellő távolságra állt, ahonnan azért jól láthatta az egész peront meg a kijáratot. Mikor a vonat elindult, néhány megkésett utas loholt még utána. De Erica nem volt sehol. Khalifa elszívta, a cigarettáját, és a főbejáraton át távozott. A főpostára ment, hogy telefonáljon Kairóba. Valami nem stimmelt.

Abydos, délelőtt 11 óra 30 perc

I. Széthi templomában Erica fantasztikusabbnál fantasztikusabb termeken haladt keresztül. Végre a saját bőrén érezte Egyiptom bizsergető misztikumát. A reliefek csodálatosak voltak. Mivel néhány nap múlva vissza szándékozott térni Abydosba, hogy komolyan nekilásson a templomkomplexum falait borító gazdag hieroglif feliratok lefordításának, most csak átfutotta a

szövegeket, hogy lássa, nem szerepel-e véletlenül Tutanhamon neve is az I. Széthiről szóló feliratok között. Nem szerepelt, csak egyetlen helyen: a Királyok Galériájának nevezett teremben, ahol időrendben fel volt sorolva szinte valamennyi óegyiptomi fáraó neve.

A belső kamrákban, ahol a tetőzet gerendái épségben megmaradtak, elemlámpája fényénél nézte meg a hieroglifákat.

Csöndben elismételte magában az I. Széthi szobrán levő szöveg rövidített fordítását: "Örök béke adassék I. Széthinek, aki Tutanhamon után uralkodik." Be kellett ismernie, hogy a mondat itt, I. Széthi templomában sem jelent semmivel sem többet a számára, mint a Hilton erkélyén. Belebotort a szatyrába, és előhalászta a szobor hieroglif feliratának fényképét. Szétnézett a templomban, hasonló jelkombináció után kutatva. Sok időt igénylő munka volt, és teljességgel eredménytelen. Eleinte még csak olyan feliratot se talált, ahol Széthinek ugyanazt a nevét használták volna, mint a szobron, vagyis az Ozirisz istenre utalót. A templomban általában Hórusz istennel azonosították.

A délelőttől lassan délután lett, de Erica teljesen megfeledezett a hősegről és az evésről. Három óra is elmúlt, mikor Ozirisz kápolnájából az isten belső szentélyébe lépett. Az egykor pompás csarnok tetejét annak idején tíz oszlop tartotta, most azonban napfény árasztotta el az egészet, megvilágítva az Ozirisz-kultusszal, a halottak istenének kultuszával kapcsolatos reliefszekereket.

Rajta kívül nem volt más turista a romos csarnokban, így aztán Erica nem sietett, hanem kedvére gyönyörködött a művészien faragott faliképekben. Az üres csarnok végében egy alacsony ajtóhoz ért. Mögötte sötét volt. Erica megnézte a Baedekerben, hogy mi lehet az, de csak annyit talált róla, hogy a *"négyoszlopos terem."*

Rossz előérzetével mit sem törődve elővette elemlámpáját, és bebújt az alacsony ajtón. A halotti csöndben lassan végigpásztázta az elemlámpa sugarával a falakat, az oszlopokat és a mennyezetet. Óvatosan lépkedett a hepehupás padlón, kikerülve a hatalmas oszlopokat. A hátsó falból három kápolna nyílt: Íziszé, I. Széthié és Hóruszé. Mohón lépett be I. Széthi kápolnájába; biztató jelnek tartotta, hogy a kápolna az Ozirisz-szentély területén van.

A kis kápolnába nem hatolt be a nappali világosság. Erica elemlámpája csak egy kis területet világított meg. A kápolna többi része sötétbe vészett. Alig kezdte el körbevilágítani a falakat, szinte azonnal észrevette a hieroglifák között I. Széthi kártusát, amely pontosan olyan volt, mint a szobron, Vagyis Széthit Ozirisszel azonosította.

Végigpásztázta a kártus körüli hieroglifákat, gondolván, hogy a szöveg függőlegesen, balról jobbra olvasandó. Anélkül, hogy szóról szóra lefordította volna, gyorsan rájött, hogy a kis kápolnát Széthi halála után fejezték be, és az

Ozirisz-szertartások alkalmával használták. Aztán valami furcsát talált. Olyannak látszott, mint egy tulajdonnév. Hihetetlen! Tulajdonnevek sohasem szerepeltek a fáraói emlékműveken, összeolvasta a szótagokat. Ne-neph-ta.

Levilágított a padlóra, hogy megnézzze, hova tehetné le a szatyrát. Le akarta fényképezni a különös nevet. Mikor lehajolt, meghűlt benne a vér. Az elemlámpa fényköre egy kobrára esett, amely feltartott fejjel ágaskodott, villás nyelve parányi ostorként csapkodott, sárga szemének fekete, résszínű pupillája halálos fenyegetéssel meredt rá. Erica megbénult a félelemtől. Csak amikor a kígyó leeresztette a fejét, megmozdult és lecsúszott a rúdjáról, Erica akkor volt képes visszanézni az alacsony ajtó felé. Aztán még egy utolsó pillantást vetve a hátrahúzódó kígyóra, kimenekült a napvilágra, és remegő lábbal a jegyárusító bódéhoz ment.

Az őr megköszönte neki a bejelentést, és elmondta, hogy már évek óta próbálják elpusztítani azt a kobrát. Egyszer átmenetileg be is zárták miatta az Ozirisz-szentélyt.

Erica a kígyóepizód ellenére is csak nehéz szívvel tudta elhagyni a templomot, hogy visszatérjen el-Baljanába. Csodálatos napja volt. Csak az okozott neki csalódást, hogy várnia kell, amíg beszerez egy fényképet Nenephtha nevéről. Utána akart nézni a névnek, kíváncsi volt, hogy nem I. Széthi egyik vezéré-e.

A luxori vonat mindössze öt perc késéssel indult. Erica a Tutanhamonról szóló könyvekkel a kezében letelepedett a helyére, de figyelmét a táj kötötte le. A Nílus völgye kezdett annyira összeszűkülni, hogy helyenként könnyen át lehetett látni az innenső part megművelt földjeiről a túlsó parton levőkre. Ahogy a nap a nyugati látóhatárhoz közeledett, Erica egyre több hazafelé igyekvő embert látott: bivalyháton lovagoló gyerekeket, a rakomány súlya alatt roskadozó szamarakat vezető férfiakat. Az udvarokba is belátott, és azon gondolkodott, vajon, a vályogházak lakói csakugyan olyan biztonságot és szeretetet éreznek-e, mint a pásztori idillekben; vagy pedig állandóan tudatában vannak, hogy csak: bizonytalanul tartják magukat az életben. Az életük bizonyos értelemben időtlen volt, az örökkévalóság egy kölcsönkapott pillanata.

Nagy Hammadinál a vonat átment a Nílus nyugati partjáról a keletire, és behatolt egy hosszan elnyúló cukornádültetvénybe, amely minden kilátást elzárt Erica szeme elől. Visszatért hát a könyveihez, kezébe vette Howard Carter és A. C. Mace *Tutanhamon sírjának felfedezése* című művét, és elkezdte olvasni. Ismerte a könyvet, mégis azonnal elbűvölte. Most is meglepte, hogy milyen jó érzéke volt az íráshoz a száraz és pedáns Carternak. Minden lapról a felfedezés izgalma áradt, és Erica azon vette észre magát, hogy egyre gyorsabban olvas, mintha krimi olvasna.

Olvasás közben mindig megnézte az előforduló nagyszerű fotókat is, amelyeket Harry Burton készített. Különösen a sírkamra lepecsételt bejáratát őrző két, életnagyságú, fekete gyantás Tutanhamon-szobor keltette fel az érdeklődését. Csak miután összehasonlította őket az I. Széthi-szoborral, akkor jött rá, hogy ő, Erica Baron azon kevesek közé tartozik, akik tudják, hogy a Széthi-szobrok ikerpárt alkotnak. Ez azért volt fontos, mert nem egykönnyen lehet két ilyen szobrot találni, de ha egyszer már találtak, könnyen előfordulhat, hogy ugyanazon a helyen sok minden egyebet is ki lehet ásni; Erica hirtelen rájött, hogy a Széthi-szobrok lelőhelye régészeti szempontból éppen olyan fontos lehet, mint maguk a szobrok. A lelőhely megtalálása talán, még ésszerűbb cél, mint a szobor megtalálása. Elgondolkodva nézett ki a piszkos ablakon a cukornádültetvényre.

Valószínűleg úgy tudhatná meg a legkönnyebben, hogy hol találták a szobrokat, ha a Szépművészeti Múzeum komoly régiségfelvásárlójának adná ki magát. Ha meg tudná győzni az embereket, hogy hajlandó a legmagasabb árat fizetni dollárban, esetleg mutatnának neki néhány értékes darabot. Ha több Széthi-műtárgy kerülne elő, talán megtudhatná az eredetüket is. Túl sok volt a *ha*. De legalább volt valami terve, különösen arra az esetre, ha Abdul Hamdi fia nem tudna további felvilágosítással szolgálni.

A kalauz végigjött a vonaton, bejelentve, hogy Luxor következik. Ericát elfogta a várakozás izgalma. Tudta, hogy Luxor éppúgy ékköve Egyiptomnak, mint Firenze Olaszországnak. A pályaudvar előtt újabb meglepetés várta: itt már csak lóvontatta "taxik" voltak. Boldogan elmosolyodott, és máris beleszeretett Luxorba.

A Winter Palace Szállóba érkezve rájött, hogy a sok turista ellenére miért sikerült olyan könnyen szobát foglaltatnia: a szállodát tatarozták. Hogy a szobájához jusson, az emeleti folyosón, ahol nem volt szőnyeg, téglá-, homok- és gipszkupacokon kellett keresztülmásznia. Csak néhány szoba volt kiadva. A tatarozás azonban nem vette el Erica kedvét. Nagyon tetszett neki a szálló: elegáns, Viktória korabeli bája volt. A díszkert túlsó végében állt a New Winter Palace, vagyis az új szálló. Ez, a régivel ellentétben, modern, jellegtelen toronyház volt. Erica örült, hogy a régiben foglaltak neki szobát. Léghőszívítás helyett egy hatalmas ventilátor kavarta lustán a levegőt a szoba szokatlanul magas mennyezetén. A Nílusra néző, kecses, kovácsoltvas erkélyre hatalmas franciaablak nyílt.

Zuhany nem volt, viszont egy hatalmas porcelán fürdőkád terpeszkedett a csempézett fürdőszobában. Erica azonnal teleengedte vízzel. Éppen belépett a hűs vízbe, amikor bent a szobában megcsörrent a régmódi telefon. Egy pillanatig arra gondolt, hogy nem veszi föl. Aztán a kíváncsisága legyőzte a

kényelmetlenséget: kiszállt a kádból, lekapott egy törülközőt a fogasról, bement a hálósobába, és fölvette a kagylót.

– Szeretettel üdvözlöm Luxorban, Miss Baron – Ahmed Khazzan volt az.

Hangjára egy pillanatra Erica minden félelme visszatért. Noha elhatározta, hogy mindenképpen felhajtja a Széthi-szobrot, úgy érezte, hogy Kairóval együtt maga mögött hagyta az erőszakot és a veszélyeket. És lám, a hatóságok máris kinyomozták, hol van. Ahmed hangja azonban barátságos volt.

– Remélem, jól fogja érezni magát Luxorban – mondta.

– Egészen biztosan – felelte Erica. – Értesítettem a hivatalát, hogy idejövök.

– Igen, megkaptam az üzenetet. Ezért is hívtam fel. Megérdeklődtem a szállodában, hogy mikorra várják, hogy elsőnek üdvözölhessem. Ugyanis, Misa Baron, házam van Luxorban, és amilyen gyakran, csak lehet, idejövök.

– Értem – mondta Erica, és kíváncsi volt, mire akar Ahmed kilyukadni.

Ahmed köszörült egyet a torkán. – Nos, Miss Baron, szeretném meghívni ma este vacsorára.

– Ez hivatalos vagy magánjellegű meghívás, Mr. Khazzan?

– Teljességgel magánjellegű. Fél nyolcra magáért mennék egy fiákerrel.

Erica gyorsan meghányta-vetette magában a dolgot. Ártalmatlannak látszott. – Rendben van. Szívesen elmegyek.

– Nagyszerű – mondta Ahmed, és hallatszott a hangján, hogy örül. – Mondja, Miss Baron, szeret lovagolni?

Erica vállat vont. Hosszú évek óta nem lovagolt. De gyerekkorában imádta a lovaglást, és vonzotta a gondolat, hogy lóháton járhatja be az ősi várost. – Igen – mondta óvatosan.

– Akkor még jobb – felelte Ahmed. – Olyan ruhát vegyen föl, amelyben lóra ülhet, és egy kicsit megmutatom magának Luxort.

Mikor a sivatag széléhez értek, Erica – testi épségére ügyelve – megeresztette a fekete mén kötőfékjét. Az állat erre hirtelen megugrott, széleseben fölkaptatott egy kis homokdombra, és végigvágatott a domb majdnem egy mérföld hosszú gerincén. Erica végül is megfékezte a lovat, hogy bevárja Ahmedet. A nap éppen akkor bukott le, de még világos volt, és Erica leláthatott a karnaki templom romjaira. A folyó másik partján, az öntözött földeken túl élesen rajzolódtak ki a thébai hegyek. Néhány előkelőség sírjának a bejáratát is ki tudta venni.

Ericát lenyűgözte a látvány, és úgy érezte, mintha az alatta fújtató állat a múltba vitte volna vissza. Ahmed odalovagolt melléje, de nem szólt. Megérezte, mire gondol Erica, és nem akarta megzavarni a gondolatait. A lány fényben Erica lopva Ahmed éles profiljára pillantott. Ahmeden könnyű, bő,

fehér nadrág volt, inge a melle közepéig ki volt gombolva, ingujja a könyökéig feltűrve. Fényes, fekete haját összeborzolta a szél, homlokán parányi izzadságcseppek gyöngyöztek.

Erica még mindig meg volt lepve a meghívás miatt, és képtelen volt elfelejteni, hogy Ahmed hivatalos személy. Ahmed Erica Luxorba érkezése óta szívélyes volt vele, de közlékeny nem. Erica szeretne volna tudni, hogy szándékai vajon még mindig Yvon de Margeau-val kapcsolatosak-e.

– Szép itt, ugye? – szólalt meg végül Ahmed.

– Csodálatos – felelte Erica. A lóval küszködött, mert az már alig várta, hogy induljanak.

– Én imádom Luxort. – Ahmed Erica felé fordult, az arca komoly volt, de zavart.

Erica biztosra vette, hogy mondani akar még valamit, de Ahmed csak nézett rá néhány hosszú pillanatig, aztán visszafordult a nílusi panorámához. Miközben csöndben nézték a tájat, a romok között elmélyültek az árnyékok, az este közeledtét jelezvén.

– Jaj, bocsásson meg – törte meg végül a csendet Ahmed. – Bizonyára nagyon éhes. Menjünk haza vacsorázni.

A karnaki templomot megkerülve a Nílus partján lovagoltak vissza Ahmed rusztikus házához. Elhaladtak a csónakkikötő mellett, ahol a csónakosok halkán énekeltek, miközben éjszakára feltekerték a vitorlákat. Miután odaértek Ahmed házához, Erica segédkezett a lovak körül, aztán mind a ketten kezét mostak az udvaron egy fateknőben, és, bementek a házba.

Ahmed házvezetőnője valóságos lakomát készített, a nappaliban találta föl. Ericának egy *ful* nevű mártás ízlett a legjobban, amelyet babból, lencséből és padlizsánból készítenek, leöntik szezámolajjal, és enyhén megfűszerezik fokhagymával és köménymaggal. Ahmed meglepődött, hogy Erica még soha nem evett ilyet. A fő fogás szárnyas volt, Erica fogolynak nézte, de Ahmed fölvilágosította, hogy *hamama*, azaz galamb. Nyílt tűzön sütötték.

Otthon Ahmed fölengedett, és könnyed társalgás indult meg közöttük. Ahmed százával tette fel a kérdéseket Ericának. Óhióban töltött gyermekkoráról. Erica kissé zavarosan számolt be zsidó származásáról, de meglepődött, hogy Ahmed ezt nem tartja lényegesnek. Ahmed elmagyarázta, hogy Egyiptomban politikai jellegű konfrontációról van szó, amely Izraelre és nem a zsidókra vonatkozik. És a honfitársai szerint a kettő nem ugyanaz.

Ahmedet különösen Erica cambridge-i lakása érdekelte: a legapróbb részletekre is kíváncsi volt; Csak amikor Erica befejezte a mondókáját, akkor árulta el, hogy a Harvardra járt. Erica egy idő múlva már csak tartózkodónak, nem titkolózónak tartotta Ahmedet. A férfi szívesen beszélt magáról, ha kérdezték. Csodálatosan beszélt, egy kis brit akcentussal, amely Oxfordban

ragadt rá, ahol doktorált. Érzékeny ember volt, olyannyira, hogy amikor Erica megkérdezte, járt-e amerikai lányokkal, annyi érzéssel beszélt Pameláról, hogy Erica megkönnyezte. Aztán Ahmed a történet végével megdöbbenett. Elmondta, hogy Bostonból Angliába ment, és teljesen szakított Pamelával.

– Úgy érti, hogy még csak nem is leveleztek? – kérdezte hitetlenkedve Erica.

– Soha – felelte csöndesen Ahmed.

– De hát miért nem? – kérdezte Erica. Imádta a happy endeket, és ki nem állhatta, ha valami rosszul végződött.

– Mert tudtam, hogy haza kell jönnöm – mondta Ahmed, és nem nézett Ericára. – Itt volt rám szükség. Át kellett vennem a Régészeti Felügyelőség vezetését. Akkoriban nem volt helye a romantikának.

– És soha többé nem találkozott Pamelával?

– Soha.

Erica ivott egy korty teát. Pamela története kényelmetlen érzéseket keltett benne, így hagyják el a férfiak a lányokat. Pedig Ahmed nem látszott olyanfajtnak. Erica szeretett volna más tárgyra térni. – Meglátogatta valaki a rokonai közül, amikor Amerikában volt?

– Nem... – Ahmed egy kis szünetet tartott, aztán hozzátette: – Illetve a nagybátyám átjött, közvetlenül az elutazásom előtt.

– Senki sem látogatta meg az alatt a három év alatt, és maga sem jött egyszer sem haza?

– Nem. Boston egy kicsit messze van Egyiptomtól.

– Nem érezte magát egyedül? Nem volt honvágya?

– Dehogynem. Amíg meg nem ismerkedtem Pamelával.

– Bemutatta Pamelát a nagybátyjának?

Ahmed kiobbant. Úgy vágta a falhoz a teáscsészéjét, hogy ezer darabra tört. Erica megdöbbenett. Ahmed tenyerébe temette az arcát, és Erica hallotta, milyen zihálva lélegzik. Kínos csend támadt, és Erica csak ült, és nem tudta, hogy féljen-e, vagy együttérezzen a férfival. Pamelára és a nagybácsira gondolt. Mi történhetett, hogy még mindig ekkora indulatot vált ki Ahmedből?

– Bocsásson meg – mondta Ahmed még mindig tenyerébe hajtott fejjel.

– Sajnálom, ha valami rosszat mondtam – tette le Erica a teáscsészéjét. – Talán jobb, ha most visszamegyek a szállodámba,

– Ne, ne menjen el, kérem – emelte föl a fejét Ahmed. Vörös volt az arca. – Nem maga a hibás, Ez csak azért történt, mert meglehetősen feszültségben élek mostanában. Ne menjen el. Nagyon kérem. – Felugrott, friss teát töltött Ericának, magának meg elővett egy másik csészét. Aztán, hogy feloldja a feszült légkört, előhozott néhány régiséget, amelyet az ügyosztály mostanában foglalt le.

Erica megcsodálta őket, különösen az együk gyönyörűen faragott fafigurát. Kezdte kellemesebben érezni magát. – Nem koboztak el véletlenül I. Széthi korabeli leleteket is? – Óvatosan letette a mellettük álló asztalra a műtárgyakat.

Ahmed hosszú másodpercekig elgondolkodva nézett rá. – Nem, nem hinném. Miért kérdi?

– Ő, nincs rá különösebb okom, hacsak az nem, hogy éppen ma látogattam meg Széthi abydosi templomát. Erről jut eszembe: tudja, hogy ott probléma van egy kobrával?

– A kobrák valamennyi lelőhelyen potenciális problémát jelentenek, főként Asszuánban. Gondolom, csakugyan nem ártana figyelmeztetnünk a turistákat. De a látogatottabb helyeken nincs ilyen veszély. És összehasonlíthatatlanul kevesebb a gondunk a kobraikkal, mint a feketepiaccaal. Csak négy éve például, hogy egy nagyobb rablás történt Denderában, ahol is fényes nappal loptak el sztéléket Hathor templomából!

Erica megértően bólogatott. – Ha mást nem, azt mindenesetre nyilvánvalóvá tette számomra ez a kirándulás, hogy milyen mérhetetlenül pusztító hatása van a feketepiacnak. El is határoztam, hogy fordítási munkám mellett megpróbálok tenni valamit ellene.

Ahmed fölkapta a fejét. – Veszélyes vállalkozás – mondta. – Egyáltalán nem ajánlom. Csak hogy némi fogalma legyen a veszélyről, két évvel ezelőtt jött ide hasonló céllal a Yale-ről egy idealista amerikai fiatalember. És nyomtalanul eltűnt.

– Hát – mondta Erica –, hős nem vagyok ugyan, de van néhány szerény ötletem. Meg is akartam kérdezni, nem tudja-e, hol van Abdul Hamdi fiának a régiségkereskedése itt Luxorban.

Ahmed elfordította a tekintetét. Egy pillanatra ismét maga előtt látta a halálra kínt Tevfik Hamdit. Mikor visszafordult Ericához, feszült volt az arca. – Tevfik Hamdit a napokban meggyilkolták, akárcsak az apját. Olyasvalami történik itt, amit egyelőre nem értek, de aminek a kinyomozását az ügyosztályom és a rendőrség már megkezdte. Magának elég sok kellemetlenségben volt már része, épp ezért kérve kérem, ne foglalkozzon mással, csak a fordítással.

Erica meg volt döbbenve Tevfik Hamdi miatt. Még egy gyilkosság! Próbálta megfejteni, mit jelenthet ez, de hosszú nap állt mögötte, és ez kezdte éreztetni a hatását. Ahmed észrevette, milyen fáradt, és felajánlotta, hogy visszakíséri a szállodájába. Erica boldogan beleegyezett. Tizenegy előtt értek a szállodához. Erica megköszönte Ahmednek a szíves vendéglátást, fölment a szobájába, és gondosan bezárkózott.

Lassan vetkőzött, előre örült, hogy végre ágyba kerül. Miközben lemosta a

festéket az arcáról, Ahmedra gondolt. Mély benyomást tett rá Ahmed tetterős egyénisége, és a kitörése ellenére nagyon élvezte a vele töltött estét. A lefekvés előtti rítus végeztével bebújt a takaró alá. Közvetlenül elalvás előtt Ahmedra és Pamelára gondolt; szeretne volna tudni, hogy ... Utolsó gondolata azonban egy név volt a régmúlt időkől: *Nenephtha*.

ÖTÖDIK NAP

Luxor, reggel 6 óra 35 perc

Erica olyan izgatott volt attól, hogy Luxorban van, hogy még napkelte előtt fölébredt. A reggelit fölhozatta a szobájába, és az erkélyen tálaltatta föl. A reggelivel együtt egy távirat is jött Yvontól: MA ÉRKEZEM NEW WINTER PALACE SZÁLLÓBA STOP ESTE NAGYON SZERETNÉM LÁTNI STOP.

Erica meglepődött, mert amíg el nem olvasta, biztos volt benne, hogy a távirat Richardtól jött. De zavarban volt az Ahmeddal töltött este miatt is. Alig tudta elhinni, hogy csak egy évvel ezelőtt még sóvárogva reménykedett abban, hogy Richard megkéri a kezét. Most azon kapta magát, hogy egyszerre három, teljesen különböző férfihoz is vonzódik. Bár megnyugtatónak érezte, hogy képes reagálni a férfiak közeledésére, ami azóta, hogy Richarddal kezdett megromlani a kapcsolata, problémát jelentett neki, a jelenlegi helyzet is idegesítette. Egy hajfásra kiitta maradék kávéját, és elhatározta, hogy kiver a fejéből minden érzelmi vonatkozású gondolatot. Fölkelt az asztaltól, bement a szobába, és készülődni kezdett.

Kiürítette a szatyrát, aztán beletette az ételes dobozt az "ebéddel", amelyet a szálló javaslatára rendelt, az elemlámpát, a gyufát meg a cigarettát, valamint Abdul Hamdi 1929-es Baedekerét. A leszakadt könyvfedél különböző papírok mellett a fiókos szekrényen hevert. Ahogy Erica rájuk nézett, szeme ismét megakadt a fedél belső oldalára irt néven: Naszef Malmud, Kairó, Sári el-Tahrír, 180. Tevfik halálával tehát nem szakadt meg minden kapcsolata Abdul Hamdival! Föl fogja keresni Naszef Malmudot, ha visszatér Kairóba. Gondosan betette a szatyrába a könyv fedelét.

A Sári Lukanda régiségkereskedései gyalog sem voltak messze a Winter Palace Szállótól. Néhány bolt még nem volt nyitva, noha máris rengeteg kiöltözött turista nyüzsgött az utcán. Erica találmra kiválasztott egyet a nyitva levő boltok közül, és bement.

A bolt emlékeztetett az Antica Abdulra, de sokkal több műtárgy volt benne. Erica végignézte a tetszetősebb darabokat, és különválasztotta az eredetiket a

hamisítványoktól. A tulajdonos, egy David Jourdan nevű tagbaszakadt férfi eleinte ott téblábolt körülötte, de aztán visszavonult a pult mögé.

Több tucat, állítólag őskori agyagedény közül Erica mindössze kettőt talált eredetinek, és ezek sem voltak rendkívüliek. Fölmutatta az egyiket, és megkérdezte: – Mennyibe kerül?

– Ötven fontba – felelte Jourdan. – A mellett levő tíz font.

Erica ránézett a másik agyagedényre. A díszítés szép volt. Túlságosan szép: csigavonalakból állt amelyek azonban nem a megfelelő irányba kanyarogtak. Erica tudta, hogy a predinasztikus korból való agyagedényeken gyakran vannak csigavonalak, de irányuk az óramutató járásával ellentétes. A szóban forgó edényen azonban a csigavonalak az óramutató járásával egyirányúak voltak. – Csak a valódi régiségek érdekelnek. Az igazat megvallva, itt nem sok ilyet látok. Valami különleges darabot szeretnék. – Letette a hamisítványt, és odament a pulthoz. – Azért küldtek ide, hogy néhány értékesebb műtárgyat vásároljak, lehetőleg az Újbírodalom korából. Nem tudna valami ilyet mutatni?

David Jourdan néhány pillanatig szótlanul nézett Ericára. Aztán lehajolt, kinyitott egy szekrénykét, kivett belőle egy megrongálódott gránit II. Ramszesz-fejet – az orra hiányzott, az álla repedt volt –, és letette a pultra.

Erica megrázta a fejét. – Nem – mondta, és körülnézett. – Ez a legjobb darabja?

– Jelenleg. – Jourdan eltette a törött szobrot.

– Akkor meghagynám a nevemet – írta fel a nevét Erica egy darab papírra.

– A Winter Palace Szállóban lakom. Ha tudomást szerez valami különleges darabról, értesítsen.

Szünetet tartott, félig-meddig abban a reményben, hogy a boltos talán mégis mutat valamit, de az csak a vállát vonogatta, és egy kis kínos csönd után Erica végül is távozott.

A következő öt boltban ugyanígy járt. Egyikben sem mutattak neki semmiféle különlegességet. A legjobb darab, amelyei látott, egy Hatsepszut királyné korabeli mázas usébtí-figura volt Erica mindegyik boltban meghagyta a nevét és a címét, de nem nagyon reménykedett. Végül is föladta, és elsétált a komphoz.

Az ócska bárka néhány centért átvitte a nyugati partra, ahol nyüzsögtek a turisták, akiknek fényképezőgép fityegett a nyakukban. Mihelyt kikötöttek, egy regimentre való taxisoőr reménybeli idegenvezető és szkarabeuszáros rohanta meg őket. Erica fölszállt egy rozszant buszra, amelyen egy kartontáblán kusza betűkkel az állt, hogy a "Királyok Völgye". A busz csak akkor indult el, amikor a komp minden utasa eltűnt valamerre a kikötőből.

Erica magánkívül volt az izgalomtól. A megművelt, zöldellő földek után,

amelyek a sivatag szélén hirtelen véget értek, a thébai hegyek csupasz sziklái tornyosultak. A hegyek lábánál már látszott is néhány híresebb műemlék, többek közt Deir el-Bahariban Hatsepszut királynő kecses temploma. A templomtól jobbra egy Qurna nevű falucska terült el, vályogtéglás házai a megművelt földek után következő sivatagos területen álltak. A legtöbbnek a homokkősziklák színével szinte azonos, halvány sárgásbarna volt a színe, néhányat pedig fehérre meszeltek, és ezek – kiváltképp, egy zömök minaretű kis mecset – élesen kiváltak a többi közül. A házak között a sziklába vájva négyszögletes nyílások tátongtak, ezek voltak a rengeteg ókori kriptá bejáratai. Qurna falu lakói az előkelőségek sírjai közt éltek. Számtalanszor próbálták már áttelepíteni őket, de a falu lakói minden esetben szívósan ellenálltak.

A busz egy éles kanyarban erősen oldalt dőlt, aztán egy utcaelágazásnál jobbra ment tovább. Erica futólag megpillantotta I. Szethi sírkápolnáját. Rengeteg volt a látnivaló.

A sivatag éles határvonallal kezdődött. A zöldellő cukornádültetvényeket kietlen szikla- és homoktenger váltotta föl, ahol egy árva fűszál sem nőtt. A hegyekig nyílegyenesen futott az út, onnan szerpentinként kanyargott tovább egy egyre szűkülő völgyben. Tikkasztó volt a hőség, akár egy kemencében, és nem fűjt még egy kis enyhet adó szellő sem.

A busz elhaladt egy terméskőből épült, aprócska őrház mellett, aztán megállt egy buszokkal és taxikkal teli hatalmas parkolóban. A negyvenfokos meleg ellenére csak úgy hemzsegetek a környéken a turisták. Balra egy kis emelkedőn egy gyorsbűfé jellegű vendéglő állt.

Erica fejébe nyomta a khakiszínű kalapot, melyet a tűző nap elleni védelmül vásárolt. Alig tudta elhinni, hogy végre megérkezett a Királyok Völgyébe, arra a lelőhelyre, ahol Tutanhamon sírját megtalálták. A völgy csipkézett hegyek közé volt beszorítva, amelyeknek legmagasabb csúcsa gúla alakú volt, pontosan olyan, mint egy természetes piramis. Barna mészkősziklák ereszkedtek le függőlegesen a völgybe, ahol összetalálkoztak a zúzott kővel kirakott ösvényekkel, amelyek sugárszerűen indultak ki a parkolótól. A sziklák és az ösvények találkozásánál feketéllettek a királysírok bejáratai.

A busz legtöbb utasa bemenekült a vendéglőbe hideg italokért, Erica azonban I. Széthi sírjának a bejáratához sietett. Tudta, hogy ez a legnagyobb és leglátványosabb síremlék a völgyben, és először is ezt akarta megnézni, hogy lássa, nem találja-e meg benne Nenefta nevét.

Lélegzet-visszafojtva lépte át a múlt küszöbét. Noha tudta, hogy a faldíszítések jó állapotban maradtak meg, mikor saját szemével látta a festett domborműveket, elámult az eredeti színárnyalatokon. A festés olyan frissnek

látszott, mintha csak előző nap készült volna. Végigsétált a bejárat folyosóján, aztán lement egy lépcsősoron, egy pillanatra sem véve le szemét a festett reliefsokról. Széthi-képmások is voltak az egyiptomi istenségek között. A mennyezetre kiterjesztett szárnyú, hatalmas, stilizált keselyűk voltak festve. A képeket a Halottak Könyvének hatalmas méretű hieroglifás szövegrészei választották el egymástól.

Egy mély akna fölött átvezető pallónál Ericának meg kellett várnia, míg egy nagy csoport turista átmegy a pallón. Ahogy ott állt, lenézett a mélybe, és azon tűnődött, vajon nem a sírablások megakadályozására építették-e az aknát. Az akna után egy folyosó következett, négy vastag oszlop tartotta, aztán egy újabb lépcsősor, amelyet az ősidőkben gondosan elrejtettek és lepecsételtek.

Minél mélyebbre hatolt Erica a sziklasírba, annál Jobban ámuldozott, micsoda herculesi erőfeszítésbe kerülhetett kézi erővel kivájni a sziklát. Mire leért a negyedik lépcsősor aljába, már több száz méterre volt a hegy gyomrában, és érezte, hogy egyre nehezebben lélegzik. Arra gondolt, milyen nehéz lehetett az ókori munkásoknak, akik ráadásul dolgoztak is. Bár szünet nélkül áramlottak a szájukat tátó látogatók, semmi légmozgás nem volt, és Erica hamarosan szinte fuldokolni kezdett az oxigénhiánytól. Nem volt ugyan klausztrofóbiás, de nem szeretett bezárva lenni, és tudatosan le kellett gyűrnie rossz érzését.

A sírkamrában aztán megpróbált nem venni tudomást légszomjáról, és nyakát tekergette, hogy megcsodálhassa a boltozatos mennyezet csillagászati ábráit. Észrevett egy alagutat is, amelyet nem is olyan régen azzal a biztos tudattal fúrhatott valaki; hogy további rejtett kamrákat talál. De nem talált semmit.

Bár Erica egyre kényelmetlenebbül érezte magát a sír falai közt, elhatározta, hogy mindenképpen megnézi azt a kis oldalkamrát, amelynek jól ismert domborművei az ég királynőjét, Nutot ábrázolják tehén alakjában. Átfurakodott a turisták tömegén, de mikor benézett a kamrába, és látta, hogy tele van látogatóval, letett a szándékáról. Ahogy hirtelen megfordult, beleütközött egy férfiba, aki éppen mögötte akart belépni.

– Bocsánat – mondta Erica:

A férfi rámosolygott, megfordult, és visszament a sírkamrába. Újabb turistacsoport érkezett, amely, akarata ellenére besodorta Ericát a kis oldalkamrába. Erica kétségbeesetten igyekezett megnyugtatni magát, de idegesítette a férfi, akibe belebotlott. Látta már valahol – fekete haj, fekete öltöny, sunyi mosoly, kivillanó csorba metszőfog –, igen, a kairói Egyiptomi Múzeumból emlékezett rá.

Mivel tudta, hogy a turisták általában ugyanazokat a helyeket keresik fel,

nem értette, miért ijedt meg annyira a férfitől. Tudta, hogy ésszerűtlenül Viselkedik, és hogy félelme csak az elmúlt néhány nap különös eseményeinek, meg a sír meleg, fojtó légkörének tulajdonítható. Följebb húzta szatyra szíját a vállán, és utat tört magának vissza, a sírkamrába. A férfi nem volt látható. Néhány lépcsőfok vezetett föl a kamra felső részébe, a kijáráthoz. Erica elindult a lépcsőn, de a szeme közben a környéket fürkészte. Alig bírta megállni, hogy ne rohanjon. Aztán megtorpant. Balra tőle éppen akkor húzódott be gyorsan az egyik szögletes oszlop mögé az a bizonyos férfi. Erica éppen hogy csak látta, de most már biztos volt benne, hogy nem képzelődik, a férfi valóban furcsán viselkedik, őt követi, ösztönösen továbbment a lépcsőn, és odafönt bebújt egy oszlop mögé. A helyiségben négy oszlop volt, mindegyiket I. Széthi színes, életnagyságú reliefjei díszítették egy-egy egyiptomi istenség előtt. Erica hevesen dobogó szívvel várt, és akaratlanul is a néhány nap óta körülötte kirobbanó erőszakos cselekményekre gondolt. Nem tudta, mire számíton. Aztán a férfi ismét felbukkant. A hatalmas faliképet nézegetve megkerülte az oszlopot, amely mögött Erica állt. Bár a szája épp hogy csak nyitva volt, Erica így is látta ék alakban kicsorbult, jobb felső metszőfogát. A férfi továbbment anélkül, hogy ránézett volna.

Mihelyt Erica meg tudta mozdítani a lábát, elindult; először csak lassan ment, aztán már futott visszafelé ugyanazon az úton, amelyen jött, végig a folyosókon és a lépcsőkön, míg ki nem ért a kápráztató napsütésbe. Ahogy kiért a szabadba, ijedelme elpárolgott és ostobának érezte magát. Tisztára üldözési mániának tűnt, hogy bűnös szándékot tételezett fel a férfi részéről. Visszanézett Széthi sírjára, de nem ment vissza. Majd egy másik napon keresi meg a Nenephta nevet.

Dél elmúlt, a vendéglő meg a WC zsúfolva volt. Következésképpen Tutanhamon viszonylag szegényes sírja majdnem üres volt. Régebben az előtt is sorba kellett állni, hogy bejusson az ember. Erica kihasználva az átmenetileg megcsappant turistaforgalmat, elindult lefelé, a bejáráthoz vezető híres tizenhat lépcsőfokon.

Mielőtt belépett volna a sírba, visszanézett I. Széthi sírja felé. Nem látott senkit. Miközben végigment a folyosón, a sors iróniáján gondolkodott: az utókorra csak az Újbirodalom legjelentéktelenebb fáraójának legkisebb sírja maradt meg aránylag érintetlenül. De az ókorban még abba is kétszer betörték.

Ahogy átlépte az előkamra küszöbét, gondolatban megpróbálta felidézni azt az 1922-es, csodálatos novemberi napot, amikor a sírt megnyitották. Milyen izgalmas lehetett Howard Carter és társai számára belépni ebbe az addig felfedezett legkáprázatosabb régészeti kincseskamrába!

Mivel ismerte a felfedezés körülményeit, Erica gondolatban el tudta helyezni a sírban talált legtöbb tárgyat. Tudta, hogy Tutanhamon életnagyságú

szobrai a sírkamra bejáratának két oldalán álltak, a három halotti ágymeg a falnál. Aztán eszébe jutott, milyen érthetetlen rendetlenséget talált Carter a sírban. Ennek a rejtélyét azóta sem oldották meg. Feltehetőleg a sírrablók dobáltak össze mindent, de miért nem kerültek vissza eredeti helyükre a halotti tárgyak?

A sírkamra bejáratánál Ericának meg kellett várnia, amíg kijön egy izgatott francia turistacsoport. Ahogy ott állt, nyitott útikönyvével a kezében, egyszer csak belépett ugyanaz a férfi, akitől I. Széthy sírjában megijedt. Erica önkéntelenül megmerevedett. De aztán meggyőzte magát, hogy csak képzelődik, és sikerült legyőznie félelmét. Különben a férfi mintha észre sem vette volna őt, amikor elhaladt mellette. Erica viszont alaposan megnézte horgas orrát, amelytől a férfi egy ragadozó madárra emlékeztetett.

Erica minden bátorságát összeszedve kényszerítette magát, hogy belépjen a zsúfolt sírkamrába. A kamrát korlát választotta ketté, és a korlátnál az egyetlen szabad hely a fekete öltönyös férfi mellett volt. Erica egy pillanatig habozott, de aztán mégis odament, és megnézte Tutanhamon csodálatos, rózsaszínű szarkofágját. A kamra falfestményei megközelítették az I. Széthy sírjában levők művészi tökéletességét. Ahogy Erica tekintete ide-oda vándorolt, egyszer csak megakadt a szeme a férfi útikönyvének kinyitott lapján. A lapon a karnaki templom alaprajza volt látható. Ennek semmi köze sem volt a Királyok Völgyéhez, és Ericát hirtelen ismét elfogta a félelem. Gyorsan otthagyta a korlátot, és kisietett. A napfényen és a friss levegőn megint jobban érezte magát, de most már meg volt győződve róla, hogy nincs üldözési mániája.

A vendéglőben, amely mindössze tíz méterre állt Tutanhamon sírjának a bejáratától, nem volt szabad asztal, de Erica örült a tömegnek: biztonságérzetet keltett benne. Vett egy üveg hideg gyümölcslevet, leült vele a terasz alacsony kőkerítésére, és elővette a szállodából hozott ételesdobozt. Fél szemét rajta tartotta a Tutanhamon-sír bejáratán, és egyszer csak megpillantotta azt a bizonyos férfit: kijött a sírből, és átvágott a parkolón egy kis fekete autóhoz. Oldalvást beleült, nyitva hagyta az ajtaját, a lábát kitette a földre. Erica szeretne tudni, mit jelent a férfi ottléte. Ha bántani akarta volna őt, számtalan alkalma lett volna rá. Arra a következtetésre jutott, hogy nyilván csak követi, talán a hatóságok megbízásából. Mély lélegzetet vett, és igyekezett nem venni tudomást a férfiről. De azért elhatározta, hogy a turisták között marad.

Az ebédje néhány birkahúsos szendvicsből állt. Elgondolkozva majszolni kezdte az elsőt, és közben a Tutanhamon sírjához vezető ösvényt nézte. Kissé megnyugodott, amikor arra a több ezer látogatóra gondolt, akinek sejtelve sem volt róla, hogy a világ legnagyobb, föld alá temetett kincses tárának rejtett

bejáratától alig tíz méterre szürcsölgeti a limonádéját. I. Széthi sírja is eléggé közel volt a vendéglőhöz,

A második szendvicsbe harapva azon kezdett el tűnődni, milyen közel van egymáshoz VI. Ramszesz és Tutanhamon sírja. Az előbbi az utóbbi fölött, attól kissé balra helyezkedett el. Erről eszébe jutott, hogy Carter fölfedezését éppen az késleltette, hogy VI. Ramszesz sírjának kivájásakor a munkások kunyhóit ráépítették Tutanhamon sírjának bejáratára. Carter csak akkor találta meg a bejáratához vezető tizenhat lépcsőfokot, amikor árkot ásatott a kérdéses területen.

Abbahagyta a majszolást, és összegezte az ismereteit. Tudta, hogy az ókori sírrablók az eredeti bejáraton hatoltak be Tutanhamon sírjába, mivel Carter azt írta, hogy az ajtó fel volt törve. De a munkások kunyhóinak elhelyezkedése azt bizonyította, hogy mire VI. Ramszesz sírjának építési munkálatai elkezdődtek, Tutanhamon sírjának bejáratát már rég betemették és elfelejtették. Ez azt jelentette, hogy Tutanhamon sírját vagy a huszadik, vagy talán már a tizenkilencedik dinasztia idején rabolták ki. És ha éppen I. Széthi uralkodása alatt?

Aztán tovább evett. Lehetséges volna, hogy valami összefüggés van Tutanhamon sírjának elrejtése és aközött, hogy Tutanhamon neve a Széthi-szobron szerepel? Miközben ezen morfondírozott, egy magányos karvalyt figyelt, amely mozdulatlan szárnyal körözött a levegőben.

Aztán elkezdte visszarakni a szendvicsek papírjait az ételedobozba. Az autóban ülő férfi nem mozdult. A közelben megürült egy asztal, és Erica átpakolta rá a cókmókját, a szatyrárt meg letette a földre.

Noha a tikkasztó, hőség vastag takaróként borult a völgyre, Erica agya sebesen járt. És ha a Széthi-szobrokat azután helyezték el Tutanhamon sírjában, miután a sírrablókat elkapták? Azonnal elvetette a gondolatot mint teljességgel lehetetlent: nem volt semmi értelme. Különben is, ha a szobrok a sírban lettek volna, a közismerten pedáns Carter minden bizonnyal nyilvántartásba vette volna őket. Nem, Erica tudta, hogy rossz nyomon van, de rájött, hogy nyilván Carter felfedezésének óriási hordereje miatt nem szenteltek kellő figyelmet a betörésnek. Pedig lehetséges, hogy van valami jelentősége annak, hogy a gyermekkirály sírját megszenségtelenítették, és érdekes ötletnek látszott a betörés időpontját I. Széthi uralkodásának idejére tenni. Erica hirtelen szeretett volna visszamenni az Egyiptomi Múzeumba. Szerette volna átnézni Carter jegyzeteit, amelyek dr. Fakhry szerint mikrofilmen megvoltak az archívumban. Még ha nem is tud meg belőlük semmi rendkívülit, egy cikkre való anyagot bizonyára összeszedhet. Azt is szeretne volna megtudni, hogy él-e még valaki azok közül, akik Tutanhamon sírjának megnyitásánál jelen voltak; Azt tudta, hogy Carnarvon és Carter

meghalt, és Carnarvon halálára gondolva eszébe jutott a "fáraók átka". Elmosolyodott a tömegkommunikációs eszközök találékonyságán és a közvélemény hiszékenységen.

Miután végzett a szendvicsekkel, kinyitotta a Baedekert, hogy eldöntse, melyiket nézze meg a sok sír közül következőnek. Egy német csoport haladt el mellette, és gyorsan csatlakozott hozzájuk. A feje fölött köröző karvaly hirtelen lecsapott valamilyen gyanútlan áldozatra.

Mikor Khalifa látta, hogy Erica egyre messzebbre kutyaol a fehéren izzó völgyben, dühösen kikapcsolta a bérelt autóban a rádiót. – *Karrah!* – káromkodta el magát, és kikászálódott az árnyékot adó kocsiból. El nem tudta képzelni, miért teszi ki magát valaki önként ilyen kegyetlen hőségnek.

Luxor, este 8 óra

A régi Winter Palace és az új szálloda között elterülő hatalmas díszkerten keresztülhaladva Erica megértette, miért töltötte a telet éppen Felső-Egyiptomban olyan sok gazdag ember a viktoriánus korban. Nappal ugyan meleg volt, de mihelyt a naplement, a hőmérséklet kellemesen lehűlt. Az úszómedencében még akkor is lubickolt egy csapat amerikai gyerek, amikor Erica elhaladt mellette.

Ericának csodálatos napja volt. A sírokban pompás, lélegzetelállítóan szép, ősi festményeket látott. Aztán, mikor visszatért a nyugati partról a szállodájába, két üzenet, két meghívás is várta: az egyik Yvontól, a másik Ahmedtől. Nem volt könnyű választás, de végül is Yvon mellett döntött abban a reményben, hogy a férfinak talán sikerült megtudnia valamit a szoborról. Amikor fölhívta Yvont, az azt mondta, hogy a New Winter Palace éttermében fognak vacsorázni, és hogy nyolcra érte jön. Erica ösztönösen azt felelte, hogy szívesebben találkozna vele inkább lent, a hallban.

Yvon sötétkék, dupla soros blézert és fehér nadrágot viselt, vékony szálú, barna haja gondosan meg volt fésülve. Az étterembe menet följánlotta a karját Ericának.

Az étterem nem volt régi, de avíttnak tűnt; a semmivel sem harmonizáló berendezés ékesen bizonyította, hogy a berendezőnek nem sikerült megteremtenie a kellemes európai éttermek légkörét. Mikor azonban Yvon európai gyerekkori emlényeivel kezdte szórakoztatni, Erica azonnal megfélelkezett a környezetről. Yvon úgy beszélt a szülei és közöttük levő formális és igencsak hideg kapcsolatról, hogy az inkább mulatságos, mint sajnálatra méltó volt.

– És maga? – kérdezte Yvon cigaretta után kutatva a zakója zsebében.

– Én más világból jöttem. – Erica lenézett a poharára, és meglötykölte a borát. – Egy közép-nyugati kisvárosban nőttem fel. Volt egy házunk. A családunk kicsi volt, de összetartó. – összeszorította a száját, és megvonta a vállát.

– Ó, bizonyára több volt ennél – mosolyodott el Yvon. – De nem szeretnék tapintatlan lenni... igazán nem köteles beszélni róla.

Erica nem akart titkolózni. Csak úgy érezte, hogy Yvont nem érdekelné az ohiói Toledo. És édesapja haláláról – repülőszerencsétlenség során vesztette életét – éppúgy nem akart beszélni, mint arról, hogy az édesanyjával csak nehezen jön ki, mivel túlságosan hasonló a természetük. Különben is, szívesebben hallgatta Yvont.

– Volt már nő? – kérdezte tőle.

Yvon fölnevetett, aztán Erica arcát fürkészte.

– Most is az vagyok – vetette oda könnyedén.

Erica elfordította a tekintetét, mert biztos volt benne, hogy meglátszik a szemén pillanatnyi csalódása. Gondolhatta volna.

– Sőt, két gyönyörű gyerekem is van – folytatta Yvon. – Jean Claude és Michelle. Csak sohase látom őket.

– Soha? – Érthetetlen volt, hogy valaki nem látja a saját gyerekeit. Erica fölnevetett; ismét ura volt önmagának.

– Azaz csak ritkán látogatom meg őket. A feleségem St. Tropez-ban szeret élni. Imád vásárolni, napozni, de engem ez nem elégít ki. A gyerekek intézetben vannak, és a nyarait ők is szeretik St. Tropez-ban tölteni. Szóval...

– Szóval egyedül él a kastélyában – mondta Erica, hogy egy kicsit feloldja a hangulatot.

– Dehogy, az szörnyen barátságtalan hely. Van egy szép lakásom Párizsban a Rue Verneuil-ön.

Yvon csak akkor volt hajlandó az I. Széthi-szoborról és Abdul haláláról beszélni, amikor már a feketénél tartottak.

– Elhoztam a képeket, hogy nézze meg őket – vett elő öt fényképet a zsebéből, és letette Erica elé. – Tudom, hogy csak egy pillanatra látta Abdul Hamdi gyilkosait, de nem ismeri fel véletlenül valamelyik arcot?

Erica egymás után kezébe vette és megnézte a fotókat.

– Nem – mondta végül. – De ez még nem jelenti azt, hogy nem ők voltak.

– Értem – tette el Yvon a képeket. – Csak megpróbáltam, hogy hátha ... Mondja csak, Erica, amióta Felső-Egyiptomban van, nem volt semmi problémája?

– Semmi... Hacsak az nem, hogy biztos vagyok benne, követnek.

– Követik? – hitetlenkedett Yvon.

– Nem tudok rá más magyarázatot. Ma láttam egy férfit a Királyok

Völgyében, akit, azt hiszem, az Egyiptomi Múzeumban is láttam. Nagy, horgas orrú arab, gúnyos vigyorral a képén, és az egyik foga ki van csorbulva. – Fölhúzta a felső ajkát, és a jobb oldali metszőfogára mutatott. Yvon elmosolyodott a mozdulaton, bár nem nagyon örült neki, hogy Erica kiszúrta Khalifát. – Ez nem vicc – folytatta Erica. – Alaposan rám ijesztett ma, megjátszottá a turistát, de az útikönyve nem jó helyen volt kinyitva. Yvon, mi van a maga repülőgépével? – változtatott hirtelen témát. – Itt van Luxorban?

Yvon zavartan csóválta a fejét. – Igen, persze. Itt van Luxorban. Miért kérdezi?

– Mert vissza szeretnék térni Kairóba. Vagy fél napi munkám lenne ott.

– Mikor? – kérdezte Yvon.

– Minél előbb, annál jobb – felelte Erica.

– Ma éjjel megfelelne? – Yvon szeretne volna, ha Erica visszamegy a fővárosba.

Erica meglepődött az ajánlaton, de bízott Yvonban, különösen amióta megtudta, hogy nős. – Miért ne? – felelte.

Erica még sohasem ült sportrepülőgépen, de úgy képzelte, hogy sokkal több hely van rajta. Beleszíjazták a négy nagy bőrülés egyikébe. A mellette levő ülésben Raoul ült, aki megpróbált társalogni vele, de Ericát sokkal jobban érdekelt, hogy mi történik körülötte, és hogy fölszállnak-e egyáltalán. Ugyanis nem hitt az aerodinamika törvényeiben. A nagy gépeken nem izgatta a dolog, mert annyira abszurdnak érezte, hogy egy ilyen hatalmas tömeg repülni tud, hogy egyszerűen nem is gondolt rá. Minél kisebb volt a repülőgép, annál kényelmetlenebbül érezte magát, annál kevésbé hitte, hogy a gép fel tud szállni.

Yvonnak volt ugyan pilótája, de mivel ő is képzett pilóta volt, jobban szeretett ő maga vezetni. Légi forgalom nem volt, úgyhogy azonnal megkapták a fölszállási engedélyt. A kés alakú kis sportrepülőgép végigdübörgött a kifutópályán, és a levegőbe szökkent. Erica ujjai elfehéredtek.

Amikor már egyenesben voltak, Yvon átadta a vezetést a pilótának, és beszélgetni kezdett Ericával. Erica, aki kezdett megnyugodni, azt mondta: – Említette, hogy az édesanyja angol. Nem ismerte véletlenül Carnarvonékat?

– Dehogynem. A jelenlegi earl én is ismerem – felelte Yvon. – Miért kérdezi?

– Tulajdonképpen az érdekelne, hogy él-e még lord Carnarvon lánya. Ha jól emlékszem, Evelynnek hívják.

– Fogalmam sincs róla, hogy él-e – mondta Yvon –, de megtudhatom. Miért kérdezi? Csak nem kezdi érdekelni a "fáraók átka"? – Elvigyorodott a fulke félhomályában.

– Talán – incselkedett Erica. – Van egy elméletem Tutanhamon sírjáról, aminek szeretnék a végére járni. Mihelyt valamivel több adat áll a rendelkezésemre, magának is elmondom. De igazán hálás lennék, ha megtenné a kedvemért, hogy utánaérdeklődik Carnarvon lányának. Ő és még valami. Hallotta valaha azt a nevet, hogy Nenephta?

– Milyen összefüggésben?

– I. Széthivel kapcsolatban.

Yvon elgondolkodott, aztán megrázta a fejét. – Nem, soha.

Mielőtt leszállhattak volna, bonyolult manővereket kellett végezniük Kairó fölött, de a landolási formalitások egyszerűek voltak, mivel a gép már megkapta a leszállási engedélyt. Valamivel hajnali egy után értek a Meridián Szállóba. Az igazgatóság rendkívül szívélyes volt Yvonnal, és noha alighanem tele voltak vendéggel, valahogy mégis találtak Ericának egy szobát Yvon lakosztálya mellett. Yvon meghívta Ericát, hogy miután berendezkedett a szobájában, igyanak egy italt lefekvés előtt.

Erica csak a szatyrát hozta magával, abba rakta bele legszükségesebb ruhaneműit, kozmetikai szeréit és olvasnivalóit. Az útikönyvet és az elemklámpát a luxori szállodában hagyta, így aztán nem sok idő kellett a "berendezkedéshez", és hamarosan át is ment az Yvon lakosztályának legnagyobb szobájába vezető összekötő ajtón.

Yvon már levetette a zakóját, föltúrte az inge ujját, és éppen egy üveg Dom Pérignont bontott fel, amikor Erica belépett. Erica elvette a pohár pezsgőt, és egy pillanatra összeért a kezük. Hirtelen ráeszmélt, milyen rendkívül jóképű férfi Yvon. Az volt az érzése, mintha első találkozásuk óta e felé az éjszaka felé sodródtak volna. Yvon nős volt, és nyilván nem gondolta komolyan a dolgot, de végül iá Erica sem. Úgy döntött, hogy elereszti magát, és szabad folyást enged a dolgoknak. De izgatott lüktetést kezdett érezni az altestében, és hogy elterelje róla a figyelmét, beszélni kezdett. – Miért érdekli ennyire a régészet? – kérdezte.

– Párizsban kezdődött a dolog, még egyetemista koromban. A barátaim beszéltek rá, hogy iratkozzam be a Keleti Nyelvek Iskolájába. Eleinte el voltam ragadtatva tőle, és úgy tanultam, mint az örült. Azelőtt nem voltam jó diák. Megtanultam arabul és koptul. Érdekelt Egyiptom. Ez persze inkább magyarázat, mint ok. Nem akarja megnézni a kilátást az erkélyről? – Erica felé nyújtotta a kezét.

– Örömmel – mondta Erica, és a lüktetés fokozódott benne. Ő is akarta a dolgot. Azt se bánta, ha Yvon csak kihasználja, ha csak azért fekszik le vele,

mert úgy érzi, hogy minden csinos nővel le kell feküdnie. Erica életében először hagyta, hogy elragadja a vágy.

Yvon kinyitotta a tolóajtót, és Erica kilépett az erkélyre. Érezte a rózsák illatát, ahogy lenézett a csillagos ég alatt elterülő Kairóra. A fellegvár büszke minaretjeivel még mindig ki volt világítva. Közvetlenül előttük ott feküdt a sötét Nílustól övezett Gezira-sziget.

Erica érezte, hogy Yvon mögötte áll. Fölpillantott a férfi szögletes arcába, és látta, hogy az őt tanulmányozza. Aztán Yvon kinyújtotta a karját, gyöngéden végigsimított Erica haján, kezébe fogta a fejét, és magához húzta. Először csak óvatosan csókolta meg, de aztán megérezve Erica odaadását, egyre határozottabban, végül pedig igazi szenvedéllyel.

Erica meglepődött, hogy mennyire kívánja Yvont. Richard óta Yvon volt az első férfi az életében, és nem tudta, hogyan fog reagálni a teste. De aztán ugyanolyan szenvedélyesen tárta ki a karját, amilyenell Yvon közeledett feléje.

A ruha szinte magától hullott le róluk, mikor lerogytak a perzsaszőnyegre. És önfeledten szeretkeztek a selymes fényű egyiptomi éjszakában, szenvedélyük egyetlen, néma tanúja az alattuk elterülő lüktető város volt.

HATODIK NAP

Kairó, reggel 8 óra 35 perc

Erica a saját ágyában ébredt. Halványan emlékezett rá, hogy Yvon azt mondta, jobban szeret egyedül aludni. Megfordult, az elmúlt éjszakára gondolt, és meglepődve tapasztalta, hogy nem érez büntudatot.

Körülbelül kilenc óra volt, amikor átment Yvonhoz, Yvon kék-fehér csíkos köntösben az erkélyen ült, és az arab nyelvű *El-Ahram* című újságot olvasta. A reggeli nap sugarai megtörtek az erkély rácsán, színes fénytócsák terültek el mindenfelé, akár egy impresszionista festményen. A reggeli már az asztalon volt ezüst hőtároló fedők alatt.

Mikor Yvon észrevette Ericát, fölállt, és forrón megölelte.

– Örülök, hogy visszajöttünk Kairóba – mondta, és kihúzta Erica székét az asztal alól.

– Én is – mondta Erica.

Kellemesen megreggeliztek. Yvonnak finom humora volt, Erica roppantul élvezte. Az utolsó pirítós után azonban alig várta, hogy folytathassa a nyomozást.

– Nos, én már megyek is a múzeumba – hajtotta össze a szalvétáját.

– Elkísérhetlek? – kérdezte Yvon.

Erica ránézett, és eszébe jutott Richard türelmetlensége. Nem akarta, hogy munka közben siettesék. Jobb lesz, ha egyedül megy.

– Őszintén szólva, a munka, amit el akarok végezni, kissé unalmas lesz. Hacsak nem akarod a délelőttöt az archívumban tölteni, szívesebben mennék egyedül. – Átnyúlt az asztal fölé, és megsimogatta Yvon karját.

– Rendben van – mondta Yvon. – De odavitetlek Raoullal.

– Felesleges – tiltakozott Erica.

– Ez csak olyan franciás udvariasság – mondta Yvon jókedvűen.

Dr. Fakhry a könyvtár nagyterméből nyíló dohos kis fürkébe vezette Ericát. A mikrofilmolvasó egy asztalkán állt a falnál.

– Talat majd idehozza a filmeket, amelyekre szüksége van.

– Végtelenül hálás vagyok a segítségéért, dr. Fakhry – mondta Erica.

– Mit keres? – érdeklődött dr. Fakhry. Jobb keze hirtelen görcsösen összerándult.

– Azok a rablók érdekelnek, akik az ókorban betörték Tutanhamon sírjába. Véleményem szerint a sír felfedezésekor erre nem fordítottak kellő figyelmet.

– Sírrablók? – álmélkodott dr. Fakhry, és kicsoszogott a szobából.

Erica leült a mikrofilmolvasó elé, és dobolni kezdett ujjával az asztalon. Remélte, hogy az Egyiptomi Múzeumnak sok anyaga van. Végre megjött Talat, és átadott neki egy filmekkel teli cipőskatulyát. – Venni szkarabeuszt, lady? – suttogetta.

Erica nem válaszolt, hanem azonnal hozzákezdett a mikrofilmkazetták átnézéséhez, amelyeket az Ashmolean Múzeum, ahol az eredeti dokumentumokat őrizték, igen praktikus angol nyelvű címkékkal látott el. Őszintén meglepte az anyag gazdagsága. Kényelmesen elhelyezkedett, mivel előreláthatólag hosszabb időt kellett a fürkében töltenie.

Felnyitotta az olvasó tetejét, és befűzte az első tekercs filmet: Carter naplóját. Szerencsére Carter, már csak kötelességből is, olvasható kézírással írt. Erica végigszaladt a kőfaragók kunyhóinak leírásán, és megbizonyosodott róla, hogy a kunyhókat valóban Tutanhamon sírjának a bejárata fölé építették. Most már biztos volt benne, hogy a rablók csakis VI. Ramszesz uralkodása előtt foszthatták ki a sírt.

Továbbtekerte a filmet, és megállt annál a résznél, ahol Carter részletesen megindokolta, miért volt benne biztos, hogy a sír létezik, mielőtt még megtalálta volna. A bizonyítékok közül Erica azt tartotta legérdekesebbnek, hogy Theodore Davis egy szikla alatt a domboldalban egy kék fajansz csészét talált Tutanhamon kártusával. Azzal azonban, hogy a kis csészét miért rejtették oda, senki sem foglalkozott.

Mikor az első tekercsnek vége volt, Erica befűzte a következőt. Ez magáról a felfedezésről szólt. Carter hosszasan leírta, hogyan zárták le újra az ókorban a nekropolisz pecsétjével a sír külső és belső ajtaját. Az eredeti Tutanhamon-pecsétet csak az ajtók alján találták meg. Bár Carter részletesen taglalta, miért volt benne biztos, hogy az ajtókat kétszer törték fel és kétszer pecsételték le, magyarázatot nem adott a dologra.

Erica behunyta szemét, és pihent néhány percet. Maga elé képzelte az ünnepélyes szertartást, amikor a fiatal fáraó holttestét a sírba helyezték. Aztán megpróbálta elképzelni a sírrablókat. Magabiztosak voltak rablás közben, vagy féltek, hogy esetleg magukra haragítják az alvilág őreit? Azután Carterre gondolt. Mit érezhetett, amikor először lépett be a sírba? A jegyzetéből Erica megtudta, hogy vele volt az asszisztense, Callender, lord Carnarvon és a lánya meg egy Szarvat Raman nevű munkavezető.

A következő néhány órában Erica szinte meg se mozdult. Átérezte Carter misztikus áhítatát. A régész lelkiismeretes részletességgel írta le minden egyes tárgy helyét; a lótuszvirág formájú alabástrom csésze meg a mellette talált olajlámpás leírása például több oldalt tett ki. A csészéről és a lámpásról szóló anyag tanulmányozása közben Ericának eszébe jutott valami, amit máshol olvasott. Carter a felfedezés után tartott felolvasó körútjain említette, hogy e két tárgy különös elhelyezéséből arra a következtetésre jutott, hogy azok valami nagyobb titok megoldásának a kulcsai, és reméli, hogy a titokra a sír teljes feltárása után fény derül. Azt is mondta, hogy a földön hanyagul szétszórt aranygyűrűk annak a lehetőségét sugallják, hogy a rablókat vandál tettük elkövetése közben meglepték.

Erica fölnézett a gépről. Rájött, hogy mivel a sírt kétszer nyitották ki, Carter két betörést feltételezett. De ez tényleg csak feltételezés volt, és lehetett a dolognak más, ugyanolyan valószínű magyarázata is.

Miután beleolvasott Carter helyszíni följegyzéseibe, egy "Lord Carnarvon: Iratok és levelezés" címkéjű tekercset fűzött be a gépbe. Ebben főként a régészeti kutatások anyagi támogatására vonatkozó üzleti leveleket talált. Gyorsan továbbtekerte a filmet, amíg a sír fölfedezésének dátumához nem ért. Miként számított is rá, mihelyt Carter bejelentette, hogy megtalálta a bejárati lépcsőt, Carnarvon leveleinek száma megszorozódott. Annál a hosszú levélnél, amelyet Carnarvon 1922. december 1-jén írt a British Museumban dolgozó Sir Wallis Budge-nak, Erica megállt. Ahhoz, hogy az egész levél egy filmkockára férjen, jelentősen le kellett kicsinyíteni. Emiatt csak nagyon nehezen lehetett olvasni. Ráadásul a kézírás sem volt olyan jó, mint Carteré. A levélben Carnarvon izgatottan számolt be a "leletről", és felsorolt sok olyan híres tárgyat, amelyet Erica is látott a Tutanhamon vándorkiállításán. Erica gyorsan átfutotta a listát, míg egy mondaton meg nem akadt a szeme. "Még

nem nyitottam ki a dobozokat, úgyhogy nem tudom, mi van bennük; de van néhány papirusztekercs, fajanszedény, ékszer, virágsokor és füles gyertyatartó gyertyával." Erica szeme megállt a "papirusz" szónál. Tudomása szerint semmiféle papiruszt nem találtak Tutanhamon sírjában. Tulajdonképpen ez okozta az egyik legnagyobb csalódást. Azt remélték ugyanis, hogy Tutanhamon sírja némi bepillantást nyújt majd abba a zavaros korba, amelyben az ifjú király élt. De dokumentumok hiányában ez a remény meghiúsult: Carnarvon mégis egy papirusztekercsről is beszámolt Sir Wallis Budge-nak írt levelében.

Erica újra befűzte Carter jegyzeteit. Ismét végigolvasta valamennyi bekezdést, amelyet Carter a sír megnyitásának napján, valamint az azt követő két napon vetett papírra, de Carter semmiféle papiruszról nem tett említést. Sőt még utalt is a csalódására, hogy dokumentumokat nem talált. Különös. Erica újra befűzte Carnarvon Budge-hoz írt levelét, és összehasonlította a benne felsorolt tárgyakat a Carter által említettekkel. Az egyetlen eltérés a papirusz volt.

Jóval elmúlt dél, amikor Erica végre elhagyta a barátságtalan múzeumot. Lassan elindult a Tahrír tér felé. Noha a gyomra üres volt, még el akart intézni valamit, mielőtt visszatért volna a Meridián Szállóba. Kivette szatyrából a Baedeker fedelét, és elolvasta a belső oldalán a nevet és a címet: "Naszef Malmud, Sári el-Tahrír 180."

Már az maga nagy teljesítmény volt, hogy egyáltalán keresztül tudott vergődni a hatalmas téren, mert csak úgy hemzsegték rajta a poros buszok meg az emberek. A Sári el-Tahrír sarkán balra fordult.

– Naszef Malmud – mondta magának. Nem tudta, mire számítsen. A Sári el-Tahrír szép, európai stílusú üzleteivel és irodaházaival az elegánsabb sugarútok közé tartozott; a 180-as számú épület modern, márványból és üvegből épült felhőkarcoló volt.

Naszef Malmud irodája a nyolcadik emeleten volt; Az üres liftben Ericának eszébe jutott a hosszú ebédszünet, és attól félt, hogy késő délutánig nem lesz alkalma találkozni Naszef Malmuddal, Az iroda ajtaja azonban nyitva állt. Erica elolvasta a névtáblát: Naszef Malmud, Nemzetközi jog, Import-export részleg. Bement.

Az iroda előszobájában nem volt senki. A mahagóni íróasztalokon sorakozó szép Olivetti írógépek virágzó üzletmenetről tanúskodtak.

– Van itt valaki? – kiáltott Erica.

Jól szabott, mellényes öltönyt viselő, köpcös férfi jelent meg az iroda ajtajában, ötven év körüli lehetett, és olyan elegáns volt, hogy Boston üzleti negyedéből sem rítt volna ki.

– Mit óhajt? – kérdezte hivatalos hangon.

– Mr. Naszef Malmudot keresem – mondta Erica.

– Én vagyok az.

– Volna néhány perce a számomra? – kérdezte Erica.

Naszef visszanézett az irodájába, és lebiggyesztette az ajkát. Jobb kezében tollat szorongatott, nyilván munka közben zavarták meg. Aztán visszafordult Erica felé. – Néhány percem talán igen – mondta, mintha még nem döntött volna. – Erica belépett a tágas sarokirodába, ahonnan el lehetett látni a Sári el-Tahríron a térig és azon túl a Nílusig. Naszef elhelyezkedett magas támlájú székében az íróasztala mögött, és intett Ericának, hogy üljön le ő is. – Miben állhatok a rendelkezésére, kisasszony? – tette össze az ujjai hegyét.

– Bizonyos Abdul Hamdi felől szeretnék érdeklődni. – Erica abbahagyta, hogy lássa Malmud reakcióját. Nem reagált, csak várt, gondolván, hogy más is jön még. De mikor Erica nem folytatta, megszólalt.

– Nem ismerős a név. Milyen vonatkozásban kellene ismernem az illetőt?

– Csak arra vagyok kíváncsi, hogy Abdul Hamdi nem volt-e az ügyfele – mondta Erica.

Malmud levette az olvasószemüvegét, és letette az íróasztalra. – Ha az volna is, nem tudom, miért kellene elárulnom magának – felelte minden rosszindulat nélkül. Ügyvéd volt, és mint ilyen, szívesebben fogadott, mint adott információkat.

– Amennyiben az ügyfele volt, tudnék mondani róla valamit, ami érdekelné – próbált Erica is kitérő választ adni,

– Kitől tudta meg a nevem? – kérdezte Malmud.

– Abdul Hamditől – felelte Erica, tudva, hogy nem egészen ez az igazság.

Malmud egy pillanatig fürkészve nézett rá, aztán kiment az előszobába, és egy manila dossziéval tért vissza. Leült az íróasztalához, föltette a szemüvegét, és kinyitotta a dossziét. Csak egyetlen ív papír volt benne, egy másodpercig tartott az elolvasása. – Igen, úgy látszik, én képviselem Abdul Hamdit – Szemüvege fölött várakozásteljes pillantást vetett Ericára.

– Nos, Abdul Hamdi meghalt. – Erica szándékosan nem használta a "meggyilkolták" szót.

Malmud elgondolkodva nézett Ericára, aztán ismét elolvasta a kezében tartott iratot. – Köszönöm az értesítést. Utána kell néznem, milyen kötelezettségeim vannak a vagyónára vonatkozóan. – Fölállt, és kezet nyújtott, hogy véget vessen a beszélgetésnek.

Az ajtó felé menet Erica megkérdezte: – Tudja, mi az a Baedeker?

– Nem – mondta Malmud, és átkísérte Ericát az előszobán.

– Soha nem volt Baedekerje? – állt még az ajtóban Erica.

– Soha.

Yvon már várta Ericát, mikor az visszatért a szállóba. Újabb sorozat fényképet hozott neki. Az egyiken levő férfi kissé ismerősnek látszott, de Erica nem volt egészen biztos benne. Úgy érezte, nagyon kicsi a valószínűsége, hogy felismeri a gyilkosokat; és ezt próbálta is megértetni Yvonnal, de a férfi csak erősködött: – Jobb volna, ha segítenél, ahelyett, hogy előadást tartasz nekem.

Erica kiment a gyönyörű erkélyre, és az előző éjszakára gondolt. Yvont most láthatólag csak a munka érdekelte, és Erica örült, hogy ő legalább nem vakon ment bele a viszonyba. Yvon vágyai pillanatnyilag ki voltak elégítve, és a figyelme ismét a Széthi-szoborra irányult.

Erica egykedvűen vette tudomásul a valóságot, de épp ezért szeretett volna mielőbb elmenni Kairóból, vissza Luxorba. Bement a szobába, és közölte Yvonnal, hogy mi a terve. Yvon eleinte kifogásolta, de Erica bizonyos örömet lelt abban, hogy szembeszegül vele. Yvon nyilván nem volt hozzászokva, hogy ellenkezzenek vele. Végül mégis beleegyezett, sőt a repülőgépét is följajánlotta. És azt mondta, hogy mihelyt tud, ő is Erica után megy.

Öröm volt visszatérni Luxorba. A csorba fogú férfi emléke ellenére Erica ezerszer kellemesebben érezte magát Felső-Egyiptomban, mint a nyersen brutális Kairóban. A szállodában egy csomó levél várta Ahmedtől, aki kérte, hogy hívja föl. Erica letette a leveleket a telefon mellé, odament az erkélyre nyíló franciaablakhoz és kitárta, öt óra múlt valamivel, és a délutáni nap már sokat veszített erejéből.

Bár a repülőút örömdetesesen rövid volt. Erica teleengedte a kádat, és leöblítette magáról a port és a fáradtságot. Miután kiszállt a kádból, fölhívta Ahmedet, aki egyrészt megkönnyebbült, másrészt boldog volt, hogy hallja a hangját.

– Már nagyon aggódtam magáért – mondta Ahmed. – Különösen amikor a szállodában azt mondták, hogy nem látták.

– Kairóban voltam az éjjel. Yvon de Margeau vitt el repülőn.

– Értem – mondta Ahmed. Kínos csend következett, és Ericának eszébe jutott, hogy Ahmed már első találkozásuk óta mindig furcsán viselkedett, ha Yvonról volt szó.

– Nos – mondta végül is Ahmed –, azért kerestem, mert szeretném megkérdezni, volna-e kedve ellátogatni ma este a karnaki templomba. Telihold van, és a templom éjfélig nyitva lesz. Érdekes megnézni.

– Szíves örömet – mondta Erica. Megállapodtak, hogy Ahmed kilencre érte jön.

Megnézik a karnaki templomot, aztán elmennek vacsorázni. Ahmed azt mondta, tud egy kis vendéglőt a Nílus partján, amelynek a tulajdonosa a

barátja. Biztosította Ericát, hogy tetszeni fog neki a vendéglő, aztán letette a kagylót.

Erica a szögletes kivágású barna jerseyruháját vette föl. Szépen lesült bőrével és csillogó hajával nagyon nőiesnek érezte magát. Felhozott egy pohár bort a szobájába, kiült a Baedekerrel az erkélyre, és maga elé tartotta leszakadt fedelét.

Naszef Malmud. Ez a név volt ráírva kalligrafikus betűkkel Abdul Hamdi útikalauza levált fedelének belső oldalára. Efelől nem volt semmi kétség. Miért hazudott hát Malmud? Erica kezébe vette a könyvet, és gondosan megvizsgálta. Vastag kötet volt, fűzött és nem ragasztott. Számos vázlat és rajz volt benne a különböző műemlékekről. Erica átlapozta a könyvet, és gyakran megállt, hogy megnézzen egy-egy illusztrációt, vagy elolvasson egy-egy rövid fejezetet. Néhány összehajtható térkép is volt a kötetben, egy Egyiptomról, egy Szakkaráról, egy pedig a luxori nekropoliszról. Sorra megnézte mind a hármat. Amikor Luxor térképét ismét össze akarta hajtani, sehogy sem boldogult vele. Aztán észrevette, hogy más a tapintása, mint a másik két térképnek. Mikor jobban megnézte, rájött, hogy dupla papírra nyomtatták. Nem értette. A lemenő nap felé tartotta: a térkép hátuljára valamilyen irat volt ragasztva. Bement a szobába, becsukta az erkély ajtaját és rátette az üvegére a térképet, hogy a nap hátulról átvilágítsa. Egy levél volt a térképre ragasztva. Az írás ugyan elmosódott volt és apró betűs, de angol nyelvé és jól olvasható. Naszef Malmudnak szólt.

Tisztelt Mr. Malmud!

Ezt a levelet a fiam írja, de én diktálom. Én nem tudok írni. Öregember vagyok már, úgyhogy ha ezt a levelet elolvassa, ne szomorkodjon a sorsom miatt. Inkább használja fel az itt közölt információkat azok ellen, akik ahelyett, hogy fizettek volna, örökre elhallgattattak. Az utóbbi években az itt ismertetett módon kerültek ki hazánkból a legértékesebb ókori műkincsek. Engem, felbérelt egy külföldi ügynök (a nevét inkább nem árulom el), hogy épüljek be a hálózatba, hogy aztán rajtam keresztül magának kaparinthassa meg a kincseket.

Amikor egy-egy értékesebb darabot találnak, Lahib Zayed és a fia, Fathi a Curio Régiségkereskedésből fényképeket küld róluk a valószínű vevőknek. Akit érdekel a dolog, elmegy Luxorba, és megnézi a darabokat. Ha megkötik az üzletet, a vevőnek a zürichi Credit Bank számlájára kell befizetnie az összeget. Ha ez megtörtént, kis csónakokon útnak indítják a műtárgyakat észak felé, és elszállítják az Égei-tengeri Vakációk nevű utazási iroda kairói kirendeltségébe. Az iroda tulajdonosa Stephanos Markoulis. A régiségeket ott becsempészik a gyanútlan turistacsoportok poggyászaiba (a nagyobb

darabokat szétszedve), és a Jugoszláv Légitársaság gépén a turistákkal együtt Athénba szállítják. A légitársaság személyzete le van fizetve, hogy a különleges poggyászt hagyja a gépen, amely Athénból tovább folytatja útját Belgrádba és Ljubljanába. Onnan már szárazföldi úton továbbítják Svájcba a küldeményt. A közelmúltban újabb útvonalat szerveztek Alexandrián keresztül. A Zayed Naquib által vezetett gyapotexportáló Futures Rt. gyapotbálákba csomagolja a műtárgyakat, és így továbbítja őket a marseille-i Pierce Fauve Galériába, Ez az útvonal éppoly titkos, mint ez a levél.

Alázatos szolgálója:

Abdul Hamdi

Erica visszahajtogatta a térképet a Baedekerbe. Meg volt döbbenve. Tehát a Jeffrey Rice által megvásárolt Széthi-szobor az athéni összekötőn ment keresztül, ahogy azt már a Stephanos Markoulisszal való találkozásakor gyanította. Ügyes ötlet volt, mivel a turistacsoportok poggyászát soha nem ellenőrzik olyan alaposan, mint az egyénileg utazókéét. Kinek is jutna eszébe, hogy egy hatvanhárom éves hölgy felbecsülhetetlen értékű egyiptomi műtárgyakat visz magával rózsaszín Samsonite bőröndjében?

Erica visszament az erkélyre, és kikönyökölt a rácsra. A nap kelletlenül bukott le a távoli hegyek mögé. A nyugati part öntözéssel művelt földjeinek közepén ott álltak a Memnon-kolosszusok, levendulaszínű árnyékba burkolózva. Erica azon tűnődött, mit tegyen. Arra gondolt, hogy odaadja a könyvei Ahmednak vagy Yvonnak – de inkább Ahmednak. De talán majd csak közvetlenül az elutazása előtt. Így lesz a legbiztonságosabb. Bármilyen fontos volt is a feketepiac csempészútjának leleplezése, Ericát az I. Széthi-szobor és az a hely is érdekelte, ahol kiásták. Izgatottan ábrándozott, hogy mi mindent találhatna még egy ilyen lelőhelyen. Nem akarta, hogy a rendőrség félbeszakítsa a nyomozását.

Megpróbálta reálisan fölmérni, mekkora veszéllyel jár, ha a könyvet magánál tartja. Most már világos volt, hogy az öreg Hamdi zsaroló volt, és hogy csak a végzete érte el. De éppilyen nyilvánvaló volt az is, hogy Ericát csak az utolsó pillanatban vette be terveibe. Tulajdonképpen senki sem tudja – pár perccel azelőtt még ő maga sem tudta –, hogy Erica értesült valamiről. Ismét elhatározta, hogy a hazautazásáig nem csinál semmit a levéllel.

Miközben a Nílus völgyére lassan leszállt az este, Erica újra végiggondolta a tervét. Tovább fogja játszani a múzeumi felvásárló szerepét, és felkeresi a Curio Régiségkereskedést, ahol – legalábbis tudtával – járt már, csak nem emlékezett rá a sok név miatt. Aztán megpróbálja kideríteni, hogy él-e még Szarvat Raman, Carter munkavezetője, aki most majdnem nyolcvanéves lehet. Olyasvalakivel akart beszélni, aki azon az első napon bent járt Tutanhamon

sírjában, hogy megkérdezze tőle, tud-e a papiruszról, amelyet Carnarvon Sir Wallis Budge-nak írt levelében említett. Remélte, hogy közben Yvon, ígéretéhez híven, érdeklődik lord Carnarvon leánya felől.

– Ez a Chicago Ház – mutatott Ahmed egy impozáns épületre a jobb oldalon. A fiáker békésen kocogott a Sári el-Bahron, a pálmafák szegélyezte Nílus-parton. Megnyugtató volt a lovak patáinak ritmikus dobogása, akár a tengerparti szikláknak verődő hullámok zaja. Nagyon sötét volt, a telihold még nem bukkant elő a pálmafák és a sivatagi hegygerincek mögül. Az észak felől fújdogáló szél olyan enyhe volt, hogy nem tudta fölborzolni a Nílus tükörsima vizét.

Ahmed most is kifogástalanul volt öltözve fehér vászonruhájában. Amikor Erica Ahmed napbarnított arcára nézett, csak ragyogó szemét és fehér fogait látta.

Minél több időt töltött Ahmeddal, annál kevésbé értette, miért akar a férfi találkozni vele. Ahmed barátságos volt ugyan és melegszívű, de megtartotta a három lépés távolságot. Egyetlenegyszer ért csak Ericához, amikor fölsegítette a fiákerre, megfogta a kezét, és egy kicsit megtolta a derekát. – Van felesége? – kérdezte Erica, remélve, hogy megtud róla valamit.

– Nincs, és nem is volt – felelte kurtán Ahmed.

– Ne haragudjon – mentegetőzött Erica. – Tudom, hogy ez nem tartozik rám.

Ahmed fölemelte a karját, és rátette Erica mögött az ülés támlájára. – Nincs miért haragudnom. Nem titok. – A hangja ismét könnyed volt. – Sohasem volt időm a romantikára, és azt hiszem, Amerikában kissé elkényeztettek. Nálunk, Egyiptomban nem egészen úgy mennek a dolgok, mint ott. De ez nyilván csak kifogás.

Két magas, fehérre meszelt kökerítéssel körülvett, elegáns európai stílusú ház előtt haladtak el. A kerítések kapuja előtt géppisztolyos, egyenruhás katonák álltak. De nem vigyázzban. Az egyik még föl is tette a fegyverét a kerítés tetejére, és egy járókelővel beszélgetett. – Miféle épületek ezek? – kérdezte Erica.

– Két miniszter lakik itt – felelte Ahmed.

– És miért őrzik őket fegyveresek?

– Mert ebben az országban néha veszélyes miniszternek lenni. Nem lehet mindenkinek a kedvére tenni.

– Tulajdonképpen maga is miniszter – mondta Erica elgondolkodva.

– Igen, de az én hivatalom, sajnos, nem érdekli annyira az embereket. – Csöndben hajtottak tovább, miközben a susogó pálmafák lombjai közt átsütöttek a hold első sugarai.

– Ez a Régészeti Felügyelőség karnaki hivatala – mondta Ahmed a vízparton egy épületre. Közvetlenül előtte a kelő hold fényében a hatalmas Amon-templom tömör első pilonjai nyúltak a magasba. A bejáráshoz hajtottak, és leszálltak a kocsirol. Végigmentek a kosfejű szfinxekkel szegélyezett rövid körmeneti úton. Ericát lenyűgözte a látvány. A kelő hold félhomályában nem látszott, hogy a templom romos, olyan volt, mintha még ma is használnák.

Óvatosan átmentek a főbejárat sötétlila árnyékán, és elértek a központi udvarba. Mikor a széles udvar végéhez, a hatalmas oszlopos csarnokhoz értek, Ahmed váratlanul megfogta Erica kezét. Olyan volt, mintha a múltba utaztak volna.

A csarnok valóságos oszloperdő volt, a vaskos kőoszlopok szinte az éjszakai égboltig nyúltak. A tető nagy része hiányzott, a beözönlő holdsugarak ezüstös fényben fűrésztöttek az oszlopokat, a rajtuk levő hosszú hieroglifás szövegeket és szépen megmunkált reliefeket.

Erica és Ahmed kéz a kézben, szótlanul bandukolt. Félóra múlva Ahmed kivezette Ericát az egyik mellékajton, és visszatértek az első pilonhoz, amelynek északi oldalán téglalépcső vezetett a 45 méter magas templom tetejére. Onnan Erica belátta az egész, négyzetmérföld kiterjedésű Karnakot. Félelmetesen fenséges látvány volt.

– Erica ...

Erica megfordult. Ahmed félrehajtott fejjel gyönyörködött benne.

– Milyen szép maga, Erica.

Erica szerette a bókokat, de egy kicsit mindig zavarba is jött tőlük. Mikor Ahmed kinyújtotta a kezét, és ujjai hegyével gyöngéden megsimogatta Erica homlokát, a lány elfordította a tekintetét. – Köszönöm, Ahmed – mondta egyszerűen.

Mikor föl nézett, látta, hogy Ahmed még mindig őt tanulmányozza. Valami feszélyezettséget érzett.

– Pamelára emlékeztet – mondta végül is Ahmed.

– Igazán? – lepődött meg Erica. Szívesebben hallott volna tőle valami egyebet, mint azt, hogy egy hajdani barátnőjére emlékezteti, de tudta, hogy Ahmed ezt bóknak szánta. Gyengén elmosolyodott, és lenézett a holdfényes messzeségbe. Lehet, hogy Ahmed azért találkozik szívesen vele, mert Pamelára hasonlít.

– Csak maga sokkal szebb. De nem a külseje emlékeztet rá, hanem a nyíltsága, a melegsége.

– Ide figyeljen, Ahmed, azt hiszem, nem értem a dolgot. Legutóbb, amikor azt az ártatlan kérdést tettem föl, hogy találkozott-e Pamelával a nagybátyja, maga kijött a sodrából. Most meg beszélni akar róla. Szerintem ez nem fair.

Egy ideig némán álltak. Zavarba ejtő s ugyanakkor kissé ijesztő is volt

Ahmed akkori heves indulata, és Erica emlékezetében élénken megmaradt a darabokra tört teáscsésze.

– Tudna ilyen helyen élni, mint Luxor? – kérdezte Ahmed, tekintetét nem véve le a Nílusról.

– Nem tudom – felelte Erica. – Sohasem gondolkoztam rajta. De gyönyörű hely.

– Több mint gyönyörű. Időtlen.

– Nekem hiányozna a bostoni Harvard Square – Ahmed fölnevetett, és ezzel megtörte a feszültséget. – A Harvard Square! Micsoda örült hely! Erről jut eszembe, Erica, gondolkoztam az elhatározásán, hogy tenni akar valamit a feketepiac ellen. Azt hiszem, nem figyelmeztettem eléggé nyomatékosan. Valóban félek még a gondolatától is, hogy valamibe belekeveredhet. Nagyon kérem, ne tegye. Nem bírnám elviselni, ha történne magával valami.

Előrehajolt, és gyöngéden megcsókolta Erica halántékát. – Jöjjön. Látnia kell Hatsepszut királynő obeliszkjét a holdfényben. – Kézen fogta Ericát, és levezette a téglalépcsőn.

A vacsora pompás volt. Mivel több mint egy órát sétáltak a tündökletes Karnakban, csak tizenegy után ültek asztalhoz. A Nílus-parti kis vendéglő sátorként összeboruló, magas pálmafák alatt állt. A datolyák majdnem megérték már, a gömbölyű, piros gyümölcsöket hálóból készült zacskók tartották a fákön.

A vendéglő specialitása a zöldpaprikával és hagymával készített kebab és a fokhagymában, petrezselyemben és mentában pácolt bárány volt. Köretnek hámozott burgonyát és articsókát adtak rizzsel. A vendéglő tulajdonképpen kerthelyiség volt, és népszerű lehetett a luxori középosztály körében, amelynek tagjai élénken gesztikulálva és nevetgélve beszélgettek. Turistákat nem lehetett látni.

A templom tetején folytatott beszélgetésük óta Ahmed lényegesen nyugodtabb volt. Elgondolkodva simogatta a bajuszát, miközben Erica beszámolt neki nemrég befejezett doktori disszertációjáról, amelyet az "Újbírodalom hieroglif írásának szintaktikai fejlődéséről" írt. Ahmed jóízűen nevetett, amikor Erica elmondta, hogy fő forrása az ó-egyiptomi szerelmi költészet volt. Elképesztően ironikusan hangzott, hogy egy ilyen ezoterikus témának a szerelmi költészet szolgálhat forrásául.

Erica a gyerekkoráról kérdezte Ahmedet. Ahmed elmondta, hogy Luxorban nőtt fel, és boldog gyerekkora volt. Ezért is szeret úgy ide visszajárni. Attól fogva, hogy Kairóba küldték, egyre bonyolultabb lett az élete. Mesélt az anyjáról, aki megsebesült, és a bátyjáról, aki elesett az 1956-os háborúban. Az édesanyja az első nők közé tartozott Egyiptomban, akik leérettségiztek és

egyetemi diplomát szereztek. A Régészeti Felügyelőségen szeretett volna dolgozni, de ez akkoriban lehetetlen volt, mivel nő volt. Most Luxorban él, és félnapos állásban egy külföldi bankban dolgozik. Ahmednek volt egy ügyvéd húga is, aki a belügyminisztérium vámügyi osztályán volt alkalmazásban.

Vacsora után arab kávét ittak. Mikor természetes csönd állt be a beszélgetésükben, Erica elhatározta, hogy megkérdez valamit. – Van itt Luxorban valami központi nyilvántartó hivatal, ahol meg tudják mondani, hogy ha az ember még akar keresni valakit, hol keresse?

Ahmed nem felelt azonnal. – Pár évvel ezelőtt megpróbáltunk népszámlálást tartani, de sajnos, nem végződött valami fényes eredménnyel. Az összegyűjtött adatok hozzáférhetők a városi tanács épületében, a főposta mellett. Azonkívül itt a rendőrség. De miért kérdezi?

– Csak kíváncsiságból – válaszolt kitérően Erica. Latolgatta, elmondja-e Ahmednek, hogy a Tutanhamon-sír ókori sírrablói érdeklik, de félt, hogy Ahmed esetleg megpróbálja lebeszélni, vagy ami még rosszabb, kineveti, ha elárulja, hogy Szarvat Ramant keresi. Ha jól belegondolt, ő is egy kis túlzásnak tartotta a dolgot. A Szarvat Ramanra vonatkozó utolsó utalás ugyanis ötven évvel ezelőtti volt.

Ebben a pillanatban vette észre a fekete öltönyös férfit. Az arcát nem láthatta, mert a férfi háttal ült neki, de ismerős volt, ahogy a tányérja fölé görnyedt. Rajta kívül alig volt vendég, akin ne arab öltözék lett volna. Ahmed megérezte Erica feszültségét, és megkérdezte: – Valami baj van?

– Á, semmi – ocsúdott fel Erica. – Tényleg semmi.

Pedig zavarban volt. Mivel Ahmeddal volt, több mint kétségessé vált számára, hogy az illető a hatóságok megbízásából követi. De akkor kicsoda?

HETEDIK NAP

Luxor, reggel 8 óra 15 perc

Ericát a luxori templom mellé épített kis mecsetből áradó kántáló hang ébresztette fel zavaros álmából. Azt álmodta, hogy egy láthatatlan, de ijesztő szörny elől menekül valami olyan közegen keresztül, amelyben egyre nehezebb volt a mozgás. Amikor fölébredt, egészen bele volt gubancolódva a takarójába, és ebből tudta, hogy valószínűleg rengeteget hánykolódott és forgolódott.

Kikászálódott az ágyból, és kinyitotta az ablakot, hogy beengedje a friss reggeli levegőt. Mikor az üdítő áramlat az arcát érte, megszűnt a lidércnyomás. Beállt a hatalmas fürdőkádba, és gyorsan végigdörzsölte magát

a szivaccsal. Meleg víz valamilyen okból nem volt, így aztán mire végzett a mosakodással, a szó szoros értelmében vacogott.

Reggeli után elindult, hogy megkeresse a Curio Régiségkereskedést. Magával vitte a szatyrárt, benne az elemlámpát, a polaroid gépet és az útikönyvet. Kényelmesen volt öltözve; azt az új vászonnadrágot vette föl, amelyet a szerepeumban elszakadt nadrág helyett vásárolt Kairóban.

Végigsétált a Sári Lukandán, és megnézte azoknak az üzleteknek a nevét, amelyekben járt már. A Curio Régiségkereskedés nem volt köztük. Az egyik boltostól, akit megismert, megtudta, hogy a Curio Régiségkereskedés a Sári el-Muntazahon, a Savoy Szálló mellett van. Minden nehézség nélkül odatalált. A Curio bolt mellett egy durván bedeszkázott üzlet állt. Bár a teljes nevet nem tudta elolvasni, a "Hamdi" szó elég volt ahhoz, hogy tudja, kinek a boltja az.

Szatyrárt magához szorítva belépett a Curio boltba. Nagy választék volt benne műtárgyakból, de mikor közelebbről megnézte őket, látta, hogy a legtöbbjük hamisítvány. Egy francia házaspár már volt a boltban, és szenvedélyesen próbálta lealkudni egy kis bronzfigura árát

A legérdekesebb darab, amelyet Erica látott, egy múmia formájú, fekete usébtí figura volt, finoman festett arccal. Talapzata nem volt, ezért a polc sarkának támasztották. Mihelyt a francia házaspár távozott – végül mégsem vették meg a bronzszobrot –, a tulajdonos Ericához lépett. Választékos megjelenésű arab volt, ezüstösen ősz hajjal, gondozott bajusszal.

– Láhib Záyed vagyok. Mit parancsol? – váltott franciáról angolra. Erica nem tudta, miből találta ki Zayed, hogy milyen nemzetiségű.

– Azt a fekete Ozirisz-figurát szeretném megnézni – mutatott a szoborra.

– A, igen. Az egyik legszebb darabom. Egy előkelőség sírjából való. – Végtelenül óvatosan leemelte a szobrocskát a polcról.

Miközben háttal állt neki, Erica megnyálazta az ujját. Mire a szobrot megkapta, már készen volt.

– Csak óvatosan. Nagyon kényes darab – mondta Zayed.

Erica bólintott, és megdörzsölte a szobrot. Tiszta maradt az ujj. A festés tartós volt. Aztán közelebbről is megvizsgálta a faragást és a szem festését. Ez volt a kritikus rész. Elégedetten állapította meg, hogy a szobor valóban antik.

– Újbírodalom korabeli – emelte föl Zayed a szobrocskát, hogy Erica messzebből is gyönyörködhessek benne. – Évenként egyszer-kétszer, ha van ilyen darabom.

– Mibe kerül?

– Ötven fontba. Máستól többet kérnék, de maga nagyon szép.

Erica elmosolyodott. – Negyvenet adok érte – mondta, tudva, hogy Zayed nem is számít rá, hogy megkapja az első árat. Azt is tudta, hogy ez kicsit több, mint amennyit megengedhetne magának, de úgy gondolta, fontos

bebizonyítania, hogy komoly vevő. Ráadásul tetszett is neki a szobor. Még ha később kiderül is róla, hogy mégiscsak ügyes hamisítvány, akkor is nagyon dekoratív. Végül negyvenegy fontban alkudtak meg.

– Tulajdonképpen egy nagyobb társaság képviselője vagyok – mondta Erica –, és érdekelné valami igazi különlegesség. Van valami ilyenje?

– Volna esetleg néhány darabom, ami tetszene magának. Valami alkalmasabb helyen talán meg is mutathatnám. Meghívhatom, egy kis mentateára?

Ericát ideges szorongás fogta el, amikor belépett a bolt hátsó helyiségébe. Csak erőnek erejével tudta elhessegetni magától Abdul Hamdi átvágott torkának a képét. Szerencsére a Curio Régiségkereskedés más beosztású volt, mint az Antica Abdul; a hátsó szoba napfényes udvarra nyílt. Nem volt olyan zárt jellege.

Zayed behívta a fiát, aki apjának sötét hajú, hórihorgas mása volt, és utasította, hogy rendeljen mentateát a vendégüknek.

Zayed letelepedett a székére, és feltette Ericának a szokásos kérdéseket: tetszik-e neki Luxor, volt-e Karnakban, mi a véleménye a Királyok Völgyéről? Elmondta, hogy nagyon szereti az amerikaiakat, mivel olyan barátságosak.

– ... és olyan könnyen rászedhetők – tette hozzá magában Erica.

Megjött a tea, és Zayed elővett néhány érdekes darabot, többek között számos apró bronzfigurát, egy ütött-kopott, de azért felismerhető III. Amenhotep fejet, valamint egy sorozat faszobrot. A legszebb egy fiatal nő szobra volt, elől, a szoknyáján hieroglifákkal, és olyan nyugodt arccal, amely dacolt az idő múlásával. Négyszáz font volt az ára. Erica alaposan megvizsgálta, és biztos volt benne, hogy eredeti.

– Érdekelne ez a faszobor és valószínűleg a kőfej is – mondta üzleti hangon.

Zayed izgatottan dörzsölte össze a kezét.

– Meg fogom beszélni azokkal, akiket képviselek – mondta Erica. – De van valami, amit felhatalmazásom szerint azonnal megvehetek, ha megtalálom.

– Mi volna az? – kérdezte Zayed.

– Van I. Széthinek egy életnagyságú szobra, amelyet egy évvel ezelőtt vett meg valaki Houstonból. Ügyfeimnek tudomására jutott, hogy találtak egy hozzá hasonló szobrot.

– Semmi effélém nincs – mondta Zayed nyugodtan.

– Nos, ha történetesen tudomására jutna egy ilyen darab, a Winter Palace Szállóban lakom. – Fölírta a nevét és a címét egy darab papírra, és átnyújtotta Zayednek.

– És ezekkel mi lesz?

– Amint mondtam, előbb meg kell kérdezni az ügyfeleimet. A faszobor igazán tetszik, de meg kell beszélnem a dolgot. – Azzal fogta a megvásárolt szobrot, amelyet egy arab újságba csomagoltak be, és kiment a bolt első részébe. Biztos volt benne, hogy jól játszotta a szerepét. Kifelé menet észrevette, hogy Zayed fia éppen egy férfival alkudozik. Az az arab volt, aki állandóan követte. Erica nem állt meg, és nem nézett az arabra, hanem kiment a boltból, de végigfutott a hátán a hideg.

Mikor a fia végzett a vevővel, Zayed becsukta és be is reteszelte a bejárati ajtót. – Gyere a hátsó szobába! – utasította a fiát. – Erre a nőre hívta fel a figyelmünket Stephanos Markoulis, mikor a minap itt járt – mondta, mihelyt a biztonságos hátsó szobában voltak. Előzőleg még az udvarra nyíló régi faajtót is becsukta. – Menj a főpostára, hívd fel Markoulist, és mondd meg neki, hogy itt volt az amerikai nő, és különösen a Széthi-szobor felől érdeklődött. Én Muhammadhoz megyek, és szólok neki, hogy figyelmeztesse a többieket.

– És mi történik a nővel? – kérdezte Fahti.

– Szerintem eléggé nyilvánvaló. Az, ami azzal a fiatalemberrel történt, aki két évvel ezelőtt jött ide a Yale-ről.

– Ugyanazt teszik vele is?

– Egészen biztosan – felelte az apja.

Erica elborzadt a luxori városi tanács épületében uralkodó káosztól. Egyesek olyan régóta várakoztak, hogy elaludtak a padlón. Az egyik folyosó sarkában egy egész család táborozott, mintha már napok óta ott lettek volna. A pultok mögött a hivatalnokok a tömegre ügyet sem vetve, zavartalanul társalogtak egymással. Az íróasztalok roskadoztak a bizonyára aláírásra váró ügyiratoktól. Rémes volt.

Mikor Erica végre talált egy nőt, aki beszélt angolul, megtudta tőle, hogy Luxor még csak nem is közigazgatási központ. A terület *Muháfazah*-ja Asszuánban van, és ott tárolják a népszámlálás adatait. Mikor Erica elmondta, hogy egy férfit szeretne megtalálni, aki ötven évvel ezelőtt lakott a nyugati parton, a nő úgy nézett rá, mint egy örültre, és közölte vele, hogy ez lehetetlenség, de azért csak kérdezze meg a rendőrségen is. Elképzelhető, hogy a keresett személynek volt valami zűrje a hatóságokkal.

A rendőrséggel könnyebb volt szót érteni, mint a polgári tisztviselőkkel. Ott legalább barátságosak és figyelmesek voltak. Mire Erica a pulthoz ért, már a legtöbb egyenruhás rendőr őt nézte. Valamennyi felirat arab nyelvű volt, ezért aztán Erica oda ment, ahol senki más nem várakozott. Az egyik íróasztal mögül jóképű, fehér egyenruhás fiatalember állt föl, hogy segítségére legyen. Csak sajnos nem beszélt angolul. De keresett valakit a turistarendőrségtől, aki beszélt.

– Miben állhatok a rendelkezésére? – kérdezte mosolyogva a rendőr.
– Azt szeretném megtudni, hogy él-e még Howard Carter munkavezetője, bizonyos Szarvat Raman. A nyugati parton lakott.
– Micsoda? – hitetlenkedett a rendőr. Aztán kuncogni kezdett. – Hát sok mindent kérdeztek már tőlem, de biztos, hogy ez az egyik legérdekesebb kérdés. Arra a Howard Carterre gondol, aki Tutanhamon sírját fölfedezte?
– Igen – válaszolta Erica.
– De hisz annak már több mint ötven éve!
– Tudom – mondta Erica. – De szeretném megtudni, hogy a munkavezetője él-e még.
– Asszonyom – mondta a rendőr –, még azt sem tudja senki, hányan élnek a nyugati parton, azt meg még kevésbé, hogy hogyan lehetne megtalálni egy bizonyos családot. De megmondom, én mit tennék az ön helyében. Átmennék a nyugati partra, és megkeresném Qurna falu kis mecsetjét. Az imám öregember és beszél angolul. Ő talán segít. Bár nem hinném. A kormány megpróbálta áttelepíteni a falut, és eltávolítani lakóit az ókori sírok mellől. De nem sikerült, túlságosan nagy volt az ellenállás. És azóta nem valami barátságosak az ott lakók. Tehát legyen óvatos.

Mielőtt Lahib Zayed kilépett a fehérre meszelt sikátorba, gondosan körülnézett, hogy nem látja-e valaki. Aztán végigloholt a sikátoron, és megdöngtetett egy nehéz faajtót. Tudta, hogy Muhammad Abdulal otthon van. Dél volt, és Muhammad ilyenkor mindig szunyókált. Újra bedörömbölt. Félte, hogy valaki idegen meglátja, mielőtt belép a házba.

Kinyílt egy kis kémlelőlyuk, kinézett rajta egy véraláfutásos, álmos szem. Aztán levették a biztosítóláncot, és kinyitották az ajtót. Lahib átlépett a küszöbön, az ajtó becsapódott mögötte.

Muhammad Abdulal gyűrött burnuszt viselt. Tagbaszakadt férfi volt, kemény, durva arcvonásokkal, tág orrlyukkal. – Nem megmondtam, hogy ne gyere ide?! Csak ha feltétlenül megéri a kockázatot – förmedt rá Lahibra.

Lahib előbb szertartásosan üdvözölte Muhammadot, csak aztán kezdett beszélni: – Nem jöttem volna, ha nem tartanám fontosnak. Erica Baron, az amerikai nő ma délelőtt nálam járt a Curio Régiségkereskedésben, és azt mondta, hogy bizonyos vásárlókat képvisel. Nagyon okos nő. Jól ismeri a régiségeket, és meg is vett egy kis szobrot. Aztán kifejezetten az I. Széthi-szobor után érdeklődött.

– Egyedül volt? – Muhammad most már inkább éber volt, mint dühös.
– Azt hiszem – felelte Lahib.
– És kifejezetten az I. Széthi-szobor után érdeklődött?
– Kifejezetten.

– Hát akkor nem sok választásunk van. Megteszem a szükséges intézkedéseket. Tudasd vele, hogy holnap este megnézheti a szobrot, feltéve, hogy egyedül jön, és senki sem követi. Mondd, hogy menjen alkonyatkor a qurnai mecsethez. Már előbb meg kellett volna szabadulnunk tőle, ahogy akartam.

Lahib várt, amíg biztos nem volt benne, hogy Muhammad befejezte, csak akkor szólalt meg: – Felhívtam Fahtival Stephanos Markoulist, hogy közölje vele a hírt.

Muhammad keze villámgyorsan felemelkedett, és képen törölte Lahibot. – *Karrah!* Hogy merted értesíteni Markoulist?

Lahib újabb ütéstől tartva összehúzta magát.

– Ő kért meg, hogy értesítsem, ha a nő felbukkan, ő éppúgy érdekelve van, mint mi.

– Neked nem Stephanos parancsol – üvöltötte Muhammad –, hanem én! Világos? Most pedig takarodj, és add át az üzenetet. Az amerikai nőt el kell intézni.

Luxori Nekropolisz, Qurna falu, délután 2 óra 15 perc

A rendőrnek igaza volt. Qurna nem volt barátságos hely. Miközben Erica fölfelé kutyagolt a falut az aszfaltúttól elválasztó dombra, érezte, hogy korántsem látják olyan szívesen, mint a többi városban, ahol megfordult. Embert alig látott, és ha találkozott is valakivel, az csak rábámult, és visszahúzódott az árnyékba. Még a rühes, korcs kutyák is csak vicsorogtak.

Erica már akkor kezdte kényelmetlenül érezni magát, amikor a taxisofőr Qurna helyett a Királyok Völgyébe vagy valamelyik másik távoli turistahelyre akarta kivinni. Aztán, mondván, hogy a faluba úgysem lehet fölhajtani, egyszerűen kitette egy föld- és homokdomb lábánál.

Tikkasztó volt a hőség, jóval negyven fok fölött, és árnyék sehol. Kegyetlenül tűzött az afrikai nap, fölforrósította a sziklákat, és vakítóan visszaverődött a homokszínű talajról. Egy árva fűszál, egyetlen növény sem élte túl a gyilkos napsütést. Qurna lakói mégsem akartak máshová költözni. Úgy akartak élni, ahogy nagyapáik, és ükapáik éltek évszázadokon át. Ha Dante ismerte volna ezt a falut, gondolta Erica, biztosan besorolta volna a pokol bugyrai közé.

A házak vályogból épültek, és vagy meghagyták eredeti színüket, vagy fehérre meszelték őket. Ahogy Erica egyre magasabbra kapaszkodott föl a domboldalon, a házak között itt-ott sziklába vájt nyílásokat látott: ókori sírok

bejáratai voltak. Sok háznak udvara is volt, s az udvarokban furcsa építmények álltak: két méter hosszú emelvények másfél méter magas, karcsú oszlopon. Szárított sár és szalma keverékéből készültek, mint a vályogtéglák. Erica el sem tudta képzelni, mik lehetnek.

A mecset földszintes, fehérre meszelt épület volt, zömök minarettel. Erica már előző nap felfigyelt rá a Királyok Völgyébe menet. Vályogtéglából épült ez is, akár a falu többi háza, és Erica arra gondolt, hogy egy kiadós eső homokvárként mosná el az egészet. Benyitott egy alacsony deszkaajtón, és egy udvarban találta magát, szemközt egy kis portikusszal, amelyet három oszlop tartott. Az épülettől jobbra is egyszerű deszkaajtó volt.

Nem lévén biztos abban, hogy beléphet-e a mecsetbe, Erica megállt az ajtóban, és várt, amíg a szeme hozzá nem szokott a viszonylagos sötétséghez. A falak belül is fehérre voltak meszelve, és bonyolult geometriai alakzatok voltak rájuk festve. A padlót pompás keleti szőnyegek borították. Egy Mekka felé néző fülke előtt egy szakállas öregember térdepelt leomló fekete burnuszban. Nyitott tenyerét az arca mellett tartva kántált.

Bár nem fordult meg, megérezhette Erica jelenlétét, mert nemsokára előrehajolt, megcsókolta az előtte heverő könyv lapját, fölállt, és szembefordult Ericával.

Ericának fogalma sem volt róla, hogyan kell üdvözölni egy szent életű iszlám férfiút, így aztán rögtönzött: egy kicsit meghajtotta a fejét, aztán megszólalt: – Érdeklődni szeretnék valakiről. Egy öregemberről.

Az imám fürkészve ránézett mélyen ülő fekete szemével, aztán intett, hogy kövesse. Átmentek a kis udvaron, és beléptek a deszkaajtón, amelyet Erica már látott. A kis szoba rideg volt, egyik végében szalmazsák hevert, a másikban egy kis asztal állt. Az imám egy székre mutatott, és ő is leült.

– Ha szabad tudnom, miért keresi Qurnában azt a bizonyos személyt? – kérdezte. – Mi itt bizalmatlanok vagyunk az idegenekkel szemben.

– Egyiptológus vagyok, és Howard Carter egyik hajdani munkavezetőjét keresem. Azt szeretném megtudni, hogy még él-e. Szarvat Raman a neve. Itt lakott Qurnában.

– Igen, tudom – mondta az imám.

Ericában fölcillant a remény, de az imám folytatta:

– Meghalt már vagy húsz évvel ezelőtt. Igazhitű mohamedán volt. Az ő bőkezűségének köszönhetjük a mecset szőnyegeit.

– Értem – mondta Erica csalódottan. Fölállt. – Szép cselekedet volt tőle. Köszönöm a segítségét.

– Jó ember volt – mondta az imám.

Erica bólintott, kiment a vakító napsütésbe, és azon kezdett töprengeni, hogyan kaphatna taxit, amellyel visszamehetne a komphoz. Már-már kilépett az udvarból, amikor az imám utána szólt.

Erica megfordult. A szent életű férfi a szobája ajtajában állt. – Raman felesége még él. Nem akar beszélni vele?

– Ő vajon hajlandó lenne beszélni velem? – kérdezte Erica.

– Biztos vagyok benne – felelte az imám. – Ő volt Carter házvezetőnője, és jobban beszél angolul, mint én.

Erica követte az imámot, ahogy egyre följebb mentek a dombon, és közben azon tűnődött, hogyan képes valaki ilyen nehéz lepleket viselni ebben a hőségben. Neki könnyű öltözéke ellenére is csurgott a veríték a hátán. Az imám egy fehérre meszelt házhoz vezette, amely a többinél magasabban, a falu délkeleti szélén állt. A ház mögött hatalmas sziklák meredeztek. A háztól jobbra egy út volt a sziklába vájva, Erica sejtette, hogy a Királyok Völgyébe vezet.

A ház fehérre meszelt homlokzatát gyerekesen festett vasúti kocsik, hajók és tevék díszítették. – Így örökítette meg Raman mekkai zarándokútját – magyarázta az imám, és bekopogott az ajtón.

A ház melletti udvaron is ott állt az a bizonyos furcsa emelvény, és Erica megkérdezte az imámtól, hogy mi az.

– A nyári hónapokban néha a szabadban alszanak az emberek. Ezekre az emelvényekre nem tudnak fölmászni a skorpiók és a kobra.

Ericának libabőrös lett a háta.

Egy nagyon öreg asszony nyitott ajtót. Megismerte az imámot, és elmosolyodott. Arabul kezdtek beszélni. Mikor a beszélgetés véget ért, az asszony Erica felé fordította ráncos arcát.

– Üdvözlöm – mondta erős brit akcentussal, és szélesebbre tárta az ajtót, hogy Erica beléphessen. Az imám elnézést kért, és távozott.

Bent, akárcsak a kis mecsetben, meglepően hűvös volt. A szoba, a ház durva külsejével ellentétben, bájos volt. A deszkapadlót élénk színű keleti szőnyeg borította. A bútorok egyszerűek voltak, de ízlésesek, a falak vakoltak és festettek. Három falon bekeretezett fényképek sorakoztak, a negyedikre egy hosszú nyelű ásó volt akasztva, gravírozott volt a lapja.

Az öregasszony Aida Raman néven mutatkozott be. Büszkén elmondta, hogy jövő áprilisban lesz nyolcvanéves. Igazi arab vendégszeretettel egy pohár hideg szörpöt hozott be Ericának, és megnyugtatta, hogy forralt vízzel készítette, nem kell félnie a baktériumoktól.

Ericának tetszett az asszony. Kerek arca volt, hátrafésült ritkás, fekete haja és élénk mintás, bő kartonruhája. Bal csuklóján narancssárga műanyag karperecet viselt. Gyakran mosolygott, és ilyenkor látszott, hogy csak két foga

van, mind a kettő alul.

Erica elmagyarázta, hogy egyiptológus, és Aida szemmel láthatóan örült, hogy Howard Carterről beszélhet. Elmondta, mennyire imádta Cartert, noha az egy kissé furcsa és roppant magányos ember volt. Emlékezett rá, mennyire szerette Howard Carter a kanáriját, és milyen szomorú volt, amikor a madarat egy kobra fölfalta.

Erica lassan kortyolgatta a szörpöt, és egyre jobban lebilincseltek a történetek. Aidán látszott, hogy éppúgy élvezte a beszélgetést, mint ő.

– Emlékszik arra a napra, amikor Tutanhamon sírját megnyitották? – kérdezte Erica.

– Ó, hogyne – mondta Aida. – Az volt életem, legszebb napja. A férjemből akkor lett boldog ember. Nem sokkal később ugyanis Carter hozzásegítette Szarvatot, hogy engedélyt kapjon egy vendéglő nyitására a Völgyben. A férjem ugyanis sejtette, hogy nemsokára milliószámra fognak özönlenni a turisták, hogy megnézzék a sírt, amelyet Carter talált. És igaza volt. Továbbra is segített ugyan a sírnál, de energiája legnagyobb részét a vendéglő felépítésébe fektette. Tulajdonképpen majdnem az egészet ő maga építette, annak ellenére, hogy csak éjszakánként dolgozhatott rajta ...

Erica hagyta, hogy Aida egy percre elkalandozzék a tárgytól, aztán megkérdezte: – Mindenre emlékszik, ami a sír megnyitásának napján történt?

– Persze – mondta Aida kissé meglepődve, hogy a szavába vágta.

– Nem tett említést véletlenül a férje egy papirusztekercsről?

Az öregasszony tekintete azonnal elkomorult. A szája mozgott, de hangot nem adott ki. Erica izgatott lett. Lélegzetviasszafojtva figyelte az öregasszony különös reakcióját.

Aida végül is megszólalt: – Magát a kormány küldte?

– Nem – válaszolta Erica.

– Miért kérdez ilyet? Mindenki tudja, mit találtak a sírban. Benne van a könyvekben.

Erica letette a szörpöt az asztalra, és elmagyarázta Aidának, milyen különös ellentmondást talált Carnarvon Sir Wallis Budge-nak írt levele és a között a tény között, hogy Carter nem tesz említést papiruszról a feljegyzéseiben. Aida megnyugtatóására ismét hangsúlyozta, hogy nem a kormány küldte. Az ő érdeklődése kizárólag tudományos jellegű.

– Nem – mondta Aida egy kis kínos szünet után. – Nem volt papirusz. Az én férjem sohasem vitt volna el egy papiruszt a sírból.

– Aida – mondta Erica lágyan –, én nem azt mondtam, hogy a férje elvitte.

– De igen. Azt mondta, hogy a férjem...

– Nem, Csak azt kérdeztem, hogy nem tett-e említést egy papirusztekercsről. Nem vádoltam.

– A férjem jó ember volt. Neve volt a szakmában.
– Valóban. Carter igényes ember volt. A férjének csakugyan a legjobb emberének kellett lennie. Senki sem vonja kétségbe a jó hírét.

Ismét hosszú szünet következett. Végül Aida visszafordult Ericához. – A férjem húsz éve halott. Azt mondta, senkinek se szóljak a papiruszról. És én nem is szóltam, még azután sem, hogy ő meghalt. De nem is kérdezett róla senki. Ezért döbbsentett meg annyira, amikor maga rákérdezett. Bizonyos értelemben megkönnyebbülést jelent számomra, hogy végre beszélhetek róla valakinek. Nem fogja továbbadni a hatóságoknak?

– Nem, dehogy – mondta Erica. – Különben öntől függ. Tehát mégis volt egy papirusztekercs a sírban, és a férje elvette.

– Igen – felelte Aida. – Sok-sok évvel ezelőtt.

Erica most már el tudta képzelni, mi történt. Raman magához vette a papiruszt, és eladta. Nem lesz könnyű kideríteni, hogy kinek. – És hogyan hozta ki a férje a papiruszt a sírból?

– Azt mondta, az első napon látta meg a földön, és fölvette. Mindenki izgatott volt a kincsek miatt. A férjem azt hitte, valami átok van ráírva, és attól félt, hogy abbahagyják a munkát, ha megtudják. Lord Carnarvont ugyanis nagyon érdekelte az okkultizmus.

Erica megpróbálta elképzelni a zűrzavaros nap eseményeit. Carter nagy sietségében, hogy mielőbb megbizonyosodjék a sírkamrába vezető ajtó sértetlenségéről, nyilván nem vette észre a papiruszt, a többiek meg elkápráztatták a csodálatos műtárgyak.

– És valóban átok volt ráírva? – kérdezte Erica.

– Nem. A férjem azt mondta, hogy nem. Nem mutatta meg egyik egyiptológusnak sem, hanem kisebb részletekben lemásolta, és megkérte a szakértőket, hogy a részleteket fordítsák le. Aztán a végén összerakta az egészet. De azt mondta, hogy nem átok volt ráírva.

– És azt nem mondta meg, hogy mi volt? – kérdezte Erica.

– Nem. Csak azt, hogy egy okos ember írta a fáraók korában, aki azt akarta megörökíteni, hogy Tutanhamon segített I. Széthinek.

Erica szíve nagyot dobbant. Tehát a papirusz szövege éppúgy összefüggésbe hozta Tutanhamont Széthivel, mint a szobor felirata.

– Nem tudja véletlenül, hogy mi történt a papirusszal? Eladta a férje?

– Nem. Nem adta el – mondta Aida. – Nálam van.

Erica arcából kiszaladt a vér. Mozdulatlanul ült, míg Aida odacsoszogott a falra akasztott ásóhoz.

– Ezt az ást Howard Carter ajándékozta a férjemnek – mondta Aida. Kihúzta a fanyelet a gravírozott fémlapátból. A nyél végében egy kis üreg volt. – Ehhez a papiruszhoz ötven éve nem nyúlt senki – folytatta Aida, és

nagy nehezen kihúzta a málladozó dokumentumot. Szétgöngyölte az asztalon, és a két végére nehezéknek rátette az ásó két részét.

Erica lassan fölállt, és mohón legeltette szemét a hieroglifákból álló szövegen. Hivatalos írás volt, állami pecsétekkel. Erica azonnal fölfedezte rajta Tutanhamon és I. Széthi kártusát.

– Lefényképezhetem? – kérdezte, és szinte nem mert lélegzetet venni.

– Csak akkor, ha ezzel a férjem jó hírére nem esik csorba – felelte Aida.

– Azt megígérhetem – kezdett babrálni Erica a Polaroid géppel. – Semmit sem teszek az ön beleegyezése nélkül. – Készített egy csomó képet, és ellenőrizte, elég jók-e ahhoz, hogy elolvashassa rajtuk a szöveget. – Köszönöm – mondta, mikor végzett. – Most tegyük vissza a papíruszt, de nagyon tessék rá vigyázni. Lehet, hogy nagyon értékes, és még híressé teheti a Raman nevet.

– Engem jobban érdekel a férjem jó híre – mondta Aida. – A családi nevünk velem amúgy is kihal. Volt ugyan két fiunk, de mind a kettő elesett a háborúban.

– Volt a férjének más tárgya is Tutanhamon sírjából? – kérdezte Erica.

– Jaj, dehogy! – tiltakozott Aida.

– Jó – mondta Erica –, majd lefordítom a szöveget, megmondom, mi van benne, aztán majd el tetszik dönteni, hogy mi legyen vele. A hatóságoknak nem szólok róla, csak ha bele tetszik egyezni. De addig se tessék megmutatni senki másnak. – Erica máris féltékeny volt a fölfedezésére.

Aida Raman házából kilépve azon töprengett, hogyan juthatna vissza legkönnyebben a szállodájába. Mivel esze ágában sem volt öt mérföldet gyalogolni a kompikötőig, elhatározta, hogy lesz, ami lesz, megpróbálkozik a ház mögötti ösvénnyel, hátha eljut pajta a Királyok Völgyébe. Ott biztosan kap majd taxit.

Bár nagy volt a hőség és fárasztó a dombra mászás, a kilátás káprázatos volt. Qurna falu ott feküdt pontosan Erica alatt. A falun túl Hatsepszut királynő templomának romjai fészkeltek a hegyek között. Erica tovább ment a domb gerincén, és lenézett a hosszan elnyúló, zöldellő völgyre, amelynek közepén ott kígyózott a Nílus. Aztán elernyőzte a szemét a naptól, és nyugat felé fordult. Közvetlenül előtte ott volt a Királyok Völgye. A völgyön túl pedig a Thébai-hegylánc rozsdavörös csúcsai emelkedtek ki a hatalmas Szaharából. Erica végtelenül magányosnak érezte magát.

A völgybe leereszkedni már sokkal könnyebb volt, noha a meredekebb részekén Ericának nagyon kellett vigyáznia a laza talaj miatt. Az ösvény hamarosan beletorkollott egy másik útba, amely a már csak romjaiban meglevő Igazság Falujából indult ki. Erica tudta, hogy ebben a faluban laktak annak idején a nekropoliszt építő munkások. Mire Erica leért a völgy aljába,

nagyon melege lett, és iszonyúan megszomjazott. Noha alig várta, hogy visszaérjen a szállodájába, és hozzákezdhesen a papirusz lefordításához, a zsúfolt vendéglő felé indult, hogy igyon valamit. Miközben fölment a lépcsőjén, önkéntelenül Szarvat Ramanra gondolt.

Igazán elképesztő történet volt. Az arab azért lopta el a papiruszt, mert attól félt, hogy valami ősi átkot írtak rá. És félt, hogy egy ilyen átok miatt abbahagyják az ásatást!

Erica vett egy Pepsi-Colát, és keresett magának egy üres széket a teraszon. Körülnézett. A vendéglő termésköből épült. Erica elcsodálkozott, hogy Raman egymaga építette. Sajnálta, hogy már nem találkozhat az arabbal. Főleg egyvalamit szeretett volna megkérdezni tőle. Miért nem juttatta vissza valahogy a papiruszt a sírba, miután kiderült, hogy nem átkot írtak rá? Eladni nyilván nem akarta. Az egyetlen magyarázat, amit Erica el tudott képzelni, az volt, hogy az arab félt a következményektől. Erica nagyot kortyolt a Pepsi-Colából, és elővette az egyiket a papiruszról készített értékes fényképek közül. Ahogy tanulta, a szokásos módon, jobbról balra és alulról fölfelé kellett olvasni a szöveget. Erica mindjárt az elején egy tulajdonnévbe botlott, és szinte nem hitt a szemének. Lassan kiejtette magában a nevet: – Nenephta ... Úristen!

Észrevette, hogy egy turistacsoport éppen fölszáll egy buszra, és arra gondolt, hogy talán őt is elvinnék a kompkikötőbe. Visszatette a fényképeket a szatyrába, és gyorsan elindult, hogy megkeresse a női vécét. Az egyik pincér közölte vele, hogy a vécék a vendéglő alatt vannak, de mikor Erica megtalálta a bejáratot, elbátortalanította a maró hűgyszag. Elhatározta, hogy inkább vár, amíg haza nem ér. Leszaladt a buszhoz, és éppen akkor ért oda, amikor az utolsó utasok szálltak föl rá.

Luxor, délután 6 óra 15 perc

Erica kiállt az erkélyre, nyújtózott egyet, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Befejezte a papirusztekercs fordítását. Nem volt nehéz, bár nem volt benne biztos, hogy helyesen értelmezi-e.

A Nílus felé pillantott, és sokáig nézett egy tovasikló hatalmas luxusgőzöst. Mivel a fordítás során teljesen elmerült az ókorban, most valahogy nagyon oda nem illőnek találta a modern hajót. Mintha egy repülő csészealj szállt volna le a Boston Common parkba.

Visszament az üveglappal borított asztalhoz, amelynél dolgozott, kezébe vette a fordítást, és újból elolvasta.

Én, Nenephta, főépítésze az Élő Istennek – adassék neki örök béke –, a Fáraónak, két országunk királyának, a hatalmas I. Széthinek, tisztelettel megkövetem az ifjú Tutanhamon királyt a háborgatásokért, amelyek megzavarták őt örök nyugalmaiban e szerény falak és az örök életre adott szerény javak között. Tutanhamon fáraó sírja megrablójának – e szavakkal ki sem fejezhető gyalázatos szentségtörés elkövetőjének –, Emeni kőfaragónak a megbüntetése, nevezetesen az, hogy ezen cselekedetért méltán karóba húzatott, és földi maradványai szétszórtak a nyugati sivatagban a sakálok prédájául, igaz célt szolgált. Emeni kőfaragó felnyitotta a szemem, hogy meglássam a kapzsiság és hűtlenség útjait. Ezért én, a főépítész már tudom a módot, amely zavartalan nyugalmat biztosíthat az Élő Istennek – adassék neki örök béke –, a Fáraónak, két országunk királyának, a hatalmas I. Széthinek. Imhotep, az Élő Isten Dzsószer építésze és a Lépcsős Piramis építője, valamint Neferhotep, az Élő Isten Kheopsz építésze és a Nagy Piramis építője is ezt a módot alkalmazta, de annak tökéletes értése nélkül. Következésképpen az Élő Isten Dzsószer és az Élő Isten Kheopsz örök nyugalma megzavarták és feldúlták az első sötét korszakban. De én, Nenephta főépítész most már tudom a módját, és ismerem a sírblók kapzsiságát. Ezért elrendeltetett, hogy a gyermekkirály Tutanhamon fáraó sírja e napon újra lepecsételtessék.

Re fia, I. Széthi fáraó uralkodásának tizedik évében, a sarjadzás második hónapjának tizenkettedik napján.

Erica letette a papírlapot az asztalra. A legtöbb problémája a "mód" szóval volt. A hieroglifák *módszert*, *sémát*, sőt *trükköt* is jelenthettek, szintaktikailag azonban a mód szónak volt a legtöbb értelme. De hogy mit jelent, arról fogalma sem volt.

A papirusz lefordítása nagy sikerélményt jelentett Erica számára. A szöveg bámulatosan megelevenítette az ókori Egyiptom életét. Erica csak mosolygott az öntelt Nenephtán, aki hiába kérkedett azzal, hogy ismeri a sírblók kapzsiságát és a *módot*, *Széthi* pompás sírját már a lezárása utáni első évszázadban kifosztották, míg Tutanhamon szerény sírja háromezer éven át érintetlen maradt.

Ismét kezébe vette a fordítást, és újra elolvasta a Dzsószer és Kheopszra vonatkozó részt. Hirtelen nagyon megbánta, hogy nem látogatta meg a Nagy Piramist. Amikor Gizehben járt, igen büszke volt önmegtartóztatására, hogy nem rohant ki azonnal a piramisokhoz, mint a többi turista. Most már sajnálta, hogy nem tette meg. Vajon hogyan alkalmazhatta Neferhotep a Nagy Piramis építésénél a módot anélkül, hogy tökéletesen értette volna? Erica a távoli hegyeket nézte. A Nagy Piramis alakjának és méreteinek tulajdonított rengeteg misztikus magyarázat mellé fölfedezett még egyet, egy régebbit. Azt,

hogy a Nagy Piramis már Nenephtha korában is réginek számított. Sőt, gondolta Erica, valószínűleg Nenephtha sem tudott sokkal többet a Nagy Piramistról, mint amennyit ő tud. Elhatározta, hogy megnézi a Nagy Piramist. Talán ha a saját szemével látja, hogy ha végigmegy benne, rájön, hogy mit érthetett Nenephtha a *mód* szón.

Megnézte, mennyi az idő. Még könnyen elérhette a fél nyolcas hálókocsis kairói vonatot. Lázasan izgalommal csomagolni kezdett; betette szatyrába a polaroid gépet, a Baedekert, az elemlámpát, a farmerét és egy váltás fehérneműt. Aztán gyorsan megfürdött. Indulás előtt még fölhívta Ahmedet, és közölte vele, hogy egy-két napra Kairóba utazik, mert ellenállhatatlan vágyat érez, hogy megnézzék Kheopsz fáraó Nagy Piramisát.

Ahmed azonnal gyanút fogott. – Luxorban is bőven van látnivaló. Nem várhatna vele?

– Nem. Azonnal látnom kell.

– Yvon de Margeau-val is találkozok?

– Talán – felelte kitérően Erica. Csak nem féltékeny Ahmed? – Van valami üzenete a számára? – kérdezte aztán, pedig tudta, hogy ezzel megbántja Ahmedet.

– Nem, dehogy. A nevemet se említse neki. Hívjon föl, ha visszajön. – És még mielőtt Erica elköszönhetett volna tőle, letette a kagylót.

Erica éppen akkor szállt föl a kairói vonatra, amikor Lahib Zayed belépett a Winter Palace Szállóba. Bizalmas üzenetet vitt Ericának: másnap este megmutatják neki az I. Széthi-szobrot, feltéve, hogy bizonyos utasításokat betart. Erica azonban nem volt a szobájában, és Zayed, aki félt attól, amit Muhammadtól kap, ha nem adja át az üzenetet, elhatározta, hogy később még egyszer eljön a szállodába.

Miután a vonat kifutott az állomásról, Khalifa a főpostára ment, és táviratozott Yvon de Margeaunak, hogy Erica Baron útban van Kairó felé. Hozzátette, hogy a lány nagyon furcsán viselkedett, és hogy további utasításokat vár a Savoy Szállóba.

NYOLCADIK NAP

Kairó, reggel 7 óra 30 perc

A gizehi piramisokat reggel nyolckor nyitották. Mivel Ericának volt még fél órája nyolcig, betért a Mena House Szállóba, hogy másodszor is megreggelizzen. Egy fekete hajú pincérlány egy teraszon levő asztalhoz vezette. Erica kávé és sárgadinnyét rendelt. Az étteremben kevesen voltak, az

úszómedence is üres volt még. Pontosan Erica előtt, a pálmafasor és az eukaliptuszfák fölött ott magasodott Kheopsz Nagy Piramisa. Háromszögletű alakja végtelen egyszerűséggel rajzolódott ki a reggeli égboltra.

Mivel Erica már gyerekkorában hallott a Nagy Piramisról, felkészült rá, hogy amikor végre a saját szemével fogja látni, kicsit csalódni fog. De nem így történt. Máris meghatódott és megilletődött a piramis fenségességétől és szimmetriájától. Nem is annyira a méretei imponáltak neki, bár azok is hatással voltak rá, mint inkább az, hogy a piramis építésével az ember megpróbált maradandó nyomot hagyni maga után a kérlelhetetlen időben.

Elővette szatyrából a Baedekert, megkereste benne a Kheopsz-piramist, és tanulmányozni kezdte belsejének sematikus rajzát. Nenephtára gondolt, és megpróbálta az ő szemével nézni a tervrajzot. Rájött, hogy ő valószínűleg tud valamit, amit Nenephta nem tudott. A gondos vizsgálatok ugyanis kiderítették, hogy a Kheopsz-piramist, hasonlóan a legtöbb piramishoz, építés közben többször is lényegesen módosították. Tulajdonképpen három építési fázist tételeztek fel. Az első fázisban, amikor a piramist még sokkal kisebbre tervezték, a sírkamrát a talajszint alá, a sziklaágyba vájták. Aztán mikor a piramist megnagyobbították, új sírkamrát terveztek az építményen belül. Erica megnézte a sírkamrát a rajzon. Tévesen az volt ráírva, hogy Királynői Kamra. Erica tudta, hogy a föld alatti kriptát a Régészeti Felügyelőség különengedélye nélkül nem lehet megnézni. A Királynői Kamra azonban nyitva áll a nagyközönség számára.

Megnézte az óráját. Már majdnem nyolc volt. Elsőnek szeretett volna bemenni a piramisba, mert tudta, hogy mihelyt a turistabuszok megérkeznek, kényelmetlen lesz a szűk folyosókon tolongani.

Miután sikerült leráznia a szamaraikat és tevéiket makacsul kínáló arabokat, gyalog sétált fel a platóra, amelyen a piramis állt. Minél közelebb ért az építményhez, az annál monumentálisabbnak látszott. Noha Erica könyv nélkül tudta, hány millió tonna mészkövet használtak fel az építéséhez, az efféle statisztikai adatok sohasem hatották meg. De most, hogy ott volt a hatalmas épület árnyékában, úgy lépkedett, mintha révületbe esett volna. A piramisról hiányzott ugyan az eredeti fehér mészkőburkolat, de még így is vakító erősséggel verte vissza a napfényt.

Erica ahhoz a bejáráthoz ment, amelyet az i. sz. 820. esztendőben el-Ma'mun kalifa parancsára vájtak, és azóta kiszélesítettek. Egyedül volt a bejáratnál, és gyorsan bement. A kinti vakító fehérséget félhomály és halvány izzólámpafény váltotta fel.

El-Ma'mun kalifa alagútjából szűk, emelkedő folyosó vezetett tovább azokhoz az épségben megmaradt gránittorlaszokhoz, amelyek az ókorban elzárták az utat. A folyosó csak 1 méter 30 centi magas volt, úgyhogy Erica

csak meghajolva tudott előrehaladni benne. A csúszósabb szakaszokon keresztbe fektetett lécek könnyítették meg a járást. A folyosó 38 méter hosszú volt, így aztán amikor Erica elérte a Nagy Galériát, megkönnyebbülve egyenesedett ki.

A Nagy Galéria ugyanolyan szögben hajlott fölfelé, mint az odavezető folyosó. Több mint nyolc méter magas, konzolos mennyezetével kellemesen tágas volt a szűk folyosó után. Ericától jobbra fedett leszállóakna vezetett a föld alatti sírkamrához, előtte pedig ott volt a Királynői Kamra bejárata, amelyet Erica keresett. Erica újra lehajolt, és belépett a Királynői Kamrába vezető hosszú, vízszintes folyosóba.

A kamrában aztán újra kiegyenesedhetett. A levegő fülledt volt, és Ericának eszébe jutott, milyen kényelmetlen érzés fogta el I. Széthi sírjában. Behunyta a szemét, és megpróbálta összeszedni gondolatait. Aztán elővette az elemlámpáját, és körbevilágított vele. A falakon, akárcsak a piramis többi helyiségében, itt sem volt díszítés. A hatalmas mészkőlapokból álló mennyezet ék alakban kicsúcsosodott.

Erica kinyitotta a Baedekert a piramis sematikus rajzánál. Nem feledkezve meg arról, hogy az építmény már Nenephta korában is több mint százéves volt, megpróbálta elképzelni, mit gondolhatott a helyszínen egy ilyen építész. A rajzból tudta, hogy a Királynői Kamra – amelyben most áll – közvetlenül az eredeti sírkamra fölött és a Királyi Kamra alatt helyezkedik el. A sírkamra a harmadik és egyben utolsó módosítás alkalmával került följebb, s jelenleg azt nevezték Királyi Kamrának. Erica úgy gondolta, ideje azt is megnéznie.

Lehajolt, hogy visszabújjon a Nagy Galériába vezető alacsony folyosóba, de észrevette, hogy valaki jön vele szembe. Két ember nehezen fért volna el egymás mellett a szűk folyosóban, Erica tehát várt. Mivel a kijárat pillanatnyilag el volt torlaszolva előtte, ismét erőt vett rajta a klausztrofóbia. Hirtelen a tudatára ébredt, hogy több ezer tonna kő van a feje fölött. Behunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. A levegő nehéz volt.

– Jesszusom, ez csak egy üres terem! – nyafogta egy szőke amerikai turista. A trikójára az volt írva, hogy "A fekete lyukak nem látszanak."

Erica bólintott, aztán bebújt a folyosóba. Mire a Nagy Galériához ért, az már zsúfolva volt turistákkal. Egy hájas német nyomában fölment a felső szintre, onnan pedig egy falépcsőn a Királyi Kamra folyosójával egy magasságba. Aztán átbújt egy alacsony kőkapun, amelynek szélein látszott a kamrát lezáró hullórostély vájata.

Egy tízszer öt méteres, rózsaszínű gránitteremben találta magát. A mennyezet kilenc, vízszintesen elhelyezett kőtáblából állt. Az egyik sarokban egy meglehetősen megrongálódott szarkofág feküdt. Körülbelül húszan voltak a helyiségben, nyomasztó volt benne a levegő.

Erica itt is megpróbálta elképzelni a "módot", hogyan akarhatták az építménytől távol tartani a sírrablókat. Megvizsgálta a hullórostély környékét. Talán erre gondolt Nenephta: a hullórostélyt tartó gránittömbökre. Csakhogy hullórostélyt sok piramishoz alkalmaztak. Következésképpen nem volt benne semmi különös, a Nagy Piramisban is volt ilyen. Arról nem is szólva, hogy a Lépcsős Piramisban nem volt hullórostély, márpedig Nenephta azt írta, hogy azt a bizonyos *módot* mindkettőben alkalmazták.

Bár a Királyi Kamra eléggé tágas volt, ahhoz nyilván nem volt elég nagy, hogy egy Kheopsz jelentőségű fáraó valamennyi halotti tárgya elférjen benne. Erica úgy okoskodott, hogy a kincseket valószínűleg a többi kamrában, elsősorban a Királynői Kamrában –, amely most pontosan alatta volt –, sőt esetleg a Nagy Galériában helyezték el, noha sok egyiptológus azon a véleményen volt, hogy a Nagy Galériát csak azért építették, hogy ott helyezték el a feljáratot elzáró kőtorlaszokat.

Arról, hogy miképpen értelmezze Nenephta megjegyzését, Ericának még mindig halvány fogalma sem volt. És a Nagy Piramis – többi titkával együtt – erről is mélyen hallgatott. Egyre többen tódultak a helyiségbe, és Erica úgy érezte, hogy levegőre van szüksége. Eltette a Baedekert, de mielőtt elhagyta volna a kamrát, még meg akarta nézni a szarkofágot. Keresztülfurakodott a tömegen, és belenézett a gránitládába. Tudta, hogy sok vita folyt az eredetéről, koráról és céljáról. Nagyon kicsit volt ahhoz, hogy a királyi koporsót bele lehessen helyezni, és sok egyiptológus kétségbe vonta, hogy egyáltalán szarkofág-e.

– Miss Baron ... – szólalt meg halkán egy magas, csengő hang.

Erica döbbszerűen fordult meg a neve hallatára, és végigpillantott a közelében állókon. De senki sem nézett rá. Aztán lenézett. Egy tíz év körüli, mocskos galabijás, angyalarcú fiúcska mosolygott föl rá.

– Miss Baron?

– Igen – mondta habozva Erica.

– Menni Curio boltba megnézni szobrot. Menni ma. Menni egyedül.

Azzal a fiú megfordult, és eltűnt a tömegben.

– Várj! – kiáltott utána Erica. Keresztülfurakodott a tömegen, és végignézett a lejtős Nagy Galérián. A fiú már az út jó háromnegyed részét megtette. Erica utánaindult, de lefelé sokkal nehezebb volt a járás a faléceken, mint fölfelé. De a fiúnak ez, úgy látszott, nem jelent problémát, mert pillanatok alatt eltűnt az emelkedő folyosó nyílásában.

Erica lassított, hogy biztonságosabban lépegethessen. Tudta, hogy úgysem érné utol a fiút. Az üzenetre gondolt, és hirtelen elfogta az izgalom. A Curio bolt! Sikerkelt a csel! Megtalálta a szobrot!

Luxor, déli 12 óra

Evangelos vasmarkával elkapta Lahib Zayed galabijájának az elejét, és heves mozdulattal talpra rántotta a rémült arabot. – Hol van a nő? – rivallt a képébe.

Stephanos Markoulis – szokásos lezser öltözkében, nyitott nyakú ingben – letette a kis bronzfigurát, amelyet nézegetett, és a két férfi felé fordult. – Lahib, képtelen vagyok megérteni, hogy miután értesítettél, hogy Erica Baron a boltodban járt, és a Széthi-szobor felől érdeklődött, most miért nem vagy hajlandó megmondani, hol van.

Lahib meg volt rémülve. Nem tudta, kitől fél jobban: Muhammadtól-e vagy Stephanostól. De mikor érezte, hogy Evangelos erősebben megmarkolja a galabijáját, rájött, hogy Stephanostól fél jobban. – Rendben van, megmondom.

– Ereszd el, Evangelos.

A görög olyan hirtelen engedte el Lahibot, hogy az hátratántorodott, és alig tudta visszanyerni az egyensúlyát.

– Nos? – kérdezte Stephanos.

– Azt nem tudom, hogy pillanatnyilag hol van, de tudom, hogy hol lakik. A Winter Pallace Szállóban vett ki szobát. De gondunk lesz rá, Mr. Markoulis. Már megtettük a szükséges intézkedéseket.

– Jobban szeretném én magam a gondjaimba venni – mondta Stephanos. – Csak hogy biztos legyek a dologban. De ne izgulj, még visszajövünk elköszönni. Addig is kösz a segítséget.

Stephanos intett Evangelosnak, és a két görög kiment a boltból. Amíg el nem tűntek, Lahib meg se moccant. Akkor az ajtóhoz rohant, és utánuk lesett.

– Elszabadul a pokol Luxorban – mondta a fiának, amikor már végleg eltűntek a szeme elől. – Még ma délután fölviszed anyádat és a húgodat Asszuánba. Mihelyt az amerikai nő jelentkezik, és átadtam neki az üzenetet, én is utánatok megyek. Azonnal indulj!

Stephanos Markoulis a külső hallban hagyta Evangelost, hogy várja meg ott, amíg ő a recepción érdeklődik. A portás jóképű, ébenfekete núbiai volt.

– Lakik itt bizonyos Erica Baron? – kérdezte Stephanos.

A portás elővette a nyilvántartó könyvet, és végighúzta az ujját a neveken. – Igen, uram.

– Akkor jó. Szeretnék üzenetet hagyni neki. Kaphatnék tollat és papírt?

– Hogyne, uram. – A portás kecses mozdulattal átnyújtott Stephanosnak egy levélpapírt, borítékot és tollat.

Stephanos úgy tett, mintha levelet írna, de csak firkált valamit a papírra, aztán beledugta a borítékba, és lezárta a borítékot. Odaadta a portásnak, aki megfordult, és berakta a 218-as rekeszbe. Stephanos megköszönte, és kiment Evangeloshoz. Aztán együtt fölmentek.

Bekopogtak a 218-as szobába, de mivel senki sem nyitott ajtót, Stephanos kinyitatta Evangelossal a zárat, ő meg közben őrködött. Evangelosnak könnyű dolga volt a régimódi zárral, és majdnem olyan gyorsan bejutottak a szobába, mintha a megfelelő kulccsal nyitották volna ki. Stephanos becsukta maga mögött az ajtót, és körülnézett. – Kutassuk át a szobát – mondta. – Aztán megvárjuk, amíg hazajön.

– Mindjárt kinyírom? – kérdezte Evangelos.

Stephanos mosolygott. – Nem, előbb elbeszélgetünk vele egy kicsit. De enyém az elsőbbség.

Evangelos cinkosan vihogott, és kihúzta a fiókos szekrény felső fiókját. Ott heverték szép rendben Erica harisnyanadrágjai.

Kairó, délután 2 óra 30 perc

– Biztos vagy benne? – kérdezte hitetlenkedve Yvon. Raoul fölnézett a képes újságból.

– Majdnem száz százaléig – felelte Erica, élvezve Yvon meglepetését. Miután a Kheopsz-piramisban megkapta az üzenetet, elhatározta, hogy felkeresi Yvont. Tudta, hogy Yvon örülni fog a hírnek, és biztos volt benne, hogy hajlandó lesz fölvenni őt Luxorba.

– Szinte hihetetlen – mondta Yvon, és kék szeme csillogott. – Honnan tudod, hogy meg akarják neked mutatni a Széthi-szobrot?

– Onnan, hogy kértem.

– Fantasztikus vagy – mondta Yvon. – Én mindent megpróbáltam, hogy megtaláljam azt a szobrot, te meg ilyen könnyen megtudod, hol van – mutatta egy beszédes mozdulattal.

– Látni azért még nem láttam – mondta Erica.

– Ma délután kell elmennem a Curio boltba, méghozzá egyedül.

– Egy órán belül indulhatunk. – Yvon a telefon után nyúlt. Meglepte, hogy a szobor visszakerült Luxorba; sőt egy kissé gyanúsak is találta.

Erica fölállt, és nyújtózott egyet. – A vonaton töltöttem az egész éjszakát, úgyhogy ha megengeded, szeretnék lezuhanyozni.

Yvon a fürdőszobaajtóra mutatott. Erica fogta a szatyrát, és bevonult, miközben Yvon a pilótájával tárgyalt.

Mikor befejezte vele a megbeszélést, fülelt, hogy csobog-e még a zuhany, aztán Raoulhoz fordult. – Lehetséges, hogy erre az alkalomra vártunk. De nagyon óvatosnak kell lennünk. Khalifára kell támaszkodnunk. Lépjen érintkezésbe vele, és mondd meg neki, hogy fél hét körül érkezünk. Erica ma este találkozik azokkal, akiket keresünk. Biztos, hogy baj lesz, készüljön föl rá. És azt is mondd meg neki, hogy ha a lányt megölik, neki is vége.

A kis sportrepülőgép enyhén jobbra dőlt, aztán kecsesen tartva a dőlésszöveget, Luxortól öt mérföldre északra nagy ívben átrepült a Nílus völgye fölött. Háromszáz métert ereszkedett, aztán Yvon egyenesbe hozta. A megfelelő pillanatban csökkentette a sebességet, fölemelte a gép orrát, és simán rátette a gépet egy légpárnára. A motorok megrázták a gépet, és rövid idő alatt gurulási sebességre hozták le. Yvon otthagyta a kormányt, hogy míg a pilóta végiggurul a géppel a leszállópályán, beszélhessen Ericával.

– Nos, menjünk végig a teendőkön még egyszer – fordult hátra az ülésen, hogy szemben legyen Ericával. Komoly volt a hangja, és ettől Erica még idegesebb lett. Kairóban még izgalmasnak tűnt a gondolat, hogy láthatja a Széthi-szobrot, de itt Luxorban már félt.

– Mihelyt megérkezünk – folytatta Yvon –, taxiba ülsz, és egyenest a Curio Régiségkereskedésbe mész. Én meg Raoul a New Winter Palace Szálló 200-as lakosztályában várunk. De biztos vagyok benne, hogy a szobor nem lesz a boltban.

Erica idegesen fölnézett. – Miért gondolod, hogy nem lesz ott?

– Túlságosan veszélyes volna. Nem, a szobor egészen biztosan másutt lesz. És téged oda fognak vinni, így szokták csinálni. De he félj, nem lesz semmi baj.

– Az Antica Abdulban ott volt – ellenkezett Erica.

– Az más – mondta Yvon. – Akkor éppen szállítás alatt volt. De most biztos, hogy elvisznek valahova, és ott mutatják meg. Igyekezz pontosan megjegyezni az útvonalat, hogy visszatalálj. És ha megmutatják a szobrot, kezdj el alkudni rá. Ha nem alkudozol, gyanút fognak. De ne felejtsd el: ha garantálják, hogy kijuttatják Egyiptomból, én hajlandó vagyok megfizetni, amit kérnek érte.

– Például a zürichi Credit Bankon keresztül? – kérdezte Erica.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdezte vissza Yvon.

– Ahonnan azt, hogy a Curio Régiségkereskedésbe kell mennem – válaszolta Erica.

– És azt honnan tudta meg? – kérdezte Yvon.

– Nem mondom meg – mondta Erica. – Legalábbis egyelőre még nem.

– Erica, ez nem játék.

– Tudom, hogy nem játék – tört ki Erica. Yvon egyre jobban idegesítette. – Éppen azért nem akarom megmondani. Még nem.

Yvon zavartan nézett rá. – Rendben van – mondta végül –, de szeretném, ha minél előbb ott lennél a szállodámban. Nem engedhetjük meg, hogy a szobor ismét eltűnjön. Mondd meg nekik, hogy a pénzt huszonnégy órán belül átutaltathatom.

Erica bólintott, és kinézett az ablakon. Bár hat óra elmúlt, az aszfaltozott leszállópálya csak úgy ontotta magából a perzselő hőséget. A gép megállt, a motorzaj elült. Erica mély lélegzetet vett, és kikapcsolta a biztonsági övét.

Khalifa a kereskedelmi állomás épülete mellett posztolt, és a kis repülőgép kinyíló ajtaját figyelte. Mihelyt meglátta Ericát, sarkon fordult, egy közelben parkoló autóhoz sietett, de mielőtt beült volna a volán mögé, megtapogatta automata fegyverét. Biztos volt benne, hogy ma este megszolgálja kétszáz dolláros napidíját. Sebességbe kapcsol, és elindult Luxor felé.

Eközben Evangelos Erica szállodai szobájában kihúzta Berettáját a bal karja alól, és megtapogatta elefántcsont agyát.

– Tedd el azt a vacakot – rivallt rá Stephanos az ágyról. – Idegesít, hogy babrálsz vele. Nyugodj meg, az isten szerelmére! A lány ide fog jönni. Minden cucca itt van.

A városba érve Erica gondolt rá, hogy megáll a szállodájánál, mivel nem látta semmi értelmét, hogy magával cipelje a fényképezőgépet meg a ruháit. De mivel félt hogy Lahib esetleg bezár, mielőtt odaér, úgy döntött, hogy inkább egyenesen odamegy, ahogy azt Yvon javasolta. A zsúfolt Sári el-Muntazar egyik sarkán szólt a sofőrnek, hogy álljon meg. Onnan csak fél háztömbnyire volt a Curio Régiségkereskedés.

Erica ideges volt. Yvon, anélkül, hogy tudta volna, megerősítette az üggyel kapcsolatos balsejtelmét. Képtelen volt másra gondolni, mint arra, hogy a szeme láttára megöltek már egy embert a szobor miatt: mit nem művel, hogy láthassa a szobrot! Ahogy közelebb ért, látta, hogy a bolt tele van turistával, ezért elhaladt előtte. Néhány üzlettel odébb megállt, megfordult, és figyelni kezdte a bejáratot. Nemsokára kicsődült egy csoport német, és hangosan viccelődve elvegyült a késő délutáni bevásárlók és sétálók között. Most vagy soha! – gondolta Erica. Lebiggyesztette az ajkát, mélyet lélegzett, aztán kifújta a levegőt, és nagy léptekkel elindult a bolt felé.

Aggodalmai után meglepődve tapasztalta, hogy Lahib Zayed, ahelyett, hogy alattomos vagy titokzatos volna, túláradoan kedves. Úgy jött elő a pult mögül, mintha Erica egy rég nem látott barátja lett volna. – Nagyon örülök, hogy ismét láthatom, Miss Baron! El sem tudom mondani, mennyire örülök!

Erica eleinte bizalmatlan volt, de Lahib annyira őszintének látszott, hogy a végén még azt is megengedte, hogy a férfi gyöngéden megölelje.

– Megkínálhatom egy kis teával? :– kérdezte Lahib.

– Köszönöm, nem kérek. Megkaptam az üzenetét, és jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam.

– Ja persze! – Lahib izgatottan összecsapta a tenyerét. – A szobor. Maga igazán szerencsés, mert egy csodálatos darabot fog látni. I. Széthi szobrát, amely legalább olyan magas, mint maga. – Fél szemét behunyva megsaccolta Erica magasságát.

Erica alig tudta elhinni, hogy Lahib ennyire blazírt. Ezek után melodramatikusnak és gyerekesnek találta, hogy félt.

– Itt van a szobor? – kérdezte.

– Ó, nem, kedvesem. A Régészeti Felügyelőség tudta nélkül fogjuk megmutatni magának. – Kacsintott egyet. – Tehát kellőképpen óvatosnak kell lennünk. És mivel ilyen nagy és csodálatos a darab, nem merjük Luxorban tartani. A nyugati parton van, de megbízói kívánságára bárhová elszállítjuk.

– Hogyan jutok oda?

– Egyszerűen. De előbb meg kell ígérnie, hogy egyedül megy. Érthető okokból csak kevés embernek mutathatunk meg egy ilyen darabot. Amennyiben bárki magával megy, sőt ha csak követi is valaki, minden esélyét elveszti, hogy lássa a szobrot. Világos?

– Világos – felelte Erica.

– Akkor jó. Nos, mindössze át kell kelnie a Níluson, taxiba ülnie, és elmennie egy Qurna nevű kis faluba, amely...

– Ismerem a falut – vágott a szavába Erica.

– Akkor még egyszerűbb a dolog – nevetett Lahib. – Van a faluban egy kis mecset.

– Azt is ismerem – mondta Erica.

– Hát ez remek. Akkor nem lesz semmi probléma. Ma este sötétedéskor legyen a mecsetnél. Egy magamfajta kereskedő fogja ott várni, és megmutatja magának a szobrot. Ilyen egyszerű az egész.

– Rendben van – mondta Erica.

– Még valami – tette hozzá Lahib. – Ha átér a nyugati partra, a legokosabb, ha olyan taxit bérel, amelyik hajlandó megvárni a falu alatt, ígérjen külön egy fontot a sofőrnek. Különben később nem lesz könnyű visszajutnia a kompikötőbe.

– Nagyon köszönöm – mondta Erica. Jólesett neki Lahib törődése.

Lahib nézte, ahogy Erica elindul a Sári el-Muntazaron a Winter Palace Szálló felé. Erica egyszer visszafordult, és integetett. Aztán Lahib gyorsan becsukta a boltajtót, és még egy fagerendával is biztosította. Legértékesebb műtárgyait és ókori agyagedényeit az egyik padlódeszka alatti mélyedésben rejtegette. Aztán bezárta a hátsó ajtót is, és elindult az állomásra. Biztos volt

benne, hogy még eléri a hétórai asszuáni vonatot.

Miközben a szálloda felé haladt a folyóparton; Erica lényegesen jobban érezte magát, mint a Curio Régiségkereskedésben tett látogatása előtt. Kalandregénybe illő balsejtelmei alaptalanoknak bizonyultak. Lahib Zayed nyílt, barátságos és figyelmes volt: Erica csak azt sajnálta, hogy estig nem láthatja a szobrot. Főlnézett az égre, hogy lássa, körülbelül mennyi ideje van még napszálltáig. Volt még egy órája, és ez bőven elég volt ahhoz, hogy visszamenjen a szállodájába és átöltözzön a qurnai utazáshoz. Farmerbe akart bújni.

A fenséges luxon templom felé közeledve, amely köré a modern város épült, hirtelen megtorpant. Jó ideje nem gondolt már rá, hogy követhetik. Márpedig ha követik, fuccsba mehet az egész terv. Gyorsan hátrafordult, és végigpásztázta az utcát, hogy lássa, mögötte van-e a kullancsa. Teljesen megfélemlített arról az emberről. De csak egy csomó közömbös járókelőt látott, a horgas orrú, fekete ruhás férfit nem látta sehol. Ismét megnézte az óráját. Tudnia kellett, hogy követik-e. Visszafordult a templom felé, gyorsan vett egy belépőjegyet, és végigment a két első pilon közt nyíló folyosón. II. Ramszesz udvarában, amelyet két, karcsú oszlopokból álló oszlopsor övez méltóságteljesen, azonnal jobbra fordult, és belépett a kis Amon-kápolnába. Innen jól láthatta a bejáratot is, az udvart is. Körülbelül húszan nyüzsögtek az udvarban, és fényképezték II. Ramszesz szobrát. Elhatározta, hogy tizenöt percet vár. Ha addig nem jelenik meg senki, nem kell félnie, hogy követik.

Bekukucskált a kápolnába, hogy lássa a reliefszektorokat. II. Ramszesz uralkodása alatt faragták őket, de művészileg meg sem közelítették az abydosiakat. Erica megismerte Amon, Nut és Khonszot képmásait. Mikor ismét az udvar felé fordult, megdöbbsent. Alig másfél méterre tőle Khalifa fordult be a pilon sarkánál. A férfi éppúgy meglepődött, mint Erica. Gyorsan benyúlt a zakójába, hogy megmarkolja a pisztolyát, de még időben észbe kapott, és arcán torz félmosollyal visszahúzta a kezét. Aztán elment.

Erica csak pislogott. Mikor magához tért a döbbenettől, kirohant a kápolnából, és végignézett a két oszlopsor mögötti folyosón. Khalifa eltűnt.

Erica megigazította a vállán a szatyra szíját, és kisietett a templom területéről. Tudta, hogy baj van, hogy kísérője mindent elronthat. Mikor kiért a Nílus-parti sétányra, mindkét irányba szétnézett. Le kellett ráznia Khalifát. Az órájára nézett, és rájött, hogy ki fog futni az időből.

Khalifa csak egyetlenegyszer nem követte: amikor ő Qurnába látogatott, és utána egy ösvényen átgyalogolt a Királyok Völgyébe. Arra gondolt, hogy megtehetné ezt az utat visszafelé is. Kitaxizhat a Királyok Völgyébe, onnan az ösvényen gyalog átmehet Qurnába, és szólhat a sofőrnek, hogy várja meg a falu alatt. Aztán rájött, hogy az ötlet nevetséges. Khalifa akkor nyilván csak

azért nem követte, mert tudta, hova megy, és nem akarta vállalni sem a hőséget, sem a fáradságot. Nem azért, mert ő bolonddá tette. Ha valóban le akarja rázni Khalifát, azt csakis valamilyen tömegben teheti.

Ismét megnézte, mennyi az idő, és támadt egy ötlete. Majdnem hét óra volt. Fél nyolckor indul az az expresszvonat Kairóba, amelyikre az előző este ő is felszállt. Az állomás és a peron zsúfolt lesz. Ez volt a legjobb ötlete. Csak az volt a baj, hogy ez esetben nem találkozik Yvonnal. De talán az állomásról föl tudja hívni. Magához intett egy fiákért.

Várakozásának megfelelően a pályaudvaron csakugyan nyüzsögtek az utasok, s csak nagy nehezen tudott utat törni magának a jegypénztárhoz. Elhaladt egy csomó egymásra rakott, kotkodácsoló tyúkokkal teli nádketrec mellett. Egy oszlophoz egy egész kis kecske- és birkanyáj volt kötve: panaszos bégetésük összekeveredett az emberi hangok zűrzavarával, amelytől csak úgy visszhangzott a poros csarnok. Végre elérte a jegypénztárt, és vett egy első osztályú jegyet Nag Hamdiba. Hét óra tizenöt perc volt.

A peronon még nehezebb volt végigmenni, mint a jegypénztárhoz jutni. Nem nézett hátra. Addig lökdösődött és furakodott a búcsúzkodó rokonok között, amíg el nem érte az első osztályú kocsik melletti, viszonylag csendesebb peronszakaszt. Sebiben megmutatta a jegyét a kalauznak, és fölszállt a kettes számú kocsira. Hét óra huszonhárom perc volt.

Egyenesen a végéhez ment. Zárva volt. A szemközti is. Habozás nélkül átment a hármaskocsiba, és végigsietett az ülések között. A végé szabad volt. Bement, magára zárta az ajtót, és igyekezett minél kevesebbet belélegezni a bűzből. Kigombolta vászonnadrágját, és kibújt belőle. Aztán fölvette a farmerét, és miközben magára ráncigálta, jól beverte a könyökét a mosdókagylóba. Hét óra huszonkilenc perc volt. Füttyszót hallott.

Szinte pánikban magára kapott egy kék blúzt, gyorsan összefogta dús haját, és a fejébe nyomta khakiszínű trópusi kalapját. Belenézett a tükörbe, és remélte, hogy eléggé megváltozott a külseje. Aztán kilépett a végéből, és a szó szoros értelmében végigrohant a következő kocsik ülései között. Ez másodosztályú kocsi volt, és még zsúfoltabb. A legtöbb utas nem ült még le, hanem a motyóját rakosgatta az ülések fölötti csomagtartókba.

Kocsiról kocsira rohant. Mikor a harmadosztályú kocsihoz ért, látta, hogy a tyúkokat és a lábasjószágot a kocsik közt helyezték el, lehetetlen volt továbbjutni tőlük. Kinézett, és felbecsülte a peronon nyüzsgő embertömeget. Hét óra harminckét perc volt. A vonat meglódult, és éppen elindult, amikor leugrott róla. A lármája hirtelen felerősödött, sokan kiabáltak és integettek. Erica utat tört magának az állomásépület felé, és most először kereste a szemével Khalifát.

A tömeg oszlani kezdett. Erica hagyta, hogy az emberáradat magával sodorja az utcára. Mihelyt kiért, átsietett az utca másik oldalára, be egy kis kávézóba, és leült egy asztalhoz, ahonnan jól látta az állomást. Rendelt egy szimpla feketét, és egy pillanatra sem vette le a szemét az állomás bejáratáról.

Nem kellett sokáig várnia. Khalifa durván lökdösődve kiviharzott az állomásról. Erica még a kávézóban ülve is érezte a dühét, mikor a férfi beugrott egy taxiba és elhajtatott a Sári el-Mahattán a Nílus felé. Erica felhajtotta a kávéját. A nap lement, kezdett szürkülni. Erica elkésett. Fogta a szatyrát, és kisietett a kávézóból.

– Jóságos isten! – üvöltötte Yvon. – Miért fizetek én magának napi kétszáz dollárt? Meg tudná mondani?

Khalifa a homlokát ráncolta, és bal keze körmeit nézegette. Tudta, hogy nem volna köteles eltűrni ezt a szóáradatot, csak hogy nagyon kedvére való volt a megbízatás. Erica Baron átverte, és Khalifa nem volt hozzászokva ahhoz, hogy veszítsen. Különben már rég halott volna.

– Na jó – mondta Yvon undorodva. – És most mihez kezdünk?

Raoul, tekintve, hogy ő ajánlotta Khalifát, még inkább felelősnek érezte magát a történetekért, mint Khalifa.

– Ki kéne küldenie valakit a vonathoz – mondta Khalifa. – Nag Hamdiba vett jegyet, de nem hiszem, hogy tényleg elutazott. Szerintem csak trükk volt az egész, hogy lerázzon.

– Rendben van, Raoul, küldj ki valakit a vonathoz – mondta Yvon ellentmondást nem tűrő hangon.

Raoul a telefonhoz ment; örült, hogy csinálhat valamit.

– Ide figyeljen, Khalifa – mondta Yvon –, az, hogy Ericát elvesztettük, kockáztatja, az egész akciót. Erica ugyanis már megkapta az utasításokat a Curio Régiségkereskedésben. Menjen oda, és tudja meg, hova küldték. Nem érdekel, hogyan csinálja, csak tudja meg.

Khalifa szó nélkül ellökte magát a fiókos szekrénytől, amelynek támaszkodott, és kisietett a szállodából. Tudta, hogy a bolt tulajdonosa csak egyetlen esetben tagadhatja meg tőle az információt: ha hajlandó inkább meghalni.

Mire Erica fölmászott az útról a nagy dombra, az égnek meredő homokkősziklák alatt meghúzódó Qurna falu már teljes sötétségbe borult. Erica taxija, amelyet egész estére kibérelt, a falu alatt várakozott, nyitott ajtókkal.

Erica végigkutyagolt a komor vályogházak mellett. Az udvarokban Száritott trágyát égettek, annak tűzénél főzték a vacsorát. A tüzek fényében kirajzolódtak a gititeszk nyári alvóhelyek. Erica építésük okára – a kobrákra és

skorpiókra – gondolt, és a meleg este ellenére megborzongott.

A homályba burkolózott mecset fehérre meszelt minaretjével ezüstösen csillogott. Száz méterre lehetett Ericától. Erica megállt, hogy lélegzethez jusson. Ahogy lenézett a völgybe, látta Luxor fényeit, különösen a New Winter Palace Szálló felhőkarcolóját. Az Abdul Haggag-mecsetet és környékét kivilágított karácsonyfára emlékeztető színes lámpafüzérek jelezték.

Éppen folytatni akarta útját, amikor a sötétben, hirtelen megmozdult valami a lába mellett. Ijedtében fölkiáltott, és hátraugrott, hogy majdnem hanyatt esett. Már-már futni kezdett, amikor kutyaugatás, azt követően pedig dühös morgás hasított bele a levegőbe. Hirtelen egy farka vicsorgó kutya vette körül. Erica lehajolt, és fölvetett egy követ. A mozdulat nyilván ismerős volt, mert a kutyák szétszéledtek, még mielőtt a követ eldobhatta volna.

Miközben áthaladt a falun, vagy egy tucat helybéli ment el mellette. Mind fekete burnuszt és fekete fátylat viselt, néma és arctalan volt a sötétben. Erica rájött, hogy ha nem járt volna nappal is a faluban, most a sötétben valószínűleg képtelen lenne megtalálni az utat. Hirtelen rekedt számárordítás törte meg a csendet, aztán éppoly hirtelen abbamaradt, mint ahogy kezdődött. Erica a domboldalban már ki tudta venni Aida Raman házának körvonalait. Az ablakból halvány petróleumlámpa-fény szűrődött ki. A ház mellett látta a Királyok Völgyébe vezető, sziklákba vágott ösvényt.

Már csak tizenöt méterre volt a mecsettől. Nem volt benne világos. Lelassított. Tudta, hogy elkésett a találkozóról. Nem szürkület volt már, hanem sötét este. Lehet, hogy már nem is számítanak rá. Talán vissza kellene mennie a szállodájába, vagy meg kellene látogatnia Aida Ramant, hogy beszámoljon neki, mit tudott meg a papiruszból. Megállt, és fölneézett a mecsetre. Kihaltnak látszott. Aztán Lahib Zayedra és a kereskedő lezser magatartására gondolt, vállat vont, és elindult a kerítésajtó felé.

Lassan kinyitotta, és benézett az udvarba. A mecset homlokzata mintha visszaverte volna a csillagok fényét: az udvarban világosabb volt, mint az utcán. Egy teremtetts lelket sem látott. Nesztelenül belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Se hangot, se mozgást nem hallott a mecset felől. Csak a faluból hallatszott föl néha egy-egy kutya ugatása. Végül is elszánta magát, és belépett az egyik boltív alá. Megpróbálkozott a mecset ajtajával. Zárva volt. Végigment a kis portikuszon, és bekopogott az imám szobájának ajtaján. Senki sem felelt. A mecset üres volt.

Visszament az udvarba. Nyilván nem számítanak már rá. Az utcára nyíló ajtóra pillantott, de ahelyett, hogy azonnal elindult volna, visszatért a portikuszba, és hátát a mecset falának támasztva leült. Az előtte levő sötét boltív mintegy keretbe foglalta az udvart. A kerítésen túl a keleti égbolt

látszott, derengése a holdkeltét jelezte.

Addig kotorászott a szatyrában, amíg meg nem találta a cigarettáját. Hogy bátorságát visszanyerje, rágyújtott, és a gyufa lángjánál megnézte az óráját. Negyed kilenc volt.

Mikor fölkel a hold, az udvarban az árnyékok paradox módon sötétebbek lettek. Minél tovább üldögélt, képzelete annál furcsább játékokat űzött vele. Negyedóra múlva elege lett a dologból. Fölállt, leporolta hátul a nadrágját, aztán keresztülvágott az udvaron, és fölrántotta az utcára nyíló deszkaajtót.

– Miss Baron – szólította meg egy fekete burnuszos alak. Az ajtó előtt állt a földúton. Mivel a holdfény fölülről világította meg, Erica nem láthatta az arcát. A férfi előbb meghajolt, csak azután folytatta: – Elnézést kérek a késésért. Kérem, kövessen. – Elmosolyodott, kivillantak hatalmas fogai.

Többet nem beszéltek. A férfi, akit Erica núbiainak gondolt, fölvezette Ericát a falu fölé a dombtetőre. Ott rátértek a sok ösvény közül az egyikre, és mivel a holdfény visszaverődött a világos sziklákról és a homokról, minden nehézség nélkül haladtak tovább. Néhány négyszögletes sírbejárat előtt is elmentek.

A núbiai már erősen zihált, és kétségtelenül megkönnyebbült, amikor egy lejtős bevágásnál megállt. A lejtő aljában nehéz vasráccsal elzárt bejárat volt, rajta a 37-es szám.

– Elnézést kérek, de pár percet várnia kell itt – mondta a núbiai, és mielőtt Erica szólhatott volna, elindult vissza Qurna felé.

Erica nézte a távolodó alakot, aztán a vasrácsra pillantott. Visszafordult, mondani akart valamit, de a núbiai már olyan messze járt, hogy kiabálnia kellett volna.

Erica lement a lejtőn, megfogta a vasrácsot, és megrázta. A 37-es szám zörgött, de a rácskapu meg se moccant. Zárva volt. Erica benézett rajta, és éppen hogy csak ki tudta venni néhány ókori faldíszítés körvonalait.

Visszament föl a lejtőn, és ugyanolyan szorongás fogta el, mint mielőtt bement a Curio Régiségkereskedésbe. Megállt a sír szájánál, és onnan nézte a núbiait, aki éppen akkor ért be a faluba. A távolból kutyaugatás hallatszott. Erica érezte a háta mögött a baljóslatú, meredek sziklafalat.

Hirtelen éles, fémes kattanást hallott a háta mögül. Elgyöngült a iába a félelemtől. Aztán fülsértő csikorgást hallott, mint amikor vas súrlódik a vason. El akart szaladni, de képtelen volt megmozdulni, mert képzelete rémképeket varázsolt elő a sírből. A vaskapu becsukódott mögötte, és Erica lépteket hallott. Lassan mégis megfordult.

– Jó estét, Miss Baron – mondta a lejtőn fölfelé jövő alak. Ő is fekete burnuszt viselt, mint a núbiai, de a fején csuklya volt, az alatt pedig fehér turbán. – Muhammad Abdulal vagyok. – Meghajolt, és Erica kissé

visszanyerte a nyugalmát. – Bocsánatot kérek a késésekért, de sajnos, szükségeseek voltak, A szobor ugyanis, amelyet látni fog, nagyon értékes, és attól tartottunk, hogy esetleg követik a hatóságok.

Erica ismét rájött, milyen jó, hogy lerázta a kísérijét.

– Kérem, kövessen – mondta Muhammad, elhaladt Erica mellett, és elindult még feljebb a lejtőn.

Erica még egy utolsó pillantást vetett az alatt elterülő falura. Az aszfaltúton várakozó taxit már alig tudta kivenni. Sietnie kellett, hogy utolérje Muhammadot.

Egy függőleges sziklafal aljában a férfi balra fordult. Erica megpróbált fölneézni a sziklára, de majdnem hanyatt esett. Mentek vagy tizenöt métert, és megkerültek egy hatalmas, gömbölyű követ. A kő túlsó oldalán a 37-es sírhoz hasonló lejtő volt. Annak az aljában is volt egy nehéz vasrács, de ezen nem volt szám. Erica megállt Muhammad mögött, aki egy hatalmas kulcsesomóval babrált. Az idegei már rég felmondták a szolgálatot, de nem merte kimutatni félelmét.

Nem gondolta volna, hogy a szobor ilyen elszigetelt helyen lesz. A rácskapu csikorogva nyílt ki: ritkán nyithatták ki.

– Tessék – mondta Muhammad egyszerűen, és intett Ericának, hogy lépjen be.

Dísztelen sír volt. Erica megfordult, és nézte Muhammadot, aki bezárta maga mögött a kaput. A zár visszhangzó kattanással ugrott be a helyére. A vasrácsen erőtlén holdvilág szűrődött be.

Muhammad meggyújtott egy szál gyufát, és Ericát kikerülve elindult a szűk folyosón. Ericának nem volt más választása, mint hogy szorosan mögötte maradjon. Mentek a gyér világításban, és Erica kétségbeesetten érezte, hogy az események irányítása teljesen kicsúszott a kezéből.

Beléptek egy előkamrába. A falakon halvány vonalas rajzok látszottak. Muhammad lehajolt, és az égő gyufát odatartotta egy olaj lámpához. A láng fellobbant, Muhammad és Erica árnyéka táncolni kezdett a falra rajzolt óegyiptomi istenségek között.

Hirtelen arany csillant meg a sötétben. Erica előtt ott állt a Széthi-szobor! A csiszolt arany fénye erősebb volt, mint a lámpásé. Az áhítat egy pillanatra fölébe kerekedett a félelemnek, és Erica odalépett a szoborhoz. Az alabástrom és zöld földpát szemek hipnotikus erőt sugároztak, Ericának kényszerítenie kellett magát, hogy lenézzen a talapzat hieroglifáira. Ott voltak I. Széthi és Tutanhamon kartusai. A szöveg ugyanaz volt, mint a houstoni szobron: "örök béke adassék I. Széthinek, aki Tutanhamon után uralkodik."

– Csodálatos! – mondta Erica őszintén. – Mennyit kérnek érte?

– Egyebünk is van – mondta Muhammad. – Előbb nézze meg a többit is, csak aztán válasszon.

Erica közölni akarta Muhammaddal, hogy ezzel is meg van elégedve, és hátrafordult. De nem szólalt meg. Ismét megbénította a félelem. Muhammad hátravetette a csuklyáját, és most már látszott a bajusza és aranykoronás fogsora, ő volt Abdul Hamdi egyik gyilkosa!

– A következő kamrában egy csomó remek szobrunk van – mondta Muhammad. – Tessék. – Félig meghajolt, és a szűk ajtó felé intett.

Ericát hideg veríték öntötte el. A sír rácskapuja tárva volt. Időt kellett nyernie. Nem akart beljebb menni a sírba, megfordult, és elindult a kijárat felé, de Muhammad utolérte, és gyöngéden előretuszkolta. – Csak tessék – mondta közben.

Ahogy végigmentek a lejtős folyosón, árnyékuk groteszkül mozgott a falakon. Erica észrevette, hogy előttük a folyosó mindkét irányban kiszélesedik. Egy vaskos oszlop emelkedett a padlóból a magasba. Amikor odaértek, Erica látta, hogy az oszlop egy óriási, kőből faragott hullórostélyt tart.

Közvetlenül az oszlop után véget ért a folyosó, és egy sziklába vájtt meredek lépcsősor vezetett le a sötétbe.

– Meddig megyünk még? – kérdezte Erica. A hangja magasabb volt, mint lenni szokott.

– Csak még egy kicsit – felelte Muhammad. Mivel a lámpás hátulról világította meg Ericát, árnyéka a lépcsőre vetődött, úgyhogy nem látott tőle. A lábával tapogatózott előre. Egyszer csak érzett valamit a hátán. Először azt hitte, Muhammad keze az. Aztán rájött, hogy a férfi a talpát nyomta a hátához.

Csak annyi ideje volt, hogy szétvesse a karját, és tenyerét a lépcső sima falához nyomja. A rúgástól kicsúszott alóla a lába, és elkezdett zuhanni. Fenékre ült ugyan, de a lépcső olyan meredek volt, hogy képtelen volt megakadályozni, hogy továbbcsússzék, le a teljes sötétségbe.

Muhammad gyorsan letette az olajlámpást, és a beugróból elővett egy kőtörő kalapácsot. Egy sor jól irányzott ütéssel kimozdította helyéből a tartóoszlopot, s ezáltal a hullórostély egyensúlya megbomlott. A negyvenöt tonnás gránittömb lassan lecsúszott egy rövid lejtőn, aztán fülsiketítő robajjal a helyére zuhant, lezárva az ókori sírt.

– Nag Hamdiban semmiféle amerikai nő nem szállt le a vonatról – jelentette Raoul –, és a vonaton sem volt senki, akinek a személyleírása csak megközelítőleg is hasonlított volna Ericára. Azt hiszem, át lettünk ejtve. – Raoul az erkély ajtajában állt. A folyó túlsó partján a holdfény élesen megvilágította a nekropolisz fölötti hegyeket.

Yvon a halántékát dörzsölgetve ült. – Hát nekem mindig az a végzetem, hogy közel jussak a sikerhez, csak azért, hogy a saját szememmel lássam, hogyan csúszik ki a kezemből? – Khalifához fordult. :– És mit tudott meg a nagyszerű Khalifa?

– A Curio Régiségkereskedésben nem volt semmi. Pedig a többi bolt még nyitva volt, és rengeteg volt a turista. Úgy látszik, Erica távozása után rögtön bezártak. A tulajdonost Lahib Zayednek hívják, és senki sem tudta, hová lett. Pedig ugyancsak erősen érdeklődtem – tette hozzá röhögve.

– Azt akarom, hogy figyeljék a Curio Régiségkereskedést és a Winter Palace Szállót. Még akkor is, ha mindkettőjüknek egész éjjel fönt keli lenniük.

Mikor Yvon magára maradt, kiment az erkélyre. Békés, enyhe éjszaka volt. Az étteremből zongoraszó szűrődött föl a pálmafák ágain keresztül. Yvon idegesen járkálni kezdett a kis erkélyen.

Erica fél lábbal maga alatt, ülő helyzetben ért a lépcső aljába. A keze csúnyán lehorzsolódott, de máskülönben nem sérült meg. A szatyrából szinte minden kiesett. Megpróbált körülnézni az alvilági sötétségben, de még a szeme elé tartott kezét sem látta. Vakon kutatott a szatyrában az elemlámpája után. Nem találta.

Nagy nehezen négykézlábra állt, és végigtapogatta a padló követ. Megtalálta a fényképezőgépet, úgy érezte, sértetlenül, aztán a Baedekert is, de az elemlámpát nem. Keze egy falba ütközött, mire rémülten visszahúzódott. Hatalmába kerítette minden, kígyókkal, skorpiókkal és pókokkal kapcsolatos fóbija. Képtelen volt szabadulni az abydosi kobra képétől. Addig tapogatózott a fal mentén, amíg meg nem találta a sarkot, onnan visszatapogatózott a lépcsőhöz, és megtalálta a cigarettáját. A cigarettadoboz celofánja alá volt bedugva egy levél gyufa.

Meggyújtott egy szálát, és messze maga elé tartotta. Egy körülbelül tíz négyzetméter alapterületű helyiségben volt, két ajtóval és a háta mögött a lépcsővel. A vakolt falakon festmények voltak az ókori Egyiptom mindennapi életéről. Egy előkelőség sírjában volt, az előkamrában.

Mielőtt a gyufa a körmére égett volna, meglátta az elemlámpáját. Meggyújtott még egy gyufát, és az imbolygó fényben odament, hogy fölvegye az elemlámpát. Az üvege összetört, de a körte nem esett ki belőle. Erica megnyomta a gombot, és a lámpa kigyulladt.

Nem engedett időt magának arra, hogy a helyzetén gondolkozzék. Visszament a lépcsősorhoz, fölmászott a tetejére, és az elemlámpával körbevilágította a hullórostélyt. A gránittömb hihetetlen pontossággal illeszkedett a vájatba. Erica nekivetette magát. A kő hideg volt és mozdulatlan, mint maga a hegy.

Visszament a lépcső aljába, és nekilátott átkutatni a sírt. A két ajtó közül a bal oldali egy sírkamrába vezetett, a jobb oldali pedig egy raktárba. Erica először a sírkamrába lépett be. Ebben csak egy durván faragott szarkofág volt. A sötétkékre festett mennyezetet több száz, ötágú aranycsillag borította, a falakat a Halottak Könyvének jelenetei díszítették. A hátsó falról Erica leolvasta, hogy kinek a sírjában van. A sír Ahmosée, III. Amenhotep fáraó őrnökéé és vezéréé volt.

Ahogy körbevilágította szarkofágot, a padlón heverő rongyok között meglátott egy koponyát. Tétován közelebb ment hozzá, a szemek helyén sötét gödrök tátongtak, az állkapocs alsó része levált, és ettől a száj mintha véget nem érő haláltusáról árulkodott volna. A fogak mind megvoltak. A koponya nem volt régi.

Ahogy ott állt fölötté, egyszer csak észrevette, hogy a holttest többi része is megvan. A test összegömbölyödve feküdt a szarkofág mellett, mintha aludna. A foszló ruházat alól kilátszottak a bordák és a csigolyák. A koponya alatt megcsillant valami. Erica habozva lenyúlt, és fölvette. Egy 1975-ös Yale egyetemi aranygyűrű volt. Óvatosan visszatette a földre, és fölegyenesedett.

– Most lássuk a másik helyiséget – mondta hangosan, remélve, hogy felbátorodik a hangjától. Nem akart gondolkodni, legalábbis még nem, és amíg volt mit felderítenie, távol tarthatta gondolatait helyzete realitásától. Akár egy turista, úgy ment be a következő és egyben utolsó kamrába. Ugyanolyan méretű volt, mint a sírkamra, és néhány sziklától meg egy kis homoktól eltekintve teljesen üres volt. A falirajzok itt is a mindennapi életet ábrázolták, mint az előkamrában, csak nem voltak befejezve. A jobb oldali falra egy hatalmas aratási jelenetet terveztek, a figurákat vörös okkerral elő is rajzolták. Alul széles, fehér csíkot hagytak a hieroglifáknak. Erica körbevilágított a helyiségben, aztán visszatért az előkamrába. Kifogyott a tennivalókból, és kezdett úrrá lenni rajta a borzongató félelem. Fölszedegette a padlóról a többi holmiját is, és visszatette őket a szatyrába. Gondolva, hogy esetleg otthagytott valamit, felmászott a hosszú lépcsősoron a gránittorlaszig. Hirtelen elviselhetetlenül rátört a klausztrofóbia, és hiába igyekezett uralkodni magán, két kézzel nekiesett a kötömbnek.

– Segítség! – kiáltotta torkaszakadtából. Hangja visszaverődött a sziklafalokról, visszhangzott tőle a sír mélye is. Aztán ismét körülzárta a csend, és fojtogatni kezdte a teljes némaság. Légszomja volt. Zihálva szedte a levegőt. Nyitott tenyérrel rácsapott a gránittorlaszra, és püfölte-püfölte, amíg bele nem fájdukt a keze. A könnye is kibuggyant, végigfolyt az arcán, de ő csak csépelte a sziklát, és egész testét rázta a zokogás.

Az öröklődéstől kimerült, és még mindig féktelenül sírva lassan térdre rogyott. Elfogta a halálfélelem és az elhagyatottság érzése, s ettől ismét felzokogott és reszketni kezdett. Hirtelen belehasított, hogy élve eltemették!

Miután szembenézett a szörnyű valósággal, lassanként kezdett ismét racionálisan gondolkodni. Fölvette az elemlámpát, és lement a hosszú kőlépcsőn az előkamrába. Azon tűnődött, vajon mikor kezd el Yvon aggódni, hogy esetleg történt vele valami. Mihelyt gyanút fog, valószínűleg elmegy a Curio Régiségkereskedésbe, de kérdés, tudja-e Lahib Zayed, hogy ő hol van. És vajon eszébe jut-e a taxisofőrnek, hogy jelentse, az amerikai lány, akit Qurnába vitt, nem tért vissza? Nem tudott válaszolni e kérdésekre, de már megfogalmazásuk is halvány reménysugár volt, s ez tartotta benne a lelket, amíg az elemlámpa fénye észrevehetően halványulni nem kezdett.

Kikapcsolta a lámpát, és kotorászni kezdett a szatyrában. Talált is három levél gyufát. Ez ugyan nem volt sok, de míg a gyufát kereste, egy filctollat is talált. Mikor hozzáért, támadt egy ötlete. Valami üzenetet fog hagyni a befejezetlen kamra falán, leírja, hogy mi történt vele. Esetleg hieroglif írással, hogy foglyul ejtői ne fejthessék meg a tartalmát. Nem ringatta magát abban a hitben, hogy ezzel valamiféle értékes szellemi munkát végez, de ez is több volt a semminél. Félelmét kétségbeesés és keserű megbánás váltotta föl. Ha csinál valamit, legalább eltereli a figyelmét.

Kövekkel kitámasztotta az elemlámpát, és elkezdte beosztani a sorközoket. Minél egyszerűbb az üzenet, annál jobb, gondolta. Mikor a sorközzel végzett, nekilátott az írásképek megrajzolásának.

Félig elkészült velük, amikor az elemlámpa fénye hirtelen feltűnően gyöngébb lett. Még egy utolsót villant, aztán már csak az izzószál parázslott.

De Erica még mindig nem akart a helyzetén gondolkodni. Gyufákat gyűjtött, és azok fényénél folytatta a munkát. Már a fal jobb alsó sarkában guggolt; a szöveg sorai a padlótól a befejezetlen aratási jelenet aljáig futottak. Szemét még mindig el-elöntötték a könnyek, mikor arra gondolt, hogy okossága csak arra volt jó, hogy végzetes bajba sodorja. Mindenki óva intette, hogy ne keveredjen bele a dologba, de ő nem hallgatott senkire, örült volt. Abból, hogy egyiptológiát tanult, még nem következik, hogy azt is tudja, hogyan kell bánni a bűnözőkkel, különösen az ilyenekkel, mint Muhammad Abdulal.

Már csak egy levél gyufája maradt, de nem akart arra gondolni, hogy mennyi ideje van még ... hogy meddig tart az oxigén. Lehajolt majdnem a földre, hogy egy madarat megrajzoljon. De még mielőtt megrajzolhatta volna, a gyufa hirtelen kialudt. Olyan gyorsan lobbant el, hogy Erica káromkodott egyet a sötétben. Meggyújtott egy másik szálát, de amikor lehajolt, az is rögtön kialudt. A harmadikat már óvatosan közelítette ahhoz a helyhez, ahol

dolgozott. A gyufa nyugodtan égett, aztán hirtelen meglibbent a lángja, mintha szél csapta volna meg. Erica megnyalta az ujját, odatartotta, és érezte, hogy a padló közvetlen közelében gyenge levegő áramlik egy kis függőleges repedésből.

Az elemlámpa még halványan izzott a sötétben, úgyhogy odatalált hozzá, és elvette mellőle az egyik követ, amellyel kitámasztotta. Egy gránitszilánk volt, valószínűleg a szarkofág fedeléből. Odavitte a légáramláshoz, és ismét meggyújtott egy gyufát.

Bal kezében tartva a gyenge fényt adó gyufaszálat, jobb kézzel rávágott a repedés táján a vakolatra. Nem történt semmi. Aztán teljes erőből kezdte ütni a vakolatot, és ütötte mindaddig, amíg a gyufa ki nem aludt. Akkor kitapogatta a repedést a sötétben, és több mint egy percig vakon csépelte.

Végül lehiggadt, és meggyújtott még egy gyufaszálat. A repedés helyén már kis lyuk volt, akkora, hogy belefért az ujjá. A lyuk mögött üreget érzett, de ami ennél is fontosabb, hűvös légáramlatot is. Anélkül, hogy látta volna, tovább püfölte a gránitdarabbal a falat, amíg mozgást nem érzett alatta. Megint gyufát gyújtott. A padló és a fal találkozásánál egy új repedés támadt, és felkanyarodott a lassan nagyobbodó lyukig. A gyufát a bal kezében tartva, most ezt a területet kezdte ütni. Egyszer csak levált egy nagy vakolatdarab, és eltűnt. A következő pillanatban hallotta, hogy földet ért. A lyuk már vagy harminc centi átmérőjű volt. Erica megpróbált meggyújtani egy gyufát, de a légáramlat eloltotta. Óvatosan, mintha egy vadállat torkába nyúlna, bedugta a kezét a lyukba. Bent simára vakolt falat tapintott. Felfordította a tenyerét, és kitapintott egy mennyezetet. Ezek szerint egy másik helyiségre bukkant, amely átlósan helyezkedett el az alatt, amelyikben ő volt.

Örült lelkesedéssel lassanként megnagyobbította a lyukat. Sötétben dolgozott, nem akart több gyufát elpazarolni. Végül is sikerült akkorára tágítania a lyukat, hogy keresztülfért rajta a feje. Keresett néhány kavicsot, hasra feküdt, és bedugta a fejét a nyílásba. Elengedte a kavicsokat, és fülelt, hogy mikor érnek földet. Úgy tűnt, hogy a helyiség nem mély, és valószínűleg homok a padlója.

Kivette a cigarettákat a dobozból, és meggyújtotta a dobozt. Mikor az lángra kapott, átdugta a lyukon és elengedte. A láng kialudt ugyan, de a parázsló papír csigavonalban szállt lefelé. Körülbelül két és fél méterrel lejjebb ért földet. Erica újabb köveket keresett, átdugta a fejét a lyukon, és különböző irányba elhajította a köveket, hogy valami elképzelése legyen a kamra alakjáról. Négyzetesnek tűnt, és aminek Erica örült: állandó légmozgás volt benne.

A koromsötétben üldögélve meghányta-vetette magában, hogy mitévő legyen. Ha leereszkedik az újonnan felfedezett kamrába, esetleg nem tud ebbe

visszamászni. De hát nem mindegy? Az igazi probléma az volt, hogy van-e bátorsága bemászni a lyukba. Már csak fél levél gyufája maradt.

Fölvette a szatyrát. Hármat számolt, és átdobta a nyíláson. Háttal a falnak négykézlábra ereszkedett, és leengedte a lábát a lyukon. Olyan érzése volt, mintha valami le akarná nyelni. Lassan egyre lejjebb és lejjebb nyomakodott, míg a lábujja hegyével sima, vakolt falat nem ért. Úgy ereszkedett bele a lyukon át a sötét űrbe, mint a bűvár a hideg vízbe. Estében, amely egy örökkévalóságnak tűnt, karjával csapkodott a levegőben, hogy lehetőleg talpra essen. Mégis egyensúlyát veszítve ért földet, és hanyatt vágódott a törmelékkel borított homokon, de nem sérült meg.

Az ismeretlentől való félelmében föltápászkodott, de csak hogy a következő pillanatban ismét egyensúlyát veszítse és előrebukjon. Akkor volt a por, hogy majdnem megfulladt. Kinyújtott jobb keze ráesett valamire, amiről azt hitte, hogy egy darab fa. Megmarkolta, remélve, hogy fáklyának tudja használni.

Végre sikerült föltápászkodnia. A fadarabot áttette a bál kezébe, hogy a jobbal kivehesse a farmerja zsebéből a gyufát. De a tárgynak már nem olyan tapintása volt, mint a fának. Csak amikor mindkét kezével megtapogatta, akkor jött rá, hogy egy múmia bepólyált alkarját és kezét szorongatja a sötétben. Undorodva elhajította.

Reszketve előhalászta a gyufát a zsebéből, és meggyújtott egy szálat. Ahogy a fény átszűrődött a poron, látta, hogy egy csupasz, festetlen falú katakombában áll, amely tele van félig bepólyált múmiával. A múmiákat összetörték, minden értékes holmit leszaggattak róluk, aztán a részeket barbár módon szétszórták.

Erica lassan körbeforgott, és látta, hogy a mennyezet részben beomlott. A sarokban egy alacsony ajtó sötétlett. Fölkapta a szatyrát, és átbotorkált a térdig érő törmeléken. A gyufa az ujjára égett, elrázta, és előrenyújtott kézzel tapogatózott a falig, aztán az ajtóig. Átment a másik helyiségbe. Meggyújtott még egy szál gyufát, és hasonlóan groteszk kép tárult a szeme elé. Egy falifülke levágott múmiafejekkel volt tele. Több beomlás is látszott.

A szemközti falon, egymástól jókora távolságra, két nyílás volt. Erica elbotorkált a helyiség közepéig, és a gyufát maga elé tartva megállapította, hogy a levegő a kisebbik nyílás felől jön. A gyufa elaludt, és Erica előretartott kézzel továbbment.

Hirtelen éktelen hangzavar támadt. Kőomlás! Erica gyorsan a falhoz lapult, s úgy érezte, apró kődarabok potyognak a hajára meg a vállára.

De kőomlás nem történt. A hangzavar azonban nem szűnt meg, és a levegő tele lett porral és éles hangú vinnyogással. Aztán Erica vállán kötött ki valami. Élt és mászott. Ahogy Erica odanyúlt, hogy lesöpörje magáról, a keze

szárnyakhoz ért. Nem kőomlás volt az, hanem milliónyi felbolydult denevér. Erica eltakarta a karjával a fejét, lekuporodott a fal tövében, és úgy vett lélegzetet, ahogy tudott. A denevérek lassan megnyugodtak, és Erica tovább mehetett a következő helyiségbe.

Fokozatosan rájött, hogy az ókori Théba közembereinek sírlabirintusába került. A katakombákat labirintus formájában vájták egymás után a hegyoldalba, így biztosítva helyet a halottak millióinak. A katakombák néha véletlen összekapcsolódtak más sírokkal – jelen esetben Ahmose sírjával, amelybe Muhammad Ericát temette. Az érintkezési pontokat bevakolták, és megfélemeztek róluk.

Erica továbbment. A denevérek jelenléte iszonyatos volt, de biztató is. Azt jelentette, hogy kell lennie összeköttetésnek a külvilággal. Erica végül is megpróbált meggyújtani néhány múmiapólyát, és rájött, hogy remekül égnek. Olyannyira, hogy amikor a bennük levő múmiadarab is lángra kapott, úgy égtek, mint a fáklyák. Undorát leküzdve, fölvert néhány darabot a földről. Az alkarok voltak a leghasználhatóbbak, mert könnyen lehetett fogni őket. Most, hogy már jobban látott, addig ment a folyosókon és a különböző, egyre magasabb szinteken, amíg meg nem csapta a friss levegő. Ekkor eloltotta a fáklyáját, és az utolsó néhány métert már a holdfényben tette meg.

Mikor kiért a meleg egyiptomi éjszakába, több száz méterre volt attól a helytől, ahol Muhammaddal bement a hegy gyomrába. Qurna falu közvetlenül alatta volt. Csak egy-két helyen volt világosság.

Egy ideig csak állt reszketve a katakomba kijáratánál, és úgy gyönyörködött a holdban meg a csillagokban, ahogy még soha. Tudta, hogy hihetetlen szerencséje van: életben maradt.

Először is szeretett volna megpihenni valahol, hogy összeszedje magát, és igyon valamit. A torka teljesen kiszáradt a portól. És szeretett volna megmosakodni, mert úgy érezte, mocsokként tapad rá, amit átélt. De leginkább egy barátságos arcot szeretett volna látni. A legközelebbi hely, ahol mindezekre számíthatott, Aida Raman háza volt. Tisztán látta a domboldalban. Az ablaka még mindig világos volt.

Elindult az elhagyatott katakombától, és óvatosan végigment a sziklafal tövében. Amíg vissza nem ér Luxorba, nem akarta megkockáztatni, hogy akár Muhammad, akár a núbiai meglássa. De amire igazában vágyott, az az volt, hogy visszajusson Yvonhoz. El akarta mondani neki, már amennyire tudta, hogy hol van a szobor. Aztán el Egyiptomból! Elege volt belőle.

Amikor Aida Raman háza fölé ért, elindult lefelé. Az első száz méteren vastag homokréteg borította a talajt, aztán laza kavicsos rész következett, amelyen Erica rémületére nagy zajjal megindultak a kavicsok, és fölverték a holdfényes éjszaka csöndjét. De végül is leért a ház hátsó részéhez.

Pár percet várt az árnyékban, és figyelte a falut. Sehol nem látott mozgást. Megnyugodott, hogy tiszta a levegő, megkerülte a házat, bement az udvarba, és bekopogott az ajtón.

Aida Raman kikiabált valamit arabul. Erica válaszul, megmondta a nevét, és megkérdezte Aidát, hogy beszélhetne-e vele.

– Menjen innen! – kiáltott ki Aida a csukott ajtón keresztül.

Erica meglepődött, hiszen Aida olyan kedves és barátságos volt első találkozásukkor. – Kérem, Mrs. Raman – mondta a csukott ajtón keresztül –, csak egy kis vizet szeretnék.

Aida kireteszelte az ajtót, és szélesre tárta. Ugyanaz a ruha volt rajta, mint a múltkor.

– Köszönöm – mondta Erica. – Elnézést kérek a zavarásért, de nagyon szomjas vagyok.

Aida öregebbnek látszott, mint két nappal ezelőtt. Eltűnt a humora is. – Jó – mondta –, de várjon itt az ajtóban. Nem maradhat nálam.

Míg az öregasszony elment az italért, Erica körülnézett a szobában. Megnyugtatta az ismerős látvány; a hosszú nyelvű ásó ott volt a tartójában, a bekeretezett fényképek is ott lógtak a falon. A legtöbb kép Howard Carterről és egy turbános arabról – nyilván Ramanról – készült. A képek között lógott egy kis tükör is. Erica belenézett, és elszörnyedt magától.

Aida Raman egy kis szörpöt hozott, ugyanolyant, mint Erica első látogatásakor. Erica lassan ivott. Fájt a torka, mikor nyelt.

– A családom nagyon dühös volt, amikor megmondtam, hogy maga ravaszul rávett, hogy megmutassam a papiruszt – szólalt meg Aida.

– A családja? – kérdezte Erica, aki új erőre kapott az italtól. – Úgy emlékszem, azt mondta, hogy ön az utolsó Raman.

– Én vagyok az. A két fiam meghalt. De volt két lányom is, akiknek van családjuk. Az egyik unokámnak mondtam el, hogy maga itt járt. Nagyon dühös lett, és elvitte a papiruszt.

– És mit csinált vele? – kérdezte rémülten Erica.

– Nem tudom. Azt mondta, hogy óvatosan kell vele bánni, és hogy valami biztonságos helyre viszi. Azt is mondta, hogy átok van ráírva, és magának most, hogy látta, meg kell halnia.

– És ön ezt elhiszi? – Erica tudta, hogy Aida Raman nem ostoba.

– Nem tudom. A férjem nem ezt mondta.

– Mrs. Raman – mondta Erica –, én lefordítottam az egész papiruszt. A férjének volt igazai Szó sincs benne átokról. A szöveget I. Széthi fáraó egyik építésze írta az ókorban.

A faluban hangosan felugatott egy kutya. Mintegy válaszul emberi kiáltás hallatszott.

– Menjen innen! – mondta Aida Raman. – Menjen, nehogy visszajöjjön az unokám! Könyörgök, menjen már!

– Hogy hívják az unokáját? – kérdezte Erica.

– Muhammad Abdulnak.

Erica úgy érezte, mintha arcul csapták volna.

– Ismeri? – kérdezte Aida.

– Azt hiszem, találkoztam vele ma este. Qurnában lakik?

– Nem. Luxorban.

– Itt járt ma este? – kérdezte idegesen Erica.

– Nem, csak napközben. Könyörgök, menjen már!

Erica sietve indult is. Ő idegesebb volt, mint Aida. De hirtelen megállt. Kezdett összeállni a kép. – Mi a foglalkozása Muhammad Abdulnak? – kérdezte.

– Ő a nekropolisz őrsegének a parancsnoka, és az apjának is besegít a vendéglőben a Királyok Völgyében.

Erica megértően bólintott. Az őrség parancsnoksága pontosan az a pozíció, ahonnan tökéletesen lehet irányítani a feketepiaci műveleteket. Aztán a vendéglőre és Ramanra gondolt. – És ez a vendéglő ugyanaz, amelyet a férje, Szarvat Raman épített?

– Igen, igen, Miss Baron, de kérem, menjen már!

Hirtelen minden világosi lett. Erica úgy érezte, hogy mindent meg tud magyarázni. És minden szál a Királyok Völgyében levő vendéglőhöz vezet.

– Ide figyeljen, Aida – mondta lázas izgalommal. – Úgy van, ahogyan a férje mondta: a papiruszon nincs semmiféle "fáraó átk", és ezt be is tudom bizonyítani, feltéve, ha ön segít. De időre van hozzá szükségem. Csak azt kérem, hogy ne árulja el senkinek, még a családjának sem, hogy megint meglátogattam, ők nem fogják kérdezni, efelől biztosíthatom. Szóval, nagyon szépen kérem, hogy még véletlenül se tegyen róla említést senkinek. Könyörgöm! – Hogy szavai komolyságát hangsúlyozza, megszorította Aida karját.

– Maga be tudja bizonyítani, hogy a férjemnek volt igaza?

– De még mennyire – felelte Erica.

Aida bólintott. – Rendben van.

– Ó, és még valami – mondta Erica. – Szükségem volna egy elemlámpára.

– Csak petróleumlámpám van,

– Az is jó lesz – mondta Erica.

Amikor elment, megölelte Aidát, de az öregasszony nem viszonzta az ölelést, sőt elhúzódott. Erica, kezében a petróleumlámpával és több skatulya gyufával, megállt a ház árnyékában, és a falut figyelte. Halotti-csend volt. A hold már áthaladt a zeniten, és a nyugati égbolton járt. Luxor fényei még

mindig ragyogtak.

Erica ugyanazon az ösvényen, amelyen két nappal korábban, nekivágott a hegynak. A holdfényben sokkal könnyebben ment a hegymászás, mint a tűző napon.

Tudta, hogy megszegi nemrég tett fogadalmát, hogy a rejtély megoldását Yvonra és a rendőrségre hagyja, de az Aidával folytatott beszélgetés ismét felszította benne a múlt iránt érzett mámoros lelkesedését. Az a tény, hogy Ahmose sírjából át lehet jutni a nyilvános katakombákba, a lehető legegyszerűbb magyarázatot kínálta szerinte az addig össze nem függő eseményeknek, beleértve a szobor feliratának rejtélyét és a papirusz jelentését is. És az a tudat, hogy Muhammad Abdulal még csak nem is sejti, hogy ő szabad, meglehetősen biztonságérzettel töltötte el. Még ha Muhammad meg is akarná nézni Ahmose sírját, hogy ő ott van-e, valószínűleg napokba kerülne, míg a hullórostélyt föl tudná emelni. Erica tehát úgy vélte, van ideje, és meg akarta nézni a Királyok Völgyét és Raman vendéglőjét. És ha igaz, amit sejt, olyan tudományos felfedezést tesz, amely elhomályosítja Tutanhamon sírjának a jelentőségét.

Mikor felért a gerincre, megállt, hogy kifújja magát. A sivatagi szél halkan füttyörészett a kopár hegycsúcsok között, még vigasztalanabbá téve a vidéket. Onnan, ahol Erica állt, lelátott a kanyargós ösvényekkel teli, sötét és kietlen Királyok Völgyébe.

Az úti célját is látta. A vendéglő és a vécé tisztán kivehető volt a kis sziklás kiugrón. A látvány felbátorította, és óvatosan, nehogy valóságos kis kavicslavinákat indítson el, folytatta az útját, most már lefelé. Nem akarta zavarni azokat, akik esetleg a völgyben tartózkodnak. Mihelyt elért az ókori nekropolisz munkásainak falujából kivezető ösvényre, az út már nem volt lejtős, és mindjárt könnyebben tudott rajta menni. Mielőtt rátért volna a sírok közt vezető, gondosan kivájt és kövekkel szegélyezett ösvények egyikére, megállt és hallgatózott. De csak a szél zúgását és néha egy-egy repülő denevér vinnyogását hallotta.

Könnyű léptekkel elsétált a völgy közepéig, és fölment a vendéglő bejárati lépcsőjén. Miként számított is rá, a vendéglő zárva volt, és gondosan be volt spalettázva. A teraszról szemügyre vette a háromszöget, amelynek csúcsait a Tutanhamon-sír, I. Széthi sírja, valamint a vendéglő alkotta. Aztán megkerülte a terméskő épületet, és az undorító bűzre fölkészülve bement a női vécébe. Meggyújtotta Aida Raman petróleumlámpáját, és megvizsgálta a helyiséget az alapzat mentén. Építészeti semmi különöset nem talált.

A férfivécében sokkal erősebb volt a maró vizeletszag. A szag az elülső fal mentén húzódó hosszú, égetett téglából épült vizeldéből jött. A vizelde felett egy hatvan centi magas vízszintes akna volt, amely benyúlt előre a terasz alá.

Erica odament a vizeldéhez. Az akna szája vállmagasságban volt. Odatartotta a petróleumlámpát, hogy lássa, mi van az aknában, de a lámpa csak egy-két méternyire világított be. Az akna alja földes volt, egy üres szardíniásdoboz meg néhány üveg hevert rajta.

A szemétláda segítségével Erica bemászott az aknába. A szatyrárt kint hagyta a peremén. Kikerülte a hulladékot, és addig mászott, amíg el nem érte az elülső falazatot. A zárt térben még erősebb volt a vécészag, és Erica lelkesedése hamarosan megcsappant. De ha már idáig eljutott, bármennyire nehezebb esett is, megvizsgálta a durva terméskő falat egyik végétől a másikig. Semmi!

Fejét a csuklójára hajtva bevallotta magának, hogy tévedett. Pedig olyan ésszerűnek látszott a dolog. Nagyot sóhajtott, és megpróbált megfordulni. Nem volt könnyű, így aztán hátrafelé araszolva indult vissza a vécé felé. A lámpát egyik kezében tartva, a másikkal próbálta meg hátratulni magát, de a talaj laza volt alatta és engedett. Megpróbált jobban rátenyerelni, de amikor megtolta magát, valami síkosat érzett a tenyere alatt.

Nagy nehezen maga alá nézett. Jobb keze valami fémes felülethez ért. Egy kicsit elkaparta róla a földet, és látta, hogy egy fémlemez. Letette a lámpát, és nekilátott két kézzel eltakarítani a földet. A lemez körül látszott, hogy az egyik sziklába vájt ágyba illeszkedik. Erica kénytelen volt teljesen eltakarítani a földet, hogy a lemezt a pereménél fogva fölemelhesse és ráfektethesse a melléje gyűlt kis földkupacra. A fémlemez alatt egy sziklába vájt függőleges akna tátongott.

A lyuk fölé tartotta a lámpát, és látta, hogy az körülbelül egy méter mély, és egy alagút vezet belőle a vendéglő eleje felé. Tehát mégis igaza volt! Fölemelte kissé a fejét, és a homályba meredt. Elégedettség és izgalom töltötte el. Már tudta, mit érzett Howard Carter 1922 novemberében.

Gyorsan visszakúszott a szatyráért, és maga után vonszolta. Aztán leereszkedett az alacsony gödörbe, és az alagút szájához tartotta a petróleumlámpát. Az alagút lefelé lej tett és azonnal kiszélesedett. Erica mély lélegzetet vett, és elindult. Eleinte négykézláb volt kénytelen menni, de hamarosan képes volt csak félig lehajolva is haladni. Menet közben megpróbálta felbecsülni a megtett távolságot. Az alagút egyenesen Tutanhamon sírja felé vezetett.

Nasszif Boules átvágott a Királyok Völgye sötét, üres parkolóján. Tizenhét éves volt, a legfiatalabb a három éjszakai őr közül. Mentében följebb rántotta ócska karabélyá vállszíját: a fegyver még az első világháborúból maradt Egyiptomra. Dühös volt, mert nem ő lett volna a soros, akinek végig kell mennie a völgyön, aztán vissza az őrházig, ahol megpihenhet és ihat valamit.

De bajtársai megint kihasználták a fiatalságát és alacsony rangját, és ráparancsoltak, hogy végezze ő az őrjáratot.

A holdfényes éjszaka azonban hamarosan lecsillapította dühét, már csak izgatott volt, és alig várta, hogy történjék valami, ami megtöri az örökös unalmát. De a völgy csöndes volt, s valamennyi sírt erős vasrács védte. Nasszif égett a vágytól, hogy ráfoghassa karabélyát egy tolvajra, és egyik kedvenc ábrándképe járt az eszében: hogyan védi meg a völgyet egy sereg bandita ellen.

Tutanhamon sírjával szemközt megállt. Szerette volna, ha most találták volna meg a sírt, és nem fél évszázaddal ezelőtt. Fölpillantott a vendéglőre, mert Carter idejében annak a helyén állt volna őrségben. Ha meglett volna már akkor is a vendéglő, elbújt volna a terasz mellvédje mögé, és senki sem közelíthette volna meg a sírt anélkül, hogy meg ne ismerkedett volna az ő gyilkos fegyverével.

Ahogy fölnézett, észrevette, hogy mindkét vécé ajtaja nyitva van. Tudta, hogy sohasem szokták nyitva hagyni, és fontolgatta, fölmenjen-e az épülethez vagy sem. Aztán végignézett a völgyön, és elhatározta, hogy majd visszafelé jövet nézi meg a vécéket. Egész úton arról ábrándozott, hogy Kairóba utazik egy csomó emberrel, akiket mind ő tartóztatott le.

Erica becslése szerint már egészen közel kellett járnia Tutanhamon sírjához. A hegehupás, egyenetlen talaj miatt csak lassan tudott haladni. Előtte az alagút élesen balra kanyarodott, és amíg be nem fordult a sarkon, nem láthatta; hogy mi van előtte. Az alagút meredeken lejteni kezdett, és egy terembe torkollott. Erica kezeit kétoldalt a durván kivájt sziklafalnak szorítva, araszolva haladt lefelé, amíg ismét egyenes talajt nem érzett a lába alatt. Egy föld alatti kamrában találta magát.

Sejtette, hogy közvetlenül Tutanhamon sírjának előkamrája alatt van. A feje fölé tartotta a petróleumlámpát, s a lámpa fénye tökéletesen lesimított, de minden díszítés nélküli falakat világított meg. A helyiség körülbelül nyolc méter hosszú és öt méter széles volt, mennyezete egyetlen hatalmas homokkötömbből állt. Mikor Erica tekintete a padlóra esett, egy hatalmas csontvázkupacot látott maga előtt, a csontvázak egyikén-másikán természetesen mumifikálódott bőrdarabokat vélt fölfedezni. Ahogy egy kicsit közelebb tartotta a lámpát, látta, hogy mindegyik koponyája be van törve egy nehéz, tompa tárgy ütése következtében.

– Úristen! – suttogta. Tudta, mit lát: azoknak a lemészárolt ókori munkásoknak a földi maradványait, akik a kamrát vájták, amelyben állt.

Lassan átment az ókori kegyetlenség e hátborzongató bizonyítékaival teli helyiségen, és elindult lefelé egy hosszú lépcsősoron, amely egy falazathoz

vezetett. Raman hatalmas lyukat vágott bele, és Erica a lyukon át egy másik, jóval nagyobb terembe ért. Mikor a lámpa fénye áthatolt a sötétségen, Erica lélegzet után kapkodva támaszkodott a falnak. Valóságos régészeti meseországban volt. A mennyezetet masszív, négyszögletes oszlopok tartották. A falakra az óegyiptomi panteon isteneinek remekbe készült képmásai voltak festve. Mindegyik istenség előtt ott volt I. Széthi képe. Erica megtalálta a fáraó kincsestárát. Nenephta rájött, hogy egy kincsestár számára a legbiztonságosabb hely egy másik kincsestár alatt van.

Erica óvatosan haladt előre: úgy tartotta a petróleumlámpát, hogy libegő fénye eljátszadozzon a helyiségben gondosan elhelyezett tömördek műtárgyon. Tutanhamon sírjával ellentétben itt nem volt rendetlenség. Mindennek megvolt a maga helye. A kétkerekű, aranyozott szekerek úgy álltak, mintha csak arra várnának, hogy befogják eléjük a lovakat. A jobb oldali fal előtt hatalmas, ébenfa berakásos cédrusfa ládák és szekrények sorakoztak.

Az egyik kis elefántcsont szekrény nyitva volt, és a tartalma – egy csomó páratlanul finom mívű ékszer – gondosan ki volt rakta a padlóra. Nyilván ez a szekrény volt az egyik; amelyet Raman rendszeresen fosztogatott.

Miközben Erica a középső oszlopokat kerülgette, fölfedezett egy másik lépcsősort. Ez egy ugyanilyen méretű, távolabbi kamrába vezetett, amely szintén tele volt kincsel. Onnan számtalan folyosó vezetett még a további kamrákba.

– Úristen! – suttogta ismét Erica, csakhogy ezúttal nem irtózva, hanem elképedve. Rájött, hogy egy óriási kamrakomplexumban van, amely zavarba ejtő irányokban húzódik oldalt és lefelé.

Tudta, hogy ésszel szinte föl sem fogható mennyiségű kincset tartalmazó kincsestárát fedezett fel. Miközben továbbment, eszébe jutott a híres Deir el-Bahari-i rejtekhely, amelyet az 1800-as évek vége felé fedezett föl és fosztogatott módszeresen tíz éven keresztül a Rasul család. Itt nyilván a Raman, később pedig az Abdulal család tette ugyanezt.

Újabb kamrába ért, és megtorpant. A helyiség aránylag üres volt. Csak négy egyforma, Ozirisz alakúra formált szekrény állt benne. A faliképek a Halottak Könyvének jeleneteit ábrázolták. A boltozatos mennyezetet feketére festették, aranysillagokkal. Erica előtt egy gondosan befalazott és az ókori nekropolisz pecsétjével lepecsételt ajtó volt. Az ajtó két oldalán két szobortalapzat állt, az elején magasan kidomborodó hieroglifákkal. Erica azonnal el tudta olvasni a szöveget: "Örök béke adassák I. Széthinek, aki Tutanhamon alatt nyugszik."

Ebben a pillanatban világosodott meg előtte, hogy az ige nyugszik, és nem uralkodik, a névutó pedig alatt és nem után. Arra is rájött, hogy a két Széthi-

szobor eredeti helyét látja. Három évezreden keresztül állt a két szobor egymással szemközt a befalazott ajtó előtt.

Hirtelen ráeszmélt, hogy a hatalmas I. Széthi sírkamrájának lezárt ajtaja előtt áll. Nemcsak egy kincsestárat fedezett fel, hanem egy egész fáraósírt. Az a Széthi-szobor, amelyet Abdul Hamdínál látott, egyike volt a sírkamrát őrző szobroknak, ugyanúgy, mint a Tutanhamon sírjában talált, fekete gyantával átítatott szobrok. I. Széthit tehát nem ugyanolyan mintára épített sírba temették, mint az Újbirodalom többi fáraóját. Ez volt hát Nenephta csele. A nyilvánosan I. Széthi sírjának kikiáltott sírban egy álholttestet helyeztek el, míg magát Széthit egy titkos sírba temették. Tutanhamon alá. Nenephta mindkét félnek kedvére tett. Épített egy sírt a hivatásos tolvajok számára, hogy legyen mit kirabolniuk, uralkodójának pedig olyan védelmet biztosított, amelyet egyetlen másik fáraó sem kapott. Nenephta valószínűleg úgy gondolta, hogy ha valaki rábukkanna is Tutanhamon sírjára, az még véletlenül sem jutna soha az eszébe, hogy a sír védőpajzsként szolgál az alatta levő mérhetetlen kincs számára. Nenephta valóban értette a "kapzsiság és hűtlenség útjai"-t.

Erica megrázta a lámpát, hogy megállapítsa, mennyi petróleum van még benne, és úgy látta, hogy okosabb lesz elindulnia visszafelé. Nem szívesen bár, de megfordult, és visszaindult ugyanazon az úton, amerre jött. Közben továbbra is Nenephta ötletén ámuldozott. Az építész valóban okos volt, de nagyképű is. Gondosan kidolgozott tervének egyetlen gyenge pontja a papirusz volt, amelyet Tutanhamon sírjában hagyott. Ez vezette rá a titok megoldására az ugyancsak okos Ramant. Erica szerette volna tudni, vajon elment-e az arab is a Nagy Piramishoz, mint ő, amikor vette-e észre, hogy a kamrák egymásra vannak építve, vagy csak véletlenül bukkant rá egy alkalommal, amikor az egyik előkelőség sírjában járt, az alatta levő sírra.

A szűk folyosón fölfelé menet felfedezése nagyságára és az óriási tétre gondolt. Nem csoda, hogy gyilkoltak érte. Megtorpant a gondolatra. Vajon hány gyilkosságot követtek el miatta? Több mint ötven éven át kellett megőrizni a titkot. Az a fiatalember a Yale-ről... Szinte azonnal megkérdőjelezte az úgynevezett "fáraók átkával" kapcsolatba hozott eseteket. Hátha azért ölték meg azokat az embereket, hogy megőrizték a titkot? Talán még magát lord Carnarvont is? ...

A legfelső kamrába érve megállt, hogy szemügyre vegye az elefántcsont szekrényekből kivett ékszereket. Bár mindvégig gondosan ügyelt rá, nehogy bármihez is hozzányúljon, mivel félt, hogy megzavarja a sír régészeti összképét, most jóleső érzéssel fogott meg valamit, amit már amúgy is elmozdítottak eredeti helyéről. Fölvett egy függőt, amelyen egy színarany I. Széthi-kártus volt. Azt akarta, hogy legyen nála valami arra az esetre, ha Yvon

és Ahmed nem hinné el a meséjét. Magával vitte a függőt, és fölment a szerencsétlen ókori munkások csontvázaival zsúfolt helyiségbe vezető lépcsőn.

Az alagútban fölfelé mászni sokkal könnyebb volt, mint lefelé. A gödörhöz érve letette a petróleumlámpát a földre, és fölhúzódkodott a vendéglő alatti vízszintes aknába. El kellett döntenie, hogyan lesz a legokosabb visszatérnie Luxorba. Elmúlt éjjel, tehát nem volt valószínű, hogy akár Muhammadba, akár a núbiaiba belebotlik. Leginkább a temetőőröktől tartott, akiknek Muhammad volt a parancsnokuk. Emlékezett rá, hogy a völgybe vezető aszfaltúton látott egy őrházat. Tehát arra nem mehet; az ösvényen kell visszamennie Qurnába.

A szűk aknában csak nehezen boldogult a fémlemezzel. Le kellett csúsztatnia a földkupacról, és a helyére kellett illesztenie. Mikor ezzel megvolt, fogta az ott heverő üres szardíniásdobozt, és azzal kezdte visszakotorni a lemezre a földet.

Nasszif vagy ötven-hatvan méterre lehetett a vendéglőtől, amikor meghallotta a fémhez ütődő fém és kő zaját. Lekapta válláról a karabélyt, és rohamléptekkel indult a félig nyitott vécéajtó felé. A puska tusával tárta szélesre az ajtót. Holdfény szűrődött be a kis előtérbe.

Erica meghallotta, hogy nyílik az ajtó, és a tenyerével oltotta el a petróleumlámpát. Körülbelül három méterre lehetett a férjivécé falától. Szeme alkalmazkodott a sötétséghez, ki tudta venni az előtérbe nyíló ajtót. Úgy kalapált a szíve, mint amikor Richard lopózott be a szállodai szobájába.

Látta, hogy egy sötét árny nyomul be az előtérbe. A gyenge világosságban is fölismerte a karabélyt. Páni félelem fogta el, amikor a férfi lassan elindult egyenesen feléje. Behúzott nyakkal úgy mozgott, mint egy áldozatára leső macska.

Minthogy Ericának fogalma sem volt róla, mit lát a férfi, a földre lapult. Mikor az illető a vizeldéhez ért, mintha egyenesen Ericára nézett volna. Aztán megállt, és mintha órákig állt volna ott Ericát nézve. Végül kinyújtotta a kezét, fölkapott egy marék földet, hátrahajlította a karját, és bedobta a földet az aknába. Erica behunyta a szemét, mert a föld egy része ráesett. A férfi megismételte a műveletet. Néhány kavics a fémlemez még betemetetlen részére hullott.

Nasszif kiegyenesedett. – *Karrah* – morogta. Dühös volt, hogy még csak egy árva patkányra sem lőhet.

Erica kissé megkönnyebbült, de látta, hogy a férfi még mindig nem mozdul. Csak áll ott, és ismét a vállára vetett karabéllyal őt nézi a sötétben. Mindaddig nem értette a dolgot, amíg meg nem hallotta a vizelet csobogását.

A felukka vitorlájáról visszaverődő holdfény elég volt ahhoz, hogy Erica megnézhesse az óráját. Éjfél után egy is elmúlt. A Níluson való átkelés olyan sámán ment, hogy akár el is szundíthatott volna. Ez az átkelés volt az utolsó akadály, és Erica egy kicsit elernyesztette a testét. Tudta, hogy Luxorban már biztonságban lesz. Felfedezésének öröme már elnyomta benne a sírban átélt szörnyű órák emlékét, és alig várta, hogy beszámolhasson értékes leletéről. Ez az izgalom tartotta ébren.

Elégedetten nézett vissza a nyugati partra. Minden baj nélkül kijutott a Királyok völgyéből, végigment az alvó Qurna falun, és keresztülvágott a megművelt földeken. Ha egy-egy kutyával találkozott, csak le kellett hajolnia egy kőért, és ezzel el is volt intézve a dolog. Kinyújtóztatta fáradt lábát.

A bárkát előrelendítette egy szellőkés, és Erica fölnézett a csillagokkal teleszórt égbolton kirajzolódó kecses vitorlásra. Nem tudta pontosan, kinek számolna be legszívesebben a felfedezéséről: Yvonnak, Ahmednak vagy Richardnak. Yvon és Ahmed jobban méltányolná, Richard jobban meglepődne. És ez egyszer az anyja is őszintén meg lesz elégedve vele; többé nem kell mentegetőznie a klubjában a leánya pályaválasztása miatt.

Átérték a keleti partra. Erica örült, hogy a Winter Palace Szálló halljában senki sincs. A recepciónál fel kellett ébresztenie az ügyeletes portást. Bár az álmos egyiptomit megdöbbenette Erica külseje, egy árva szó nélkül odaadta neki a kulcsát meg egy borítékot. Mikor Erica elindult fölfelé a szőnyeggel borított széles lépcsőn, a portás utánanézett, és azon töprengett, mit csinálhatott ez a nő, hogy ilyen koszos lett. Erica megnézte a borítékot, a szálloda címkéje volt rajta, s az ő nevét egy határozott, de nehézkes kéz írta rá. Mikor fölért az emeletre, bedugta az ujját a boríték sarkába, és felszakította, miközben a folyosón heverő építőanyagot kerülgette. Az ajtajához érve, mielőtt bedugta volna a kulcsot a zárba, széthajtogatta a levelet. Értelmetlen inkafirka volt rajta. Még egyszer megnézte a borítékot, és azon tűnődött, nem valami vicc-e a dolog. Ha az volt, se nem értette, se nem méltányolta. Olyan volt, mint amikor felhívja valaki az embert, aztán hallani lehet, hogy szó nélkül leteszi a kagylót.

Ránézett az ajtóra. Ha volt valami, amit az egyiptomi kirándulás alatt megtanult, az az volt, hogy a szállodák nem biztonságosak. Eszébe jutott, amikor Ahmedet találta a szobájában, aztán amikor Richard érkezett meg, s végül amikor átkutatták a szobáját. Bizonytalan érzéssel dugta be a kulcsot a zárba.

Hirtelen mintha valami hangot hallott volna belülről. Egyéb se kellett neki jelenlegi lelkiállapotában. Benne hagyta a kulcsot a zárban, és menekült: Ahogy végigrohan a folyosón, szatyra nekivágódott az egyik téglakupacnak és nagyot puffant. Abban a pillanatban meghallotta, hogy valaki belülről

gyorsan kinyitja szobája ajtaján a revolverzárat.

Mikor Evangelos meghallotta a kulcszörgést, fölugrott és az ajtóhoz rohant. – Nyírd ki! – kiáltotta Stephanos, aki fölébredt a zajra. Evangelos előkapta a Berettáját, föltépte az ajtót, és még látta, hogy Erica eltűnik a fölépcsőn.

Ericának sejtelve sem volt róla, ki van a szobájában, de nem voltak illúziói, hogy az álmos portás megvédi. Ráadásul nem is volt a pultnál. Yvonhoz kell jutnia, gondolta, a New Winter Palace-ba.

Kirohant a hátsó kijáraton a díszkertbe.

Evangelos nagy termete ellenére úgy tudott mozogni, mint a sólyom, amikor lecsap az áldozatára, különösen akkor, ha koncentrált. Ha pedig gyilkolnia kellett, olyan volt, mint a veszett kutya.

Erica keresztülröghant egy virágágyáson, és elérte az úszómedence szélét. Megpróbálta körbefutni, de megcsúszott a vizes csempén, és az oldalára esett. Föltápászkodott, eldobta a szatyrárt, és ismét futni kezdett. Lépések közeledtek feléje.

Evangelos már elég közel volt ahhoz, hogy könnyedén löhessen. – Állj! – ordította, és megcélozta Erica hátát.

Erica tudta, hogy a helyzete reménytelen. Még vagy ötven métert kellett volna megtennie a New Winter Palace-ig. Kimerülten, ziháló mellel megállt, megfordult, és szembenézett üldözőjével. Az már csak tíz méterre volt tőle. Erica ráismert: az el-Azhar-mecsetben látta. A hatalmas vágás, amelyet ott kapott, össze volt varrva, és úgy nézett ki vele, mint a Frankenstein-szörnyeteg. Pisztolyát Ericára szegezte: a cső végén hangtompító volt.

Evangelos megpróbálta eldönteni, hová lőjön. Végül is kinyújtott karral előretartotta ár fegyvert, megcélozta Erica nyakát, mutatoujjával a ravaszhoz nyúlt.

Erica látta a mozdulatot, és kitágult a szeme a rémülettől, amikor rájött, hogy a férfi lelövi, noha Ő eleget tett a felszólításnak és megállt. – Ne! – sikoltotta.

A hangtompítós fegyver halk pukkanással elsült. Erica nem érzett fájdalmat, és a látása se homályosodott el. Aztán a lehető legfurcsább dolog történt. Pici piros folt jelent meg, és kezdett el terjedni Evangelos homloka közepén, a férfi arcra bukott, s a fegyver kiesett a kezéből.

Erica moccani sem tudott. Karja tehetetlenül lógott az oldala mellett. A háta mögöl mozgást hallott a bokorból. Aztán egy hangot: – Nem kellett volna olyan ügyesen leráznia magáról.

Lassan megfordult. A csorba fogú, horgas orrú férfi állt előtte. – Épphogy megúsztá – mutatott Khalifa Evangelosra. – Gondolom, Monsieur de Margeau-hoz igyekszik. Jó lesz, ha siet. Ezzel még nincs befejezve.

Erica szólni akart, de nem tudott. Bólintott, és tántorogva elbotorkált Khalifa mellett. Nem emlékezett rá, hogyan jutott el Yvon szobájáig.

A francia nyitott ajtót, és Erica a karjába rogyott. Motyogott valamit a lövésről, arról, hogy bezárták a sírba, és hogy megtalálta a szobrot. Yvon nyugodt volt, megsimogatta Erica haját, leültette, és azt mondta, hogy kezdje az elején.

Erica éppen el akarta kezdeni, amikor kopogtak az ajtón.

– Ki az? – kiáltotta Yvon, aki hirtelen éber lett.

– Khalifa.

Yvon kinyitotta az ajtót, és Khalifa Stephanost tuszkolta be a szobába.

– Azért fogadott föl, hogy védjem meg a lányt és kapjam el azt, aki meg akarja ölni. Ő az – mutatott Khalifa Stephanosra.

Stephanos Yvonra nézett, aztán Ericára, aki csodálkozva hallotta, hogy Yvon fölfogadta Khalifát a védelmére, holott mindig hangsúlyozta, hogy nem fenyegeti különösebb veszély. Kezdte kényelmetlenül érezni magát.

– Ide figyeljen, Yvon – szólalt meg végül is Stephanos. – Nevetséges, hogy maga meg én hadilábon állunk egymással. Maga azért haragszik rám, mert az első Széthi-szobrot annak a houstoni pasasnak adtam el. Pedig nekem csak annyi közöm volt az egészhez, hogy kijuttassam Egyiptomból Svájcba. Valójában nem vagyunk vetélytársak. Maga akarja ellenőrizni a feketepiacot. Rendben. Én csak a magam üzletét védem. Jól bevált módszereim vannak, amelyekkel a maga szajréját is kijuttathatom Egyiptomból. Együtt kellene dolgoznunk.

Erica Yvonra nézett, hogy lássa, hogyan reagál e szavakra. Hallani akarta, hogy Yvon felnevet, hogy azt mondja Stephanosnak, hogy téved, mert ő, Yvon, fel akarja számolni a feketepiacot.

Yvon végigsimított a haján. – Miért akarta bántani Ericát? – kérdezte.

– Mert túl sokat megtudott Abdul Hamditől. Én csak meg akartam védeni az útvonalamat. De ha maguk ketten együtt dolgoznak, akkor minden rendben.

– Semmi köze sem volt Abdul Hamdi halálához és a második szobor eltűnéséhez? – kérdezte Yvon.

– Semmi – felelte Stephanos. – Esküszöm. A második Széthi-szobotról még csak nem is hallottam. És ez az, ami nyugtalanított. Félttem, hogy kizárnak az üzletből, és hogy Abdul Hamdi levele a rendőrség kezébe kerül.

Erica behunyta a szemét, és hagyta, hogy átjárja az igazság. Yvon tehát nem keresztes lovag. A feketepiacot saját céljai és nem a tudomány, Egyiptom, illetve a világ érdekében akarja ellenőrzése alá vonni. A régiségek iránt érzett szenvedélye elnyomott benne minden erkölcsi érzéket. Ericát bolonddá tették, és ami még súlyosabb, meg is ölheték volna. Belevájta a körmét a pamlagba. Tudta, hogy menekülnie kell. Be kell számolnia

Ahmednek Széthi sírjáról.

– Abdul Hamdit nem Stephanos ölte meg – szólalt meg váratlanul. – Hanem azok, akik itt Luxorban ellenőrzésük alatt tartják a műkincsek forrását. A Széthi-szobrot visszahozták ide, Luxorba. Láttam, és oda is vezethetem magukat. – Vigyázott, hogy "magukat" mondjon.

Yvon, aki egy kicsit meglepődött, hogy Erica ilyen hirtelen magához tért, feléje fordult. Erica megnyugtatóan rámosolygott. Önfenntartó ösztöne váratlan erőt adott neki. – Továbbá – folytatta Erica – Stephanos Jugoszlávián keresztül vezető útvonala sokkal biztonságosabb, mint Alexandriából gyapotbálákban csempészni ki a cuccot.

Stephanos bólogatott, és azt mondta Yvonnak: – Okos nő. És igaza van. Az én módszerem sokkal jobb, mint a gyapotbálákba való csomagolás. Tényleg így akarta kivinni a műtárgyakat? Istenemre mondom, legfeljebb egy-két rakományt hajózhatsz be.

Erica nyújtózkodott egyet. Tudta, hogy meg kell győznie Yvont, hogy ő maga is érdekelt a műkincskereskedelembe. – Holnap megmutathatom, hol van a Széthi-szobor.

– Hol van? – kérdezte Yvon.

– Az egyik előkelőség jelöletlen sírjában a nyugati parton. Szóban nagyon nehéz volna elmagyarázni. Meg kell mutatnom. Qurna falu fölött van. És még egy csomó más értékes darab is van ott. – Megkereste a farmerja zsebében az arany Széthi-függőt. Kivette, és hanyag mozdulattal az asztalra dobta. – A tiszteletdíjat, amelyet a Széthi-szobor megtalálásáért kapok, Stephanosnak adom, ha kijuttatja számomra ezt a függőt az országból.

– Gyönyörű darab – állapította meg Yvon a függőt vizsgálva.

– Elég sok darab van ott, ennél jóval szebb is. De én csak ezt az egy függőt engedhettem meg magamnak. Most pedig először is szeretnék megfürödni, és pihenni egy kicsit. Ha nem vették volna észre, nehéz éjszakám volt. – Erica odalépett Yvonhoz, és arcon csókolt. Ez volt a legnehezebb. Megköszönte Khalifának a parkban nyújtott segítséget, aztán határozott léptekkel az ajtó felé indult.

– Erica... – szólta utána csendesen Yvon.

– Tessék? – fordult meg Erica.

Csönd volt. – Talán itt maradhatnál – mondta Yvon. Nyilván azon töprengött, hogy mit csináljon a lánnyal.

– Nem. Ma éjjel fáradt vagyok hozzá – mondta Erica. A célzás nyilvánvaló volt. Stephanos a markába nevetett.

– Raoul – mondta Yvon –, szeretném, ha gondoskodnál róla, hogy Miss Baron biztonságban töltsen az éjszakát.

– Szerintem nem lesz semmi bajom – nyitotta ki Erica az ajtót.

– Csak a biztonság kedvéért szeretném, ha Raoul veled menne – mondta Yvon.

Evangelos holtteste még mindig az úszómedence mellett hevert, amikor Erica és Raoul a Winter Palace felé sétált a holdfényben. Ha a feje alatt nem lett volna a sötét tócsa, ahonnan a medence széléig folyt és onnan a vízbe csöpögött a vér, azt lehetett volna hinni, hogy csak alszik. Mikor Raoul hozzálépett, hogy megnézzze, valóban halott-e, Erica elfordította a fejét. Hirtelen meglátta, hogy Evangelos félautomata pisztolya a csempén hever.

Lopva Raoulra pillantott. Az éppen a hátára próbálta fordítani Evangelost. Nem nézett Ericára, úgy mondta: – Úristen, ez a Khalifa elképesztő. Pontosan a szeme között találta el.

Erica lehajolt és fölkapta a pisztolyt. Nehezebb volt, mint várta. A ravaszra tette az ujját. Undorodott a fegyvertől, és félt is tőle. Soha nem volt még pisztoly a kezében, és megremegett a gondolatra, hogy gyilkolni lehet vele. Nem áltatta magát. Tudta, hogy sohasem lenne képes meghúzni a ravaszt, mégis megfordult, és Raoulra nézett, aki éppen fölegyenesedett és a kezét törölgette. – Meghalt, még mielőtt földet ért volna – fordult Erica felé. – A, látom, megtalálta a pisztolyát. Adja ide, hadd tegyem a kezébe.

– Ne mozduljon! – mondta Erica lassan.

Raoul tekintete ide-oda járt a fegyver és Erica arca között. – Erica, mi...?

– Csönd! Vegye le a zakóját!

Raoul engedelmeskedett, és ledobta a blézerét a földre.

– Most pedig húzza a fejére az ingét! – parancsolta Erica.

– Erica... – kezdte megint Raoul.

– Gyerünk! – Erica kinyújtotta a karját, és megcélozta Raoult.

Raoul kirángatta a nadrágból az ingét, és nagy nehezen a fejére húzta. Az ing alatt ujj nélküli trikó volt. A bal karja alá kis pisztolyt volt szíjazva. Erica a háta mögé került, kivette a tokjából a pisztolyt, és bedobta a medencébe. Amikor meghallotta a csobbanást, megijedt, hogy Raoul dühös lesz, és elbizonytalanodott. Aztán rájött a gondolat abszurditására. Persze hogy dühös lesz. Hiszen fegyvert fog rá!

Visszagyűrtette Raoullal a nadrágba az ingét, hogy a férfi lássa, hova lép. Aztán ráparancsolt, hogy a szállodát megkerülve menjen az épület elé. Raoul mondani akart valamit, de Erica ismét rászólt, hogy fogja be a száját. Arra gondolt, milyen nevetségesen könnyű a gengszterfilmekben ártalmatlanná tenni valakit, csak fejbe kell ütni, hogy elájuljon. Ő nem volna ilyesmire képes. Ha Raoul megfordulna, elvehetne tőle a fegyvert. De Raoul nem fordult meg, hanem ment szépen Erica előtt az árnyékban, amíg a szálloda elé nem érték.

Ott több régmódi utcalámpa is égett, sápadt fényük megvilágította a járda

mellett parkoló hosszú sor taxit. A sofőrök már jó ideje hazamentek, mivel fő feladatuk a szálloda és a repülőtér közötti ingázás volt. És mivel az utolsó repülőjárat már este fél tizenegykor megérkezett, a továbbiakban semmi teendőjük nem volt. Éjjel ugyanis a turisták jobban szeretnek a romantikus fiákerekkel közlekedni a városban és a város környékén.

Remegő kezében Evangelos pisztolyával Erica kényszerítette Raoult, hogy menjen végig az ócska taxik sora mellett, s menet közben bepillantott a kocsikba. A slusszkulcs majdnem mindegyikben az indítóban volt. Erica Ahmedhez szeretett volna menni, de előbb döntenie kellett, mit csináljon Raoullal.

A sor elején álló taxi ugyanolyan volt, mint a többi, azzal a különbséggel, hogy a hátsó ablakán rojtos függöny lógott. A kulcs itt is benne volt az indítóban.

– Hasra feküdni! – parancsolta Erica. Rettegett, hogy valaki kijöhet a szállodából.

Raoul vonakodva bár, de a rövidre nyírt gyepterületre lépett.

– Gyorsabban! – mondta Erica, és igyekezett, hogy minél dühösebb legyen a hangja.

Raoul fekvőtámaszba ereszkedett és hasra feküdt. A kezét azonban ugrásra készen maga alatt tartotta, zavarát düh váltotta fel.

– Karokat kinyújtani! – parancsolt rá Erica. Kinyitotta a taxi ajtaját, és beült a műbőrrel bevont kormánykerék mögé. A műszerfalról két piros, műanyag dobókocka lógott le.

A motor gyötrelmesen lassan indult be, fekete füstöt okádott, de aztán beugrott. Erica a fegyvert még mindig Raoulra szegezve, megkereste a reflektorok kapcsolóját, és felkattintotta. Aztán a mellette levő ülésre dobta a pisztolyt, és sebességbe kapcsolta. A kocsi megugrott, félelmetesen rázkódott, a pisztoly leesett az ülésről.

Erica a szeme sarkából látta, hogy Raoul felugrik, és a taxi után veti magát. Míg ő a gázpedállal és a kuplunggal bajlódott, hogy megpróbálja csökkenteni a kocsi rázkódását és fokozni a sebességet, Raoul fölugrott a hátsó lökhárítóra, és megkapaszkodott a csomagtartó szélében.

A kocsi kettesben volt már, amikor Erica kikanyarodott a széles, kivilágított sugárútra. Forgalom nem volt, s Erica a luxori templom előtt úgy nyomta a gázpedált, ahogy csak bírta. Amikor a motor felpörgött, hármaskba kapcsolta. Fogalma sem volt róla, hogy mennyivel robog, mert a sebességmérő nem működött. A visszapillantó tükörben látta, hogy Raoul még mindig a csomagtartóba kapaszkodik. Fekete haját vadul borzolta a szél. Erica le akarta rázni a férfit a kocsiról.

Elkezdte jobbra-balra forgatni a kormányt. A kocsí sívító gumikkal, cikcakkban száguldott tovább, de Raoul a kocsí csomagtartójára lapult, és sikerült is rajta maradnia.

Erica négyesbe kapcsolt, és gázt adott. A taxi előreugrott, de a jobb első kerék táncolni kezdett. A kocsí úgy rángatózott, hogy amikor a két miniszter háza előtt elrobogtak, Ericának két kézzel, szorosan kellett tartania a kormányt. Az őrt álló katonák nevetve néztek a rángatózóva tovarobogó taxi után, melynek a csomagtartóján egy férfi hasalt.

Erica tövig nyomta a fékpedált, és hirtelen megállította a kocsit. Raoul fölcsúszott a hátsó ablakra. Erica ismét egyesbe kapcsolt, gázt adott, de Raoul elkapta a hátsó ajtók szélét, és a kocsin maradt. Erica még mindig látta őt a visszapillantó tükörben, ezért szándékosan kikanyarodott az útpadkára, és ráhajtott az ott levő gödrökre, amelyek erősen megdobták a kocsit. A jobb első ajtó kipattant, a piros dobókockák leestek a műszerfalról.

Raoul most széttárt karral, az üveg nélküli hátsó ablakok keretébe kapaszkodva hasalt a csomagtartón. Feje és teste minden huppanásnál nekivágódott a kocsinak. De feltett szándéka volt, hogy Ericával marad. Azt hitte, hogy a lány megőrült. Amikor bekanyarodtak az utcába, ahol Ahmed lakott, a taxi reflektorainak fénye egy út menti vályogtéglá kerítésre esett. Erica csikorogva fékezett, és hátramenetbe kapcsolt. A hirtelen fékezéstől Raoul fölcsúszott a kocsí tetejére. Meg akart kapaszkodni valamiben, és a bal kezével elkapta a Erica feje melletti ajtó keretét.

Erica gázt adott a hátramenetben, és a kocsí vadul farolt egyet, mielőtt a kerítésnek ütközött volna. Ericának majdnem kitört a nyaka a becsapódáskor. A jobb első ajtó teljesen kivágódott, szinte kiszakadt a sarkából. De Raoul a kocsin maradt.

Erica egyesbe lökte a sebváltót, mire a kocsí előreugrott. A hirtelen gyorsulástól a jobb első ajtó bevágódott, és rácsapódott Raoul kezére. Raoul felordított fájdalmában, és reflexmozdulattal visszarántotta a kezét. A kocsí abban a pillanatban ütközött neki a járdaszegélynek, és Raoul a zökkenéstől leesett az útestre. Szinte azon nyomban lábra állt, és a fájdalomtól lüktető kezét fogva Erica után szaladt. Látta, hogy Erica leparkol egy alacsony, fehérre meszelt vályogház előtt. Mikor Erica kiugrott a kocsiból és a bejáratí ajtó felé rohant, Raoul megállt. Miután megbizonyosodott róla, hogy pontosan hol van, megfordult és elindult vissza Yvonhoz.

Mikor Erica az ajtóhoz ért, attól félt, hogy Raoul a sarkában van. Az ajtó nem volt bezárva, Erica berontott rajta, és tárva-nyitva hagyta maga után. Minél hamarabb meg akarta győzni Ahmedet az összeesküvésről, hogy az megfelelő rendőri védelemről gondoskodhasson.

Egyenesen a nappaliba rohant, és örömmel látta; hogy Ahmed még fönt

van, és egy barátjával beszélget. – Üldöznek! – kiáltotta.

Ahmed fölugrott, és meghökkent, amikor megismerte Ericát.

– Gyorsan – folytatta Erica –, segítségre van szükségünk!

Ahmed magához tért a meglepetésből, és Erica mellett kirohant az ajtóhoz. Erica meg Ahmed barátjához fordult, hogy megkérje, hívja fel a rendőrséget. Szóra nyitotta a száját, de aztán a szeme nyílt tágra a meglepetéstől és a rémülettől.

Ahmed becsukta az ajtót, visszajött, és a karjába zárta Ericát. – Minden világos, Erica – mondta. – Minden világos, és maga biztonságban van. Hadd nézzem! Nem tudom elhinni; valóságos csodál

De Erica nem válaszolt, csak erőlködött, hogy átlásson Ahmed válla fölött. Megfagyott a vér az ereiben. Muhammad Abdulalt látta! Most mindkettőjüket megölik, Ahmedet is, meg őt is. Látta, hogy Muhammad ugyanúgy meg van lepődve, mint ő, de aztán a férfi összeszedte magát, és csak úgy záporoztak belőle a dühös arab szavak.

Ahmed először ügyet se vetett Muhammad őrzöngésére. Megkérdezte Ericától, hogy ki üldözte, de mielőtt Erica válaszolhatott volna, Muhammad mondott valamit, ami ugyanazt az elfojtott dühöt váltotta ki Ahmedből, amelyet Erica akkor látott, amikor a férfi a falhoz vágta a teáscsészét. Elsötétült a tekintete, és hirtelen szembefordult Muhammaddal. Arabul beszélt, eleinte csak halkan és fenyegetően, aztán egyre hangosabban, s a végén már üvöltött.

Erica hol az egyik, hol a másik férfira nézett, és várta, hogy Muhammad mikor kapja elő a fegyverét. Aztán megkönnyebbülve látta, hogy Muhammad kezd meghunyászkodni. Ahmed nyilván parancsolni szokott neki, mert amikor Ahmed egy székre mutatott, Muhammad leült. Aztán Erica megkönnyebbülését félelem váltotta föl. Ahmed ismét feléje fordult, és Erica a férfi hipnotikus erejű, mélyen ülő szemébe nézett. Mi történik itt?

Ahmed halkan megszólalt: – Valóban csoda, Erica, hogy visszajött...

Erica majdnem felsikoltott, hogy valami nincs rendjén. Mit mondott Ahmed? Hogy értette azt, hogy "visszajött"?

– Nyilván Allah akarta, hogy maga meg én egybekeljünk – folytatta Ahmed –, és én kész vagyok alávetni magamat Allah döntésének. Már órák óta magáról beszélgettem Muhammaddal. El akartam menni magához, beszélni akartam magával, könyörögni akartam magának.

Erica szíve vadul kalapált; kezdte elveszíteni a realitásérzékét. – Maga tudta, hogy be vagyok zárva a sírba? – kérdezte Ahmedtől.

– Tudtam. Nehéz elhatározás volt számomra, de meg kellett magát állítanom. Parancsot adtam, hogy ne essék bántódása. El akartam menni magához a sírba, hogy rábeszéljem, csatlakozzék hozzánk. Szeretem magát,

Erica. Egyszer már le kellett mondanom a nőről, akit szerettem. A nagybátyám meggyőzött róla, hogy nincs más választásom. De most van. Szeretném, ha a családukhoz tartozna... a családukhoz és Muhammad családjához.

Erica egy pillanatra behunyta a szemét, és megpróbált rendet teremteni ellentmondó gondolatai között. Képtelen volt elhinni, ami körülötte történik és amit hall. Család? Házasság? Bizonytalan hangon kérdezte meg: – Maga meg Muhammad rokonok?

– Igen – felelte Ahmed. Lassan a pamlaghoz vezette Ericát, és leültette. – Unokatestvérek vagyunk. Aida Raman a nagyanyánk. Az anyám anyja. – Aztán részletesen beszámolt az egész bonyolult családfájukról, amely Szarvat és Aida Ramannal kezdődött.

Amikor befejezte, Erica rémült pillantást vetett Muhammadra.

– Erica... – mondta Ahmed, hogy ismét magára vonja Erica figyelmét. – Maga meg tudott csinálni valamit, ami ötven éven át senki másnak nem sikerült. A család tagjain kívül senki sem látta a Raman-féle papiruszt, és akinek csak a legcsekélyebb sejtelve is volt a létezéséről, azt elintéztük. Hála a sajtónak, az illetők halálát holmi titokzatos átoknak tulajdonították. Ami nagyon jól jött nekünk.

– És mindez a titkolózás csak azért, hogy megőrizték a sírt? – kérdezte Erica.

A két férfi összenézett. – Miféle sírről beszél? – kérdezte Ahmed.

– Az igazi Széthi-sírről, amely a Tutanhamoné alatt van – felelte Erica.

Muhammad fölugrott, és újabb harsány arab szóáradatot zúdított Ahmedre. Ahmed ezúttal hallgatott, nem vágott a szavába. Csak amikor Muhammad befejezte, akkor fordult vissza Ericához. A hangja még mindig csendes volt. – Maga csakugyan csodálatra méltó, Erica. Most már tudja, mekkora a tét. Igen, az egyik nagy egyiptomi fáraó érintetlen sírját őrizzük. Maga mint szakember tudja, mit jelent ez. Hihetetlen gazdagságot. Tehát azt is megértheti, milyen kínos helyzetbe hozott bennünket. De ha feleségül jön hozzám, ez a gazdagság a magáé is lesz, és segíthet feltárni ezt a fantasztikus régészeti lelőhelyet.

Erica ismét arra gondolt, hogyan tudna elmenekülni. Először Yvontól kellett elmenekülnie, most meg Ahmedtől kell. És Raoul nyilván visszamegy Yvonhoz. Rettenetes összecsapás lesz. Megőrült a világ. Hogy időt nyerjen, megkérdezte: – Miért nem ürítették még ki a sírt?

– Mert a legkisebb darab is olyan értéket képvisel, hogy az elmozdítása gondos tervezést igényel. Raman nagyapám tudta, hogy egy teljes generációra van szükség annak a gépezetnek a beindításához, amely egy ilyen jellegű sír kincseit értékesíteni tudja. Az volt a terve, hogy olyan pozíciókba juttatja a családot, amelyekből az ellenőrizni képes a felbecsülhetetlen értékű

műtárgyak kiszállítását Egyiptomból. Nagyapám életének utolsó szakaszában csak annyit vettünk ki a sírból, amennyiből kitaníttathattuk a következő generációt. Én csak tavaly lettem a Régészeti Felügyelőség igazgatója, Muhammad pedig a luxori nekropolisz őrségének parancsnoka.

– Tehát ugyanazt művelik, amit a Rasul család a tizenkilencedik században – mondta Erica.

– A hasonlóság csak felületi – felelte Ahmed. – Mi igen magas színvonalon dolgozunk. Nagy figyelmet szentelünk a régészeti érdekeknek is. Tulajdonképpen ez az, amiben maga segíthetne.

– Lord Carnarvon is azok közé tartozott, akiket el kellett "intézni"? – kérdezte Erica.

– Nem tudom pontosan – felelte Ahmed. – Régen volt, de azt hiszem, igen. – Muhammad bólintott. – Erica – folytatta Ahmed –, hogyan tudta meg, amit megtudott? Úgy értem, mi készítette.

Hirtelen kialudt a villany. A hold már lement, síri sötétség borult a házra. Erica nem moccant. Hallotta, hogy valaki fölveszi a telefonkagylót, aztán le is csapja. Sejtette, hogy Yvon és Raoul vágta el a vezetékeket.

Hallotta, hogy Ahmed és Muhammad gyorsan megtárgyalnak valamit arabul. Aztán a szeme kezdett hozzászokni a sötétséghez, már látott bizonytalan formákat. Egy alak tartott feléje, és Erica hátrahúzódott. Ahmed volt az, elkapta a csuklóját, és talpra állította. Erica csak a szemét meg a fogait látta villogni a sötétben.

– Ismét fölteszem a kérdést: ki üldözte? –: mondta Ahmed. A hangja sürgető volt, de majdnem szuttogó.

Erica megpróbált válaszolni, de nem tudott beszélni: meg volt rémülve. Két iszonyatos erő közé szorult. Ahmed türelmetlenül rángatta a csuklóját. Ericának végül is sikerült kinyögnie: – Yvon de Margeau.

Ahmed mondott valamit Muhammadnak, de Erica csuklóját nem engedte el. Erica egy pisztoly csövét látta megvillanni Muhammad kezében. Megint az a kétségbeejtő érzés fogta el, hogy nem ura a helyzetnek.

Ahmed minden további nélkül maga után húzta Ericát, keresztül a nappalin, aztán a hosszú, sötét előszobán a ház hátsó része felé. Mivel Erica nem látott, és félt, hogy megbotlik és elesik, megpróbálta kiszabadítani a kezét. De Ahmed markája erős volt, mint az acél. Muhammad mögöttük ügetett.

Kiléptek a házból az udvarba, ahol valamivel világosabb volt. Megkerülték az istállót, és a hátsó kerítéskapuhoz mentek. Ahmed és Muhammad gyorsan megbeszéltek valamit, aztán Ahmed kinyitotta a deszkakaput. A sikátor elhagyatott volt, és a két sor datolyapálma miatt sötétebb, mint az udvar. Muhammad lövésre készen tartott fegyverrel, óvatosan kikémlelt a sikátorba, az árnyékokat fürkészte. Aztán megnyugodva hátralépett, hogy utat engedjen

Ahmednak. Ahmed – anélkül, hogy elengedte volna a csuklóját – maga előtt tuszkolta ki Ericát a sikátorba. Aztán ő is kilépett.

Erica először csak azt vette észre, hogy Ahmed hirtelen még erősebben szorítja a csuklóját. Aztán meghallotta a fegyver hangját is. Ugyanolyan tompa pukkanás volt, amelyet akkor hallott, amikor szembefordult az örült Evangelossal. Egy hangtompítás pisztoly pukkanása. Ahmed oldalt esett, keresztül a kapun, és magára rántotta Ericát. Erica a gyenge világításban is látta, hogy ugyanott találták el, ahol Evangelost: a szeme között. Erica fél arca tele lett Ahmed kifröccsent agyvelejével.

Katatóniás állapotban nagy nehezen feltérdelt. Muhammad kirohant mellette, átszaladt a túlsó oldalra, és behúzódott a biztonságot nyújtó pálmatorzsek mögé. Erica kifejezéstelen tekintettel nézte, amint megfordul, és lead egy lövést a sikátorba, aztán elmenekül az ellenkező irányba.

Kábán fölállt, tekintetét az élettelen Ahmedre szegezve. Aztán addig hátrált a sötétben, amíg bele nem ütközött az istálló falába. Hirtelen éles hang ütötte meg a fülét; a ház eleje felől jött, és olyan volt, mint amikor megreped valami, utána nagy robaj hallatszott. A bejáratú ajtót törhették be. Erica hallotta, hogy a háta mögött Szavda idegesen mozgolódik az istállóban, ő maga bénultan állt és nehezen lélegzett.

Aztán látta, hogy pontosan előtte, a sikátorra nyíló kapu előtt egy előregörnyedt alak rohan el. Szinte közvetlenül ezután újabb lövéseket hallott jobb felől. Aztán a háta mögül, a házból hallott rohanó léptekeket. Bénultságát rettegés kezdte felváltani. Tudta, hogy Yvon őt akarja elkapni. És hogy mindenre el van szánva.

Majd hallotta, hogy a ház hátsó ajtaja kivágódik. Visszafojtotta a lélegzetét, mert egy lopakodó alak került a látóterébe. Raoul volt az. Erica nézte, amint Ahmed fölé hajol, és kilép a sikátorba.

Bénultsága még vagy öt másodpercig tartott, míg a lövöldözés hangja végleg el nem halt a sikátorban. Akkor hirtelen ellökte magát a faltól, keresztülbotorkált a sötét házban, és kiment a bejáratú ajtón.

Átvágott az úttesten, végigrohant egy vályogtégla fallal szegélyezett közön, keresztülhaladt egy udvaron, aztán még egyen. Itt-ott világosságot gyűjtöttek a nagy zajra. Keresztülgázolt egy halom szemetén, egy tyúkketrecen és egy nyitott szennyvízcsatornán. A távolból újabb lövéseket hallott, aztán egy férfihang kiáltott valamit. Addig futott, amíg úgy nem érezte, hogy összeesik. De csak akkor engedélyezett magának egy kis pihenőt, amikor botladozva kiért a Nílushoz. Megpróbálta kigondolni, hová menjen. Senkiben sem bízhatott. Mivel Muhammad Abdulal volt a temetőőrség parancsnoka, még a rendőrségtől is félt.

És akkor eszébe jutották a miniszterek házai, amelyeket a lezszer katonáik

őriztek. Nagy nehezen föltápászkodott, és elindult dél felé. Míg oda nem ért az őrzött épületekhez, mindvégig az úttesttől távol, az árnyékban maradt. Akkor, mint valami automata, kilépett a kivilágított úttestre, és elindult az első ház homlokzata felé. A katonák most is ott álltak az egymástól mintegy tizenöt méterre levő kapuk előtt, úgy beszélgettek egymással. Mikor Erica elindult egyenesen az első katona felé, mind a kettő megfordult és ránézett. A közelebbi katona fiatal volt, bő, barna egyenruhát és fényes csizmát viselt. Géppisztoly lógott a vállán. Mikor Erica közelebb ért hozzá, a katona lekapta a válláról a fegyvert, és mondott valamit.

Ericának azonban esze ágában sem volt megállni. Megkerülte a meglepett fiatalembert, és belépett a ház udvarába. – *O af andak!* – ordította a katona, és utánament.

Erica megállt. Aztán maradék erejét összeszedve torkaszakadtából ordítani kezdett: – *Segítség!* – és ordított addig, amíg világosság nem gyulladt ki a sötét házban. Nem sokkal ezután egy házikabátos férfi jelent meg az ajtóban, kopasz volt, kövér, és nem volt cipő a lábán.

– Beszél angolul? – zihálta Erica.

– Természetesen – felelte a férfi meglepődve és kissé ingerülten.

– Állami alkalmazott?

– Igen. Hadügyminiszter-helyettes vagyok.

– Van valami köze a régiségekhez?

– Nincs.

– Nagyszerű – mondta Erica. – Van egy bizonyára teljességgel hihetetlennek tűnő történetem az ön számára...

Boston

A TWA Boeing-747-ese enyhén oldalra dőlt, aztán kecsesen megkezdte a leereszkedést a Logan reptérre. Erica az ablakhoz nyomta az orrát, és kibámult a késő őszi Bostonra. Nagyon szépnek találta. Jóleső izgalom töltötte el a gondolatra, hogy hazaért.

A hatalmas lökhajtásos kerekei földet értek, és enyhén megremegtették az utasteret. Néhány utas tapsolni kezdett örömeiben, hogy véget ért a hosszú utazás az Atlanti-óceán fölött. Miközben a gép a nemzetközi járatok érkezési épülete elé gurult, Erica azon csodálkozott, hogy mennyi mindent élt át az elutazása óta. Más ember volt, mint amikor elutazott, és úgy érezte, hogy az elmélet világából végre a valóság világába lépett. És mivel az egyiptomi kormány meghívta, hogy főmunkatársként vegyen részt I. Széthi sírjának a feltárásában, bízott benne, hogy szép karrier áll előtte.

Mielőtt megállt volna, a gép még egy utolsót zökkent. A hajtóművek hangja elhalt, az utasok kezdték kinyitogatni fejük fölött a poggyásztartókat. Erica ülve maradt, és kinézett a New England-i felhőkre. Eszébe jutott a makulátlan fehér egyenruha, amelyben Iszkander hadnagy kikísérte a kairói repülőtérre. Tőle tudta meg a végzetes luxori éjszaka végeredményét. Eszerint Ahmed Khazzan belehalt a sérülésébe – Erica ezt abban a pillanatban tudta, amikor a golyó eltalálta Ahmedet –, Muhammad Abdulal még mindig kómában van, Yvon de Margeau-nak valahogy sikerült felszállási engedélyt kapnia, és repülőgépen elhagyta az országot, ahol *persona non grata*nak nyilvánították; Stephanos Markoulis pedig egyszerűen eltűnt.

Most, hogy újra Bostonban volt, Ericának mindez teljességgel valószínűtlennek tűnt. De el is szomorították az események, különösen Ahmed halála. No meg az is elsomorította, hogy kiderült, mennyire nem jó emberismerő. Főként Yvont ismerte félre, akinek még a történetek után is volt képe fölhívni őt Kairóban Párizsból – Erica ugyanis Luxorból visszatért Kairóba –, és tetemes összeget ajánlani fel neki, ha bizalmas adatokat szolgáltat I. Széthi sírjáról. Erica undorodva megrázta a fejét, és összeszedte a kézipoggyászát.

Hagyta, hogy sodorja magával a tömeg. Gyorsan átesett az útlevélvizsgálaton, és megkapta a bőröndjeit. Aztán kiküzdötte magát a váróterembe.

Egyszerre pillantották meg egymást. Richard odarohant hozzá, és megölelte, Erica meg ledobta a bőröndjeit, úgyhogy a mögötte jövők kénytelenek voltak átlépni rajtuk. Szótlansul, azonos érzésekkel simultak egymáshoz. Erica végül is kibontakozott az ölelésből. – Igazad volt, Richard – mondta. – Kezdetől fogva örült voltam. Szerencsém van, hogy életben maradtam.

Richard szeme megtelt könnyel. Ez olyasmi volt, amit Erica még sohasem tapasztalt. – Nem, Erica. Mind a kettőnknek igaza volt, de mind a ketten tévedtünk is. Ami csak azt jelenti, hogy még sok mindent meg kell tanulnunk egymásról. És hidd el, én hajlandó vagyok tanulni.

Erica elmosolyodott. Nem tudta ugyan pontosan, hogy mit ért ezen Richard, de jólesett neki.

– Ó, most jut eszembe –: kapta föl Richard Erica bőröndjeit. – Van itt egy pasas Houstonból, aki szeretne beszélni veled.

– Tényleg? – kérdezte Erica.

– Tényleg. Úgy látszik, ismeri dr. Loweryt, mert tőle kapta meg a telefonszámomat. Ott van ni – mutatta meg Richard.

– Úristen! – mondta Erica. – Ez Jeffrey John Rice!

Mintegy végszóra hozzájuk lépett Jeffrey Rice, s nagy lendülettel levette a kalapját.

– Bocs, hogy ilyenkor zavarok, Miss Baron, de itt a csekkje, amiért megtalálta azt a Széthi-szobrot.

– Nem értem – mondta Erica. – A szobor ma az egyiptomi állam tulajdonát képezi. Senki nem veheti meg.

– Éppen ez a lényeg. Emiatt az enyém az egyetlen Széthi-szobor, Egyiptomon kívül. És maga miatt most ezerszer többet ér, mint amennyit eddig ért. Egész Houston boldog.

Erica ránézett a tízezer dolláros csekkre, és kitört belőle a nevetés. Richard, aki nem egészen értette, miről van szó, Erica csodálkozó arca láttán szintén nevetni kezdett. Rice vállat vont, és a csekket a kezében kikísérte őket a verőfényben fürdő Bostonba.